

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Cooper, James Fenimore.; oversatte fra
Originalsproget

Titel | Title:

Cooper's Samlede Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 21-27

Udgivet år og sted | Publication time and place: Köbenhavn : S. Trier, 1831-1861

Fysiske størrelse | Physical extent:

29 bd.

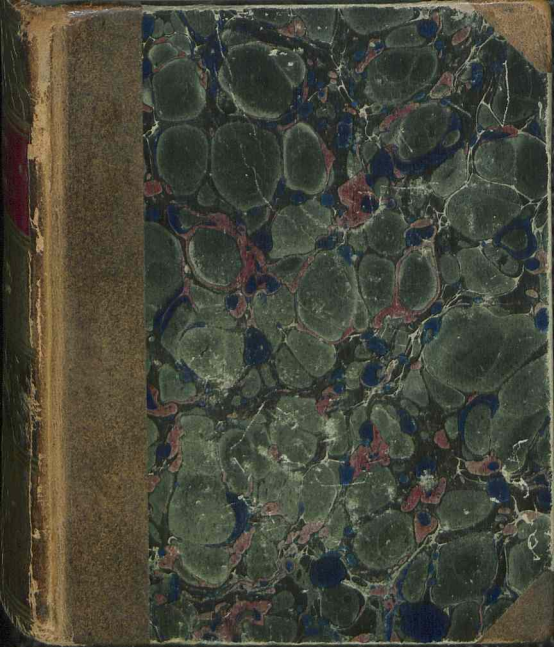
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58.-49-

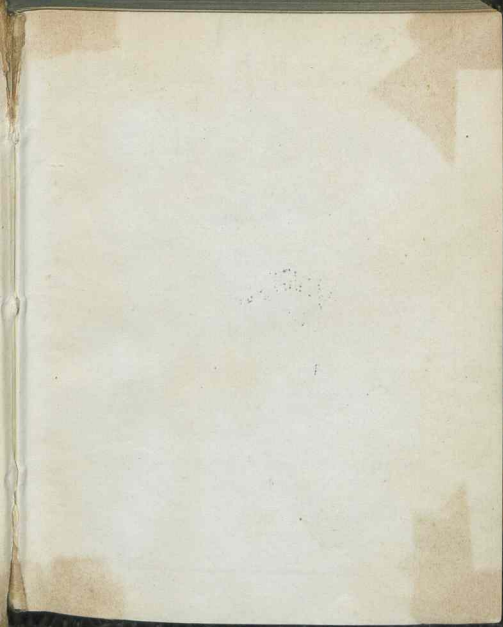
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

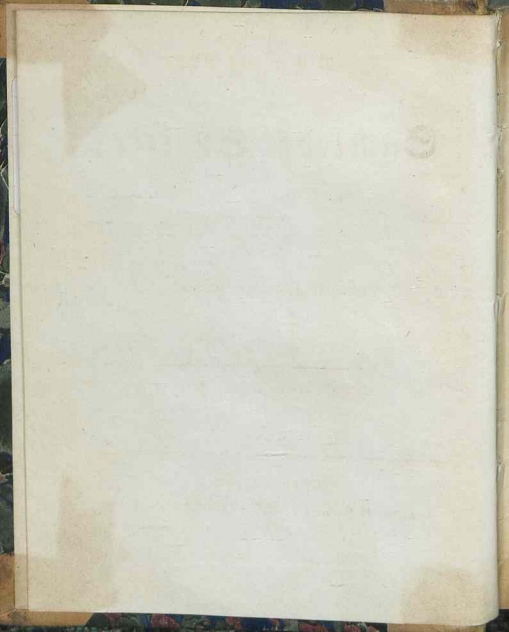

1 1 58 0 8 02053 5

+ Rex

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Et: til tre og tyvende Hefte.

Kjöbenhavn.
Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.
1832.

Spionen,

en Fortælling

fra

den nordamerikanske Krig.

Oversat af Engelsk

ved

P. Saxild,

Cand. medic.

Første Heste.

Kjøbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1832.

Fortale.

Der gives adskillige Grunde, som tale for, at en Amerikaner, der skriver en Roman, bør vælge sit eget Fædreland til Scenen for sin Fortælling, men der ere flere derimod. — For at begynde med pro — Veien er ubetraadt, og vil derfor have alle Nyhedens Tillokkelser, saasom hos os kun een Skribent af nogen Anseelse har beskæftiget sig med den Art Skrifter; og da Forfatteren nu er død, følgerlig udenfor alt Haab og Frygt for litterair Belønning og litterair Straf, begynde hans Landsmænd at erkjende hans Fortjenester — men vi forglemme at den sidste Deel af Sætningen skulde have henført til contra. Den store Sjældenhed giver ogsaa Bogen nogen Udseende til at blive bemærket udenlands, og vor Litteratur ligner deri noget vor Vin — at den vinder meget ved at reise. Dernæst vil Landets Patriotisme sikkert sælge af det svageste Forsøg paa at gjøre nogen som helst national Sag bekendt, hvilket vi ere fuldkomment overbeviste om, at vor Forlæggeres Beregning over Tab og Fordert

snart vil vise. Himlen forbyde, at denne skulde som Bogen selv, være en — Fiction. Endelig kan Man og formode, at Forfatteren er bedre istand til at aftegne Characterer og skildre Tildragelser, hvor han er nogle bekendt med begge, end beskrive Lande, hvor han ikke har været andet, end en Reiser. — Og nu til contra — vi begynde med at bortføre alle Grundene til Fordeel for dette Skridt. Saa som der hidindtil kun har været een Skribent i denne Green, saa vil enhver ny Veiser til litterair Være af denne Art blive sammenlignet med denne One, og uhykeligvis er han en saadan Medveiser, som ikke just enhver vilde vælge sig. Dernæst, endstjondt engelske Critikere ikke blot puste, men endog understøtte Arbeider, der give Efterretning om amerikanske Sæder, ere vi meget bange for, at de ikke mene andet end indianiske Sæder; og vi frygte for, at den samme Gane, som gatter sig ved Hule: Scenen i Edgar Huntly, fordi den indeslutter en Amerikaner, en Bildmand, en vild Kat og en indianer Ore (tomahawk) i en Forbindelse, som hverken har været til, eller nogensinde vil indtræffe — vil finde Modbydelighed for denne Skildring, der fremstiller Kjærlighed som noget høiere, end en dyrist Lidenstabs — Patriotisme som noget mere end Egenytte, og Mand og Qvinder uden Uld paa Hovedet. Dog være dette ikke sagt uden tilhørlig Agtelse for vor meget ærede Ven, Casar Thompson, en Character, som vi formode er vel bekendt for de Faa, der læse denne Indledning; thi Ingen løser Fortæller, uden han i Forveien er i Forlegenhed

med at opdage i Bogen selv, hvad Forfatteren egentlig mener. Hvad dernæst den Grund angaaer, som er bygget paa Haabet om Uunderstøttelse fra den patriotiske Stoltthed, da stamme vi os ved at tilstaae, at Fremmedes Mening om vor Fædrelandselsjærlighed kommer Sandheden langt nærmere, end vi give os ud for at troe i den foregaaende Sætning. Og med Hensyn til den sidste af de Grunde, der talede for, at henlægge Scenen til Amerika, da frygte vi for, at Andre ere ligesaa nøie bekendte med deres Hjem, som vi selv, og at folgelig dette Bekendtskab vil frembringe Ringagt; desuden, hvis vi skulde have været uheldige nok til at gjøre et Feilgreb, vil enhver kunne opdage det. Derfor ere vi af den Formening, at Maanen vilde være det meest hensigtsmæssige Sted, hvor Man kunde henlægge Skuepladsen i en ny moderne Roman, thi da vilde der kun være Faa, der kunde gjøre Indvendinger imod Røisagtigheden af vore Stilsdringer; og hvis vi blot havde kunnet komme efter Navnet paa et eller andet berømt Sted i denne Planet, saa troe vi, at vi havde vovet Forsøget.

Det er sandt, at da vi gjorde Originalen til vor Ben Cæsar dette Forslag, negtede han hoardnattet, at sidde længere, hvis hans Portrait skulde hensesættes paa et saa hedens Sted. Vel bestrede vi den Sortes Mening med nogen Standhaftighed, indtil vi opdagede, at den gamle Knekt havde Mistanke om, at Maanen opholdt sig et eller andet Sted i Nærheden af Guinea, og at hans Mening om dette Himmelslegeme lignede noget Euro-

pærnes Forestilling om vore Stater — at de nemlig ikke yde noget passende Opholdssted for en Gentleman.

Men der er endnu en anden Klasse Kunstdommere, til hvis Bifaldsmis vi beile, og hvis Mishag vi sølgelig høiligen frygte at udsætte os for — nemlig: vore Stjønne.

Der gives Folk, der ere dristige nok til at paastaas, at Damerne elske det Nye; og hvis vi ikke ville give Slip paa al Anseelse for Skarpsindighed, blive vi nødt til, at afholde os fra at medsige denne Formening; Sandheden er, at en Dame er en Samling af fine Følelser, og disse Egenheder er det, som fortrinligviis eksistere i Indbildningen. Muurkrandsede Slotte, Vindesbroer og en Art af klassisk Natur ere meget yndede af disse sværmende Væsener. De kunstige Forholde i Livet have ogsaa deres særegne Vnde for dette blidere Køn, og der gives mange iblandt dem, der ansee det som den største Ubefaling for en Mand, at han kan have dem til at høiere Trin i Rang; der gives særdeles mange franske Kammertjenere, tydske Barberer og engelske Stræddere, som have faaet deres Adelspatent ved de amerikanske Stjønnes Lettroenhed; og undertiden see vi endnu enkelte af disse, som hvirvle om i den Massstrøm, der er fremkommet derved, at et af hine aristokratiske Meteorer er gaaet over vor Forbundsstats Sletter. Oprigtig talt troe vi, at en Roman med en Lord er ligesaa god som to uden nogen Lord, endogsaa for det ædlere Køn, nemlig — os Mand. Menneskets Fjærlighed forbyder os, at lade os forlyde med, at nogen af vore

Patrioter deler det andet Kjøns Ønsker, og ligesaa gjerne attraaer at bade sig i Solstraalerne af kongelig Naade; og allermindst vove vi at yttre, at dette Ønske i Almindelighed staar i et nøiagtigt Forhold til den Hestighed, med hvilken de titstjendegivende deres Mishag med deres Forsædres Indretninger. Der er altid en Reaction i de menneskelige Følelser, og Esop lod Raven først kalde Druerne sure, da den mærkede, at den ikke kunde naae dem.

Vi ville langtfra ikke kaste Stridshandsken til vore Kjønnede Landsmandinder, ved hvis Dom vi vente at staae eller falde; vi ville blot antyde, at om vi ikke have nogen Lord eller noget Slot i Bogen, saa er det fordi der ikke findes nogen af Delene i Landet. Da vi hørte, at der levede en Aldersmand omtrent halvtredsfindstyve engelske Mile fra os, reiste vi derhen for at besøge ham, i den Hensigt, at lade vor Helt ligne ham saa meget, som mueligt; men, da vi ved vor Hjemkomst leverede en Beskrivelse over ham, erklærede den lille Zigeunerpige, efter hvem Faanum stulde stilles, at hun ikke visde have ham, om han endog var en Konge. Dervaa reiste vi hundrede Mile imod Østen for at see et berømt Slot; men til vor store Sorg fandt vi, at det havde saa mange sanderflagne Binduer, og var saa ganske forsaldet, at det visde have været imod al christelig Kjerlighed, at sætte en Familie derhen i den kolde Martsid. Kort, vi bleve nødte til at lade den lyshaarede Pige selv vælge sin Æfter, og lade den Whartonste Familie boe i en beqvem, velbygget og besleeden

Volig. Vi gjentage, at vi ikke ville støde de Skjønne — vi elste dem, næst os selv — vort Skrift — vore Penge — og nogle faa andre Ting. Vi vide, at de ere heel godmodige, blide og ganske smukke — og puste hjertelig, for at behage een af dem, at vi var en Lord, og havde et Slot oveni købet.

Vi ville ikke ubetinget paaftaae, at hele vor Fortælling er sand; men oprigtigen troe vi, at en stor Deel er det; og vi kunne forsikre, at hver en Tørlse, som er Misdret i disse Blade for Læserne, haade har existeret, og endnu finder Sted; og dette er i Sandhed mere, end hvad Man kan søge i enhver Bog, de læse. Vi gaae endnu videre, og erklære, at de have existeret i Provindsen West-Chester i Omegnen af New-York iblandt de forenede Stater i Nordamerika, fra hvilken betydelige Verdensdeel vi sende vor Hilsen til alle dem, som læse disse Blade, og Tak til dem, som ville kjøbe dem.

Förste Kapitel.

Stjondt prydet af en mandig Ro i Hjerter —
Eet Kræk om Fortids Storme mindet';
Dog snart forsvandt forgjængelige Smerte,
Dg rolig Fatning fæstet Vo i Sindet.
Som Vænas mørke Slød saa brat forsvinder,
Naar Morgenrød med nyfødt Dag oprinder.

Gertrude af Wyoming.

Henimod Slutningen af Aaret 1780 saaes en eensom Vandrør at tage sin Vej igjennem en af de talrige smaa Dale i West-Chester. Østenvinden med sin kolde Fugtighed og tiltagende Hestighed tydede useilbarligen paa Nærmelsen af en Storm, der som sædvanligt kunde vare flere Dage. Den Reisende kastede forgjæves sit erfarne Blik igjennem Aftenens Mørke for at søge et passende Sted, hvor han kunde opholde sig under Regnen, der allerede begyndte at blande sig med Atmosfæren i en tyk Taage, og hvor han kunde erholde saadanne Beqvem-

meligheder, som hans Alder og Hensigter forbrede. Men intet viste sig uden de smaa uhyggelige Boliger for den lavere Klasse af Indvaanere, til hvem han just ikke ansaae det for enten politisk eller sikkert at betroe sig, især i denne Egn.

Da Englænderne havde taget Den New-York i Besiddelse, blev Landskabet West-Chester fælleds Grund, paa hvilken begge Parter vedbleve at agere hele den øvrige Deel af Revolutionen. Mange af Indbyggerne, som enten levedes af Tilboieligheder, eller drevs af Frygt, vedligeholdt en Neutralitet, som sjelden var meent. De Byer, som laae nærmere ved Havet, stode naturligviis især under Kronens Herredømme, imedens de i Heilandet, som sandt Sikkerhed ved de nærliggende Fastlandstroppe, dristigen forsvarede deres revolutionære Meninger, og paastode deres Ret til at regjere sig selv. Dog vare der Mange, som bare Masker, der endog den Dag idag ikke ere lagte tilside; og mangt et Individ er gaaet i Graven, brændemærket som en Fjende imod sine Landsmænds Rettigheder, imedens han i Løndom har været et nyttigt Redskab for Revolutionens Ledere. Og paa den anden Side — kunde afskillige flammende Patrioters hemmelige Gjemmer aabnes for Dagens Lys, vilde Man snart opbage kongelige Beskyttelsesbreve under Dynger af engelsk Guld.

Ved at høre Hovslaget af det ædle Dyr, som bar

den Reifende, aabnede Konen i det Bondehuus, han just paa den Tid reed forbi, forfigtigen Deren for nøiere at betragte den Fremmede, og med bortvendt Ansigt at meddele Udfaldet af hendes Bemærkninger til hendes Husbonde, som i Baggrunden af Bygningen var belavet paa at søge til sit sædvanlige Skjulested i de nærliggende Skove. Dalen laae omtrent midt i Landskabet, og saa nær ved hver Armee, at Erstatningen af stjaalet Gods ikke var ualminde-
 ligt i den Egn. Det er vel sandt, at Man ikke altid fik de samme Varer tilbage igjen, men saa tog Man blot, i Mangel af lovlig Retspleie sin Tilflugt til en summarisk Erstatning, hvorved den Tabende fik Beløbet af sit Tab, med et ikke ubetydeligt Tillæg for den midlertidige Brug af hans Eiendom.

En fremmed Reifende af et temmelig tvivlsomt Udseende, og der reed paa et Dyr, der vel ikke var krigerisk udstaffet, men dog havde meget af den dristige og opreiste Holdning, som udmærkede Rytteren, foranledigede mange Gisninger imellem de gabende Beboere af de forskjellige Hytter, og undertiden, hvor Samvittigheden var ualmindeligen vaagen, til ikke saa liden Frygt.

Dræt af en moisommelig Dags usædvanlige Anstrængelser, og begjærlig efter hurtigt at faae Ly imod den heftigt tiltagende Storm, der nu begyndte at ledsages af store Regn=Draaber, besluttede vor Reifende, breven af Nødvendigheden, at henvende sig om Huusly til den

første den bedste Hytte. Det varede ikke længe før han fandt en Leilighed; han reed igjennem et forfaldet Leed hen til en meget uanseelig Hytte, og bankede temmelig lydeligt paa dens ydre Dør, uden at forlade Gadlen. Et midaldrende Fruentimmer, hvis Udvortes ikke lovede mere, end hendes Hytte, kom frem for at svare ham; men forstrækket lukkede hun Døren halvt til igjen, da hun ved det klare Skin af en stor Ild, der brændte indenfor, saa en Mand til Hest saa uventet nær hendes Dørtærstel, og et Udtryk af Stræk blandede sig med hendes medfødt Nysgjærighed, i det hun spurgte, hvad han befalede.

Endstjøndt Døren var alt for tæt tillukket til at tilstøde en nøiagtig Undersøgelse af Leilighederne indenfor, havde Rytteren dog seet saameget, at han ikke kunde andet, end forsøge paa med sit længselsfulde Blik at gjennemtrænge Mørket, for at søge et mere lovende Op- holdested, førend han med slet skjult Afsty fremstattede sin Hød og sine Døster. Hans Bøn blev hørt med tydelig Uvillie, og afbrødes, førend den var endt, i en Tone, der vidnede om tilbagevendende Mod, og med en uforstammet Mine, idet hun med skingrende Stemme og megen Snakksomhed svarede:

„Jeg kan ikke sige, jeg er meget for at give Fremmede Rosement i disse hersens flemme Læber. Jeg er kun et eenligt Fruentimmer, eller, hvad der er det

Samme: der er ingen hjemme uden den Gamle. Men en halv Miils Wei bedre oppe, er der et Huus, hvor De kan faae Alt, hvad De vil have, og det for Intet. Jeg er vis paa, det er bekvemmere for de Andre, og behageligere for mig, fordi, som jeg sagde — Harvey er væk. — Ja gid han vilde følge et fornuftigt Raad, og holde op med at slække saadan omkring; for jeg synes sku dog, han har det ret godt nu, og burde opgive dette ustabige Levnet, og sætte sig ordentligt ned — Men Harvey Birch vil nu eengang gaae sin egen skjæve Gang; og naar Alt kommer til Alt, saa døer han min Sjæl dog som en Landstryger tilsidst."

Rytteren brød sig ikke om at høre Andet, end hendes Raad at begive sig noget høiere op ad Weien. Han havde derfor allerede vendt sin Hest imod Leddet, og var i Færd med at samle Golberne af sin store Reiseskappe om sig for igjen at kunne udsætte sig for Stormen, da Noget i Konens Tale pludseligen standsede ham.

"Er dette da Harvey Birchs Bolig?" spurgte han ligesom uvilkaarligen, men holdt inde, førend han fik sagt mere.

"Ja vist er det, kjøndt Man kan knap sige, at det er hans Bolig," svarede hun i en Tone, der var en Mellemting imellem et Suk og en Stønnen. "Han er her aldrig, eller saa sjældent, at jeg knap kjender hans Ansigt igjen, naar han engang finder for godt at vise det

for sin stakkels gamle Fader og mig. Men jeg bryder mig ikke meget om, kan jeg troe, enten han nogensinde kommer igjen eller ei — Riid ind ad den første Port, De faaer paa venstre Haand — Nei jeg ferer mig for min Part slet inte om, enten Harvey nogensinde viser sit Ansigt eller ei — nei Gu gjør jeg ei;” og i det samme smækkede hun Døren i for Næsen af Rytteren, der glad fortsatte sin Rei en halv Miil videre for at naae en Bolig, som lovede ham flere Bequemmeligheder og større Sikkerhed.

Det var endnu saa lyst, at den Reisende godt kunde bemærke de Forbedringer, der vare gjorte baade med Hensyn paa Dyrkningsmaaaden og Forstjonnelsen i det Hele af Markerne omkring det Huus, han nu nærmede sig. Bygningen var af Steen, lang, men lav, og havde en lille Fløi paa hver Ende. En Buegang, der strakte sig langs Forsiden af Huset, med nydeligt formede Soiler, i Forening med de vel vedligeholdte Indhegninger og Udbygninger, gav det et meget stønnere Udseende, end de almindelige Bønderhuse i Egnen.

Efter at have ført Hesten om et Pjorne af Muren, hvor den tildeels var beskyttet imod Vind og Regn, tog den Fremmede sin Badsæl paa Armen, og bankede lydeligen paa Indgangen til Bygningen. Snart viste sig en gammel sort Mand, som, uden at ansee det for nødvendigt under saadanne Omstændigheder, som de

nærværende, at adspørge sit Hærskab, blot fastede et forskende Blik paa den Reisende, imedens han holdt Lyset hen for ham, og gjorde sig derpaa færdig til at opfylde hans Begjæring. Han blev ført ind i et overordentligt net Værelse, hvor der var antændt en munter Kamin Ild for at forjage Ubehagelighederne af den raae Østenvind i en Octoberaften. Han overgav sin Badsæt til sin høflige Vedsagers Varetægt, gjentog meget galant sin Anmodning til den aldrende Herre i Huset, der reiste sig for at modtage ham; og, efter at have hilset paa de tre Damer, som sadde ved deres Sytøi, begyndte han at lægge noget af sit Reisetøi bort.

Da han havde aflaget et Overtørklæde, og lagt sin blaa Klædes Kappe, ligesom ogsaa en Frakke af samme Løi, fra sig, viste han sig for Selskabets speidende Dine som en høi, velklædt og yderst indtagende Mand, omtrent halv hundrede Aar gammel. Hans Ansigt vidnede om rolig Fatning og Værdighed; hans Næse var lige, og nærmede sig noget til den græske Form; hans Blik var roligt, tankesfuldt og noget melancholisk; hans Mund og den nederste Deel af hans Ansigt udtrykte Bestemthed og megen Character. Hans Klædebragt, som var indrettet til at reise med, var simpel, men dog af et saadant Snit, som kun bæres af de høiere Stænder; han bar sit eget Haar, der var sat paa en Maade, som gav ham et frigerisk Udseende, hvilket tildeels blev for-

øget ved hans ranke, isiesalbende ædle Holbing. Hans hele Udseende var saa værdigt, og viste saa tydeligen en Mand af Stand, at Damerne, da han havde aflagt sit Reisetøj, reiste sig fra deres Pladser, og tilligemed Huusherren modtog paany og gjengjældte den høflige Hilsen, han nu aflagde.

Barten var adskillige Aar ældre, end den Rejsende, og hans Sæder, Klædning og alle hans Omgivelser viste, at han kjendte Verden, og havde levet i den mere dannede Deel deraf. Damerne vare en Jomfru paa fyrgetyve Aar, og to Yngre, der ikke syntes at have naaet Halvparten af denne Alder. Den ældre af disse tre var ikke mere i Ungdommens Blomster, men hendes Fine og deilige Haar gave hendes Ansigt et særdeles behageligt Udtryk; og hendes Væsen var saa blidt og indtagende, at det gav hende en Ynde, som mangt et mere ungdommeligt Ansigt ikke besidder. Søstrene — thi Liigheden imellem de to yngre Damer viste, at de vare det — straaede endnu i Ungdommens Fylde, og de Roser, der i Særdeleshed pryde de Skjønne i Vest-Chester, glødede med deres rigeste Farver paa deres Kinder, og gave deres mørkeblaae Fine hiin Glæde, der er saa behagelig for Beskueren, og vidner om deres egen Ustyld og Tilfredshed. Disse tre Damer besadde i høj Grad den kvindelige Fiinhed, som saa meget udmærker det smukke Kjønn i

dette Land, og deres Opførsel viste, at de, ligesom Herren selv, hørte til den finere Verden.

Efter at have budt sin Gæst et Glas fortrinlig Madera, indtog Hr. Wharton igjen sin Plads ved Kaminen med et andet i sin egen Haand. Han taug et Drik, som om han raadsørte sig med sin Hosflighed; men endelig kastede han et forstende Blik paa den Fremmede og spurgte med et ziirligt Blik:

„Paa hvis Sundhed maa jeg have den Ære at drikke.“

Den Reisende havde ogsaa taget Plads, og sad tankefuld stirrende paa Jlden, da Hr. Wharton tiltalede ham; men nu sættede han langsomt et iagttagende Blik paa Hr. Wharton, idet en svag Rødme udbredte sig over hans Træk, bukkede igjen, og svarede: „Harper.“

„Hr. Harper!“ gjentog den Anden med den Tids formelle Hosflighed, „jeg har den Ære at drikke paa Deres Sundhed, og haaber, at den Regn, De nyligen har været udsat for, ikke maa skade Dem.“

Harper bukkede taus til denne Hosflighedsyttring, og faldt snart tilbage til de Betragtninger, der, som det lod, derved vare blevne afbrudte.

De unge Damer havde atter taget Sæde ved Arbeidsbordet, og deres Lante, Miss Jeannette Peyton, var gaaet bort for at have Opsyn over de Forberedelser, der vare nødvendige til at stille deres uventede Gæsts Appetit. En kort Tausched, under hvilken Harper syn-

ligen glædede sig ved Forandringen i sin Stilling, blev afbrudt af Hr. Whartons meget høflige og formelle Spørgsmaal, om Tobaksrøg var hans Gæst ubehagelig, og da han herpaa fik et benægtende Svar, tog han strax sin Pibe frem, hvilken han havde lagt tilside, da den Fremmede traadte ind. Det var indlysende, at Barten ønskede at begynde en Samtale, men hvad enten det var af Frygt for at træde paa usikker Grund, eller han følte det upassende at afbryde den Taushed, som hans Gæst lod til at ville vedligeholde, betænkte han sig i nogen Tid, førend han vovede at gjøre nogen videre Bemærkning. Endeligen opmuntredes han ved en Bevægelse af Harper, som kastede sit Blik paa Personerne i Værelset, til at vedblive Samtalen.

„Jeg har megen Vanskelighed,“ sagde Hr. Wharton, der i Begyndelsen forsigtig undgik de Gjenstande, han helst vilde tale om, „ved at skaffe mig den Sort Tobak til min Aftenpibe, som jeg hidtil har været vant til.“

„Jeg skulde dog næsten troe, at Boutikerne i New-York maatte være forsynede med den bedste Sort,“ svarede den Fremmede med sin sædvanlige Alvorlighed.

„Oh — ja,“ svarede Barten noget langsomt, og saae i det Samme paa Harpers Ansigt, der ved sit stadige Blik gjorde, at han hurtigen slog Dinene ned; „der er Tobak nok i Byen, men Krigen har gjort enhver nok

saar uskyldig Samfærsel altfor farlig, til at Man skulde vove den for en saadan Ubetydelighed."

Daasen, hvoraaf Hr. Wharton nyligen havde stoppet sin Pibe, stod aaben tæt ved Harpers Albue, og denne tog lidt af dens Indhold imellem Fingrene, og berørte det med sin Tunge, hvilket vel var meget naturligt, men dog foraarstagede hans Bært ikke liden Skræk. Uden imidlertid at bemærke, at Tobakken var af bedste Sort, beroligede den Fremmede ham igjen ved at falde tilbage til sine forrige dybe Tanker, og Wharton, som ei vilde lade den vundne Fordeel fare, fortsatte med mere end almindelig Kraft Samtalen saaledes:

"Jeg ønsker af mit inderste Hjerte, at denne uansturlige Kamp var forbi, at vi igjen kunde møde vore Venner og Slægtninger i Fred og Ro."

"Ja det var at ønske," sagde Harper med Eftertryk, og saae igjen paa sin Bært.

"Jeg har ikke hørt tale om nogen Bevægelse af Vigtighed siden vore nye Allieredes Ankomst," sagde Hr. Wharton, i det han blæste Asken af sin Pibe, og vendte den Fremmede Ryggen under Paaskud af at saae en Gæst af sin yngste Datter.

"Ingen Efterretning er endnu bleven bekjendt, saavidt jeg veed," sagde Harper, og lagde med stadig Tætning Benene overkors.

"Men Man da, at der skulde foretages noget

vigtigt Skridt?" vedblev Hr. Wharton endnu bestjæftiget med sin Datter, skjøndt han nølede noget, imedens han ventede Svar.

"Har Man da sagt, at der var noget i Gjære?" spurgte den Anden løselig, for at undgaae Svar, i det han efterlignede Hr. Whartons paatagne Ligegyldighed.

"Nei, intet bestemt," — sagde Værten hastigt; „men det er jo rimeligt at vente Noget af en saa vældig Magt, som den under Rochambeau." —

Harper tilnækkede ham sit Bisalb, men gav intet Svar. Imidlertid tog Hr. Wharton Samtalen op paany og sagde:

"Man lader til at være mere virksom i Syden — Gates og Cornwallis synes at ville bringe Krigen til Ende der."

Harpers Dienbryne rynkede sig, og en dybere Sorgmodighed overskyggede hans Træk; hans Dine tindrede af en flygtig Straale, der vidnede om en indre Ild, oprunden af dyb Gølelse. Den yngre Søster havde neppe havt Tid til med et beundrende Blik at iagttage dette Udbrud, førend det alt var forsvundet, og havde givet Plads for den Fatning, som saa meget udmærkede den Fremmedes Ansigt, og for den udtrykfulde Værdighed, der saa tydeligen forkyndte Fornuftens Herredømme. — Den ældre Søster flyttede sig et Par Gange paa sin Stoel, inden hun vovede at sige i en noget triumferende Tone:

„General Gates har været mindre heldig med Greven, end med General Bourgoyne.”

„Men General Gates er jo en Englænder, Sara!” udbroød den yngre Søster med Heflighed; og derpaa, da hun mærkede, at hun blev ganske rød over sin egen Driftighed, gav hun sig til at rode omkring i sin Svøeste, idet hun hemmeligen haabede, at hendes Ord ikke vare blevne bemærkede.

Den Reisende havde vendt sine Bine fra den ene Søster til den anden under denne Samtale, og en næsten umærkelig Bevægelse af Mundens Muskler forraabte et nyt Indtryk, idet han meget høfligt tiltalede den yngre Søster saaledes:

„Lor jeg spørge, hvad Slutning De drager heraf?”

Fanny rødmede endnu mere ved denne aabenbare Opfordring til at sige sin Mening om en Gjenstand, hvorom hun usorgfaldigen havde udladt sig i den Fremmedes Nærværelse; men da hun fandt, at det var nødvendigt at give et Svar, fremstammede hun efter liden Betænkning:

„Blot — blot — min Søster og jeg ere stundom af forskjellig Mening angaaende Englændernes Tapperhed.” Et meget betydningsfuldt Smil forstjønede Udtrykket af den barnlige Ustylbighed i hendes Ansigt, idet hun sluttede sin Bemærkning i en Tone, der røbede hendes skjulte Lune.

„Hvori er da egentlig Deres Mening forskjellig om Englændernes Tapperhed?“ vedblev Harper, idet han mødte hendes muntre Blik med et aabent Smil og næsten faderlig Mildhed.

„Jh nu! Sara troer, at Britterne aldrig kunne tabe; men jeg sætter ikke saa megen Tillid til deres Uovervindelighed.“

Den Reisende lyttede til hendes Ord med en vis tilfreds Eftergivenhed, hvormed den modnere Alder betragter den uskyldige Ungdoms Ivrighed; men han svarede Intet, vendte sig om til Ilden, og vedblev i nogen Tid at stirre taus derpaa.

Hr. Wharton havde forgjæves søgt at gennemskue sin Gæsts politiske Meninger, men saalænge der ikke var Noget i hans Ansigt, der skræmmede ham bort, var der heller Intet, hvoraf han kunde haabe Meddelelse. Det var forunderligt tilbageholdende, og Barten i Huset maatte reise sig ganske uvidende om det, som den Gang var det Allervigtigste — sin Gæsts politiske Character, for at føre ham ind til Aftensbordet. Harper høb Sara Wharton sin Arm for at lede hende ind, og Fanny fulgte dem, i forlegen Uvisshed, om hun havde faaret de inderste Følelser af sin Faders Gæst.

Stormen begyndte at rase med stor Voldsomhed udenfor, og Regnen, som pidskede ned imod Siderne af Huset, fremkaldte den tause Bevidsthed om Velbefindende,

der i et beqvemt og luunt Værelse pleier at opvækkes ved en saadan Lyd. Snart hørte Man imidlertid en lydelig Banken paa den ydre Dør, som igjen kaldte den trofaste Sorte ud. Efter et Minuts Forløb kom denne tilbage og meldte sin Herre, at en anden Rejsende, som var overfaldet af Uveiret, begjærede at blive indladt for at søge Beskyttelse for Natten.

Ved det første Slag, den utaalmodige Nysankomne gjorde paa Porten, havde Hr. Wharton reist sig fra sin Stool med synlig Utilfredshed, og idet han saae snart paa sin Gæst, snart til Døren, syntes han af denne Ufbrydelse at vente Noget, der stod i Forbindelse med den Fremmede, som havde forarsaget den første uro. Steppe havde han saaet Velighed til med en sagte Stemme at befale den Sorte at vise den nye Fremmede ind, forend allerede Døren hurtigen blev revet op, og denne selv trængte sig ind i Værelset. Ved Synet af Harper standsede han et Dieblis, derpaa gjentog han paa en mere formel Maade den Begjæring, han forhen havde gjort igjennem Tjeneren. Wharton og hans Familie vare heiligen misfornøiede med den Nysankomnes Udseende; men Uveirets Hestighed og Uvissheden om Folgerne, hvis man nægtede ham Logis, nødte den gamle Herre til, hvor nødtigt han end vilde, at give ham sit Samtykke.

Miss Peyton lod nogle af de borttagne Retter

igien sætte paa Bordet, og indbød den af Beiret haarbt medtagne Fremmede til at deeltage i Levningerne af et Maaltid, hvorfra det øvrige Selskab nyligen havde reist sig. Han afkastede nu en grov Kappe, og med megen Sindighed satte han sig paa den ham anviste Stole og begyndte meget alvorligen at tilfredsstille sin graadig, Appetit. Men ved hver Mundfuld kastede han urolige Bine paa Harper, der studerede hans Ansigtstræk med saa skarp en Sagttagelsesaaend, at det meget foruroligede Gjenstanden derfor. Endeligen skjænkede han sig et Glas Vin, nikkede betydningsfuldt til Harper, der saa nøie iagttog ham, og førend han tømte det, sagde han med megen Bitterhed: „Paa bedre Bekjendtskab, min Herre! Jeg troer, at det er første Gang vi sees.“

Vinen syntes høiligen at smage ham; thi da han havde sat Glasset fra sig, smækkede han med Læberne, saa det gav Gjenlyd i hele Stuen; derpaa tog han Flasken, holdt den for Lyset, og betragtede taus dens klare og glimrende Farve.

„Jeg troer ikke, vi nogensinde have truffet sammen før,“ svarede Harper, med et let Smil, idet han lagde Mærke til den Andens Bevægelser, men henvendte sig, som om han var tilfreds med sin Undersøgelse, til Sara Wharton, der sad nærmest ved ham, og bemærkede med megen Værdighed:

„De finder vist deres nærværende Opholdsted een-

somt, efterat De eengang er bleven vant til Stadens Munterhed."

"Ja overordentlig meget," sagde Sara hurtigt, "jeg ønsker ligesaavel som min Fader, at denne Krig var forbi, at vi dog kunde see vore Venner igjen."

"Og De, Miss Fanny! længe De ligesaa meget efter Fred, som Deres Søster?"

"I mange Henseender ønsker jeg det rigtignok," svarede hun, idet hun hemmeligen kastede et frygtomt Blik paa Spørgeren; men da hun mødte det samme velvillige Udtryk i hans Ansigt, som tilforn, foiede hun til, idet hendes Ansigt opklaredes af et livligt og forstandigt Smil; "men ikke paa mine Landsmænds Rettigheders Beføstning."

"Rettigheder!" gjentog Søsteren utaalmodig, "hvis Rettigheder kunne da være større, end en Souverains? og hvilken Pligt kan vel være mere indlysende end den at adlyde dem, der have en medfødt Ret til at befale?"

"Nei vist — ingen!" sagde Fanny munter, og idet hun hjærtligt greb sin Søsters Haand, vedblev hun med et Smil til Harper:

"Jeg gav Dem at forstaae, at min Søster og jeg afvige i vore politiske Meninger; men vi have en upartisk Dommer i vor Fader, der elsker sine Landsmænd ligesaa meget som Englænderne, men holder ikke med nogen af dem."

„Ja!“ sagde Hr. Wharton noget urolig, idet han snart saae paa den Ene, snart paa den Anden, jeg har Benner i begge Armeerne, og frygter en Seier paa hvilkensomhelst af Siderne som en Kilde til stor Sorg for mig selv.“ —

„Jeg troer ikke, De har synderlig Grund til at frygte for Yanti'erne* i den Henseende,“ sagde den Mysantkomne pludselig, og skjænkede sig i al Mag et nyt Glas af den Flaske, han nyligen havde beundret.

„Hans Majestæts Tropper ere maaskee mere erfarne, end Fastlandsarmeen,“ svarede Berten frygtssomt, „men Amerikanerne have dog havt et udmærket Held.“ —

Harper agtede ikke paa nogen af disse Bemærkninger, men stod op, og bad, Man vilde anwise ham sit Hvilested. En lille Dreng fik nu Befaling at føre ham ind i sit Værelse, og efter at have ønsket hele Selskabet en rolig Nat, begav han sig bort. Kniv og Gaffel faldt den uvelkomne Gæst af Hænderne, da Døren lukkedes efter Harper. Han reiste sig langsomt fra sit Sæde, nærmede sig Døren, og lyttede opmærksomt til, aabnede den sagte, syntes at spejde efter den Andens forsvindende Trin, og til stor Skræk og Forbauselse for de Tilstedeværende, lukkede han den igjen i Laas. I et Dieblisk forsvandt nu den røde Paryk, der skjulte hans mørke Lokker — det store Plaster, som bedækkede det halve

* Et Ogenavn, som Engländerne have givet Nordamerikanerne.

af hans Ansigt, og den krumboiede Holdning, som gav ham Udseende af en Mand paa halvhundrede Aar.

„Min Fader! min dyrebare Fader!“ raabte nu den smukke Yngling, „mine kjære Søstre! bedste Tante! seer jeg Eder endeligen igjen!“

„Himlen velsigne Dig! min Henry! min Søn!“ raabte den forbausede henrykte Fader, imedens begge Søsterne faldt ham om Halsen med Taarer i Øinene.

Den gamle troe Neger, der fra sin Barndom af var bleven opfostreret i sin nærværende Herres Huus, og der ligesom til Spot for hans underordnede Stilling, var bleven beæret med Navnet Cæsar, var det eneste fremmede Vidne til den uventede Opdagelse af den unge Wharton. Han greb sin unge Herres Haand, trykkede et Kys derpaa, vædede den med sine Taarer, og gik ud. Den lille Dreng kom ikke ind igjen, men efter kort Tids Forløb kom Negeren selv tilbage, og da han hørte den unge brittiske Officeer sige: „Men hvem er dog denne Harper? vil han ikke forraade mig?“ sagde han roystende tillidsfuldt paa Hovedet: „Nei, nei — Massa Harry! jeg see Massa Harper paa sine Knæ — bede til Gud — Ingen Mand, som bede til Gud, for at se sin gode Søn kommer at see gammel Fader — Skinder gjør saa — ikke Christen —“

Denne ringe Mening om Skindere var ikke eien- dommelig alene for Cæsar Thompson, som han kaldte sig,

eller Cæsar Wharton, som han blev kaldet af den lille Berden, som kjendte ham. Omstændighederne, og maaskee vel ogsaa Nødvendigheden, havde foranlediget de amerikanske Anførere i Omegnen af New-York til at anvende et underordnet Corps af meget uordentlige Sæder til at udføre deres mindre betydelige Hensigter at trætte Kjenden. Det var ikke Diebliffet for nøiagtig Undersøgelse angaaende alskens Misbrug, saa at Undertrykkelse og Uretfærdighed vare de naturlige Følger af Besiddelsen af en Magt, der ikke holdtes i Afs af nogen borgerlig Dyrighed. Lidt efter lidt bandede sig en egen Klasse af Samfundet, hvis eneste Syssel det synes at have været, under Paaskud af Patriotisme og Frihedskjærlighed at befrie deres Medborgere for enhver lidende Overflødighed af timelig Gode, de maatte synes at nyde.

Undertiden benyttede Man sig af militær Magt til at frembringe denne gavnlige Fordeling af jordist Gode, og en underordnet Befalingsmand gav ofte det meest toileløse Røveri, og ikke sjældent Blodsudgydelse et Slags Lovmæssigheds Stempel.

Fra Britternes Side forsømtes ingen Opmuntring til Loyalitet, især hvor der tilbød sig en saa frugtbar Mark, hvorpaa den kunde udsaaes. Men deres Fribyttere vare organiserede, og deres Foretagender skete med mere Orden. Lang Erfaring havde lært deres Anførere Virkningen af en samlet Magt; og hvis ikke

Sagnet om deres Daad er urigtigt, saa gjorde Folgerne ikke deres Forsigtighed liden Tre. Dette Corps havde faaet det betydningsfulde Navn: „Kodrengene,” — formentligt af deres Kjærlighed til dette nyttige Dyr.

Cæsar var ikke desto mindre sin Konge altfor hengiven til at forverle Folk, der stode i Georg den Tredies Tjeneste med de irregulære Krigere, hvis Toileløshed han saa ofte havde været Vidne til, og fra hvis Rovgjærrighed hverken hans Gattigdom eller hans Trældom havde befriet ham. Kodrengene fik derfor ikke deres tilbørlige Andeel i Regerens strænge Bemærkning, da han sagde: „ingen Christen,” kun en „Skinder” kunde forraade en kjærlig Søn, der hædrede sin Fader med et Besøg, som truede hans Frihed og Liv.

Andet Kapitel.

Albions Roser blomstred' paa Gertruds Kinder,
 Og hendes Hjem var Gammel: Engelland.
 Lidligt forlod hun de Sønne Barndoms Minder,
 Da Frihed Faderen kaldte til sjerne Strand.
 Til Vestens Egn med Viv han led',
 Der smt ham med sin Kjerlighed
 Til Dødens sidste Stund tilsmiled' —
 Da gik hun ind til Salighed.
 Men gradende sig Gertrud klynged'
 Til den forladte Faders Kna!

Gertrude af Wyoming.

Hr. Whartons Fader var født i England af en
 Familie, der ved Forbindelser i Parlamentet var istand
 til at forsørge deres yngre Søn i Colonien New-York.
 Den unge Mand havde, ligesom hundrede Andre i hans
 Stilling, nedsat sig for bestandigt i dette Landskab, gif-
 tet sig, og sendt den eneste Frugt af denne Forbindelse
 til England, for at lade ham nyde Underviisning i de
 engelske Skoler. Da han havde fuldført sine Studerin-
 ger ved et af Morderlandets Universiteter, lod Man ham
 gjøre sig bekendt med Livet og den selskabelige Dan-
 nelse af Europæerne. Men efter at have tilbragt to
 Aar paa denne Maade, blev han ved sin Faders Død

Faldt tilbage, for at tage et hæderligt Navn og et betydeligt Gods i Besiddelse.

Det var dengang meget i Brug at sætte de Unge af visse Familier enten i Land- eller Søetaten i England, som de regelmæssige Trin til Befordring. De fleste høiere Embeder i Colonierne vare beklædte af Mænd, som havde gjort Krigen til deres Haandværk, og det var ikke ualmindeligt at see en gammel Kriger lægge ned sit Sværd, for at iføre sig Hermelinet paa de høieste Dommersæder.

Ifølge dette System havde den ældre Wharton bestemt sin Søn til Soldat, men en medfødt Svaghed i Drengens Character havde modsat sig hans Ønskers Opfyldelse.

Omtrent et Aar havde Ynglingen tilbragt med at veie Fordelene af forskjellige Slags Tropper, ved hvilke han skulde ansættes, da hans Faders Død indtraf. Hans behagelige Stilling i Forbindelse med den Opmærksomhed, der ødsledes paa en Yngling, der besad et af de største Gods i Colonierne, forhindrede meget hans ærgjerrige Projecter. Kjærligheden afgjorde Sagen — og da Wharton blev Ægtemand, slog han alle Soldatertanker ud af Hovedet. Han levede mange Aar lykkelig i sin Familie, og agtet af sine Landsmænd som en retsskaffen Mand, og en Mand af Indflydelse, da alle hans Nydelser ligesom ved eet Stød forsvandt. — Hans

eneste Søn, den Ungling, som blev omtalt i forrige Capitel, var gaaet ind i Armeen, og kommen til sit Fædreland Fort Tid, førend Fjendtlighederne udbrød med de Tropper, som Ministeriet havde fundet for godt at lægge ind i de misfornøiede Provindser af Nordamerikas. Hans Døtre vare just i Opvæksten, og deres Opdragelse udfordrede Benyttelsen af alle de Fordele, som Hovedstaden kunde tilbyde. Hans Kone havde i nogen Tid været svagelig, og havde alene Tid til at omfavne sin Søn, og glæde sig ved Gjenforeningen af sin Familie, førend Revolutionen brød ud i en vedholdende Krig fra Georgia til Maine. Dette Stød var for haardt for Moderens svage Constitution, da hun saae sin Søn kaldet i Feldden for at stride imod hendes egen Familie, som boede sydligere; hun segnede under dette Stød.

Der var intet Sted paa Fastlandet, hvor Englands Sæder og dets aristokratiske Begreber om Blodforbindelser og Forbund vare kraftigere, end i en vis Kreds omkring Hovedstaden New-York. De tidligere hollandske Indbyggeres Sæder vare rigtignok for en Deel blandede med de engelske, men dog vare de sidste fremherskende. Dette forøgedes ved de hyppige Giftermaal imellem Embedsmændene fra Møderlandet og de rigere og mægtigere Familier i Nærheden, indtil deres forenede Indflydelse ved Begyndelsen af Fjendtlighederne, naar havde bragt Vægtskaaen til at synke til Bedste for Kronen. Dog

vare der nogle af de fornemme Familier, som antog Folkets Sag, og Man frembragte en saadan Modstand mod Ministerialpartiets Bestræbelser, at Man organiserede, og ved Hjælp af Forbundsarmeen vedligeholdte en uafhængig republikansk Regjeringsform.

Staden New-York med Omegn var alene udelukket fra den nye Stat, og den kongelige Myndighed udstrakte sig ikke længere, end at den understøttede sin Værdighed ved Nærværelsen af en Armee. Under disse Omstændigheder antog naturligtvis de Soiale saadanne Forholdsregler, som bedst svarede til deres forskellige Characterer og Stillinger. Mange grebe Vaabnene for at understøtte de gamle Love, og søgte ved Mod og Tapshed at redde det, som de ansaae for deres Fyrstes Rettigheder, og deres egne Godser fra Confiskation. Andre forlode Landet, for paa det Sted, de med Begeistring kaldte deres Hjem, at søge et Tilflugtssted, kun for en Tid, som de haabede, imod Krigens Farer og Forstyrrelser. En tredje mere forsigtig Deel bleve paa deres Fødesteder med et klogt Hensyn til deres betydelige Besiddelser, og maaskee bevægede af Kjærlighed til deres Ungdoms Scener. Hr. Wharton hørte til de Sidste. Denne Herre sikrede sig mod tilfældige Mueligheder ved hemmeligen at overføre alle sine Penge til de engelske Banker; og besluttede nu at leve paa Stridens Stueplads, og at vedligeholde saa streng en Neutralitet,

at han kunde sikre sig sit store Gods, hvilket Partier end vandt. Han lod til at være meget bestræbt med sine Døttres Opdragelse; men da en Slægting, der beklædte en høi Værdighed i den nye Stat, lod ham vide, at Opholdet i en engelsk Leir var meget lidt forskjellig fra Opholdet i den nye Hovedstad, indsaar han snart, at dette var en utilgivelig Forbrydelse i Særgernes nuværende Tilstand, og besluttede strax at bortfjerne Vanskeligheden ved at flytte ud paa Landet. Han besad et bekvemt Landsted i Grevskabet West-Chester; og da han i mange Aar havde været vant til at drage derud i Sommerens hedeste Tid, saa stod det fuldt meubleret og beredt til hans Bequemmelighed. Hans ældste Datter var allerede indladt i Damernes Selskab, men Fanny den yngre, behøvede endnu et Par Aars almindelige Dannelse for at vise sig med den behørig Anstand, — saaledes troede i det mindste Miss Peyton; og da denne Dame, en yngre Søster af deres asbøede Moder, havde forladt sit Fædrenejhem i Colonien Virginia, med en hendes Kjon egen Hengivenhed, for at paaase sine moderløse Nieces Belfærd, saa sølte Hr. Wharton, at hendes Meninger vare den dybeste Agtelse værdige. Altsaa opofrede han ifølge hendes Raad Faderens Følleser for hans Børns Vel.

Hr. Wharton drog til Acacierne med et Hjerte, som sønderledes af Smerte over at stilles fra alt det,

han havde tilbage af en tilbedt Kone; men han maatte lyde Fornuftens Stemme, der talede høit for hans verdslige Gode. Hans skjønne Sted i Byen var imidlertid beboet af hans Døttre og deres Tante. Det Regiment, hvorved hans Son stod, udgjorde en Deel af den blivende Garnison i Staden, og Bevidstheden om hans Sønns Nærværelse var ingen liden Lættelse for Faderen, som aldrig ophørte at tænke paa sine fraværende Døttre. Men Captain Wharton var Ungling og Kriger; hans Bedømmelse af et Menneskes Charakter var ikke altid den viseste, og hans Tilbøielighed ledede ham til at indbilde sig, at en rød Kjole aldrig kunde skjule et æreløst Hjerte. —

Hr. Whartons Huus blev et moderne Tilflugtssted for Officererne af den kongelige Armee, saavel som for Medlemmerne af enhver nogenledes betydelig Familie. Følgerne af denne Selskabelighed vare for nogle faa af de Besøgte gode — for Flere mindre gode, da de opvakte Forventninger, som aldrig kunde opfyldes; og uheldigvis, for et ikke ringe Antal ødelæggende. Faderens bekjendte Velstand, og maaskee en behjertet Broders Nærværelse forbød enhver Betymring over Fare for de unge Damer at yttre sig; men det var umueligt at bortffjerne den Beundring som ydedes Sara Whartons skjønne Figur og yndige Ansigt. Hendes Person var ved Climates Indflydelse tillige bleven udviklet, og en

stræng Jagttagelse af det Indige havde gjort hende eenstemmigen til Byens Skjønhed. Ingen vovede at gjøre hende dette qvindelige Overherredomme stridigt, undtagen det skulde være hendes yngre Søster. Dog manglede Fanny nogle Maaneder i den fortryllede færtens Kars Alder, og desuden var Ideen om Kappesygge langt fra begge de Fjærlige Søstres Sind. Det var endogsaa virkelig Saras største Fornoielse, næst efter at tale om Oberst Wellmere, at betragte de udspringende Skjønheder hos den lille Hebe, der spøjede omkring hende med Ungdommens hele Ustyld, med et hæftigt Sindelags hele Begeistring, og en stor Deel af det medfødt skjelmske Lune. Var det nu fordi Fanny ikke modtog nogen af de Complimenter, som tilfaldt hendes Søster, naar de militære Springsyre, som kom der i Huset, kom til at tale om Krigsfortjenester? nok er det — deres Virkninger paa Søstrene vare ganske modsatte. Det var dengang meget i Mode for de engelske Officerer at tale haanligt om deres Fiender; og Sara antog alt, hvad hendes Tilbedere foresnaakkede hende, for at være sandt. De første politiske Meninger, som naaede Fannys Øren, bleve ledede fagede af Haansmiil over hendes Landsmænds Opførsel. Først troede hun dem; men undertiden var der een eller anden General, som maatte yde dem, hvad Ret var, for selv at faae hvad der tilkom ham, og derved blev Fanny lidt skeptisk med Hensyn til hendes Landsmænds

Kraftløshed. Oberst Bellmere var een af dem, som meest holdt af at øve sin Vittighed paa de arme Amerikanere, saa at Fanny efterhaanden begyndte at høre paa hans Beltalenhed med stor Mistanke, og undertiden lidt Brede.

Det var en lummerheeb Dag, da de Tre sadde i Dagligstuen hos Whartons, Obersten og Sara i Sosaen i en Dien=Strid, der understøttedes af en temmelig flydende Smaasnakken, og Fanny, bestjæftiget med hendes Tamboureer Ramme i et modsat Hjørne af Stuen; da Obersten med eet ubraabte:

„Hvor glad vil ikke Ankomsten af Armeen under General Bourgoyne gjøre Byen, Miss Wharton!“

„O! hvor det vil blive moersomt,“ sagde den tankeløse Sara. „Jeg har hørt, der skal være mange indtagende Damer med den Armee. Som De siger, det vil vække os Alle til Liv og Munterhed.“

Fanny rystede sit overflødige Guldhaar tilbage, og opløste fra Arbeidet sine Dine, der funkede af Fædrelandskjærlighedens Ild, og leende, med et Slags skjult Lune, spurgte hun:

„Er det da saa vist, at General Bourgoyne faaer Lov at naae Byen?“

„Faaer Lov?“ gjentog Obersten i forstilt Forundring, „hvem skal forbyde det, naar han selv vil, min lille Fanny?“

Fanny var netop i den Alder, da unge Piger ere allermest ængstelige over deres Stilling i Selskabet, hverken rigtig Dame eller ganske Barn. „Vilde Fanny!“ var altfor familiært til, at hun kunde synes om det, og hun slog sine Bine ned paa sit Arbeide igjen med glødende Kinder, idet hun meget alvorligt vedblev:

„General Starke tog Tydskerne i Bevogtning; — mon ikke General Gates vil ansee Englænderne for altfor farlige til at gaae løse?“

„Oh! de vare Tydskere, som De siger,“ raabte Obersten, ganske ærgerlig over at maatte forklare Noget, „rene Reie-Tropper; men naar Tiden bliver om de rigtige engelske Regimentter, saa skal De see et ganske andet Udfald.“

„Der er ingen Tvivl om det,“ udraabte Sara, uden at tage den mindste Deel i Oberstens Brede imod hendes Søster, men lykønskende allerede i sit Hjerte Englænderne til deres Triumph.

„Med Tilladelse, Hr. Oberst!“ sagde Fanny, idet hun gienvandt sit gode Humeur, opløstende sit muntre Vies endnu engang til ham, „var Lord Percing fra Lexington en Fætter til ham, som sagtede i Chevy Jagten?“

„Hvad! Miss Fanny, De bliver en Oprører,“ sagde Obersten, prøvende at bortsee den Brede, han sølte. „Hvad De behager at anmærke som en Jagt ved Lexington“

ton, var intet mere, end en regelmæssig *Retraite*, —
 en — Slags — ”

„Føgtende Flugt,” afbrød Pigen oprømt med stærkt
 Eftertryk paa det sidste Ord.

„Paa Vre! min unge Dame!” — Obersten blev
 afbrudt af en hidtil ubemærket Persons Latter.

Der var et lille Familie-Bærelse ved Siden af
 det, hvori disse Tre sadde; og Binden havde blæst De-
 ren imellem dem op. Nu saae Man en ung Mand
 siddende nær ved Indgangen, og efter hans smilende
 Mine at domme, var han en fornoiet Tilhører af den
 foregaaende Samtale. Han reiste sig strax, og da han
 kom i Døren, med Hatten i sin Haand, saae Man en
 hoi, rank, fertsmodset Yngling, med glimrende sorte
 Dine, fra hvilke Smilet endnu ikke var forsvundet, da
 han gjorde sin Compliment for Damerne.

„Dunwoodie!” raabte Sara overrasket, „jeg vidste
 ikke, De var her i Huset; kom herind! her vil De finde
 det kjeligere at sidde.

„Jeg takker,” svarede den unge Mand, „men
 jeg maa gaae, for at opsoge Deres Broder, som satte
 mig her i Baghold, som han kaldte det, med Løfte om
 at komme igjen for en Time siden.” uden at gjøre no-
 gen videre Forklaring, bukkede han høfligt for Damerne,
 fremmed og stolt for Herren, og gik. Fanny fulgte ham

ind i Salen, og spurgte ham med stærk Blussen i en hastig Tone:

„Men hvorfor forlader De os, Dunwoodie? Henry maa snart være her.“

Han greb een af hendes Hænder i sine, og det alvorlige Udtryk i hans Ansigt veeg for et Beundringsblik, da han svarede: „De reed ham ypperligt til Bånd, min kjære lille Cousine! — Aldrig — nei aldrig for glem Fødelandet! — husk paa, Miss Wharton, at om De end har havt en Bedstefader, som var en Engländer, saa har De ogsaa havt en Bedstefader, som var en Peyton.“

„D!“ gjentog Pigen leende, „det vilde være vanskeligt at glemme ved de idelige Forelæsninger over Genealogie, som Tante Jeannette er saa god at holde for mig — Men hvorfor gaaer De?“

„Jeg er paa Springet til at rejse til Virginien, og har meget at gjøre“ — han trykkede hendes Haand, medens han talte, og seende tilbage, idet han lukkede Døren, raabte han: „Vær tro imod dit Land! vær Amerikaner!“ — Den fyrige Pige kysede paa Fingren ad ham, da han gik, og derpaa bedøkkede hun sine brændende Kinder med begge sine nydelige Hænder, og løb ind i sit eget Kammer for at skjule sin Forvirring.

Ved Fannys aabenbare Spot og den unge Mand's flet skjulte Kingeagt følte Oberst Wellmere sig i en me-

get flau Stilling, men da han flammede sig for at blive vred over saadanne Smaating, især i sin Herskerindes Nærværelse — saa nøiedes han med overmodigen at bemærke, ibet Dunwoodie forlod Værelset:

„Det var netop en Frihed, som saadan en Fyr kunde tage sig — formodentlig en Boddreng med Bylten paa Nakken.

Den Idee at male den sejonne og indtagende Dunwoodie som en Boddreng, kunde Sara aldrig have fattet, og hun saae sig forundret om, da Obersten vedblev: „Denne Hr. Dun — Dun — ”

„Dunwoodie — Oh nei! — han er min Lantes Slægtning,” udbroød den unge Dame, „og en intim Ven af min Broder; de have gaaet i Skole sammen, og bleve kun adskilte i England, da den Ene gik til Armeen, og den Anden til et fransk Militair-Academie.”

„Hans Penge syntes at være spildte,” bemærkede Obersten, der med al den Umage, han gjorde sig, ikke kunde undlade at vise sit onde Bune.

„Vi burde haabe det,” tilføiede Sara smilende, „thi Man siger, at han har i Sinde at gaae ind i Dyrerernes Armee — han er kommen hertil med et fransk Skib, og er just nyligen kommen iland. De kan snart møde ham i Baaben.”

„Godt, lad mig det — Jeg ønsker Washington nok af saadanne Helte.” Derpaa vendte han om til

en mere behagelig Gjenstand ved at henlede Samtalen paa dem selv.

Nogle faa Uger efter denne Scene neblagde Bourgoynes Armee deres Baaben. Hr. Wharton, som begyndte at synes, at Udfaldet af Striden blev tvivlsomt, besluttede at forsonde sine Landsmænd, ved at tage sine Døttre ud til sit eget Opholdsted. Miss Peyton loved at ledsage dem, og fra dette Dieblis indtil den Periode, med hvilken vi begyndte vor Fortælling, havde de dannet een Familie.

Naar Hovedarmeen gjorde nogen Evolutioner, havde Captain Wharton naturligviis fulgt med den, og et Par Gange havde han, under Beskyttelse af stærke Partier, som førdes i Nærheden af Acacierne, nydt hurtige og stjaalne Samtaler med sine Venner. Et Aars Tid var imidlertid hengaaet, siden han sidst saae dem; derfor havde den utaalmodige Henry paataget sig den Forklædning, vi have omtalt, og var ulukkeligviis kommet netop paa den samme Aften, da en ubekjendt og temmelig mistænkelig Gæst var i det Huus, som sjældent saae Andre, end dets egentlige Beboere.

„Men troer du, han har Mistanke om, hvem jeg er,“ spurgte Captainen med Vengstelse, efter et Ophold for at høre Casars Mening om Skinderne.

„Hvor skulde han det?“ raabte Sara, „naar din

Fader og dine Søstre ikke kunde gennemskue din Forflædning?"

"Ja! der er Noget hemmelighedsfuldt ved hans Manerer; hans Blik er altfor forskende for en almindelig Jagttager," vedblev den unge Wharton tankesuld, "og hans Ansigt synes mig bekjendt. Andrés ulykkelige Stjæbne har vakt megen Misforopielse paa begge Sider. Sir Henry truer med Hævn over hans Drab, og Washington er saa ubøielig, som om han havde den halve Verden under sig. Oprørerne vilde ansee mig for en passende Gjenstand for deres Planer i dette Dieblis, hvis jeg skulde være saa ulykkelig at falde i deres Hænder."

"Men, min Son!" raabte Faderen meget ængstet, "du er jo ingen Spion — du er jo ikke indenfor Oprørernes — det vil sige, Amerikanernes Linie; — der er Intet her at spionere."

"Det kunde der være to Meninger om," svarede den unge Mand, tankesuld; "deres Piquetter vare ude ved de hvide Sletter, da jeg gik der forbi forflædt. Det er sandt, at mine Hensigter ere uskyldige; men hvordan ville de synes? Mit Besøg hos Eder kunde ansees som en Raabe for andre Hensigter. Hush paa, Fader, hvorledes De selv blev behandlet for mindre end et Aar siden, fordi De sendte mig et Forraad af Frugt for Vinteren." —

„Det kom af mine Kjære Naboers falske Angivelser,” sagde Hr. Wharton, „som haabede, ved at faae mine Eiendomme confiskerede, at kunne kjøbe en god Kuls- gaard for billig Priis — Peyton Dunwoodie hjalp os dog snart til Frikjendelse — vi bleve kun opholdte en Maaned.”

„Vi!” gjentog Sonnen forstrækket, „toge de mine Søstre med? Fanny, Du skrev Intet derom til mig!”

„Jeg troer dog,” — sagde Fanny stærkt rødmende, „jeg omtalte den venlige Maade, din gamle Ven, Major Dunwoodie behandlede os paa, og at han skaffede Fader Frihed.”

„Ja vist — men var Du med i Dyrerernes Feier?”

„Ja,” sagde Faderen venlig, „Fanny vilde ikke lade mig gaae alene. Jeannette og Sara passede paa Acacierne, og denne lille Pige var til mit Selskab i Fængslet.”

„Og Fanny var efter saadan en Scene større Dyrer, end nogensinde før,” sagde Sara vredsladen; „Man skulde troe, hendes Faders Gjenfødteheder havde helbredet hende for saadanne Grillen.”

„Hvad siger Du om den Beskyldning, min gode lille Søster?” raabte Captainen munter: — „forsøgte Peyton at faae dig til at hade din Konge mere, end han selv.”

„Peyton Dunwoodie habes Ingen,” sagde Fanny hurtigt, og rødmende over sin Hefstighed tilføiede hun strax: „Han elsker dig, det veed jeg; thi han har sagt mig det mange Gange.”

Den unge Wharton flappede sin Søster paa kinden med et listigt Smil, idet han spurgte hende i en forstilt Hvijsen: „sagde han dig ogsaa, at han elskede min lille Søster Fanny?“

„Na Snak!“ raabte Fanny, og lod Levningerne af Aftensbordet tage bort.

Credie Kapitel.

Alt Leen ei mere paa Marken Klang,

Afhestet var Ager og Enge,

Mens susende Vind gjennem Skov og Bang

Drev Lovet paa afstødte Bange.

Da sneeg sig ved blege Maanestlin

En eensom Vandrer bag Lowmons Vasse.

Han ændser ei Kulden, ei susende Vind,

En Krømmer det var, med Hylten paa Vasse.

Wilson.

En Storm under de hudsonske Høilande, som begynder med Østenvind, varer sjældent i kortere Tid, end to Dage. Altsaa, da Indvaanerne af Acacierne den næste Morgen samlede sig om det tidlige Frokostbord, saae Man Pladstregnen næsten i horizontal Retning at flaae imod Vinduerne. Man kunde ikke tænke paa at ud-

sætte enten Menneſte eller Dyr for Veiret. Harper
 viſte ſig ſiſt, og da han havde underſøgt Veiret, gjorde
 han Undſkyldning for Hr. Wharton for den Nødven-
 dighed at maatte benytte ſig af hans Godhed i længere
 Tid. Svaret lod til at være ligesaa høfligt, ſom Und-
 ſkyldningen; men Harper viſte i ſin Opførelſe en Rolig-
 hed, ſom var meget forſkjellig fra Faderens Angſtelighed.
 Henry Wharton havde igjen taget ſin Forklædning paa
 med en Uvillie, der nærmede ſig til Uſtkelhed, kun af
 Høielighed imod ſin Faders Befaling. Ingen Samtale
 fandt Sted imellem ham og den Fremmede, efterat denne
 havde hilſet paa ham tilligemed de Øvrige af Familien.
 Fanny troede rigtignok at have ſeet et Smil fare
 over den Reifendes Anſigt, da han ved Indtrædelfen i
 Bærelſet ſtod ligeoverfor hendes Broder; men det var
 kun indſtrænket til Dinene, og ſyntes at mangle Kraft
 til at virke paa Anſigts-Muſklerne, og tabte ſig ſnart
 i det ſtadige og godmodige Udtryk, ſom herſkede i hans
 Anſigt med en Magt, ſom ſjældent forſtyrredes. Den
 kjærlige Søſters Dine vare et Dieblit ængſteligen hen-
 vendte paa hendes Broder; men da hun igjen ſaae paa
 deres ubekjendte Gæſt, mødte hun hans Blik, idet han
 med en eiendommelig Ynde viſte hende een af de ſæd-
 vanlige Smaa-høfligheder ved Bordet, og Pigens Hjerte,
 ſom havde begyndt at hoppe stærkt, kom nu til at
 ſlaae ſaa roeligt, ſom Ungdom, Sundhed og frodige Livs-

fræfter kunde tillade. Medens de endnu sadde ved Bordet, kom Cæsar ind, og lagde i Stilhed en lille Pакke ved Siden af sin Herre; derpaa gik han bag ved hans Stol, lagde sin ene Haand paa dens Ryg, og blev staaende i en halvt fortrolig, skjønt dog ærbødig Stilling.

„Hvad er det, Cæsar?“ spurgte Hr. Wharton, idet han vendte Pакken for at undersøge dens Omflag, og betragtede den med temmelig mistænkelige Bine.

„Pакko, Herre; Harvey Birch, han kommen hjem, og bringe Dem lille god Pакko fra York.“

„Harvey Birch,“ gjentog Herren med Betænkelighed, idet han betragtede sin Gæst med et stjaalent Diekast. „Jeg husker ikke, at jeg har bedet ham købe Tobak til mig; men da han har kjøbt det, maa han betales.“

Kun et Dieblis, medens Negeren talede, afbrød Harper sit stiltiende Maaltid — hans Die bevægede sig langsomt fra Djeneren til Herren, og derpaa kom Alt igjen tilbage til sin uigjennemtrængelige Tilbageholdenhed.

For Sara Wharton var denne Efterretning en uventet Glæde. Hun reiste sig fra sin Plads, og bød den Sorte at vise Birch ind i Værelset; men da hun strax huskede sig om, vendte hun sig til den Reisende, og sagde med et undskyldende Blik: „hvis Hr. Harper ikke tager ilde op, at en Bispekræmmer kommer herind.“ —

Den soielige Belvillighed, som udtrykkes i den Fremmedes Ansigt, da han uden at sige Noget gav sit Samtykke ved et Blik, var mere veltalende, end den Skønneste Periode, og den unge Dame gjentog sin Befaling med en Overbeviisning om Sandheden deraf, som bortffjernede al Forlegenhed.

I de dybe rummelige Binduer i Huset vare Tabouretter, og de rige Damastes Gardiner, som før havde prydet deres Dagligstue i Dronningens Gade, og nu vare førte ud til Acacierne, gave Værelset det ubeskrivelige Hyggeligheds Udseende, der saa behageligen forkynnder Vinterens Nærmelse. I eet af disse Binduer kastede nu Captain Wharton sig, og trak Gardinet til, for at skjule den største Deel af sin Person fra Bemærkning. Imidlertid tog hans yngre Søster, der forandrede sin naturlige Kabenhed til en mere kunstig Tvang, Besiddelse af det andet. —

Harvey Birch havde været Bissekrammer siden hans Ungdom — det sagde han i det Mindste altid — og hans Indsigt i denne Bestjæftigelse beviste for en stor Deel Sandheden af hans Paastand. Man ansaa ham for at være født i een af de østlige Colonier, og formedelst ualmindelige Kundskaber hos hans Fader troede Man, de havde seet bedre Dage i deres Fødeland. Harvey besad al ligevel Landets almindelige Sæder, og var paa ingen Maade udmærket fremfor Andre af hans Eigemænd,

uden ved sin Snildhed og det Hemmeligheds Eler, som indhyllede hans Bevægelser i Landet. For ti Aar siden vare de begge tilsammen komne til Dalen, havde kjøbt den ydmyge Bolig, ved hvilken Harper havde gjort sit mistyktede Forsøg, og levet stille og ubekjendte. Vige indtil Alder og Svagelighed forbød det, havde Kaderen givet sig af med Dyrkningen af det lille Stykke Land, som hørte til Stedet, medens Sønnen med Iver vedblev sin ringe Lusthandel. Deres anstændige Rolighed skaffede dem snart saa megen Agtelse hos Naboerne, at en Pige paa fem og tredive Aar ikke tog i Betænkning at oversee sit Kjønns Fordomme og tage Tjeneste der som Huusholderste. Roserne vare for længe siden visnede paa Katy Haynes Kinder, og hun havde efterhaanden seet baade mandlige og qvindelige Bekjendte slutte den for hendes Kjøn saa ønskelige Forening med meget lidet Haab for sig selv, da hun vel ikke uden Hensigt tog ind i Birchernes Huus — Nød er en haard Lærer. Dog besad hun saadanne Egenstaber, som gjorde hende til en meget taalelig Huusholderste. Paa den ene Side var hun reenlig, flittig, ærlig, sparsommelig, — Paa den anden: snaksom, egenkjærlig, overtroist og nysgjærrig. Ved at bruge den sidste Egenstabs med udmærket Kløgt kunde hun allerebe, efter at have levet i Familien fem Aar, med Triumph erklære, at hun havde hørt, eller rettere tilluret sig Noks til at sige,

hvad hendes Herskab før havde været. Kunde Katy
 nu gjøre Forbring paa Spaadomsgave nok til at forud-
 sige deres tilkommende Stjæbne, saa synes dette at
 ville være forholdsmaessigen temmelig let. Af de hemme-
 lige Samtaler imellem Fader og Søn, erfoer hun,
 at en Ildbrand havde bragt dem fra Rigdom til Ar-
 mod, og paa samme Tid formindsket deres Families
 Antal til to. Faderens Stemme rystede altid, naar
 han berorte endog kun lettelig denne Hændelse, hvilken
 endog rørte Katys Hjerte; men for simpel Nysgjerrig-
 hed gives ingen Skranke. Hun vedblev saalænge, ind-
 til Harvey ganske ligesom truede hende med at sætte
 et andet Gruentimmer, der var nogle Aar yngre end
 hun, i hendes Sted, og gav hende derved en skrækkelig
 Paamindeelse om, at der vare visse Grændser, over
 hvilke hun ei maatte stride. Fra dette Tidspunkt blev
 Huusholderstens Nysgjerrighed holdt i en saadan Tvang,
 at uagtet hun aldrig forsømte nogen Leilighed til at
 lure, havde hun dog kun lidt været istand til at foregø-
 fit Kundskabsforraad. Der var desuagtet een Efter-
 retning, som hun havde sluppet til, og den var temme-
 lig vigtig for hende; og fra det Dieblis, hun fik den,
 styrede hun sin hele Kraft imod Dynaaelsen af een Gjen-
 stand, understøttet baade af Kjærlighed og Gjerrighed.

Harvey pleiede hyppigen midt om Natten hem-
 meligen at besøge Arnestedet i det Værelse, som

tjente baade til Kjøkken og Dagligstue. Her bemærkede Katy ham, benyttede sig siden af hans Graværelse og Faderens Bestjæftigelse til at borttage en af Stenene; og hun opdagede en Jern-Potte, hvori glimrede et Metal, der sjældent undlader at blodgjøre det haardeste Hjerte. Katy var saa lykkelig at faae Stenen paa sit Sted igjen uden at blive opdaget, men vovede dog aldrig at gjentage samme Forsøg. Fra dette Dieblis mistede Pigens Hjerte sin Haardhed, og Intet modsatte sig nu Harvey's Lykke, uden hans egen Mangel af Jagttagelsesevne.

Krigen forhindrede aldeles ikke Bispekrammerens Handel, men han greb den gylndne Leilighed ved Afbrydelsen af den egentlige Handel, og syntes ganske indtaget i denne ene Gjenstand, at sammendynge Penge. Et Par Aar blev hans Forretning uforstyrret, og hans Indtægter forholdsmæssige; men tilsidst begyndte merke og truende Vink at gjøre hans Bevægelser mistænkelige, og de borgerlige Autoriteter troede sig forpligtede til at undersøge hans Levemaade mere strængt. Han blev ofte, men ikke længe, fængslet; og han slap fra de juridiske Bevogtere forholdsvis meget lettere, end de militæres Forfølgelser vilde tillade. Dog holdt han sig, og vedblev sin Handel, uagtet han var nødt til at vogte sine Bevægelser, især naar han nærmede sig Landets nordlige Grændser, eller med andre Ord, de amerikanske Liniers Kaserne. Hans Besøg paa Aca-

cierne vare blevene mindre hyppige, og han lod sig saa sjældent see hjemme, at det frembragte den Klage fra den stoffede Katy, som vi hørte hende i sit Svar til Harper at udgyde af et fuldt Hjerte. Intet syntes at kunne forhindre den utrættelige Handelsmands Beslutninger. For at affætte nogle Artikler, som kun kunde finde Kjøbere imellem de rigeste Familier i Landskabet, havde han nu trodsset det frygtelige Uveir paa den halve Mil imellem hans Bolig og Hr. Whartons Huus.

Saa Dieblikke efter at Cæsar havde modtaget sin unge Frødens Befaling, kom han igjen, ledende Gjenstanden for den foregaaende Digression ind i Stuen. Af Person var Bispekræmmeren en Mand af Middel-høide, mager, men fuld af Been og Muskler; ved første Dietast syntes hans Styrke utilstrækkelig til at bære hans ubekvemme Byrde, og dog kastede han Pakken baade af og paa med stor Behændighed, og med saa megen tilsyneladende Væthed, som om det havde været Fjær. Hans Dine vare graae, dybtliggende, urolige, og i de flygtige Dieblikke, de dvælede paa dem, med hvem han talede, syntes de at læse i selve Sjælen. Dog befabde de to særegne Udtryk, som for en stor Deel characteriserede hele Manden. Naar han syflede med Handelen, tydede hans Ansigt paa Livlighed, Virksomhed, Raskhed, og en ualmindelig Snuhed. Vendte Man Samtalen til almindelige Gjenstande i det daglige Liv,

blev hans Mine urolig og adspredt; men hvis Man hændelsesviis kom paa Tale om Revolutionen eller Fædrenelandet, da syntes hans hele Væsen at forandre sig — alle hans Evner concentrerede sig — han kunde lytte til i lang Tid uden at tale, og saa bryde Tausheden ved en eller anden let og spøgfuld Bemærkning, som var altfor forskjellig fra hans forrige Opsørsel til ikke at være Affectation. Men om Krigen, eller om sin Fader, talde han sjelden, og aldrig uden han var nødt dertil. Enhver overfladig Jagttager vilde ansee Gjerrighed for hans herskende Lidenkab — og naar Man overveier Alt, var han saa upassende til Katys Planer, som Noget vel kunde være.

Da han traadte ind i Stuen, aflastede han sin Byrde, som, da den stod paa Gulvet, naaede ham næsten til Skuldrene, og hilsede Familien med besteden Høflighed. For Harper bukkede han taust, uden at opløse sine Dine fra Gulvet; men Gardinet forhindrede ham aldeles i at bemærke Captain Wharton Nærværelse. Sara gav sig kun liden Tid til de brugelige Hilsener, før hun begyndte at betragte Indholdet af Pakken, og adskillige Minutter vare disse To beskæftigede med at bringe for Dagens Lys dens forskjellige Artikler. Børde, Stole og selve Gulvet vare snart bedækkede med Silketøier, Krepflor, Handsker, Musseliner — kort, hele det Varelager, som en vandrende Kræmmer kan føre med

sig. Cæsar maatte holde Pakkens Munding aaben, medens dens Forraad blev ubloset, og hjalp engang imellem den unge Dame ved at henlede hendes Beundring til nogle Galanterivarer, som han formedelst deres mere brogede Farvespil, troede hendes Opmærksomhed mere værdig. Til sidst da Sara havde udvalgt adskillige Ting, og var bleven enig om Priserne, bemærkede hun med en glad Stemme:

„Men Harvey! I har ingen Nyheder bragt os. Har Lord Cornwallis slaaet Rebellerne igjen?“

Bispekræmmeren kunde vist ikke høre Spørgsmaalet, thi han havde begravet næsten sin hele Person i Pakken, og trak en Mængde Kniplinger af udmærket Bonitet op, og holdende dem for Lyset, udæskede han Damens Beundring. Miss Peyton tabte Koppen, som hun var ifærd med at vadske, og Fanny viste hele det Ansigt, som hidtil kun havde ladet see eet af dets muntre Dine, hvis Farve beskjemmede det Damask, der saa misundeligt skjulede hendes Figur.

Tanten forlod sin Bestjæftigelse, og Birch affatte snart en stor Deel af denne kostbare Artikel. Damernes Lovtaler havde draget den yngre Søsters hele Person i Dieslyn, og Fanny reiste sig langsomt fra Vinduet, da Sara gjentog sit Spørgsmaal med en Hoveren i Stemmen, som mere reiste sig af Glæde over sit Kjøb, end af hendes politiske Følelser. Den yngre Søster satte

sig ned igjen, og lod som om hun saae efter Skyn-
nes Beskaffenhed; men Bispekræmmeren, som mærkede, at
Man ventede et Svar, sagde langsomt:

„Man taler her nedenfor om, at Tarleton har
flaaet General Sumpter ved Floden Tyger.“

Captain Wharton strakte nu uvilkaarligen sit
Hoved igjennem Rabningen af Gardinerne ud i Værelset,
og Fanny, der i aandeløs Taushed lagde Dret til, be-
mærkede, at Harper, istedetfor at see i den Bog, han
syntes at læse i, betragtede Bispekræmmeren med et
Udtryk, som sagde, at han lyttede til med ikke almin-
delig Interesse.

„Birkelig!“ raabte Sara hoverende, „Sumpter? —
Sumpter? — hvem er han? jeg kjober ikke saameget
som en Knappenaal, naar Du ikke fortæller mig alle
Dine Nyheder,“ vedblev hun leende, og kastede et Stykke
Muselin, hun just havde betragtet, ned igjen.

Et Dieblit tøvede Bispekræmmeren; han kastede
sine Bine mod Harper, som endnu betragtede ham med
Nolighed; og Birchs hele Væsen var forandret. Han
nærmede sig Ilden, tog ud af sin Mund et vældigt
Stykke af den virginske Urst, og idet han uden Barm-
hertighed lagde den med de overflødige Gaster paa Miss
Peytons skinnende Ildbrud, vendte han sig igjen til sit
Kram, og svarede med mere lystig Tone: „Han boer
etsteds mod Syden imellem Negerne.“

„Inte meer Neger, end Dem selv er, Masja Birch!“ afbrød Cæsar barsk, og lod Dækket over Barerne falde, i en høi Grad af Brede.

„Tys! Cæsar — tys! — bryd dig aldrig om det nu,” sagde Sara Wharton formildende, da hun med Utaalmødighed ventede at høre mere.

„En sort Mand saa god som hvid, Miss Sara!“ vedblev den fortorneede Afrikaner, „saalang han forhold sig godt.“

„Og stundom meget bedre,” svarede Sara. — „Men Harvey! hvo er denne Sumpter?“

Et let Anstrog af Lune viste sig paa Bispekræmmerens Ansigt, da han vedblev: „som jeg siger, han boer imellem de Colørte nede imod Syden“ — Cæsar tog igjen sin Forretning — „og har nylig havt en Attakke med Oberst Darleton.“

„Som naturligviis slog ham!“ sagde Sara hoverende.

„Saadan siger de morrisanske Tropper,” sagde hiin laconisk.

„Men hvad siger Du?“ dristede Hr. Wharton sig til at spørge, skjøndt uvilkaarligen med sagte Stemme.

„Jeg siger blot, hvad jeg har hørt,” sagde Birch, idet han viste Sara et Stykke Tøi, som hun taus afslug med tydelige Tegn paa, at hun vilde høre mere, inden hun sluttede noget Kjøb.

„De siger alligevel paa Gletten,” vedblev Bispe-

kræmmeren, efter først at have kastet Dinene rundt omkring i Bærelset, og ladet dem et Dieblit hvile paa Harper, „at Sumpter og et Par Stykker til vare de eneste Saarede, og at de Reguleerte bleve hugne sonder og sammen; for Militzen var nok saa net skjult i et Blokhuus.”

„Det er ikke rimeligt,” sagde Sara haanligt, „Kjondt jeg nok troer, at Rebellerne skyndte sig at komme bag ved Blokken.”

„Jeg synes dog,” sagde Bissekraemmeren rolig, idet han igjen fremviste Silketøiet, „det er nok saa klogt at sætte en Blok imellem sig og en Kanon, som at sætte sig imellem en Blok og en Kanon.” — Harpers Die faldt atter roligt ned paa den Bog, han havde for sig, medens Fanny reiste sig, og spurgte med en Venlighed, som Bissekraemmeren aldrig havde været Vidne til.

„Har I flere Kniplinger, Birch?”

De forlangte Barer bleve strax fremviste, og Fanny Højte ogsaa Noget. Efter hendes Befaling blev et Glas Brændeviin tilbudt Kraemmeren, som tog det med Taknemmelighed, og drak først Herrens, saa Damernes Skaal.

„Saa Man siger, at Oberst Tarleton har børstet General Sumpter?” spurgte Hr. Wharton, der lod, som om han var sysselsat med at sætte den Kop sam-

men, der var gaaet i Stykker ved hans Svigerindes Hastighed.

„Saadan troer Man i Morrisania,” sagde Birch tørt.

„Har Du andre Nyheder? min Ven,” spurgte Captain Wharton, idet han igjen bristede sig til at see udenfor Gardinet.

„Har De hørt, at André blev hængt?” spurgte Bispekammereren igjen med Estertryk istedetfor Svar.

Captain Wharton studsede, og en kort Tid bleve betydningsfulde Dietast verlede imellem ham og Kræmmeren, da han med tilsyneladende Sigegyldighed svarede: „det er vel allerede en fem Uger siden.”

„Gjør hans Henrettelse megen Opsigt?” spurgte Faberen, idet han søgte at faae Koppen sat sammen.

„Folk vil jo gjerne sluddre lidt; det veed De nok, Herre!” gjensvarede han, visende med Erbødighed den unge Dame sine Varer.

„Er der nogen Sandsynlighed, min Ven! for at der skulde foregaae nogen Bevægelse dernede, som kunde gjøre det farligt at reise?” spurgte Harper, seende stift paa den Anden, medens han ventede Svar.

Nogle Ruller Baand faldt ud af Birchs Haand, hans Ansigt forandrede sig øieblikkeligen fra dets stærke gjennemtrængende udtryk, da han langsomt svarede: „det er noget siden, at det kongelige Ryttteri var ude, og jeg saae de Lanceys Folk, der pubsede sine Waaben, da

jeg gik forbi deres Dvarterer; det vilde ikke være saa underligt, om de snart lugtede Lunten; for de virginske Ryttere ere her nedenfor i Landstabet."

"Ere de der i stort Antal?" spurgte Hr. Wharton, og lod i sin Ungstuelighed al Beshjæftigelse fare.

"Jeg har ikke talt dem," sagde Kræmmeren, idet han igjen passede sin Forretning.

Fanny var den Eneste, der lagde Mærke til Forandringen i Birchs Bæsen, og da hun vendte sig til Harper, saae hun, at han havde taget sin Bog igjen i Stilhed. Pigen tog nogle af Baandene i sin Haand, lagde dem ned igjen — og bøiede sig over Bæue, saaledes at hendes Haar, der faldt i rige Lokker, beskyggede hendes Ansigt, bemærkede hun, rødmande lige til Halsen.

"Jeg tænkte, at det sydlige Rytterie var draget ad Delaware til?"

"Det kan gjerne være; jeg passerede dem i Grastrand."

Cæsar havde nu udvalgt et Stykke Galico, i hvilket den røde og gule Farve vare satte imod hinanden paa hvid Grund; og beundrende det i nogle Minutter, lagde han det ned igjen med et Suk, da han udbød: „meget pænt Galico!"

"Dette?" sagde Sara; „ja, det vilde see godt ud i en Kjole til din Kone, Cæsar!"

"Ja! Miss Sally," raabte den Sorte fornøiet.

„faae gamle Dinas Hjerte at hoppe af Glæde — saa meget pænt.“

„Ja!“ tilfoiede Bispekræmmeren listigen, „det vilde faae gamle Dina til at ligne en Regnbue.“

Cæsar betragtede sin unge Frøken ivrig, indtil hun med et Smil lagde det ned, og spurgte Harvey om Prisen.

„Na! ligesom jeg træffer paa Kjøbere til,“ sagde han.

„Hvor meget?“ spurgte Sara forundret.

„Ligesom jeg er heldig i at finde Kjøbere. — For min gamle Beninde Dinas Skyld, vil jeg overlade Dem det for fire Shillings.“

„Det er for meget,“ sagde Sara, i det hun vendte sig til nogle Barer til sig selv.

„Uhyre Priis — for grovt Galiko, Masfa Birch!“ brummede Cæsar, og lod Pakkens Nabning falde sammen igjen.

„Saa vil vi sige tre, dersom Du synes bedre om det.“ —

„Ja vist, lieber dem bedre,“ sagde Cæsar smilende, og lukkede igjen Pakken op — „Miss Sara lieber tre Shillings, naar hun giver, og fire Shillings, naar hun tager.“

Kjøbet blev strax sluttet; men da Stykket blev maalt, manglede det lidt i de velbekjendte femten Alen, som vare nødvendige for Dina. Dog ved Hjælp af en stærk Arm voxede det snart til den forønskede Længde

under Kræmmerens erfarne Nie; men han lagde dog samvittighedsfuld et Baand af ligesaa glimrende Farver som Galikoet til, og nu skyndte Cæsar sig bort for at meddele sin bedagede Ægtefælle denne glædelige Tidende.

Under de Bevægelser, som fremkom ved Kjøbets Slutning havde Captain Wharton dristet sig til at drage Gardinet tilside saaledes, at hans hele Person kunde sees, og spurgte Bispekæmmeren, som begyndte at samle sine adspredte Barer, paa hvad Tid han havde forladt Byen.

„I Morgendæmringen," var Svaret.

„Saa silbig!" raabte den Anden forbausset, og derpaa vedblev han, forandrende sine Manerer, med lidt mere Opmærksomhed paa sig selv. — „Kunde I paa sine Piquetterne saa silbigt?"

„Jeg gjorde det," var det lakoniske Svar.

„I maa være vel bekendt med de engelske Officierer, Harvey!" sagde Sara smilende skjelmst til Kræmmeren.

„Jeg kjenner nogle af dem af Udseende," sagde Birch, idet han lod sine Dine gaae rundt omkring i Bærelset, og fæstede dem tilsidst paa Harpers Ansigt, efter at have flygtigt betragtet Captainen.

Hr. Wharton havde med Opmærksomhed lyttet til Enhver, som efterhaanden talte, og havde forsaavidt forkastet sin Forstillelse af Bigegyldighed, at han nu sad

og knuste i sin Haand Stykkerne af den Porcellains Kop, som han havde spildt sin Umage med at prøve paa at sætte sammen, da han bemærkede, at Bissekræmmeren bandt den sidste Knude paa sin Pakke, og spurgte nu hurtigen:

„Kan vi nu igjen vente at blive forstyrret af Fjenden?“

„Hvem kalder De Fjende?“ sagde Kræmmeren, idet han reiste sig, og hørte et saabant Die paa Hr. Wharton, at denne strax maatte i Forvirring kaste sine ned.

„Enhver, som forstyrrer vor Roe, er vor Fjende,“ sagde Miss Peyton, der bemærkede, at hendes Svoger ikke kunde svare. „Men ere de kongelige Tropper her nedenfor rykkede ud?“

„Det er meget rimeligt, at de snart kunne være,“ svarede Birch, løstende sin Pakke fra Gulvet, og beredte sig til at forlade Værelset.

„Og Fastlandstropperne,“ vedblev Miss Peyton mildt, „ere de i Landskabet?“

Harvey vilde just til at svare Noget, da Døren aabnedes, og Cæsar viste sig, fulgt af sin glade Ægtefælle.

De Sortes Rase, af hvilken Cæsar var et meget godt Specimen, bliver nu meget sjelden. Den gamle Familie-Tjener, der, født og opdragen i sin Herres Huus, har ligesom gjort sin og sin Herres Belford til

Set, maa nu overalt give Plads for hiin omflakkende
 Stamme, som er fremsprungen i de sidste tredive Aar,
 og hvis Medlemmer streife igjennem Landet, uden Grunds-
 sætninger og uden Hengivenhed til Noget. Thi det
 er een af Slaveriets Forbandelser, at dets Offere ikke
 kunne høre sig til en fri Mands Dyder. Cæsars
 sorte krusede Haar havde af Alder faaet et Anstrøg af
 graat, som meget foregedede hans ærværdige Udseende.
 Lang og uafbrudt Anvendelse af Kammen havde rettet
 de tætte Krøller paa hans Pande, indtil de stode ganske
 stive. Den skinnende sorte Farve i hans Ungdom havde
 tabt sit gnistrende Anstrøg, og der var kommet en halv-
 brun Farve i dets Sted. Hans Dine, der stode i en
 ganske frygtelig Afstand fra hinanden, vare smaae, og
 udmærkede sig ved et Udtryk af Godmodighed der undertiden
 afbrødes af den Art af Trods, som findes hos en Tjener,
 der staaes — dog glindsede de nu af inderlig Glæde.
 Hans Næse besad i høi Grad alt, hvad der udfordres
 til Lugten, men med den allermindst muelige Paatræng-
 genhed, da Næseborene vare overslødigen udvidede,
 uden dog at løbe sammen. Hans Mund var utilgivel-
 ligen rummelig, hvilket ene kunde taales derved, at den
 undertiden viste to skønne Perlerader, som den bedækkede.
 Af Bygning var Cæsar lille, ja man kunde sige siirkantet,
 hvis ikke alle de Binkler og krumme Linier, som beskrev
 hans Figur, havde modsat sig Alt, hvad der kunde

kaldes mathematisk Symmetrie. Hans Arme vare lange og muskeløse, og endte sig i to benede Hænder, som paa den ene Side viste en sortegraae, paa den anden en falmet brunrod Farve. I hans Been havde Naturen vist sine meest capriciose Luer. Der var Overflødighed af Substantz, men den var slet anbragt. Læggen var hverken foran eller bagved, men snarere paa den udvendige Side af Benet, hældende forover, og saa tæt op mod Knæerne, at det gjorde den frie Brug af dette Led mod tvivlsom. Med Hensyn til Foden, som Understøttelsespunkt for Legemet, havde Cæsar Intet at klage; undtagen det skulde være, at Læggen var sat saa nær Middelpunktet, at Man undertiden kunde være uenig, om han gik forlænds eller baglænds. Men hvad Feil en Billedhugger end kunde finde ved Cæsars Person, saa var hans Hjerte paa det rette Sted, og ubestrikt af meget rigtige Dimensioner.

Følgte af sin bedagede Livs-Ledsagerinde, traadte Cæsar nu ind, og ydede sin Taknemmelighed i Ord — Sara modtog dem med stor Venlighed, og gjorde Manden nogle saa Complimenter for hans Smag, og meente det vilde klæde Konen godt. Fanny greb sin Ammes haarde og rynkede Haand, og med et Ansigt, der straaled af et Blædesblik, som soarede til de Sortes smilende Ansigter, tilbød hun at ville hjælpe hende med at

gjøre det beundrede Galiko skikket til sit tilkommende Brug. Tilbuddet blev ydmygt og taknemmeligt modtaget.

Da Cæsar fulgte Bispekræmmeren og sin Kone fra Børsen, og var ifærd med at lukke Døren, kunde han ikke bare sig for at sige høit til sig selv:

„God lille Dame — Miss Fanny — sørg for gammel Faber — gjør ogsaa gjerne en Kjøle for gamle Dinah.“ Hvad ellers hans Kælelser monne have bragt ham til at yttre, er ubekjendt, men Lyden af hans Stemme blev hørt noget efter at Afstanden havde gjort hans Ord utydelige.

Harper havde ladet sin Bog falde, og sad som et beundrende Vidne til Scenen; og Fanny nød en dobbelt Tilfredsstillelse, da hun saa et Bifaldsmil fra et Ansigt, som under Sporene af dyb Tænkning og store Sorger skjulte det Udtryk, som betegner alle de bedste Kælelser af det menneskelige Hjerte.

Fjerde Kapitel.

"Hans Slabning, Ord og Diets Lue
 Hiin ædle Fremmede er lig;
 Hans Vært heet mandig, raut at flue
 Høit som en Borgmuur hæver sig.
 Men dog den senestærke Kæmpe
 Med yndig Anstand kan sig lempe;
 Kun ringe Spor er end tilbage,
 Af Slag og Kamp i Færens Dage.
 Hans Døie er saa mildt at flue
 Høit under Brynets hvalte Bue;
 Til ham med Tillid jeg mig nærmed',
 Naar han mod Dødsflaag mig befærmed'.
 Men var jeg skyldig for hans Døie,
 Dets Blis i Angst mig vilde bøie
 Langt meer, end Dødens sikke Pliit."
 "Hold inde," raabte nu med Til
 Brindsfæsen, — "ha! det er, — jeg veed
 Vort Skotlands Haab og Herlighed."

Walter Scott.

Efterat Bispekræmmeren var gaaet, herskede der Lause-
 hed adskillige Minutter. Hr. Wharton havde hørt Rok,
 der kunde forøge hans Urolighed, men Intet, som i mindste
 Maade kunde bortfjerne Frygten for hans Søn. Captainen

onstede utaalmødigen, at Harper havde taget ethvert andet Sted, end det, han nu med saa megen Gatning havde i Besiddelse. Miss Peyton fuldførte imidlertid Frokostbordets Dækning med den milde Venlighed, som var hende egen, men som maaskee blev lidt forøget ved den indvortes Tilfredshed over, at hun besad saa stort et Stykke af Kræmmerens Kniplinger. Sara var meget beskæftiget med at ordne sit Indkjøb, og Fanny hjalp hende søsterligt uden at tage Hensyn til, at hendes eget Indkjøb blev for Dieblisset uændset; men nu brød den Fremmede pludseligen Læusheben ved disse Ord:

„Dersom det er Betæneligheder med Hensyn til mig, der driver Captain Wharton til at vedligeholde sin Forklædning, saa beder jeg ham at være uden Frygt. — Havde jeg end Bevæggrunde, der kunde lede mig til at forraade ham ellers, saa ville de ikke kunne virke under nærværende Omstændigheder.“

Den yngre Søster sank ned paa sin Stol dødbleg af Skræk. Miss Peyton tabte en Spølskom, som hun var isærd med at løfte op fra Bordet, og Sara sad med sine kjøbte Varer i Skjødets i maalloes Bestyrtelse. Hr. Wharton var bedøvet; men Kaptainen, der et Dieblis havde nolet af Forbauselse, sprang frem midt i Bærelset, og udraabte, idet han rev Forklædningsmidlerne af sig:

„Jeg troer Dem af mit ganske Hjerte, og nu skal denne kjedelige Forstillelse ikke længere vedblive under

min Faders Sag. Dog kan jeg ikke begribe, hvorledes De kjendte mig."

"De seer virkelig saa meget bedre ud i deres egentlige Skikkelse, Captain Wharton," sagde Harper med et let Smil, "at jeg vilde raade Dem, aldrig i Fremtiden at sejele den. Der er nok til at forraade Dem, hvis andre Midler til Opdagelsen manglede." — Som han talede, viste han til et Maleri, der hang over Kaminen, hvilket forestillede den engelske Officeer i Uniform.

"Jeg havde smigret mig med," raabte den unge Wharton leende, "at jeg saa bedre ud paa Værelset, end i Maskerade. — De maae være en nøiagtig Jagttager."

"Nødbenhigheden har gjort mig dertil," sagde Harper mildt, og reiste sig.

Fanny mødte ham, da han vilde til at gaae ud, og tog hans Haand imellem begge sine, idet hun sagde alvorligt, med Kinder, der glødede som det rigeste Carmin: "De kan ikke — De vil ikke forraade min Broder!" —

Et Dieblis taug Harper i stille Beundring over den elskelige Sagfører, og derpaa, foldende hendes Hænder paa sit Bryst, svarede han heitideligt: "Jeg kan ikke, og jeg vil ikke." — Han slap hendes Hænder, lagde sin egen lemsældigen paa hendes Pande, og vedblev: "formaaer en Fremmeds Betsignelse Noget, da modtag den." Han vendte sig om, bukkede dybt, og gik til sit eget Kammer.

Hele Selskabet var dybt rørt over den Reisendes frimodige og høitidelige Opførsel, og Alle uden Faderen sølte sig strax lettede ved hans Erklæring. Man fremdrog nogle af Captainens afslagne Klæder, der tilligemed Barerne vare bragte hjem fra Staden; og den unge Wharton, befriet fra den ubehagelige Forklædning, begyndte først nu at nyde et Besøg, som han med saa megen personlig Fare havde foretaget sig. Da Hr. Wharton gik ind i sit eget Varelse, for at paatage sig sine almindelige Bestjæftigelser, bleve Damerne tilligemed den unge Mand overladte til en usforstyrret Samtale om saadanne Ting, som kunde være meest behagelige. Endog Miss Peyton blev begejstret af hendes yngre Slægtninges Munterhed, og de sadde en Time og nøde i sorgløs Fortrolighed Behagelighederne af en uindskrænket Samtale, uden at tænke paa nogen Fare, som maaskee kunde svæve over dem. Staden og deres Bekjendte bleve ikke længe forbigaaede; thi Miss Peyton, som aldrig havde glemt de mange behagelige Timer, hun havde nydt under sit Ophold der, spurgte snart efter deres gamle Bekjendt, Oberst Wellmete.

„Oh!“ raabte Captainen lystig, „han er der endnu, og ligesaa smuk og galant, som før.“ —

Om en Dame end ikke er virkelig forelsket, hører hun dog sjældent uden Rødmen Navnet paa en Mand, som hun kunde elske, og som ved Dags-Nygtet er af

doorne Sladderhante sat i Forbindelse med hende. Dette havde just været Tilfældet med Sara, og hun lod sine Dine synke ned paa Gulvet med et Smil, der ved Hjælp af den Rødme, som foer over hendes Kind, paa ingen Maade formindskede hendes medfødt Ynde.

Uden at bryde sig om dette Beviis paa Interesse for Sagen hos sin Søster, vedblev han strax: „Under tiden er han melancholsk — vi sige til ham, det maa være Kjærlighed.“ Sara løstede sine Dine til sin Broder, og da hun med Willie betragtede det øvrige Selvtab, mødte hun just sin Søsters Blik, som leende med Godmodighed og Munterhed udraabte: „Oh den Stakkel! er han fortvivlet?“

„Nei vist ikke — Man skalde ikke troe, han kunde være det — den ældste Søn af en riig Mand, saa smuk, og tilmed Oberst.“ —

„Virkelig stærke Grunde til at seire,“ sagde Sara, idet hun bestræbte sig for at lee, „især den sidste.“

„Veed du hvad?“ — sagde Captainen alvorlig, „en Oberstlieutenants Post i Garden er ingen ringe Ting.“

„Og Oberst Wellmere er heller ingen ringe Person,“ raabte Fanny leende.

„Ja! ja! Fanny,“ svarede Søsteren, „Oberst Wellmere har Du aldrig kunnet lide — han elsker sin Konge for meget til at takkes Dig.“

Fanny tog sin Søsters Haand, idet hun sagde: „og efter ikke Henry ogsaa sin Konge?“

„Kom, kom!“ sagde Miss Peyton, „ingen Klammeri her for Oberstens Skyld — han er min Favorit.“

„Fanny kan bedre lide Majorer,“ gjentog Broderen, idet han satte hende paa sit Knæ.

„Oh Snak!“ raabte Pigen blussende, idet hun prøvede at slippe for sin leende Broders Omfavnelse.

„Det forundrer mig,“ vedblev Captainen, „at Peyton ikke søgte at holde min Søster tilbage i den oprørste Armee, da han skaffede Fader Frihed.“

„Det kunde have sat hans egen Frihed i Fare,“ sagde Pigen listigt smilende, og tog igjen sin Plads; „du veed nok, at Major Dunwoobie sætter for Frihed.“

„Frihed!“ udraabte Sara, „jo! en støn Frihed — som bytter een Herre for halv hundrede.“

„Den Rettighed at kunne bytte Herrer, er i enhver Henseende en Frihed,“ gjentog den Anden godmodigen.

„Som I Damer undertiden gjerne vilde udøve,“ sagde Captainen.

„Vi ville for det Første, troer jeg, gjerne have Lov til at vælge, hvem der skal være vor Herre,“ sagde den leende Pige, „vil vi ikke Tante Jeanette?“

„Seg!“ udbød Miss Peyton bestyrtet, „hvad veed jeg om saadanne Ting, Barn? du maa spørge en Anden, hvis du vil lære Noget om saadanne Sager.“

„Ah,” gjentog Pigen, idet hun saae spøgende paa Tanten, „De vilde gjerne have, vi skulde troe, at De aldrig har været ung. — Men hvad skal jeg troe om alle de Fortællinger, jeg har hørt om den smukke Miss Peyton?”

„Snak, Kjære, Snak!” sagde Tanten, idet hun søgte at undertrykke et Smil, „det er meget taabeligt at troe alt, hvad man hører!”

„Snak kalder de det?” raabte Captainen lystigt, „indtil denne Time drikker General Montrose altid Miss Peytons Skaal; det har jeg seet ham gjøre for mindre end en Uge siden, ved Sir Henrys Taffel.”

„Gi Henry! du er ligesaa stor en Døsse, som din Søster,” svarede Damen, „og for at gjøre Ende paa dine Narrestreger, maa jeg tage dig hen at see mine nye hjemmegjorte Barer til Modsatning imod Birchs Galanterievarer.”

De unge Mennesker reiste sig for at følge deres Tante, i fuldkommen god Forstaaelse med sig selv indbyrdes, og med Verden. Medens de gik op ad Trapperne til Miss Peytons Dplag af oeconomiske Artikler, fik denne Leilighed til at spørge sin Neveu, om General Montrose endnu leed ligesaa meget af Podagra, som da hun kjendte ham.

Det er en smertelig Opdagelse vi gjøre, efterhaanden som vi skide frem i Livet, at Ingen kan sige

sig fri for dets Skrøbeligheder. Naar Hjertet er sundt, Udsigten i Fremtiden ubesudlet af de Pletter, som samles af Erfaringen om det Forbigangne, da ere vore Høitser meest hellige — vi ville gjerne tillægge vore Benner de Egenstaber, vi selv tragte efter, og alle de Dyder, vi have lært at ære. Den Oprigtighed, hvormed vi bære Hoiagtelse for dem, synes at udgjøre en Deel af vor Natur; og der er en Reenhed ved de Tilbøieligheder, der binde os til vore Slægtninge, som det senere Liv sielbent kan haabe at see ukrænket.

Den Wharton'ske Familie vedblev hele den øvrige Dag at nyde en Lykke, der længe havde været dem fremmed, og som hos dens yngre Medlemmer udsprang fra den meest tilidsfulde Hengivenhed og de oprigtigste Kjærlighedsbeviser.

Harper viste sig blot ved Middagsbordet, og gik strax bort under Paaskud af at have Forretninger i sit eget Værelse. Uagtet den Tillid, som hans Opsørsel vakte, sølte Familien dog Lettelse ved hans Bortgang; thi Captain Wharton's Besøg maatte nødvendigvi's indskrænkes til nogle faa Dage baade formedelst hans korte Permission, og Karen, som var forbunden med den mulige Opdagelse.

Alligevel var al Frygt for Folgerne tabt i Glæden over Mødet. Et Par Gange havde Hr. Wharton berørt en Tvivl om den ubekjendte Gæsts Character, og om Muligheden, at hans Søn kunde ved dennes An-

givelse paa een eller anden Maade opdages. Men den Tanke blev alvorligen bestridt af Børnene; endog Sara forenede sig med sin Broder og Søster i varmt at fremstille den Aabenhjertighed, som var udtrykt i den Reisendes Brev.

„Sigt Brev, mine Børn!“ sagde den mistvivlende Fader, „er kun altfor ofte fluffende; naar Mænd, som Major André, lade sig bruge til at udøve Svig, saa er det usornstigt at bomme efter indvortes Egenstaber, end sige efter det Brev.“

„Svig?“ raabte hans Søn hurtigt, „visselig for- glemmer De, Fader, at Major André tjente sin Konge, og at Krigsbrugen retfærdiggjør Maaden.“

„Og retfærdiggjorde da ikke Krigsbrugen hans Død, Henry?“ spurgte Fanny med lav Stemme, da hun ikke vilde forlade det, hun troede at være sit Lands Sag, og dog ikke kunde undertrykke sine Følelser for Manden.

„Albrig!“ udraabte den unge Mand, idet han sprang op fra sit Sæde, og gik med stærke Skridt hen ad Gulvet — „Fanny! Du forfærder mig! sæt, det skulde være min Løb, at falde i Oprørernes Hænder! — Du vilde ansee min Henrettelse for rigtig — maaskee endog glæde dig over Washingtons Grusomhed.“

„Henry!“ sagde Fanny høitideligt, rystende af ind-

vortes Bevægelse, og med et Ansigt saa blegt, som Døden, „du kjender kun libet mit Hjerte.“

„Tilgiv mig — min Søster — min lille Fanny,“ raabte den angerfulde Yngling, trykkende hende til sin Barm, og bortkysende de Taarer, der strømmevis brøbe ud af hendes Dine.

„Det er meget tøsset at agte paa dine heftige Ord, det veed jeg nok,“ sagde Fanny, idet hun løsrøv sig fra hans Arme, og løstede sine endnu vaade Dine til hans Nafn med et Smil — „Men at saae Bebreidelser af dem, man elsker, er haardt, Henry — især — hvor man — man troer — man veed,“ — Pigens Blegghed veeg efterhaanden for Couleuren af en Rose, da hun med lav Stemme, og Dinene hestebe paa Gulvet sluttede: „man ikke fortjener dem.“

Miss Peyton flyttede sig hen ved Siden af sin Niece og bemærkede, idet hun venligt greb hendes Haand: „du skalde ikke lade din Broders Urimelighed gaae dig saa nær til Hjerte — du veed nok,“ vedblev hun smilende, „man siger, at Drengene ere uregierlige.“

„Og De kunde tilsoie: „grusomme,“ efter min Opførsel,“ sagde Captainen, og satte sig paa den anden Side af sin Søster; „men naar der tales om Andrés Død, saa ere vi alle ualmindelige pirrelige. — I kjendte ham ikke — han var Tapperheden — Guldkommenhe-

den — Agtværdigheden selv." Fanny smilede svagt, og rystede paa Hovedet, men svarede Intet. Hendes Broder, som bemærkede Bantrens Tegn paa hendes Ansigt, vedblev: „du tvivler derpaa, og retsærdiggjør hans Død?" —

„Jeg tvivler ikke paa hans Værd," svarede Pigen mildt, „heller ikke, at han jo fortjente en lykkeligere Skæbne; men jeg tvivler paa, at Washingtons Opførsel var urigtig. Jeg kender kun lidet til Krigsbrugen, og ønskede at kende mindre endnu; men med hvad Haab om Held kunde Amerikanerne stride, dersom de lempede alle de Grundsætninger, som lang Bane havde indført, udelukkende efter Englændernes Hensigter."

„Hvorfor skal man ogsaa stride om sligt?" raabte Sara utaalmodig; „desuden, da de ere Oprørere, ere alle deres Handlinger ulovlige."

„Fruentimmer ere kun Speile, der tilbagekaste de Billeder, som staae for dem," sagde Captainen godmodigen. — „I Fanny seer jeg Billedet af Major Dunwoodie, og i Sara" —

„Oberst Wellmere," afbrød den yngre Søster leende, og rødmenende som Carmosin. „Jeg maae tilstaae, jeg stylber Majoren min Anskuelse — gjør jeg ikke Tante Jeannette?"

„Jeg troer rigtignok, der er noget lignende," svarede Miss Peyton med et Smil, „i hans sidste Brev til mig."

„Ja, jeg erklærer mig skyldig — og du, Sara, har ikke glemt Oberst Wellmeres lærde Afhandling.”

„Jeg haaber, jeg skal aldrig forglemme det Rette,” sagde Sara, hvis Rødmen maaskee endog overgik hendes Søsters, og reiste sig, som for at undgaae Heben fra Raminen.

Intet af Betydning indtraf i den øvrige Deel af Dagen; men om Aftenen meldte Cæsar, at han havde hørt Stemmer i Harpers Bærelse, som talede meget sagte. Det Bærelse, som den Fremmede beboede, laae i den yderste Floi af Bygningen, ligeoverfor den Stue, hvori Familien i Almindelighed samlede, og Cæsar syntes at have antaget et ordentligt Spionssystem for at sikke sin unge Herre. Denne Efterretning satte alle Familiens Medlemmer i nogen Urolighed, men da Harper selv traadte ind med sin venlige og aabenhjertige Mine, der skinnede igjennem hans Tilbageholdenhed, saa forsvandt Alles Tvivl, undtagen Hr. Whartons. Hans Børn og Søigerinde troede, at Cæsar havde taget Feil, og Aftenen tilbragtes uden nogen ny Urolighed.

Den næste Dags Eftermiddag var Selskabet samlet i Daligstuen rundt om Miss Peytons Theebord, da Veiret forandrede sig. De tynde Regnskyer, der syntes kun i kort Afstand at drage over Høiene, begyndte at drive med en forbausende Hurtighed fra Vest til Ost. Regnen vedblev endnu at flaae imod de østlige Vinduer

paa Huset med en utroelig Styrke; i den Direction var Alt mørkt og fælt. Medens Fanny stod og betragtede denne Scene med den ungdommelige Begjerlighed efter at undgaae den kjedsommelige Indesluttelse, blev Alt ligesom ved Magie stille. De stærke Vinde hørte op, Stormens Luden var forbi — og da Pigen sprang til Binduet, saa hun, med Blæden malet paa hendes Ansigt, en stjern Soelstraale, som oplyste Stoven ligeoverfor. Bladene glimrede med Octoberløvens hele brogede Skjønhed — kaskende tilbage fra de vaade Grene en amerikansk Høsts rigeste Prydelse. I et Dieblisk var Buegangen, som vendte ud imod Sønden, propfuld af Husets Beboere. Luften var mild, balsamisk og forfriskende. — I Østen hang Skyer, der kunde liges ved en flagen Armees retirerende Masser, rundt omkring Horizonten i en gysselig tiltagende Mørkhed. Videt over Huset styrte endnu de tynde Dunstskyer henimod Østen med en frygtelig Hurtighed, medens i Vesten Solen var brudt frem i al sin Majestæt, og udgjød sine sidste Straaler paa Scenen nedenfor, understøttet af den fuldeste Rigdom af en klar Atmosfære og forfrisket Grønt. Slige Diebliske tilhøre alene Amerika, og nydes i en Grad, der staaer i Forhold til den pludselige Contrast, og den Fornøielse, man nyder ved at slippe ud fra Elementernes Oprør til en fredes-

lig Aftens Rolighed, og en Luft saa stille som de sødeste Juni Morgener.

„Hvilken prægtig Scene!“ sagde Harper i en lav Tone; „hvor høitidelig, hvor frygtelig ophøiet! Maatte en saadan Ro snart afløse den Kamp, hvorunder mit Land nu sukker, og en saa herlig Aften følge paa dets Modgangs Dag!“

Fanny, der stod ved Siden af ham, var den Æneste, der hørte hans Stemme — idet hun vendte sig bestyrket fra Udsigten til den, som talede, saa hun ham staae barhovedet, rank, med Hænderne imod Himlen. De udtrykte ikke mere den Ro, som før syntes at være Hovedtrækket i dem, men de vare oplyste ligesom af Begeistring, og en let Rødmen gik over hans blege Træk.

„Man behøver vist ikke at frygte for saadan en Mand,“ tænkte Fanny — „slige Følelser tilhøre kun de Dybdige?“

Selskabets Takkefuldhed blev nu afbrudt, da Bispekræmmeren pludseligen viste sig. Han havde benyttet sig af den første Soelstraale for at ile til Huset. Uden at bryde sig enten om Vaadt eller Tørt, som det laae i hans Vej, med Armene svingende frem og tilbage, og med Hovedet bøiet adskillige Tommer forover, nærmede Harvey Birch sig Buegangen, med den ham egne Gang — Varehandlerens hurtige, langstrakte Skridt.

„En smuk Aften,“ sagde Bispekræmmeren, hilsende

Selstabet uden at løfte sine Dine op, „ganske varm og behagelig af denne Værstid at være.”

Hr. Wharton bifaldt denne Bemærkning, og spurgte venligt om hans Faders Sundhed. Harvey hørte paa ham, og vedblev at staae nogen Tid i mørk Tausshed; men da Spørgsmaalet blev gjentaget, svarede han med en skjælvende Stemme:

„Han tager betydeligen af. Alderdom og Gjen-vordigheder have stor Indflydelse paa ham.” Bissekræmmeren vendte sig saaledes, at kun Faa af Familien kunde betragte ham; men Fanny bemærkede dog, at hans Dine glindsede, og hans Læber skjælvede, og endnu engang hævedes Harvey i Pigens Agtelse.

Den Dal, hvori Hr. Whartons Bolig laae, gik fra Nord=Vest til Syd=Øst, og Huset stod paa Siden af en Høi, der havde samme Retning. En lille Nabning, der frembragtes derved, at den modsatte Høi veeg lidt tilside, og ved Jordfladens Afald indtil Flodhøide, skaffede Udsigt over Sundet ovenover de fjerne Skove paa dets Bredder. Vandfladen, der saa nyligen havde slaaet imod Landet med en frygtelig Støi, mistede nu allerede sin krusende Mørkhed i de lange, regelmæssige Bølgeslag, som fulgte efter Stormen, medens den lette Luftning fra Sydvest siint berørte Bølgerens Toppe og hjalp svagt til at stille Vandene. Man kunde skjelne nogle mørke Pletter, der undertiden viste sig, og igjen sank ned bag

de forlængede Bolger, hvilket forhindrede Synet af dem. Ingen uden Bisfetræmmen lagde Mærke til dem. Han havde sat sig i Buegangen, noget fra Harper, og syntes at have forglemt Anledningen til sit Besøg; men hans ustabige Dine hestede sig snart paa disse Synsgjenstande, og han sprang med Hefstighed op, med Blikket stadigt fæstet paa Bandet. Gausen af hans Straatobaal havde snart tilføjet hele Miss Peytons Gulv — han forandrede sin Plads — saae med mærkelig Urolighed paa Harper, og sagde derpaa med stort Estertryk:

„De Reguleerte maae være ude her nedenfor.“

„Hvorfor troer I det?“ spurgte Captain Wharton begjerlig; „Gud give det var sandt; jeg behøver igjen deres Escorte.“

„Hine ti Hvalbaade vilde ikke komme saa hurtigt afsted,“ svarede Birch tørt, „hvis de ikke vare bedre bemandede, end ellers.“

„Kanslee,“ raabte Hr. Wharton ængstelig, „det er — det er Kastlandstroppe, som komme hjem fra Den.“

„De see ud som Reguleerte,“ sagde Bisfetræmmen, med megen Betydning.

„See ud?“ gjentog Captainen, „man kan jo Intet see uden Pletter.“

Harvey brød sig ei om hans Bemærkning, men
Spionen, 1 H.

syntes at staae og tale med sig selv, idet han med en sagte Tone sagde: „De kom ud før Stormen, — have ligget paa Den de sidste to Dage — der vare Ryttere paa Beien. — Der vil snart vanke blodige Pander her i Nærheden.“ Under denne Monolog vendte Birch ofte sit Blik mod Harper med aabenbar Urolighed; men ingen dertil svarende Bevægelse forraadte nogen Interesse hos denne Herre for Scenen. Han stod i taus Betragtning af Udsigten, og syntes at nyde Luftens Forandring. Alligevel, da Birch sluttede, vendte Harper sig til sin Vært, og bemærkede, at hans Forretninger taalte ingen unødvendig Opsættelse; han vilde derfor benytte sig af den skjønne Aften, for at ride et Par Mile paa sin Bei. Hr. Wharton bevidnede med mange Ord sin Bedrøvelse over at miste saa behagelig en Gæst; men var dog altfor samvittighedsfuld til ikke at skynde paa hans Reise, og gav strax Ordre i den Anledning.

Bispekammerens Urolighed vorte stærkere, end man af de tilsyneladende Omstændigheder kunde forklare. Hans Blik vankede bestandigen henimod den lavere Ende af Dalen, som om han ventede en Forstyrrelse fra den Side. Tilslidst viste Cæsar sig, førende det æhle Dyr, som skulde bære den Reisende. Bispekammeren var meget gestjæftig med at hjælpe at stramme Buggjorden, og fæste den blaae Kappe og Badsækken ved Stroppe-
perne.

Da Alt var tilberedt, vilde Harper til at tage Afsted. Sara og hendes Tante hilste han med Lethed og Behagelighed, men da han kom til Fanny, standsede han et Øieblik, medens hans Ansigt antog et Udtryk af meer end almindelig Velvillie; hans Øie gjentog den Betsignelse, som før var gaaet over hans Læber, og Pigen følte, at hendes Kinder glødede, og Hjertet slog hurtigere, da han sagde sit Leve! Mellem Vært og Gæst foregik en gjensidig Høflighedsbeviisning; men da Harper frimodigen bød Captain Wharton sin Haand, bemærkede han med megen Høitidelighed:

„Det Skridt, De har gjort, er meget farligt, og kunde have ubehagelige Følger — i saa Fald kunde det maaskee staae i min Magt at vise den Taknemmelighed, jeg skylder Deres Familie for dens Artighed.“

„Vistnok, min Herre!“ raabte Faderen, uden Hensyn til Delicatesse af Frygt for sit Barn, „vistnok vil De holde den Opdagelse hemmelig, som Deres Ophold i mit Huus har sat Dem istand til at gjøre.“

Harper vendte sig hurtig mod den Talende, og mistende den Alvorlighed, som havde begyndt at samle sig paa hans Ansigt, svarede han mildt: „jeg har ikke erfaret Noget i Deres Huus, som jeg var uvidende om før — men Deres Son er sikkrere ved min Kundskab om hans Besøg, end han vilde være uden samme.“

Han bukkede for det hele Selskab, og uden at

tage anden Notice af Bissekræmmeren, end ved at takke ham simpelt for hans Opmærksomhed, besteg han sin Hest, reed stadigt og med Anstand igjennem den lille Port, og tabtes snart af Synne bagved den Hoi, som begrænsede Dalen mod Nord.

Bissekræmmerens Die fulgte Rytterens bortdragende Skikkelse saa længe, den endnu kunde sees; og da den forsvandt, drog han et langt dybt Suk, som om en tung Byrde var faldet ham fra Brystet. Den Whartonske Familie havde imidlertid i Stilhed grublet over deres ubekendte Gæsts Character og Besøg; nu nærmede Faderen sig til Birch, og sagde: „Jeg er endnu Jer Skyldner, Harvey, for den Tobak, I var saa god at bringe mig fra Byen.“

„Derfor den ikke er saa god, som den første,“ svarede Birch, kastende det sidste nølende Blik efter Harper! „saa kommer det af, at den er saa vanskelig at bekomme.“

„Jo, jeg kan godt lide den,“ vedblev den Anden, „men I har glemt at nævne mig Prisen.“

Kræmmerens Mine forandrede sig, Udtrykket af ængstelig Omsorg blev til en naturlig Polisthed, da han svarede:

„Det er svært at sige, hvad Prisen skulde være; jeg troer, jeg maa overlade det til Deres egen Edelsmodighed.“

Hr. Wharton havde taget Haanden dygtig fuld

af Carolus den Tredies Billeder op af sinomme, rakte dem til Birch, med tre Stykker imellem Tømmels- og Pegesfingeren. Harvey blinkede med Dinene, da han betragtede Betalingen; og medens han med Rolighed vendte den betydelige Ekraa, han havde i Munden, udstrakte han sin Haand, og Dalerne faldt i den med en meget behagelig Lyd; men da han ei var tilfreds med den korte Musit ved deres Fald lod han hvert Stykke for sig lyde paa Buegangens Trin, før han overlod dem til sikker Bevaring i en uhyre Dyrestindspung, der saa behændigt forsvandt for Tilskuernes Dine, at ikke een af dem kunde have sagt, paa hvilken Deel af hans Legeme den blev skjult.

Da han saa tilfredsstillende havde fuldført denne vigtige Deel af sin Forretning, reiste han sig fra sit Sæde paa Gulvet af Buegangen, og nærmede sig til Captain Wharton, der havde hver af sine Søstre under sin Arm, medens de med Kjærlighedens livlige Interesse lyttede til hans Conversation.

Uroligheden af de foregaaende Hændelser havde frembragt en saadan Ødslen med de Gaster, der vare blevne nødvendige for Bispekræmmerens Mund, at han behøvede et nyt Korraad af Urten, inden han kunde vende sin Opmærksomhed til mindre betydelige Ting. Da dette var gjort, spurgte han hurtigt: „Captain Wharton! gaaer de hjem i Aften?“

„Nei!“ sagde Captainen laconisk, seende Hærlighedsfuldt paa sine elskelige Børder. — „Birch! vil I have, at jeg skal forlade saadant et Selskab saa snart, naar jeg maa skee albrig mere skal nyde det?“

„Broder!“ sagde Fanny sagte, „det er grusomt at spøge med Sigt.“

„Jeg er færdig at troe,“ vedblev Bispekammereren toldt, „at nu, da Stormen er forbi, ere Skinderne i Bevægelse. De skulde rigtig forklorte Deres Besøg, Captain Wharton!“

„Oh!“ raabte den engelske Officeer, „et Par Guineer vil i al Fald nok kjøbe de Kjeltringer bort, om jeg ogsaa skulde møde dem. Nei, nei, Birch! her bliver jeg til det bliver Dag igjen!“

„Penge kunde ikke befrie Major André!“ sagde Kammereren tørt.

Begge Søstre vendte sig nu ængstelige til Captainen, og den ældste sagde:

„Du burde følge Harveys Raad; — vær vis paa, Broder! hans Mening om flige Ting maa man ikke forkaste.“

„Ja!“ tilføjede den yngre, „hvis Birch, som jeg formoder, har hjulpet dig til at komme her, saa fordrer din Sikkerhed — vor Lykke, kjære Henry! at du hører hans Raad nu.“

„Jeg skaffede mig selv ud, og kan ogsaa selv skaffe mig hjem igjen,“ sagde Captainen bestemt, „vor Contract

gik ikke længer, end til at skaffe mig en Forklædning, og lade mig vide, om Kysten var klar; og i det sidste Punkt tog I Feil, min gode Birch!"

"Det gjorde jeg," sagde Kræmmeren med nogen Varme, "men desto større Grund er der for Dem til at see at komme hjem i Aften. Det Pas, jeg gav Dem, vil kun tjene Dem eengang."

"Kan I ikke smedde et andet sammen?"

Kræmmerens blege Kind viste en ualmindelig Couleur, men han blev taus, med Biet vendt mod Jorden, indtil den unge Mand med stor Bestemthed tilføiede: "her bliver jeg inat — lad der saa komme, hvad der vil!"

"Captain Wharton!" sagde Bispekræmmeren med stor Betænkning og markeret Estertryk, "tag Dem iagt for en lang Virginianer med nogen uhyre Bakkenbarter — jeg veed, han er her nedensfor; Fanden selv kan ikke snyde ham; jeg selv har kun eengang kunnet det."

"Lad ham tage sig iagt for mig," sagde Wharton stolt. "Men jeg vil bestrie Jer fra videre Ansvar."

"Vil De give mig det skriftligt?" spurgte den forsigtige Birch.

"Med stor Fornøielse," raabte Captainen med Lateter. "Cæsar! Pen, Blæk og Papir! jeg skal skrive en Afsked til min tro Tjener Harvey Birch, Bispekræmmer, 2c. 2c."

Skrivematerialerne bleve snart tilveiebragte, og

Captainen skrev med stor Munterhed det forlangte Skudsmaal i sit eget Sprog. Bissetræmmeren tog det, og lagde det ved Siden af hans catholske Majestæts Billeder, gjorde en strabende Compliment for hele Familien, og gik, som han var kommen. Man saae ham snart, i en Graastand at krybe ind ad Døren til sin ydmyge Bolig.

Faderen og Søstrene vare altfor glade over at kunne beholde Unglingen, til at yttre, eller endog nære den Frygt, hans Stilling rimeligviis vilde kunne forarsage; men da de gik til Aftensbordet, hidrog en koldere Overveielse til, at Captainen tænkte paa at forandre sit Sind. Da han ikke vilde vove sig udenfor sin Faders Eiendom, sendte han Cæsar ud, for at bede Harvey om nok en Samtale. Den Sorte vendte snart tilbage med den uvelkomne Besteed, at det nu var forsilde. Katy havde fortalt ham, at Harvey maatte være flere Mile borte paa sin Reise Nord efter, da han var gaaet hjemmefra med sin Pakke paa den Tid, da hun tændte Lys. Nu havde Captainen Intet uden Taalmodighed tilbage, indtil Morgenens Lunde skaffe ham videre Vellyghed til at afgjøre, hvilken Cours, han bedst kunde tage.

„Denne Harvey Birch med sine klogtige Blikke og frygtelige Barsler gjør mig meer urolig, end jeg havde lyst at tilstaae,” sagde Captain Wharton, idet han rev sig løs fra et Anfald af Grublen, i hvilket Faren ved

hans Stilling udgjorde en ikke ringe Deel af hans Bestrægtning.

„Hvorledes er han istand til at rejse hid og did i disse vanskelige Tider uden at antastes?“ spurgte Miss Peyton.

„Hvorfor Oprørerne lade ham slippe saa let, er mere, end jeg kan besvare,“ sagde den Anden, „men Sir Henry vilde ikke see rolig paa, at man krummede et Haar paa hans Hoved.“

„Virkelig!“ raabte Fanny med Varme, „kjenner du Sir Henry Clinton ham?“

„I det mindste burde han kjende ham,“ sagde Captainen betydningsfuldt.

„Er du ikke hange min Søn,“ spurgte Hr. Wharton, „at han forraader Dig?“

„O nei! det har jeg betænkt, for jeg gav mig i hans Magt,“ sagde Captainen takfuld; „han synes at være tro i vigtige Affairer. Faren for ham selv, naar han engang igjen kom til Byen, vilde ogsaa forekomme saadan en Skurkestreg.“

„Mig synes,“ sagde Fanny, idet hun antog sin Broders Tone, „at Harvey Birch ikke er uden gode Følelser; i det Mindste seer han undertiden saaledes ud.“

„Oh!“ raabte hendes Søster hoverende, „han er sin Rønge tro, og det anseer jeg for en Hovedbyd!“

„Jeg er hange for,“ sagde Broderen leende, „Nær-

lighed til Penge er en stærkere Eidskab, end Kjærlighed til sin Konge."

"Saa," sagde Faderen, "kan Du ikke være sikker, saalænge Du er i hans Magt; thi ingen Kjærlighed modstaaer Pengesfristelse, naar den bydes Gjerrighed."

"Visseelig, Fader!" raabte Unglingen, der nu fik sin Munterhed igjen, "der maa være een Kjærlighed, der modstaaer Alt — ikke sandt, Fanny?"

"Her er dit Lys!" sagde Pigen fortrydelig; "Du holder din Fader oppe længe over hans sædvanlige Lid!"

Femte Kapitel.

Gjennem Solwans Sand, over Laross mokrige Bund
 Han kjender hver Bei og hver Sti iblinde;
 Ved sulde Spring over rædsomme Grund
 Fra Percys Hule han Udvei kan finde.
 Ei Øste, ei Liddet har Strøm saa strid,
 At dens Velge formaaer ham at strække.
 Ei Midnatsstund eller Middagstid,
 Ei Sommerhede, ei Vinter: Sneedække
 Han ændser — uden Ro eller Rast,
 Ved Nat og ved Dag han farer i Hast.

Walter Scott.

Alle Medlemmerne af den Whartonste Familie lagde den Nat deres Hoveder til Puden med en frygtelig Forud-

følelse af en eller anden Forstyrrelse i deres sædvanlige Hvile, og de reiste sig fra deres Seng den næste Morgen uforfriskede, og næsten uden at have lukket et Øie.

Ved at tage en ivrig og hastig Oversigt over Dalen fra Binduerne, saae de Intet uden dens sædvanlige Klarhed. Den glimrede med den nyfødte Pragt af een af hine elskelige, milde Dage, som indtræffe omtrent paa den Tid, da Løvet falder, og som ved deres Højpighed sætter den amerikanske Høst i Glassee med de yndigste Aarstider i andre Lande. Der høves intet Foraar — Vegetationen synes bogstaveligen at springe frem, istesfor, som under den samme Breddegrad i den gamle Verden, at krybe frem; men hvor yndigen drager den ikke bort! September — October — endog November og December Maaene der danne en Aarstid til Nydelsen af den frie Luft. — De høve deres Storme, men disse ere npiagtigen aspassede, og vare ikke længe, men efterlade stedse en klar Atmosphære og en skyfri Himmel.

Da Intet kunde sees, der rimeligviis kunde forstyrre en saadan Dags Nydelse og Harmonie, gif Søstrene ned i Dagligstuen med tilbagevendende Fortrøstning til deres Broders Sikkerhed og deres egen deraf følgende Glæde.

Familien forsamlede sig tidligen om Frokostbordet; og Miss Peyton, der ikke kunde frakjendes en Smule af hiin minutiose Accuratesse, som indsniger sig i de

Ugistes Baner, paaftod, at Graværelsen af hendes Neven paa ingen Maade skulde forandre de regelmæssige Tider, hun havde fastsat. Altsaa havde Selskabet allerede taget Sæde, da Captainen kom ind, uagtet den urørte Kasse noksom viste, at hans Graværelse ikke blev ringeagtet af nogen af hans Slægtninge.

„Jeg troer, jeg har gjort meget bedre,“ sagde han, idet han satte en Stool imellem begge sine Søstre, og modtog deres Hilsener, „i at sikre mig en god Seng og en saa fortræffelig Frokost, end at betro mig til hiint berøgtede Corps, Koedrengenes, Gjestfrihed.“

„Derksom du kunde sove,“ sagde Sara, „saa var du mere heldig, end Fanny og jeg — enhver Brummen af Nattevinden løb for mig, som om den oprørste Armee kom ansættende.“

„Ei!“ raabte Captainen leende, „jeg vil gjerne tilstaae, at jeg selv var lidt urolig; men hvordan var det med dig?“ han vendte sig til sin yngre Søster, som han aabenbart holdt meest af, og klappede hende paa kinden; „saa du ogsaa Bannere i Skyerne, og antog Miss Peytons Colusharpe for Oprørernes Musik?“

„Ja, Henry!“ svarede Pigen med et Hærlighedsfuldt Blik paa ham, „ihvor meget jeg end elsker mit Fædreland, saa vilde dog Ankomsten af dets Tropper nu smerte mig usigelig.“

Broderen taug, men besvarede Udtrykket af Kjærlighed i hendes Nie med et Blik fuldt af broderlig Omhed, og trykkede sagte hendes Haand, da Cæsar, der tog stor Deel i Familiens Uengstelighed, og som var staaet op ved Dagbrækningen for fra eet af Vinduerne at holde et vaagent Nie med de omgivende Gjenstande, udraabte:

„Rend! — Massa Harry! — rend! om har gammel Cæsar kjær; rend! — Her komme de rebelste Ryttere!“ tilspiede den Sorte med et Ansigt, der nærmede sig noget en blank Mands Farve.

„Rend?“ gjentog den engelske Officeer, idet han hævde sig med militær Stoltthed; „nei, Cæsar! at rende er ikke mit Tag.“ — Medens han talede, gik han meget betænksom til Vinduet, hvor Familien i den største Angst allerede var samlet.

I en Graastand af meer end en engelsk Miil kunde man see omtrent halvtredsindstyve Dragoner, der drog ned ad een af Sideindgangene til Dalen. Foran ved Officeeren gik en Mand, klædt som Bonde, der pegede henimod Hytten. En lille Uddeling forlob nu Hovedstyrken, og bevægede sig hurtigt henimod Gjenstanden for deres Bestemmelse.

Da de naaede Beien, som førte ned i Dalen vendte de deres Hestes Hoveder mod Nord. Whartonerne vare tænkte i aandeløs Tausked til Pletten, vaagende over

deres Bevægelser, da Afdelingen, som havde naaet Birchs Bolig, gjorde pludselig en Cirkel omkring hans Indhegning, og i et Dieblig var hans Huus omringet af et Dusin Skildvagter. — To eller tre af Dragonerne steg nu af og forsvandt. Faa Minutter derefter kom de dog ud i Gaarden igjen, fulgte af Katy, af hvis heftige Gebærder man tydeligen kunde see, at vigtige Ting vare paa Tapetet. Efter Ankomsten af Hovedtroppen fulgte en kort Samtale med den snaksomme Huusholderste, og da den første Afdeling var kommen i Sadlen, drog hele Detachementet hurtigt ad Acacierne til.

Hidtil havde Ingen af Familien haft Landsnær-værelse nok til at opfinde noget Middel til Sikkerhed for Captain Wharton; men Faren blev nu altfor overhængende til at tillade nogen Opsættelse, og man foreslog i Hastværken adskillige Midler til at skjule ham, men Alt blev med Hovmod forkastet af Unglingen, som om det var ham uærbigt — nu var det for sildigt til at retirere til Skoven bagved Huset; thi han vilde uundgaaeligen blive seet, og hvis en Flok Ryttere forfulgte ham, ligesaa vist blive indhentet.

Tilfsidst hjalp hans Søstre ham med skjælvende Hænder igjen til sin oprindelige Forklædning, hvis eneste Dele Caesar havde med Forsigtighed holdt paa rede Haand, da han ventede paa en muligen tilstødende Fare.

Dette Arrangement var iilsærdigen, men kun usulds-
komment fuldført, da Dragonerne saa hurtigt som Vin-
den fore ind paa Acaciernes Forgaard; og nu bleve
ogsaa Whartonerne omringede.

Nu var Intet tilbage, uden at gaae den forestaaende
Udsritten imøde med saa megen Vigeegyldighed, som de
kunde paatage sig. Anførereren for Cavalleriet steg af;
og fulgt af et Par af sine Folk, nærmede han sig den
yderste Dør af Bygningen, der langsomt og modvilligt
blev aabnet for ham af Cæsar. Rytterens tunge Skridt,
medens han fulgte den Sorte til Stuedøren, rungede
i Damernes Øren, efterhaanden som han kom nærmere,
og drev Blodet fra deres Ansigter til Hjerterne med
en Gysen, der næsten tilintetgjorde enhver Følelse.

En Mand, hvis colossalske Bygning tydede paa Besid-
delsen af uhyre Styrke, traadte nu ind, tog Huen af,
og hilste Familien med en Mildhed, som man af hans
Udseende ikke skulde troe, hørte til hans Natur; —
hans sorte Haar hang rundt omkring hans Pande i
Overslødighed, ubesmittet af det Pudder, som man den-
gang brugte, og hans Ansigt var næsten skjult i de
Bakkenbarter, der bedækkede det. Alligevel var Ud-
trykket i hans Øie, uagtet gennemtrængende, ikke ube-
hageligt; og hans Stemme, skøndt dyb og kraftfuld, var
dog ikke skjærende. Fanny dristede sig knap til at
faste et frygteligt Blik paa hans Skikkelse, da han

traadte ind, men saa dog i samme Dieblig den Mand, for hvis Forsterblid Harvey Birch havde sagt dem, at der var saameget at befrygte.

„De behøver ikke at blive bange, mine Damer!“ sagde Officeren, standsende et Dieblig for at betragte de blege Ansigter omkring ham. „Mit Grinde vil indskrænke sig til nogle faa Spørgsmaale; hvis de besvares oprigtigen, drage vi strax bort fra Huset.“

„Og hvad skulde det da være?“ fremstammede Hr. Wharton, idet han reiste sig fra sin Stol, og vendte ængstelig paa Svar.

„Har en fremmed Herre opholdt sig hos Dem under Stormen?“ vedblev Dragonen, der paa en Maade tog Deel i Faderens Ængstelighed.

„Denne Herre — her — har undt os sit Selskab saalænge Regnen varede, og er endnu ikke reist bort;“ svarede Faderen urolig, uden at turde see Spørgeren i Ansigtet.

„Denne Herre!“ gjentog den Anden, vendte sig til Captain Wharton, og betragtede et Dieblig hans Skikkelse, indtil hans Ængstelighed veeg for et polist Smil. — Han nærmede sig Unglingen med komisk Gravitet, og vedblev med et dybt Bui: — „Det gjør mig ondt at see, at De er bleven saa stærkt forkjølet, min Herre!“

„Jeg?“ udbød Captainen forundret — „jeg er ikke forkjølet.“

„Det troede jeg virkelig, da jeg saa, De havde bedøkket saadanne deilige castaniebrune Pøkker under den stygge gamle Paryk; det var en Feiltagelse af mig; jeg haaber, De tilgiver den.”

Hr. Wharton stønnede høit; men Damerne, som ikke vidste, hvor stor Kundskab den Fremmede havde faaet, forbleve i en Stjelvende, men dog haardnakket Tausked. Captainen selv bevægede uvilkaarligen sin Haand til Hovedet, og fandt, at hans Søstre havde i Forvirringen labet noget af hans Haar være ubedøkket. Dragonen bevogtede hans Bevægelser med et stadigt Smil, men vedblev, idet han syntes at hufte sig om, til Faderen:

„Utsaa, min Herre! maa jeg deraf forstaae, at der ikke har været en Hr. Harper her i den sidste Uge?”

„Hr. Harper!” gjentog den Anden, og sølte, ligesom at en Byrde blev taget ham fra Brystet: — „jo vist — det havde jeg nær glemt; — men han er reist; og hvis der var noget Glemmt ved hans Character, saa veed vi slet Intet deraf; — mig var han aldeles fremmed.”

„De behøver ikke at frygte meget for hans Character,” svarede Dragonen tørt; „men han er reist — hvordan — hvornaar — og hvorhen?”

„Han reiste bort ligesom han ankom,” sagde Hr. Wharton, der fik fornyet Haab af Rytterens Opførsel, „tilhest igaar Aftes, og han tog Veien Nord efter.”

Officeren lyttede efter med spændt Opmærksomhed, hans Ansigt opklaredes af Glæde, og i det Dieblis, Hr. Wharton sluttede sit laconiske Svar, dreiede han sig paa Hælen, og forlod Værelset. Efter hans Manerer at dømme, troede Familien, at han var isærd med at gaae videre i Undersøgelsen om Gjenstanden for hans Spørgsmaale. Da han var kommen til Grønningen, bemærkede de, at han var i en alvorlig og, som det lod, behagelig Samtale med sine to Subalterne. Strax blev der givet Ordre til nogle af Troppen, og Rytterne forløbe Dalen i fuld Carriere henad dens forstjellige Veie.

Uvissheden hos Selstabet indenfor, som alle vare høist interesserede Bidner til denne Scene, blev inden kort Tid endt; thi det tunge Trin af Dragonen forkyndte snart, at han kom anden Gang igjen. Han bukkede atter galant, da han traadte ind i Værelset, og idet han gik hen imod Captain Wharton, sagde han med komisk Gravitet:

„Nu, min Herre! da jeg har udført min vigtigste Forretning, måa jeg da tage mig den Frihed at undersøge den Paryk?“

Den engelske Officeer efterlignede hans Maneer, idet han meget betænksomt blottede sit Hoved, og overrakte ham Parykken med de Ord: „Jeg haaber, den finder Deres Bisald.“

„Jeg kan ikke uden Fornærmelse mod Sandheden sige, at den just gjør det,” svarede Dragonen; „jeg foretrækker deres castaniebrune Haar, fra hvilket De synes med stor Glid at have kæmmet alt Puderet ud, — Men det maa dog være en slem Skade, De har faaet der under dette frygtelige sorte Plaster.”

„De synes at være en saa god Jagttager, at jeg ønsker at høre Deres Mening derom,” sagde Henry, idet han tog Silken bort, og viste sin Kind ganske fri for Skade.

„Paa mit Ord, min Herre! Deres Udvortes kan særdeles snart blive smukkere,” sagde Dragonen, uden at forandre sin Gravitet, „hvis jeg blot kunde overtale Dem til at bytte denne gamle Frakke med hiin smukke blaae Kjole, som ligger ved Siden af Dem, saa troer jeg vist, at jeg aldrig kunde være Bidne til en behageligere Forvandling, siden jeg selv steg fra Lieutenant, til Ritmester.”

Den unge Wharton gjorde meget rolig, hvad man forlangte af ham, og stod nu der, som en overmaade smuk velklædt ung Mand. Dragonen betragtede ham et Minut med den Skalkagtighed, der characteriserede ham, og derpaa vedblev han:

„Dette er en ny Character paa Scenen. — De veed, det er brugeligt for Fremmede at blive indtroduceret

— Jeg er Ritmester Lawton ved det Virginiske Gælvallerie."

"Og jeg, min Herre! — er Captain Wharton ved hans Majestæts tredsindstyvende Infanterie Regiment," gjensvarede Henry, bukkende meget stift, og paatog sig igjen sine naturlige Manerer.

Lawtons Ansigt forandrede sig øieblikkeligen, og hans paatagne Mine forsvandt. Han betragtede Captain Whartons Skikkelse, medens denne, svulmende af stolt Selvbevidsthed, foragtede al videre Forklædning, og udraabte med megen Alvorlighed:

"Captain Wharton! — jeg beklager Dem af Hjertet!"

"Oh!" streg Faderen i Fortvivlelse, "hvis De beklager ham, kjære Herre! hvorfor vil De da antaste ham? — Han er ingen Espion — Intet uden det Ønske at see sine Venner har bragt ham til at vove sig forklædt saa langt bort fra den kongelige Armee. Lad ham blive hos os, — Der er ingen Belønning, ingen Guld, som jeg jo med Glæde vil betale."

"Min Herre! Angsten for Deres Ben undskylder Deres Sprog," sagde Lawton stolt; "men De forglemmer, at jeg er en Virginier, og en Mand af Ære." — Han vendte sig til det unge Menneske og vedblev: "Vidste De ikke, Captain Wharton, at vore Piquetter have i flere Dage været her nedenfor?"

„Jeg vidste det ikke, førend jeg naaede dem, og saa var det for silde at trække sig tilbage. Jeg reisfe ud, som min Fader har sagt, for at see til mine Benner, da jeg havde hørt, at Deres Tropper vare i Peekstill, og nær ved Høilandene; ellers havde jeg ikke vovet det.”

„Dette kan nu altsammen være meget sandt,” sagde Lawton betænkelig; „men Affairen med André har gjort, at vi maa passe nøie paa. Naar Forræderie strækker sig til de fornemste Officerer, Captain Whar-ton, da sommer det sig for Frihedens Benner at være aarvaagne.”

Henry bukkede taus til denne Bemærkning, og Sara prøvede at indvende Noget til Fordeel for hendes Broder. Dragonen hørte hende med Artighed og tilsyneladende Medynk, men da han gjerne vilde undgaae unyttige og ubehagelige Bønner, svarede han mildt:

„Jeg commanderer ikke Troppen, Froken; Major Dunwoodie vil nok afgjøre, hvad der skal gøres ved Deres Broder; og, i ethvert Tilfælde vil han kun nyde god og anstændig Behandling.”

„Dunwoodie!” udbrød Fanny med et Ansigt, hvori Roserne strede med Skrækkens Blegthed om Herredømmet; „Gud stee Lov! saa er Henry frelst!”

Lawton betragtede hende med et blandet udtryk af Medynk og Beundring; derpaa rystede han paa Ho-

vedet, og vedblev: „Jeg haaber det; og med Deres Tilladelse ville vi overlade ham Sagen til Afgjorelse.“

Fannys Farve forandrede sig fra Frygtens Blegghed til Haabets Gløden. Strækken for hendes Broder var rigtignok betydeligen mindre, dog skjælvede hendes hele Legeme; hendes Andedragt var kort og uregelmæssigt, og hendes hele Person viste Tegn paa overordentlig Bevægelse. Hun løstede sine Dine fra Gulvet til Dragonen, og hæftede dem atter ubevægeligt paa Tæppet. Man kunde see, hun vilde sige Noget, men kunde ikke. Miss Peyton iagttog nogle disse Bevægelser hos hendes Niece, og med en quindelig Bærbigheeds-Mine spurgte hun: „Saa kan vi altsaa vente den Fornoielse at see Major Dunwoodie hos os om søie Tid?“

„Strax, Frøken!“ svarede Dragonen, og drog sit Beundringsblik fra Fanny: „Jeg har allerede sendt ham Expresser for at mælde ham vor Stilling; og Efterretningen vil hurtigen bringe ham til denne Dal; undertagen,“ vedblev han, idet han med sammmentrukkne Læber og et stakkagtigt Blik vendte sig til Hr. Wharton: „der kunde være een eller anden privat Grund, som kunde gjøre ham Besøget ubehageligt.“

„Jeg skal altid føle mig lykkelig ved at see Major Dunwoodie hos mig,“ sagde Faderen hastigen, da han havde hørt, hvad Rytteren havde sagt ved sig selv.

„Oh, upaatvivligen, min Herre!“ sagde den Anden

tort; han er godt lidt overalt. Maa jeg paa den Grund tage mig den Frihed at bede om Tilladelse til at lade mine Folk staae af Hestene, for at blive forfristede, da de udgjøre en Deel af hans Esquadron?"

Der var Noget i Rytterens Varsen, som vilde have gjort, at udeladelsen af et saadant Forlangende letteligen var bleven tilgivet af Hr. Wharton; men han blev besnæret af sin Ivrighed i at forsone, og det nyttede heller ikke at nægte, hvad han troede, rimeligvis vilde blive afstunget. Han gjorde derfor en Dyd af Nødvendigheden, og gav saadanne Befalinger, som kunde fremme Ritmesterens Ønsker.

Officererne bleve meget galant inviterede til at spise Frokost ved Familiens Bord, og da de havde gjort deres Arrangements udenfor, modtog de med Glæde Invitationen. Intet af den Karvaagenhed, der var saa nødvendig for deres Stilling, blev forømt af Rytterne. Patrouillerne saaes paa de fraliggende Høie at gjøre deres beskyttende Ronde om deres Kammerater, der midt i Farenne nøde en Sikkerhed, der kun kan udspringe fra Banens Eiegenlydighed og Krigstugstens Karvaagenhed.

Tillæget til Selskabet ved Hr. Whartons Bord bestod i Antal kun af tre, og disse vare alle Menneker, der under det raae Ydre af den haarde Activtjeneste skjulte den høieste Selskabsclases Levemaade. Folgelig blev der ved Afbrydelsen af Familiens huuslige Stilhed

kun iagttaget den strængeste Belansthændighed. Damerne overlode Bordet til deres Gjæster, som uden overflødig Beskedenhed gav sig til at gjøre Hr. Whartons Gjæstfrihed al mulig Vre.

Tilslidst opsatte Ritmester Lawton for et Dieblif sine heftige Anfald paa Boghvedekagerne, for at spørge Herren i Huset, om der ikke var en Bissekrammer ved Navn Birch, som undertiden boede i Dalen.

„Kun undertiden, troer jeg,” svarede Hr. Wharton hurtigt, „han er sjelden her; Jeg kan næsten sige, jeg seer ham aldrig.”

„Det er dog besynderligt,” sagde Rytteren betragtede sin Bært stibt, „naar man betænker, at han er Deres nærmeste Nabo; han maatte næsten være ganske huusvant. Det maa være temmelig ubeqvemt for Damerne; jeg er vis paa, at det Musfelin, som ligger der paa Tabouretten; har kostet dobbelt saa meget, som han vilde have forlangt.”

Hr. Wharton vendte sig forbauset om, og saae nogle af de nykjøbte Varer, som vare strøede omkring i Værelset.

De to Subalterne smidskede betydningsfuldt til hinanden, men Ritmesteren greb saa heftigt til sin Frokost, at man skulde tvivle paa, at han ventede at nyde nogen mere. Dog frembragte Nødvendigheden af et

nytt Forraad fra Dinas Spisekammer snart et andet
Opførd, som Ritmesteren benyttede sig til at sige:

„Jeg havde Lust til at vænne denne Hr. Birch
af med sin uselskabelighed, og gjorde ham derfor min
Opvartning i Morges; havde jeg fundet ham, skulde
jeg have sat ham et Sted, hvor han nok skulde faae
Smag paa det selskabelige Liv i det Mindste for en Tid.”

„Og hvor monne det vel være?” spurgte Hr. Wharton,
da han sætte, det var nødvendigt at sige Noget.

„I Kaskotten,” sagde Rytteren tørt.

„Hvad har da den arme Birch gjort?” spurgte
Miss Peyton, idet hun rakte Dragonen den fjerde
Kop Kaffe.

„Den arme!” raabte Captainen; „hvis han er arm,
saa maa John Bull betale ham daarligt.”

„Ja rigtig!” sagde en af de Subalterne, „Kong
Georg stryker ham et Hertugdømme.”

„Og Congressen en Strikke,” vedblev den comman-
dificier, som begyndte paa en ny Røge (Rer).

„Det gjør mig ondt,” sagde Hr. Wharton, „at
nogen af mine Naboer skulde paadrage sig Regjeringens
Misforneelse.”

„Dersom jeg fanger ham,” raabte Dragonen, medens
han smurte Smør paa nok en Rer, „skal han komme til
at dingle fra een af hans Næveres Lemmer.”

„Han vilde være en smuk Prydelse, naar han hang

paa een af de Acacier, som staae foran hans egen Dør," sagde Leutenanten koldt.

"Det er det samme," vedblev Ritmesteren med Eftertryk, "jeg vil have ham, inden jeg bliver Major."

Da disse Officerers Sprog syntes at flyde fra deres stærke Følelser, troede Familien, det var klogt at afbryde denne Samtale. Det var intet Nyt for Noget af dem, at Harvey Birch blev mistænkt og skrækkeligen plaget af de amerikanske Officerer. Hans Undvigelse fra deres Hænder, saavel som hans Fængslinger, havde altfor ofte, og under altfor hemmelighedsfulde Omstændigheder været Gjenstanden for Folks Underholdning, til at man saa let skulde glemme det. Og i Virkeligheden reiste sig en ikke ubetydelig Deel af den Bitterhed, som Ritmester Lawton yttrede imod Bispekræmmeren af dennes uforklarlige Forsvinden, da han var betroet til Bevogtningen af to af hans paalideligste Dragoner.

Det var endnu ikke et Kars Tid siden, man havde seet Birch liste sig om nærved den Overstcommanderendes Hovedquarteer, og paa en Tid, da man hvert Dieblif ventede, at vigtige Bevægelser vilde foregaae. Lige saasnart, som man havde bragt dem Efterretning til den Officeer, som skulde bevogte Veiene til den amerikanske Leir, udsendte han Ritmester Lawton til at forfølge den mistænkelige Bispekræmmer.

Da han var bekendt med alle Passerne imellem

Bjergene og utrættelig i sine Pligters Opfyldelse, var det med megen Nøie og Meilighed lykkedes ham at opnaae sin Hensigt. Troppen havde gjort Holdt ved en Aulsgaard for Forfrisknings Skyld, og Fangen var bleven sat i et Bærelse for sig selv, men under Bevogtning af de to ovennævnte Mænd. Alt, hvad der siden efter oplystes, er, at man havde seet et Fruentimmer meget beskæftiget med Huusholdnings- Affairerne nær ved Skilvagterne, og især meget opmærksom paa Ritmesterens Duster, indtil han var dybt inde i Forretningerne ved Aftensmåden. Siden fandtes hverken Bissekammer eller Fruentimmer. Paffen saae man rigtignok aaben og næsten tom, og en lille Dør, der ledte til et Bærelse, som stødte op til det, hvori Bissekammeren havde været arresteret, var ogsaa aaben.

Captain Lawton kunde aldrig tilgive dette Bedragerie; Mobvillien mod hans Gjender var iforveien ikke ubetydelig, men dette var endog en Fornærmelse imod hans Skarpsindighed, som ærgrede ham forstrækkeligen. Han sad i en dyb Taushed, og tænkte paa denne Bedrift af hans Fange, og dog vedblev han mekanisk sin Beskæftigelse, indtil der var gaaet saa lang Tid, som var tilstrækkelig til at indtage et godt Maaltid, og der pludseligen hørtes en Trompet, som sendte sine krigeriske Melodier op ad Dalen. Rytteren sprang øieblikkelig op fra Bordet, raabende:

„Hurtig, mine Herrer, til Hest! — der kommer Dunwoodie!“ og fulgt af sine Officerer, forlod han i Hast Bærelset.

Med Undtagelse af Skilbvagterne, der vare efterladte til Captain Whartons Bevogtning, steg Dragoerne til Hest, og rede ud at møde deres Kammerater.

Intet af den Karvaagenhed, der er saa nødvendig i en Krig, hvor Liigthed i Sprog, Udseende og Sæder gjorde Klogskab dobbelt nødvendig, blev forglemt af denne forsigtige Anfører. Da han imidlertid kom saa nær til en Afdeling af Ryttere, der var meer end dobbelt saa stor i Antal, som hans egen, at han kunde kjende Ansigterne, borede han Jernene i Siden paa sin Sanger, og i et Dieblif var han hos sin Hovedsmand.

Gaardsrummet foran Huset blev nu igjen opfyldt af Ryttere, og de samme Forholdsregler tagne, som før; de nyligen ankomne Tropper skyndte sig at deeltage i det Maaltid, som var berebt til deres Kammerater.

S p i o n e n ,

en Fortælling

fra

den nordamerikanske Krig.

Oversat af Engelse

ved

p. Saxild,

Cand. medic.

Andet Hefte.

K j ö b e n h a v n .

Bortagt af S. Trier. Trykt i det Kjøbsteds Officin.

1832.

Journal

in Government

of the

of the

of the

of the

of the

of the

of the

Sjette Kapitel.

Bereed din Sjæl, ung Azim, du har kjæmpet
Mod Hellas' store Magt; Stjædt dæmper
Bed Slavaag, den endnu vældig er —
Den kunde du bestaae i Krigens Fare
Med modigt Bryn og usøfærdet Bryst.
Dog nu dig venter Fare, stult i Lyst —
En Qvindes hulde Diekast.
. Erobreren kan brønte
Af Kamp og Blod; kun den, som Dyden stjaaler,
Stjædt ung og fryg, Kraft mod Skjønheds Lanker,
Som følger Indets Tryllerie, men dog bestaaer, —
I Mod og Styrke alle Seierherrer overgaaer.
Noore.

Damerne af den Whartonste Familie havde samlet sig i et Vindue, høieligen interesserede i den Scene, vi have beskrevet. Sara betragtede sine Landsmænds Ankomst med et Smil, der udtrykte hendes foragtede Eiegyldighed for de Mænd, som hun ansaae for deelagtige i Oprørets vanhellige Sag. Miss Peyton saae paa det

ridderlige Skue med hoverende Stoltthed, som oprandt af den Tanke, at de Krigere, som stode for hende, vare hendes Fædrelands udvalgte Tropper, medens Hannu betragtede det med en saa concentreret Interessé, at alle andre Hensyn forsvandt.

De to forskjellige Partier vare endnu ei blevne forenede, førend hendes hurtige Dine skjelnede een Rytter i Særdeleshed fra dem, der omgav ham. Endog Hesten, som var denne ungdommelige Soldat, syntes at være sig bevidst, at en ikke almindelig Byrde var den betroet; dens Hoyer berørte kun letteligen Jorden, og de kaade Caprioler viste dens fuldblodige Kyrrighed.

Dragonen sad i sin Sæddel med en Anstand, Fasthed og Ynde, som viste, at han var Herre baade over sig selv og Hesten. I hans Figur vare Styrke og Behændighed i det rette Forhold forenede; den var høj, afrundet og muskuløs. Til denne Officeer var det, at Lawton gav sin Rapport, og nu rede de Side om Side ind paa Grønningen foran Huset.

Pigens Hjerte slog saa stærkt, at det var bristefærdigt, da han standsede et Dieblik og tog en Oversigt over Bygningen med et Die, hvis mørke og ildfulde Blik kunde sees endog i den Afstand, der var imellem dem. Hun skiftede Farve, og da hun saae Unglingen kaste sig af Sædlen, var hun et Dieblik nødt til at kaste sine skjælvende Lemmer hvile i en Stool.

Officeren gav nogle faa hurtige Ordre til sin Næstkommanderende, gik raſt over Grønningen, og nærmede ſig Huſet. Fanny reiſte ſig op, og forſvarde af Værelſet. Dragonen gik op ad Trapperne til Buegangen, og havde knap Tid til at røre ved den yderſte Dør, førend den aabnedes for ham.

Fannys Ungdom, da hun forlod Byen, havde ſkaanet hende for at ſe ſig efter Datidens Brug, og opofre alle ſine medfødte Yndigheder paa Modens Altar. Hendes rige gyldne Haar ſaldt i ukunſtledede barnlige Lokker, og beſtryggede et Anſigt, der glødede af Sundhedens, Ungdommens og Kunſtloſhedens forenede Tryllerie; hendes Dine ſtødede, medens Tungen taug; hendes Hænder havde hun knyttet foran ſig; og dette, forenet med hendes ſjonne Stikſe, der bøiede ſig forover i en forventningsfuld Stilling, gav hende en Elſtværdighed og Interesſe, ſom for et Dieblit lænkede hendes Elſker i Taushed til Pletten.

Fanny ledede ham i Stilhed til den tomme Dagligſtue, ſom var ligeoverfor den, i hvilken Familien var ſamlet, og henvendende ſig raſt til Soldaten, idet hun lagde begge ſine Hænder i hans, udraabte hun:

„At, Dunwoodie! hvor lykkelig er jeg ikke i mange Henseender over at ſee dig; jeg har bragt dig her ind, for at forberede dig paa at møde en uventet Ven i den anden Stue.“

„Til hvilken som helst Aarsag det maa henregnes," raabte Unglingen, og trykkede hendes Hænder til sine Læber; „saa er ogsaa jeg lykkelig over at kunne tale ene med dig. Fanny! den Prøve, du har sat min Kjærlighed paa, er grusom. Krig og Afstand kunde snart adskille os for evigt."

„Vi maae underkaste os den Nødvendighed, som styrer os," sagde Pigen, idet hendes Livlighed tabte sig i en mere melancholisk Følelse. „Men det var intet Kjærlighedssprog, jeg nu vilde høre; jeg har andre og meget vigtigere Gjenstande for din Opmærksomhed."

„Hvad kan være mere vigtigt, end at forene dig med mig ved et uopløseligt Baaud! Fanny! du er faldet imod mig — mig — fra hvis Sind ingen Krigstjerneske om Dagen, ingen Urolighed om Natten har kunnet udrykke dit Billede."

„Dyrebare Dunwoodie!" sagde Fanny næsten grædesfærdig, og rakte atter sin Haand til ham, medens hendes Farves Righed grædeligt vendte tilbage, „du kjenner mine Tanker. — Lad denne Krig kun engang blive endt, da skal du eie denne Haand for evigt; men jeg kan aldrig indvillige i at binde mig til dig ved noget fastere Baaud, end det, der allerede eksisterer, saa længe du er klædt i Baauden imod min eneste Broder. Og denne Broder er det netop, som i dette Dieblis venter

paa, at du skal afgjøre, enten han skal være fri, eller efter al Rimelighed føres til Døden."

"Din Broder?" raabte Dunwoodie, bleg af Skræk.

"Din Broder! forklar dig — hvilken frygtelig Mening ligger skjult i dine Ord?"

"Har ikke Ritmester Lawton fortalt dig, at Henry netop i Morges var arresteret af ham selv, som en Spion?" vedblev Fanny med en Stemme, der neppe kunde høres, og fæstede paa sin Elsker et Blik af den dybeste og ængsteligste Betymning.

"Han fortalte mig, at han havde arresteret en forklædt Captain af det trefindstyvende Regiment, men talede hverken om hvor, eller hvem," svarede Majoren i en lignende Tone, og søgte, ved at lægge sit Hoved imellem begge sine Hænder, at skjule sine Følelser.

"Dunwoodie! Dunwoodie!" udbød Fanny, tabende alt sit forrige Mod ved den strækkelige Frygt, "hvad betyder denne Bevægelse?" Da Majoren langsomt opløstede sit Ansigt, hvori den meest udtrykksfulde Kummer stod malet, vedblev hun:

"Du vil dog vissest ikke overgive din Ven — min Broder — din Broder — til en vanærende Død!" —

"Fanny," udbød Unglingen fortvivlet, "hvad kan jeg gøre? — hvad kan jeg gøre?"

"Gjøre?" gjentog Pigen med vilde Dietast paa

ham, „vilde Major Dunwoodie overgive sin Ven, sin forlovede Bruds Broder til hans Fjender?“

„Oh! tael ikke saa ukjærligt til mig, Kjæreste Miss Wharton! — min egen Fanny! Jeg vilde gjerne i dette Dieblit døe for dig — for Henry — men jeg kan ikke glemme min Pligt og min Vre. Du selv vilde være den første til at foragte mig, hvis jeg gjorde det.“

„Peyton Dunwoodie!“ sagde Fanny høitideligt med et Ansigt saa blegt som Døden, „du har sagt — du har svoret, at du elskede mig.“

„Jeg elsker dig,“ afbrød Soldaten med Hefstighed; men Pigen vinkede til Tausshed, og vebblev i en Tone, som skjælvede af Bevægelse.

„Troer du, jeg kan kaste mig i den Mandts Arme, hvis Hænder ryge af min eneste Broders Blod?“

„Fanny!“ udbrod Majoren fortvivlet, „du sender sliker mit Hjerte.“ Derpaa taug han et Dieblit, medens han stred med sine Følelser, og søgte at fremkynstle et Smil, i det han vebblev: „men, naar Alt kommer til Alt, maaskee vi pine os selv med unyttig Frygt; og Henry kan, naar jeg lærer at kjende Omstændighederne, maaskee ansees for en ret og slet Krigsfange. I det Tilfælde kan jeg løsgive ham paa hans Parole.“

Der gives ingen mere bedragerisk Eidskab, end Haabet; og det synes at være Ungdommens lykkelige Gave at uddrage alle de Fornøielser, som kan frembringes

deraf. Naar man selv er meest værdig til Tiltro, saa er man mindst istand til at mistroe, og hvad man troer at burde skee, vil man gjerne haabe, vil skee.

De halvt dannede Forventninger hos den unge Soldat bleve meddeelte den utrokelige Søster mere ved Dine, end Drd; og hun reiste sig hurtigt fra sin Stool, idet Rødmen vendte tilbage til hendes Kinder.

„Oh!“ raabte hun, „der er ingen Grund til at tvivle derpaa; jeg vidste det nok, Dunwoodie! Du vilde aldrig forlade os i vor høieste Nødtime.“ Hendes hestige Gølelser seirede, og hun brast i en Strøm af Taarer.

At trøste den, vi elste, er een af Kjærlighedens fjæreste Pligter; og uagtet Major Dunwoodie fik kun liben Opmantring af sit eget øieblikkelige Haab om en Udvei, kunde han dog ikke formaae sig til at bortjage Bilsfarelsen fra den elskelige Pige, som skjælvende, men dog med et oplevende Haab om hendes Broders Frelse og Beskyttelse af hendes Elsker, lænede sig til hans Skulder, medens han borttorrede Sporene af Sorg fra hendes Ansigt.

Da Fanny havde fattet sig saa meget, at hun kunde beherske sig selv, skyndte hun sig ind i det andet Værelse, for at meddele sin Familie den behagelige Efterretning, som hun allerede antog for vis.

Dunwoodie fulgte hende ugerne og med strækkelige Anelser om Udsalbet; men saa Dieblikke bragte ham i

Nærheden af sine Slægtninge, og han samlede al sin Fæstning for at møde den forestaaende Prøve med Fæsthed.

Unglingernes gjensidige Hilsener vare hjertelige og oprigtige, og fra Henry Whartons Side saa fattede, som om Intet var indtruffet, der kunde forstyrre hans Selvbeherstelse.

Afskyen for paa nogen Maade at være behjælpelig ved sin Vens Arrest, Faren for Captain Whartons Liv, og de hjertegribende Erklæringer af Fanny havde dog skabt en Urolighed hos Major Dunwoodie, som han med alle sine Bestræbelser ikke kunde skjule. Hans Modtagelse hos den øvrige Deel af Familien var venstabelig og oprigtig, baade formedelst gammel Kjærlighed, og Erindringen om foregaaende Forbindtligheder, der forhoiedes ved det Faab, som de ikke kunde andet, end læse i den blussende Piges udtrykfulde Mine. Da Majoren havde hilset ethvert Lem af Familien, gjorde han Tegn til den Skildvagt, som Ritmester Lawton af Forsigtighed havde ladet blive til Fængens Bevogtning, at han skulde gaa bort. Derpaa vendte han sig med en fast Mine til Captain Wharton, og spurgte mildt:

„Fortæl mig, Henry! Omstændighederne ved den Forklædning, hvori du efter Ritmester Lawtons Rapport er bleven fundet, og husk paa! — husk paa! Captain Wharton — Svaret er aldeles frivilligt.“

„Forklædningen brugte jeg, Major Dunwoodie!“

svarede den engelske Officer alvorligt, „for at kunne besøge mine Venner uden at staae Fare for at blive Krigsfange.“

„Men du tog den vel ikke paa, førend du saae Lawtons Trop nærme sig?“ raabte Majoren hurtigt.

„Oh nei!“ afbød Fanny med Hestighed, forglemmende alle Omstændigheder ved Angsten for hendes Broder; „Sara og jeg hjalp ham den paa, da vi saae Dragonerne. Det var vor egen Bagvendthed, som ledte til Opdagelsen.“

Dunwoodies Ansigt opklaredes, da han vendte sine Bine med Beundring til den elskelige Talsmandinde, og hørte hendes Forklaring.

„Rimeligviis,“ vedblev han, „var det nogle af Ederes egne Klædningsstykker, som vare ved Haanden, og som bleve brugte ved Dieblikkets Tilskyndelse.“

„Nei,“ sagde Wharton med Værdighed, „Klæderne har jeg baaret lige fra Staden af. Jeg anstaaede mig dem til den Pensigt, som jeg siden udførte; og jeg besluttede at bruge dem til Forklædning paa min Dienvei idag.“

Fanny, der drev af sine heftige Følelser, var kommen til at staae imellem sin Broder og sin Elsker, før nu forstrækket tilbage, da hele Sandheden stod klart for hendes Sind, og sank ned paa en Stol med vilde Blikke heftede paa Unglingerne, der stode for hende.

„Men Piquetterne? — Detachmentet paa Sletten?“ lagde Dunwoodie dobbelt til.

„Dem passerede jeg ogsaa i Forklædningen,“ vedblev Wharton stolt; „jeg benyttede mig af dette Pas, som jeg har betalt; men da det bærer Washingtons Navn, formoder jeg, det er falsk.“

Dunwoodie greb begjærligen efter Papiret, og stod i nogen Tid og saae taus paa Underskriften; imidlertid fik Soldaten gradviis Herredømmet over Manden, og han vendte sig imod Fangen med et undersøgende Blik, idet han spurgte:

„Captain Wharton! hvor har De faaet dette Papiir?“

„Det er et Spørgsmaal, som jeg troer, Hr. Majoren ikke har Ret til at gjøre,“ sagde den Anden.

„Om Forladelse, min Herre!“ gjentog den amerikanske Officer, „mine Følelser have maaskee ledet mig forvidt.“

Hr. Wharton, som med dyb Interesse havde overhørt Samtalen, fik nu saa megen Magt over sine Følelser, at han kunde sige: „dette Papiir kan vist ikke være saa vigtigt, Major Dunwoodie! Slige Kunstgreb bruges jo dagligen i Krigen.“

„Dette Navn er ikke eftergjort,“ sagde Dragoonen sagte, idet han studerede Trækkene; „gives der endnu Forræderie imellem os, der ikke er opdaget?“

Washingtons Godtroenhed er bleven misbrugt; thi Underkriften er af en anden Haand, end Paasset selv. — Captain Wharton! min Pligt tillader mig ikke at lade Dem løse paa deres Vresord; De maa følge med til Høilandene."

"Jeg har ikke ventet Andet, Hr. Major," sagde Fangeren stolt, idet han gik hen til sin Fader, og talte sagte med ham.

Dunwoodie vendte sig langsomt til Søstrene, da Fannys Skilse endnu engang fængslede hans Blik. Hun havde reist sig, og stod igjen for ham med foldede Hænder i en Stilling, som viste hendes spændte Urolighed. Da han ikke sølte sig længere istand til at stride med sine Følelser, fremskammede han en Undskyldning for en kort Fraværelse, og forlod Bærelset. Fanny fulgte ham, og efter hendes Bink, gik han igjen ind i det Kammer, hvor de først havde talet sammen.

"Major Dunwoodie!" sagde Fanny neppe hørligt, idet hun betydede ham at sidde ned; hendes Kind, der før havde været dødningsbleg, var nu saa blussende, at hele Ansigtet blev blodrødt. Hun kæmpede et Dødsblik med sig selv, og vedblev: "jeg har allerede tiltjendegivet dig min Agtelse. Endogslaa nu, da du allermest bedrøver mig, ønsker jeg ikke at skjule den. Tro mig, Penrys eneste Broder er Uforsigtighed. Vort Fædreland kan ikke skades derved;" her taug hun igjen, og

drog Beiret dybt; hendes Farve forandrede plusseligen fra rød til hvid, indtil Blodet atter styrkede til Ansigtet, og bedækkede det med den skønneste Carmin. Hun lagde hastigen, men med sagte Stemme til: „jeg har lovet, naar vort Land igjen har Fred at blive din Kone — giv min Broder sin Frihed paa hans Vresord, da vil jeg den Dag idag gaae med dig for Altaret, følge dig i Leiren, og ved at blive en Soldats Husfrue lære at udholde Soldatens Besværligheder og Savn.“

Dunwoodie greb Haanden, som hun i sin Iver rakte ham, og trykkede den et Dieblikt til sin Barm; derpaa reiste han sig op, gik overordentlig bevæget op og ned i Værelset, og udraabte: „Fanny! siig ikke mere, — jeg besværges dig! — ellers knuser du mit Hjerte!“

„Du forkaster altsaa den Haand, jeg byder dig?“ sagde Pigen med en Mine af fornærmet Vresfølelse, idet hun reiste sig med Værdighed, uagtet hendes blege Kind og skjælvende Læber, tydeligen viste hendes indvortes stridende Lidenstaber.

„Forkaster!“ raabte hendes Elsker med Barme; „har jeg ikke søgt den med Bønner, med Taarer? Har den ikke været Maalet for alle mine jordiske Ønsker? Men at modtage den under saadanne Betingelser, vilde være at vanære os begge. Dog haab til det Bedre! Henry maa frikjendes, maaskee endog uden Forhør. Min Forbøn skal ikke mangle, det kan du være vis paa; og

tro mig, Fanny! jeg er ikke uden Indflydelse hos Washington."

"Netop det Papiir, dette Misbrug af hans Godtroenhed, til hvilken du hentydede, vil hærde ham mod min Broders Lidelser. Dersom Trusler eller Bønner kunde bevæge hans barske Følelse for Retsfærd, vilde da André have lidt sin Straf?" — sagde Pigen fortvivlet, idet hun fløi ud af Værelset, for at skjule sin Bevægelse.

Dunwoodie blev et Dieblif tilbage aldeles bedøvet over sin Elskedes Sorg, og over Smerten af hans egne Følelser; derpaa fulgte han efter, for at retfærdiggjøre sig og lindre hendes Frygt. Da han kom ind i den Sal, som afskilte de to Kabinetter, mødte han en lille pjaaltet Dreng, som et Dieblif betragtede hans Klædebragt, lagde taus et Stykke Papiir i hans Haand, og forsvandt diebliffeligen igjennem den ydre Dør paa Huset. Den forvildede Tilstand i hans Sjæl, og Hændelsens Pludselighed gav Majoren neppe Tid til at bemærke, at Buddet var en sletklædt Bondebrenng, og at han havde noget Legetøi i Haanden af det, som kjøbes i Byen, og som han nu syntes at betragte med den behagelige Selvbevidsthed, at have fortjent sin Løn ved at udføre den Tjeneste, man havde forlangt. Soldaten vendte sine Bine til Sedlen. Det var et Stykke laset og smudsig Papiir, med en næsten ulæselig Haandskrift; dog var

han efter nogen Umage istand til at faae følgende Ord ud deraf:

„De Reguleerte ere i Nærheden, baade Ryttere og Fodfolk.“

Dunwoodie studsede, og forglemmende Alt over Soldatens Pligter styrkede han ud af Huset. Medens han hurtigen gik hen imod sine Fod, blev han en Bedette vaer, der paa en langtfraliggende Høi kom ansættende i fuld Fiirspring; adskillige Pistoler bleve efterhaanden affyrede, og i det næste Moment rungede Corpsets Trompeter i hans Øren med den oplivende Tone „til Baaben.“ Da Majoren havde naaet det Sted, hvor hans Escadron camperede, saae han, at hver Mand var i virksom Bevægelse. Lawton var allerede i Sadeln, og betragtede med ivrig Forventning den modsatte Ende af Dalen, medens han raabte til Trompetblæserne med en Stemme, der endog kunde høres igjennem deres Toner: „Blæs væk, Karle! og lad Engelsmanden vide, at der ere virginske Ryttere imellem ham og hans Reises Maal!“

Bedetterne og Patrouillerne kom nu styrkende til, og hver især afgav hurtigen sin Rapport til Chefen, som derefter gav sine Ordre med et Overlæg, og en Bestemthed, der forvissede om en useilbarlig Eydighed. Kun eengang, da han sporede sin Hest for at ride over den Slette, der laae lige for Fronten, tillob han sig at kaste et Blik paa Huset, og hans Hjerte slog med usæd-

vanlig Hurtighed, da han saae en quindelig Figur med
foldede Hænder, der stod i et Vindue i det Værelse,
hvor han havde mødt Fanny. Afstanden var for stor
til at skjælnes hendes Træk for de Gjenstande, der stillede
sig imellem dem, men Soldaten kunde ikke tvivle paa,
at det jo var hans Elskede. Hans Kind blev bleg, hans
Die smægtede — men det var kun øieblikkeligt. Da
han reed henimod den tilkommende Balplads, begyndte
Tiden at bluse i hans soelbrændte Træk; og hans Dra-
goner, der ublagde Anførerens Blik som det bedste For-
varsel paa deres egen Skjæbne, saae igjen den vante
Fyrighed i Vinene og det muntre Mod, som de saa ofte
havde været Vidne til paa Slagets Dag. Da alle
Bedetter og Detaschementer, som havde været ube, kom
til, steg hele Antallet af Rytteriet til næsten to hun-
drede Mand. Der var ogsaa et lidet Antal af Hestfolk,
som ellers vare ansatte som Guider, men som i Nøds-
fald bleve dragne ind og brugte som Godfolk; dem be-
falede Dunwoodie at stige af, og sløise de saa Grøvter
og Hegn, som muligen kunde hindre Cavaleriets Bevæ-
gelse. Da Landbruget ved Krigen var bleven forsumt,
blev dette et temmelig let Arbejde. De lange Linier af
svære og varige Steenvægge, som nu slynge sig igjen-
nem enhver Deel af Landskabet, vare for fyrgetyve Aar
siden ubekjendte. De smaa vaklende Steendysser, som
da fandtes, fremkom for at gjøre Landet ryddeligt

til Agerdyrkning, men brugtes ikke som varige Grændser imellem Godserne, og udfordrede Husbondens bestandige Opmærksomhed, for at frede dem imod Storm og Uveir, saavel som imod Vinterens Frost. Nogle af dem vare vel blevne opførte med mere Omsorg umiddelbart omkring Hr. Whartons Huus, men de, som laae i Dalen nedenunder, vare nu for det meste ruinerede, og de virginske Ryttere kunde fare over dem med Vindens Hurtighed. Imellemstunder var der et kort Stykke, der endnu havde vedligeholdt sin oprette Stilling; men da der intet var paa det Strog, hvor Dunwoodie havde besluttet at agere, var der kun nogle ubetydelige Gjærder at kaste omkuld. Guiderne udførte hurtigen, men tilfulde deres Pligt, og gik saa tilbage til den Post, man havde anvist dem i den forestaaende Fægtning.

Major Dunwoodie havde af sine Forposter erholdt saa mange Efterretninger om hans Fjende, at han let kunde tage sine Forholdsregler. Dalens Grund var en jævn Slette, som strøg med en let Skraaning fra Foden af Høiene paa begge Sider nedad til en Eng, der fulgte med Bredderne af en lille Strøm, som ofte overstyllede og frugtbargjorde den. Denne Bæk kunde man let vade over; og den eneste Hindring for Rytteriets Bevægelser, var paa et Sted, hvor den forandrede sit Løb fra den vestlige til den østlige Side af Dalen, og hvor dens Bredder vare mere stejle og vanskelige at

komme over, end sædvanligt; her gik Landeveien over ved Hjælp af en utilhugget Træbro, ligesom den ogsaa gjorde omtrent en halv engelsk Meil ovenfor Acacierne.

Høiene paa den østlige Side af Dalen vare steile og bleve hyppigen til klippeagtige Fremstaaenheder, der ragede ud over Dalen, og formindskede Bredden næsten til det Halve. En af disse Fremstaaenheder naaede næsten lige hen til Arrieregarden af Dragonerne, og Dunwoodie befalede Lawton, med to Sectioner at ride derhen og holde sig bag ved den. Officeren adlød med et Slags Uvillie, der dog blev formindsket ved at tænke paa den Virkning, hans pludselige Fremstyrten vilde gjøre paa Fjenden. Dunwoodie vidste, hvad Mand han havde for sig, og havde udvalgt ham til at udføre dette Hverv, baade forbi han frygtede for hans Fremfusenhed i Slaget, og vidste, at naar han behøvede ham, vilde han aldrig savne hans Understøttelse. Dog var det kun ligeover for Fjendens Front, at Lawton var fremfusende; til enhver anden Tid var hans Skarpsindighed og Selvbeherskelse fuldkomment i hans Magt; kun undertiden glemte han dem af Begjærlighed efter at hugge ind. Paa venstre Side af den Slette, paa hvilken Dunwoodie havde besluttet at møde Fjenden, var en tæt Skov, der strakte sig en Meilsvei og begrænsede Dalen paa den Side. I denne maatte Guiderne leire sig nær ved dens Udkant, for at vedligeholde en ad-

spredt, men virksom Tid paa Sjendens avancerende Gø-
lonne.

Man kan ikke formode, at alle disse Forholdsreg-
ler bleve ubemærkede af Husets Beboere; tvertimod,
enhver Følelse, der kan bevæge det menneskelige Bryst,
ved at være Vidne til en saadan Scene, vare stærkt i
Virksomhed. Hr. Wharton alene saae intet Haab for
sig, hvilken Ende Striden end fik. Dersom Engelske
mændene skulde seire, vilde hans Søn blive fri; men
hvad vilde da hans egen Skjæbne blive? Han havde
hidtil bevaret sin Neutralitet midt under de farligste
Omstændigheder. Det, at han havde en Søn i den
kongelige, eller, som man kaldte den, regulære Armee,
havde nær kostet ham hans Godser. Intet kunde have
forebygget det, hvis ikke een af hans Beslægtede, der
var i Besiddelse af en høi politisk Rang i Staten, havde
gjort Brug af sin betydelige Indflydelse for ham, og
han selv havde været yderst forsigtig. I Hjertet var
han en ivrig Forsøgter af Kongedømmet; og da Fanny
rødmende forkyndte ham sin Elfers Ønske, dengang
da de sidste Foraar kom hjem fra den amerikanske
Leir, saa tillod han vel, at hun formælede sig med en
Dyrer, men denne Tilladelse blev ligesaa meget af-
tvunget af den meer og meer tiltagende Nødvendighed
at skaffe sig Understøttelse fra Republiken, som af no-
get Hensyn til sit Barns Belfærd. Skulde hans Søn

nu blive befriet, saa vilde han i den almindelige Mening blive anseet for en, der havde sammensvoret sig med sin Søn imod Statens Frihed; og skulde han vedblive at holdes fangen, og udholde det forestaaende Forhør, saa vilde Følgerne blive endnu frøgteligere. Hvormeget han end elskede sine Penge, saa holdt han dog mere af sine Børn; derfor sad han og saae paa Bevægelserne derude med en Bedøvelse, der viste hans svage Character.

Ganske anderledes vare Sønnens Følelser. Man havde overladt ham til Bevogtning af to Dragoner, af hvilke den ene gik frem og tilbage paa Buegangen med et afmaalt Skridt, og den anden havde faaet Post i samme Bærelse, som Fangen. Unglingen havde været Vidne til Dunwoodies Bevægelser, med Beundring over den Duelighed, han lagde for Dagen, og med Frygt for Følgerne deraf for hans Venner. Især kunde han ikke lide det Baghold, som blev commanderet af Lawton, der, som man tydeligen kunde see fra Binduet, afkjølede sin Utaalmødighed ved at spadserere frem og tilbage foran sine Folk. Henry Wharton saae sig adskillige Gange om for at efterspore, om intet Middel til Befrielse var mueligt, men han fandt uafsladeligen Skildvagtens Dine hestede paa sig med Argus's Karvaagenhed. Med Ungdommens hele Fyrighed længtes han efter at være med i denne hæderlige Strid,

men var nødt til at nøies med at være Tilskuere til en Scene, hvori han saa gjerne havde spilt en Rolle.

Miss Peyton og Sara vedbleve at see paa Tilberedelserne med afværlende Blikke, hvori Omsorg for Captainens Skjæbne havde Overhaanden, indtil det Dieblik, da Bløddet syntes at nærme sig; da søgte de med deres Kjens Frygtsomhed et Tilflugtssted i et indre Værelse. Saaledes var det ikke med Fanny — hun var vendt tilbage til det Værelse, hvor hun havde forladt Dunwoodie, og fra et af dets Vinduer betragtede hun med dyb Opmærksomhed hans Bevægelser. Tropperne forskjellige Bevægelser og de dødelige Forberedelser brød hun sig ikke om; kun sin Elsker saae Pigen med en Blanding af Beundring og quælende Frygt. Et Dieblik strømmede Blodet til hendes Hjerte, naar hun saae den unge Kriger med Anstand, og udmærket Kyndighed at tumle sin Hest forbi Selederne, og sætte Liv og Mød i alle dem, han tiltalede; et andet Dieblik stivnedes det i hendes Karer ved Tanken om, at netop det Heltemød, som hun satte saa megen Pris paa, kunde maaskee snart aabne Graven mellem hende og hendes Kjærligheds Gjenstand. Fanny stirrede saalænge, indtil hun ikke formaade mere.

Paa en Mark paa venstre Side af Bygningen, lidt bagved Tropperne, var en lille Gruppe, hvis Beskæftigelse syntes ganske forskjellige fra alle de Andres

omkring dem. Der vare kun tre, nemlig to Borne og en mulat Dreng. Hovedpersonen i dette Parti var en Mand, hvis Tyndhed gjorde, at hans virkelige høie Regensbygning forekom overordentlig. Han brugte Briller, var ubevæbnet, og syntes at dele sin Opmærksomhed imellem en Sigar, en Bog og de Ting, som foregik paa Marken foran ham. Til dette Selskab besluttede Fanny at sende en Billet, adresseret til Dunwoodie. Hun skrev derpaa hurtigen med et Blyant: „Kom til mig, Peyton! om det kun var for et Dieblif,” og Cæsar krob op fra Kjælbekjækket, og var saa forsigtig at gaae langs med den bagerste Deel af Bygningen, for at undgaae Skildvagten, der havde befaleet hele Familien at blive hjemme. Den Sorte overleverede Billetten til hiin Herre med den Bøn, at den maatte blive besørget til Major Dunwoodie. Det var Dragonernes Feldtsjæf, som Cæsar henvendte sig til. Tænderne i Afrikanerens Mund dirrede, da han saa adskillige Instrumenter, der vare lagte i Beredskab paa Jorden for mueligen paakommende Operationer. Doctoren selv syntes at betragte Arrangementet med stort Velbehag, hævdede med megen Gravitet Vinene fra Bogen, medens han befalede Drengen at bringe Sedlen til Majoren, og lod dem derpaa igjen falde ned paa Papiret, for at vedblive sin Bestjæftigelse. Da Cæsar var temmelig seent i at forfølge sig bort, spurgte den tredje Person,

som efter hans Klædebragt at dømme, kunde være en Slags Assistent ved det chirurgiske Departement, ganske toldt, „om han ønskede et Been affat.“ Dette Spørgsmaal syntes at minde den Sorte om Tilværelsen af disse Lemmer; thi han gjorde saadant Brug af dem, at han naaede Buegangen i samme Dieblis, som Major Dunwoodie kom ansættende dertil i stærkt Trav. Den firskaarne Skildvagt satte sig i en militær Stilling paa sin Post, og sænkede sit Sværd, medens Officieren reed forbi; men aldrig saasnart var Døren lukket, før han vendte sig til Negeren, og sagde med megen Alvorlighed:

„Hør du Braksnude der! hvis du en anden Gang forlader Huset, uden jeg veed af det, saa skal jeg strafe dig eet af disse Ibenholts Drer af med denne Nagelkniv.“

Da Cæsar saaledes var bleven angrebet paa nok et Sted, trak han sig hurtigt tilbage til Kjøkkenet, brummende Noget frem, hvoraf „Skinder,“ og „rebelske Kjeltring“ dannede een Hoveddeel.

„Dunwoodie!“ sagde Fanny til sin Elsker, da han traadte ind, „jeg har maaskee gjort dig Uret — hvis jeg forekom noget haard —“

Pigens Følelser standsede hendes Ord, og hun brast i Graad.

„Fanny!“ raabte Soldaten med Varme, „du er aldrig haard, aldrig uretsfærdig — uden naar du tvivler om min Kjærlighed.“

„At Dunwoodie!“ raabte hun hulkende, „du staaer i Begreb med at udsætte dit Liv i Slaget — glem ikke, at der er eet Hjerte, hvis Lykke er bygget paa din Sikkerhed. Tapper veed jeg du er — var klog!“

„For din Skyld?“ spurgte Ynglingen forpøiet.

„For min Skyld,“ svarede hun med neppe hørlig Stemme, og sank til hans Bryst.

Dunwoodie krystede hende til sit Hjerte, og vilde just til at tale, da en Trompet skraldede fra den sydlige Ende af Dalen; han trykkede et langt Eiskovs-Kys paa hendes eftergivende Læber, rev sig løs fra sin Herkænde, og styrkede ud paa Stridens Skueplads.

Fanny kastede sig paa en Sofa, begravede sit Hoved i Pudben, og med sit Schawl draget over Ansigtet for at udelukke saameget af Lyden, som mueligt, blev hun liggende der, indtil de Stridendes Raab, Ildsvælgernes Dundren og Hestenes drønende Hovslag vare forbi.

Syvende Kapitel.

I Fredstid Intet Manden pryder,
 Som stille Ro og Udmyghed.
 Men naar da Vaabenarm gienthyder,
 Han viser Tigrus Rasenhed.
 Spændt er hver Sene, vildt ruller Blodet,
 Selv godhedesfulde Hjerte følger høit i Brede;
 Paa roblet Jagthund tammes neppe Modet.
 Hver styrter sig i Kampens Hede;
 Thi Vildtet ude er; det's Spor forfølger!
 Fald an!

Shakspeare.

Jordbundens raae og udyrkede Overflade, de mange Smuthuller, saavel som den store Afstand fra Fædrelandet og det ubetydelige Herredømme over Oceanet, hvorved man saa let kunde komme fra det ene Sted til det andet, havde forenet sig til at affrække de engelske Officerer fra at drage en betydelig Styrke af Rytterie over Havet, for at undertrykke de oprørte Colonier.

Kun eet Regiment regulært Cavallerie var fra Morderlandet sendt ud imod dem. Derimod dannede man Legioner og Fricorps paa de forskjellige Steder, eftersom det stemmede overeens med de kongelige Høistcommanderendes Hensigter, eller svarede til Tidernes

Lær. Disse bleve som oftest sammensatte af Folk, som man udskræv fra Colonierne, men undertiden drog man dem ud af Linietropperne, og Soldaten maatte da lægge Mustetten tilside, for at lære at tumle Sabel og Carabin. Et Corps af Hjelpetropper var i særdeleshed indbefattet i dette Arrangement; de hedsiste Jøgere bleve forvandlede til et Corps af svært unyttigt Cavallerie.

Imod dem stillede sig Amerikas kraftigste Ungdom. De fleste Cavallerieregimenter i Fastlands-Armeen bleve commanderede af unge Herrer fra de sydlige Provindser. Officerernes høie og stolte Mod udbredte sig til de Gemene, der med Noiagtighed og Omhu vare udvalgte til at udføre det Hverv, man havde paalagt dem.

Medens Englænderne vare indskrænkede til deres tomme Erobringer, og i Besiddelse af nogle af de større Byer, eller marscherede igjennem Landstrækninger, der vare aldeles berøvede alt, hvad der kunde kaldes Krigsfornødenheder, havde Sjendens lette Tropper alt det Indre af Landet for sig.

De Moisommeligheder, som den amerikanste Armees Linietropper maatte udstaae, vare utroelige, men da de havde Magten, og sølte, at den Sag, de forsvarede, rettsfærdiggjorde Strængheid, saa var Nyttetiet i en god Stand, og gjorde selgeligen god Virkning

hvor det kom. Verden kunde maaskee ikke fremvise tappre, virksomme og uimodstaaeligere Cavallerister, end nogle enkelte Corps i den amerikanske Armee paa den Tid, hvorom vi skrive.

Dunwoodies Folk havde ofte viist deres uforsagthed imod Fjenden, og ventede nu med Begjærlighed efter igjen at blive førte imod den Fjende, som de sjældent forgjæves havde angreben. Deres Ønsker skulde snart opfyldes; thi deres Major havde neppe Tid til at slynge sig i Sadeln, før en Afdeling af Fjenden svingede omkring Foden af den Høi, som hindrede Udsigten mod Syd. Efter faa Minuters Forløb kunde han sige, hvem de vare. I den ene Tropp gjensjæbte han Rodrengenes grønne Troier, og i den anden Jægerens Læderkaster og Træsadler. De vare i Antal omtrent saa stærke, som den Afdeling, der stod umiddelbart under hans Commando.

Da Fjenden havde naaet Sletten nedenfor Harvey Birchs Hytte, gjorde den Holdt, rettede sig, og gjorde aabenbart Anstalter til et Angreb. I dette Øieblik viste der sig en Colonne af Fodfolk i Dalen, der trængte frem til Bredden af den Bæk, vi allerede have omtalt.

Major Dunwoodie var ikke mindre udmærket ved sit Kolde Overlæg, end ved sit uforsagte Mod, naar Leilighed gaves. Han bemærkede sin egen Fordeel, og besluttede at benytte den. Da den Colonne, han ansøgte,

begyndte at retirere langsomt fra Pladsen, saa gav den ungdommelige Tydsker, der anførte Fjendens Rytterie, af Frygt for at gaae glip af den lette Seir, strax Ordre til Angreb. Kobdrene vare de hidsigste i at fare ud, da de stode paa, at Fjenden flygtede, og at de havde en heel Colonne efter sig. Hæserne fulgte dem mere langsomt, men i bedre Orden. Virginernes Trompeter skrallede nu længe og stærkt; de bleve besvarede fra Bagholbet med Toner, som skar Fjenderne i Hjertet. Dunwoodies Colonne svingede i fuldkommen Orden, aabnede sig, og i det Øieblik, han commanderede til Angreb, styrkede Lawton med sine Folk ud fra deres Skjulested, svingende Sablen over Hovedet, med et Hurraraab, der kunde høres igjennem Krigsmusikkens Skralden.

Dette Angreb var dem for stærkt. De adspredte sig i enhver Retning, flygtende fra Balpladsen saa stærkt, som deres Heste, der vare udvalgte i West-Chester, kunde bære dem. Kun Faa bleve saarede; men de, der fik sine høvntørstige Landsmænds Sabel at føle, overlevede ikke. Sugget saalænge, at de kunde fortælle, hvo der gav dem det. Det værste Nederlag lede de stakkels Tydskere. Bante til den nøiagtigste Krigstugt, stode disse Ulykkelige sig tappert; men de bleve feiede af Fjendens kraftige Arme og fyrige Heste, ligesom Koner for Vinden. Mange bleve bogstaveligen nedredne, og Dunwoodie saa snart Marken fri for Modstandere. Da

Infanteriet var saa nær, kunde han ikke forfølge Flygtningerne, der desaaarsag søgte Ly bagved dets Colonne.

De, som vare mere klogtige, adspredte sig i smaa Klynger, og flygtede ad forskjellige Omveie tilbage til deres gamle Post nærved Haarlem. Mangen Landmand leed stor Skade ved den Flugt, enten paa sit Liv, sine Redskaber, eller endog paa sin Person; thi at adsplitte en Flok Kødrenge var det samme, som at udbrede en Vandeplage.

Slig en Scene kunde naturligviis ikke foregaae saa nær ved Acacierne, uden at Indvaanerne maatte tage Deel i dens Udsalb. De Følelser, den vakte, gennemstrømmede ethvert Bryst, saavel i Kjøkkenet, som i Salen. Skræk og Rædsel hindrede Damerne fra at være Tilskuere, men de sølte ikke mindre derfor. Fanny blev liggende i den Stilling, vi før beskrev, og opsendte hede Bønner til Himlen for sine Landsmænds Sikkerhed, uagtet hun i sit Hjerte havde personificeret sin Nation ved Major Dunwoodies ynderige Billede. Hendes Tantes og Søsters Bønner vare mere omfattende; men Sara begyndte, da Krigsrædslerne saaledes bragtes nærmere til hendes Sandser, at føle mindre Glæde ved den forhaabede Seir.

I Hr. Whartons Kjøkken besandt sig i det Dødsblik fire Personer, nemlig Gæsar og hans Kone, deres Barnebarn, en sort Døs paa en Snees Kar, og den

Dreng, vi før have omtalt. De Sorte vare Lervin-
gerne af en Negerrace, som fra Whartons mødrene
Forsædte, der havde været hollandske Colonister, var
nedarvet paa hans Guds. Tiden, Udartelser og Døden
havde sammensmeltet dem til dette ringe Antal; og
Drengen, som var hvid, havde Miss Peyton antaget
som Assistent, for at udføre en almindelig Tjeners
Pligter. Casar havde den Forsigtighed at sætte sig i
Lø af en Udhugning i Bæggen, for at beskyrmes mod
de Kugler, der muligen kunde fare igjennem Lusten,
og fik derved Leilighed til at more sig ved at see paa
Træfningen. Skildvagten ude paa Buegangen, som
var kun faa Skridt fra ham, begejstredes af Skjermyd-
selen med samme Fyrighed, som en afrettet Støver ved
Jagten. Han bemærkede den Sortes forsigtige Ud-
førsel med et foragteligt Smil, stillede sig imod
Fienden saa bred han var, og frembød sit ubeskyttede
Bryst imod hvilkensomhelst Fare, der kunde møde.

Efter at have betragtet Casars Tilberedelser i
nogen Tid med dyb Foragt, sagde Dragonen koldt: „Du
 synes at være meget bange for din nettede Person, du
 Blaamand!“

„Jeg gjæt, en Kugle ramme en couleur Mand
saa hurtig som hvid,“ brummede den Sorte, og kastede
et Blik paa sin Bold med megen Selvtilfredshed.

„Du gjætter nok Alt, Sneeboldt — lad os gjøre

et Forsøg;" medens han talede, drog han en Pistol fra sit Belte, og sigtede paa den Sorte. Cæsars Lænder klapprede ved denne Dragonens Stilling, uagtet han dog ikke troede, det var Alvor. Det var just i dette Dieblis, at Dunwoodies Colonne begyndte at trække sig tilbage, og det kongelige Cavallerie gjorde deres Angreb.

"Der, Hr. Dragon!" sagde Cæsar med Hestighed, da han troede, at Amerikanerne retirede for Alvor: "hvorfor inte fægte I Rebeller — see, see — hvor Kong Georgs Mænd gjøre Major Dunwoodie rende! God Herre ogsaa: — men ikke lide at fægte med de Reg'leerte."

"Fanden tage ved Eders Reguleerte," raabte den Anden stolt; "vi lidt, din sorte Rab! saa skal du see Ritmester John Lawton komme frem foran hiin Hoi, og adsplitte disse Kobrenge ligesom en Flok Wildgæs."

Cæsar havde troet, at Lawtons Detaschement havde søgt Ly af Høien af samme Bevæggruud, som den, der havde bragt ham til at krybe i Raskelovns Krogen, men det viste sig snart, at Dragonen havde Ret, og den Sorte var med Skræk Vidne til det kongelige Rytteries totale Nederlag.

Skilvragten havde lagt sin hoverende Glæde over sine Kammeraters Held for Dagen ved lydelige Hurraa-raab, hvilke snart bragte ham, der havde den umiddel-

bare Bevogtning af Henry Wharton til at aabne Vinduet i Dagligstuen.

„See, Tom! see!“ raabte den fornøiede Dragon, „hvorledes Ritmesteren fik den Hesses Lædercaste til at flyve! og nu dræbte Majoren Officerens Hest — Død og Pine! hvorfor mon han ikke huggede Tybsteren ned, og lod Hesten leve.“

Man affyrede nogle Pistoler, efter de flygtende Rodreng, og derved knækkede en Rude nogle faa Skridt fra Cæsar. Ligesom vor Slægts store Frister, bukkede den Sorte sig, søgte Beskyttelse i den indre Deel af Huset, og gik øieblikligen op til Dagligstuen.

Den lille Grønning foran Acacierne var skjult for Udsigten fra Landeveien ved en tæt Hække, bag hvilket Dragonernes Heste vare koblede sammen for at oppebie deres Herrers Bevægelser.

I dette Dieblis styrte to Rodreng, der vare bleve affaarne fra Retraiten til deres egne Kamerater, voldsomt igjennem Porten, i den Hensigt at slippe ud til den aabne Skov bagved Huset.

De feirrige Amerikanere havde presset de flygtende Tybster saalænge, indtil de havde drevet dem ind under Beskyttelsen af Infanteriets Geværild, og følen de sig ved Ladens Beskyttelse sikrede imod enhver umiddelbar Fare, gave de rovbegjærlige Krigere efter for en Fristelse, som Faa af dette Corps nogensinde havde modstaaet: Leilighed og

Hestekjød. Med en uforsagthed og Landsnærværelse, der kun kunde komme af lang Dvælse i lignende Scener, vendte de sig imod deres Pricer med en næsten uvilkaarlig Bevægelse. De vare meget beskæftigede med at løsne Hestenes Grimer, da Dragonen i Buegangen affyrede sine Pistoler, og styrtebe med Sværdet i Haanden til Hjælp.

Cæsars Indtrædelse i Dagligstuen havde bragt den forsigtige Dragon, som var derinde, til at vende sin Opmærksomhed mere udelukkende til sin Fange; men denne nye Afbrydelse drog ham igjen til Vinduet. Han boiede sig langt udenfor det med hele Legemet, og med frygtelige Gder forsøgte han at skræmme Røverne bort. Diebliffet var tillokkende for Henry Wharton. Tre hundrede af hans Kamerater vare en Fierdingvei fra Bygningen; herreløse Heste løb rundt omkring løse; han greb Skildvagten uforvarende ved Benene, og fastede ham hovedkulds ned paa Pladsen. Cæsar forsvandt fra Bærelset, og slog en Slaade for den ydre Dør.

Soldatens Fald var ikke svært. Da han var kommen paa Benene, vendte han sit Kaserie et Dødsblik imod sin Fange. At krybe op til Vinduet lige foran Fjenden var umuligt, og ved Forsøg fandt han Hovedindgangen tillukket.

Da hans Kamerat i det Samme kaldte høit paa ham, glemte han Alt, for at styrte ham til Hjælp.

En Hest blev strax befriet, men den anden var allerede heftet til en Rodrengs Sabel, og alle fire trak sig nu bagved Bygningen, huggede rasende paa hverandre med deres Sabler, og bandede og torbuede, saa Luften skingrede derved. Cæsar slog den ydre Dør op, og viste paa Hestene, der rolig afbeed den Smule Græs, der stod ved Læden.

„Rend nu! rend! Masja Harry! rend!“

„Ja!“ raabte Unglingen, idet han kastede sig i Sadelen, „nu, min brave Karl! er det rigtig Tid at rende.“ Han vinkede hurtigen til sin Fader, som stod ved Vinduets i maalløs Uengstelse, med Hænderne udstrakte imod Solen i en velsignende Stilling; og med de Ord: „Gud velsigne Dem! — Cæsar, hils Pigerne!“ foer han ud af Porten med Lynets Hurtighed.

Afrikanereren bevogtede ham med Uengstelighed, indtil han naaede Landeveien, saa ham dreie om til Høire, og ride som en Rasende ved Foden af nogle Klipper, der paa den Side reiste sig lodret, og forsvinde bagved en Fremragning, som skjulte ham.

Den glade Cæsar lukkede Døren, slog alle Staaenderne for, og dreiede Røglen saalange om, at den ikke vilde dreie mere, idet han hele Tiden snakkede med sig selv om hans unge Herres heldige Befrielse.

„Hvor vel han riid — lært ham selv — skal

hilse unge Dame — Jeg gjæt, Miss Fanny vil lade gamle coulørt Mand kysse smuk rød Kind.”

Da Dagens Lykke var afgjort, og man skulde til at begrave de Døde, sandt man to Rodreng og en Virginier, hvilke ogsaa maatte indbefattes under de Dødes Tal.

Til Lykke for Henry Wharton var den, som havde fanget ham, især med at undersøge igjennem en Lomme-tikkert Infanterie-Colonnen, der endnu bevarede sin Stilling paa Bredden af Strømmen, da de hessiske Jægere søgte dens venstribelige Beskyttelse. Whartons Hest var af den bedste virginske Race, og bar ham med Windens Hurtighed langs med Dalen, og Ungslingens Hjerte slog allerede høit ved Glæden over hans Befrielse, da en velbekendt Stemme naaede hans forbausede Øren.

„Det var Ret, Hr. Captain! — spar ikke paa Pidsken; drej til Venstre, førend De sætter over Bækken!”

Wharton vendte sig forbauset om, og saae sin forrige Ledfager, Harvey Birch, sidde paa et fremragende Klippestykke, hvorfra han kunde overse hele Dælen. Pakken, der var meget formindsket, laae ved hans Fodder, og han svingede glad sin Hat mod Ungslingen, da denne reed ham forbi. Den engelske Captain fulgte dette hemmelighedsfulde Bæsens Raad, og da han sandt en Stovvei, der førte til Landeveien, som løb over

Dalen, dreiede han hen ad den. Han var snart ligeoverfor sine Benner, reed i det næste Dieblit over Broen, og standsede sin Ganger foran sin gamle Bekjendte, Oberst Wellmere.

„Captain Wharton!“ udraabte den forundrede Commandeur over de engelske Tropper, „klædt i Blaat, og ridende paa en amerikansk Dragonhest! Er De kommen fra Skyerne i dette Optog?“

„Gud skee Lov!“ raabte Ynglingen, og drog sit Beir, „jeg er frelst, og undsluppen af mine Fjenders Hænder; for fem Minutter siden var jeg fangen og truet med Galgen.“

„Galgen? Captain Wharton! de Forrædere vilde dog vel aldrig vove at begaae nok et Mord med koldt Blod? Er det ikke nok, at de berøvede André Livet? Hvorfor truede de Dem med en lignende Skjæbne?“

„Under Paaskud af en lignende Forbrydelse,“ sagde Captainen, og fortalte derpaa korteligen Maaden, hvorledes han blev grebet, og Grundene, hvorfor han frygtede personlig Fare, og den Leilighed, hvorved han slap bort. Da han var færdig med sin Fortælling, havde de flygtende Tybsterne just samlet sig bagved Infanteriecolonnen, og Oberst Wellmere raabte høit:

„Jeg lykønsker Dem af Hjertet, min brave Ven! Melblidenhed er en Egenkab, som disse Forrædere ikke kjende; De har derfor været dobbelt heldig ved at slippe

dem af Hænderne, og det ufsagt. Velav Dem paa at yde mig Deres Assistance, saa skal jeg snart stasse Dem en ypperlig Hevn."

"Jeg troer ikke, Hr. Oberst, at der var Fare for personlig Fornærmelse mod Nogen ved en Escadron, som Major Dunwoodie commanderer," svarede den unge Wharton med en let Rødmen; "hans Character er høvet over flig en Beskyldning. Heller ikke troer jeg, det er fornuftigt at gaae over Bækken paa den aabne Glette, lige i Ansigtet paa disse virginske Ryttere, saa opbrusende, som de maae være efter deres sidste Held."

"Kalder De Nederlaget paa disse irregulære Tropper og disse doyne Hæser en Bedrift, man kan bryste sig af?" sagde den Anden med et foragteligt Smil; "De taler om denne Affaire, Hr. Captain, som om Deres høitprisede Hr. Dunwoodie — thi Major er han ikke — havde slaaet hele den kongelige Livvagt."

"Og De maae tillade mig at bemærke, Hr. Oberst, at dersom den kongelige Livvagt havde været paa hin Mark, vilde den have mødt en Fjende, som det vilde været farligt at foragte. Min høitprisede Hr. Dunwoodie er som Cavallerie-Officer Washingtons Armees Prydelse," raabte Henry med Barme.

"Dunwoodie — Dunwoodie," gjentog Obersten langsomt, "jeg har bestemt trussen sammen med den Herre før."

"Man har fortalt mig, at De engang saae ham

et Dieblif, da mine Søstre boede i Byen," sagde Wharton med et skalkagtigt Smil.

"Ja! nu erindrer jeg at have seet saadan en Tyr," sagde Obersten med affecteret Ironie; "og vil den høimægtige Congress af disse Oprørsstater betroe sine Soldater til saadan en Krigers Commando?"

"Spørg Anføreren for Deres hestjiste Ryttere, om han anseer Major Dunwoodie værdig til denne Tiltro," sagde Henry Wharton, der følte sig fornærmet over, at den Anden ringeagtede en Mand, som hans Ven, og ytrede det paa en saa upassende Tid.

Oberst Wellmere var langt fra at mangle den Slags Stolthed, som gjør, at man opfører sig tappert i sin Fiendes Nærværelse. Han havde tjent i Amerika en lang Tid uden at støde sammen med andre, end nyoprettede Tropper eller Landmilitzen; disse kunde undertiden slaas, og det tappert; men ligesaa ofte valgte de at løbe, uden at løgne et Skud. Han var altfor rask til at domme af det Udvortes, og troede det umueligt for Soldater, som pudse deres Støvler saa pent, slog saa godt paa Patrontasken, og havde deres ein, zwei, drei saa fortræffeligt i Hovedet — at de kunde blive slagne. Hertil kom, at de vare Engelskmænd — maatte altsaa vinde. Oberst Wellmere havde aldrig været længe i Felkten, ellers vilde disse Begreber, som han havde taget med sig hjemmefra, og som vare blevene stærkt

forøgede ved den Gladde, som hersker i Garnisonen i en By, for længe siden være forsvundet. — Han hørte paa Captain Whartons varme Svar med et haanligt Smil, og sagde derpaa:

„De vilde dog vel ikke have, at vi skulde retirere for disse høitprisede Ryttere, uden at gjøre Noget, som kunde berøve dem en Deel af den Hæder, De synes at troe, de have erhvervet sig?“

„Jeg vilde blot advare Dem, Hr. Oberst! om den Fare, De er ifærd med at gaae imøde.“

„Fare er et upassende Udtryk i en Soldats Mund,“ vedblev Obersten haanligt.

„Og den frygtes ligesaaalidet af det tredsindstyvende Regiment, som af noget andet, der bærer Kongens Uniform,“ udraabte Henry Wharton stolt; „commandeer blot til Angreb, og lad saa vore Handlinger tale!“

„Nu kjender jeg igjen min unge Ven,“ sagde Wellmere formildende; „men hvis De har noget at sige, førend vi flaaes, som paa nogen Maade kan hjælpe os i Angrebet, saa ville vi høre det. De kjender Oprørernes Styrke — er der flere af dem i Baghold?“

„Ja,“ svarede Ynglingen vred over den Andens Haan, „ved Udgangen af denne Skov til Høire er et lille Parti Godfolk. Rytterne ere ligesom os.“

„Hvor de ikke ville blive længe,“ raabte Wellmere, og vendte sig til de saa Officerer, der vare omkrings

ham: „mine Herrer! vi ville sætte over Floden en colonne, og deploiere paa Stetten paa hiin Side; ellers ere vi ikke istand til at lokke disse tappre Yanki'er inden for Skudvidde. Captain Wharton! jegudbeder mig Deres Assistance som Adjutant.”

Ynglingen rystede paa Hovedet, misfornøiet med en Bevægelse, som hans Fornuft sagde ham, var fremfusende, men belavede sig dog hurtigt til at udføre sin Pligt i denne Affaire.

Under denne Samtale, som blev ført i kort Afstand foran den engelske Colonne og ligesforan Amerikannerne, havde Dunwoodie samlet de adspredte Tropper, sikket sig sine Fanger, og trukket sig tilbage til det Sted, hvor han først havde oppebiet Fienden. Tilfreds med det Held, han allerede havde nydt, og i den Formening, at Engelsenændene vare altfor forsigtige til at give ham Leilighed til at angribe dem oftere, vilde han allerede til at drage sine Guider bort, efterlade en stærk Afdeling paa Stedet, for at passe paa de Kongeliges Bevægelser, og drage et Par Mile tilbage til et beqvemt Sted til Nattequarteer. Ritmester Lawton lyttede med Uvillie til sin Overmands Tale, og havde taget sin bedste Rikkert op, for at see, om han ikke kunde finde en Abning, hvor et fordeelagtigt Angreb kunde gøres. Pludseligen udraaber han:

„Hvad er det? en blaz Kjole imellem de Starla-

gens Herrer!" Derpaa satte han igjen Rifferten til Diet: „Saa sandt jeg haaber at leve og see gamle Virginia igjen, saa er det min mafferede Ben af det tredsindstyvende, den smukke Captain Wharton, som er undsluppen fra to af mine bedste Dragoner.”

Han havde ikke udtalt, førend den overlevende af disse Helte kom til, bringende med sig sin egen og Rodrengenes Heste; han rapporterede sin Kamerats Død og Fangens Flugt. Da den Dræbte havde havt umiddelbar Bagt over den unge Whartons Person, og den Anden ikke kunde dables for at have forsvaret Hestene, der vare egentligen under hans Varetægt, hørte Rittmesteren ham med Urolighed, men uden Brede.

Denne Efterretning gjorde en fuldkommen Forandring i Major Dunwoodies Planer. Han indsaae strax, at Fangens Flugt havde Indflydelse paa hans egen Vre. Ordren at tilbagekalde Guiderne, blev taget tilbage, og han spejdede nu ligesaa stærkt, som hans Næstcommanderende, efter en Nabning, hvor Fienden med Fordeel kunde angribes.

Kun to Timer isorveien havde Dunwoobie solt den Hændelse, der havde gjort Henry Wharton til hans Fange, som det sværeste Stød, han nogensinde havde udstaaet. Nu higede han efter en Leilighed til, skjendt med egen Livsfare, at sætte sin Ben igjen i Baand og Lænker. Alle andre Betragtninger faldt bort ved

Tilskyndelsen af hans saarede Sjæl, og han kunde snart have kappedes med Lawton i Forvovenhed, hvis ikke Wellmere med sine Folk var i dette Dieblis gaaet over Bækken ud paa den aabne Slette.

„See der!“ raabte Ritmesteren glæd, „der kryber John Bull i Museskallen med aabne Dine.“

„Han vil dog vel aldrig udvikle sin Colonne paa den Slette,“ sagde Dunwoodie med Hestighed, „Whar-ton maa have fortalt ham om Bagholdet. Men hvis han gjør det“ —

„Saa skal han ikke faae et Dusin funde Skind tilbage i sin Bataillon,“ afbrød den Anden, og sprang i Sælden.

Sandheden viste sig snart. Da den engelske Colonne havde avanceret et kort Stykke Wei paa den flade Slette, opstillede den sig med en Accuratesse, som den vilde have havt Væge af paa en Mønstringsdag i Hyde-park.

„Færdig til at sidde op! — Sid — op!“ kommanderede Dunwoodie, og det sidste Tempo blev gjentaget af Lawton i en Tone, som klingede i Cæsars Øren, medens han stod i det aabne Bindue. Den Sorte stod nu aldeles ikke mere paa Lawtons Frygtsomhed, thi han troede endnu at see ham styrte frem fra sit Skjul, og svinge Sabelen over Hovedet.

Da den engelske Linie langsomt og i fuldkommen

Orden rykkede frem, aabnede Guiderne en frygtelig Ild. Den begyndte at foruleiliggøre den Deel af de kongelige Tropper, som var nærmest ved dem. Efter den Veterans Raad, der var ham nærmest i Rang, befalede Wellmere to Compagnier at jage de amerikanske Fodfolk fra deres Skjulested. Denne Bevægelse forårsagede en næsten umærkelig Forstyrrelse, men Dunwoodie greb strax denne Leilighed til at angribe. Man kunde ikke finde noget mere fordeelagtigt Terrain til Hestmanoeuvrer; derfor var ogsaa Virginiernes Angreb uimodstaaeligt. Det blev især rettet imod den Flot, der var længst fra Skoven, for at befrie Amerikanerne fra deres Benneres Ild — det løb fuldkomment heldigt af. Wellmere var paa venstre Side af sin Linie, og blev nedredet ved det frygtelige Maserie af dem, som angreb ham. Dunwoodie skyndte sig at frelse ham for et over hans Hoved svævende Hug af en af hans Folk: han reiste ham op, lod ham sætte paa en Hest, og overleverede ham til Bevogtning af sin Ordonnanz. Den Officeer, som havde faaet Ordre at angribe Guiderne, skulde nu ogsaa udføre den; men Truslen var tilstrækkelig for disse irregulære Tropper. Dog, de havde jo udført deres Pligt, og de trak sig kun tilbage langs med Udkanten af Skoven for at naa deres Heste, som vare blevne bevogtede ved den øverste Ende af Dalen.

Den venstre Fløi af den engelske Linie var bleven overrumplet og aldeles ødelagt af Amerikanerne, som havde forstærket sig ved Karrieregarden. Men den Næstcommanderende, som mærkede, hvad Udsald Slaget vilde faae, svingede hurtigen sit Parti, og gav en stærk Ild paa Dragonerne, idet de passerede ham, for at angribe; i dette Parti var Henry Wharton, som havde været med at adsplitte Guiderne; en Kugle havde truffet hans venstre Arm, og nødt ham til at tage Tømmen i den anden Haand. Da Dragonerne foer dem forbi, opfyldende Luften med deres Hurra, og da Trompeterne lode sig høre med deres livlige Toner, blev den Hest, som Unglingen reed paa, balstyrig, den steilede og vilde løbe durch; og da dens Rytter med den saarede Arm ikke var istand til at styre det utaalmodige Dyr, saa befandt Henry Wharton sig inden et Dieblit imod sin Vilde ridende ved Siden af Ritmester Lawton. Dragonen indsaae ved første Dietast denne nye Kammerats komiske Stilling, men havde kun Tid til at raabe, før end han styrte ind i den engelske Linie:

„Hesten kjenner den retfærdige Sag bedre, end hans Rytter. Captain Wharton! De er velkommen i Frihedens Rækker.”

Alligevel spildte Lawton ikke Tiden, da Angrebet var forbi; men sikrede sig sin Fange igjen; og da han

mærkede, han var saaret, lod han ham føre tilbage til Trodsset.

De virginiske Karle udbeelte med rund Haand deres Gunstbevillinger til den Deel af det kongelige Infanterie, der saaledes var overladt til deres Godtbefindende. Da Dumwoodie bemærkede Levningerne af Hesserne, der atter havde vovet sig ud paa Sletten, lod han sætte efter dem, og naaede let deres halvmagre Heste, og saaledes ødelagde han snart det Sidste af deres Uddeling.

Imidlertid havde en stor Deel Englændere benyttet Forvirrelsen og Røgen paa Balpladsen til at komme bagved deres Landsmænd, der endnu stode i en ordentlig Linie parallel med Skoven, men vare nødte til at holde inde med deres Gyren af Frygt for at saare Venner, saavel som Fjender. De Flygtende bleve beordrede til at danne det andet Geled i Skoven selv, under Beskyttelse af dens Træer. Dette var endnu ikke gjort, da Ritmester Lawton kaldte paa en Ungling, som commanderede den anden Section, der var efterladt ved Balpladsen, og foreslog ham at angribe Engelskmændenes sluttede Linie. Forslaget blev ligesaa hurtigt antaget, som det var gjort, og Rytterne bleve opstillede til den Hensigt. Anførerens Hefstighed hindrede dem i at gjøre de nødvendige Tilberedelser for at sikre sig et heldigt Udsald; og da de maatte udstaae en ødelæggende Ild ved deres Nærme, geraabede de end ydermere i Forvirring. Baade

Lawton og hans mere ungdommelige Kamerat faldt ved denne Salve. Til Lykke for Virginiernes Hæder kom Major Dunwoodie i dette kritiske Øieblik igjen ind paa Kamppladsen — han saa sine Folk i Uorden — ved hans Gød laae Georg Singleton svømmende i sit Blod, en Ungling, som var ham formedelst utallige Dyder uendelig kjær; Lawton var kastet af Hesten, og laae uden Besindelse udstrakt paa Marken. Den unge Krigers Dø glimrede med usædvanlig Ild. Riddende imellem Fienden og sine Dragoner, kaldte han disse tilbage til deres Pligt med en Stemme, der naaede dem til Hjertet. Hans Nærmelse og Ord virkede som Tryllerie. Stemmernes Bulder ophørte; Linien blev hurtigen og nøiagtigen dannet; Angrebsordet lød, og med Anføreren i Spidsen fløi Virginierne over Sletten med en Voldsomhed, som Intet kunde modstaae, og Pladsen blev øieblikkeligen blottet for Fjender; de, som ikke bleve nedhugne, søgte Beskyttelse i Skoven. Dunwoodie drog sig langsomt ud af Ilden fra Englænderne, som vare bedækkede af Træerne, og begyndte paa den sorgelige Forretning at samle de Døde og Saarede.

Den Corporal, som skulde føre Henry Wharton til et Sted, hvor han kunde skaffe ham chirurgisk Hiælp, styndte sig med at fuldføre sit Orde, for saa snart, som mueligt at vende tilbage til Stridens Skueplads. De havde ikke naaet Midten af Sletten, førend Captainen

bemærkede en Mand, hvis Udseende og Betsjæftigelse med Kraft tildrog sig hans Opmærksomhed. Hans Hoved var skaldet og bart, men en vel pudret Paryk pipede frem af hans Burelomme. Han havde ingen Kjole paa, og hans Arme vare nøgne til Albuerne. Blodet havde besudlet en stor Deel af hans Klædedragt, endog hans Hænder og Ansigt bære Mærker af hans Profession. I hans Mund var en Sigar; i høire Haand holdt han nogle underligt indrettede Instrumenter, og i den venstre Levingerne af et Væble, der efter Omstændighedene maatte gaae istedetfor den før omtalte Sigar. Han stod fordybet i Betragtningen af en Hæser, som laae aandeløs for ham. Lidt borte deraf stode tre eller fire Guider, lænede paa deres Musketter, og følgende med Diet Slagets Gang, og ved hans Side stod en Mand, som man af hvad han havde i Haanden og af Blodet paa hans Klæder kunde see, var en Medhjælper i hans Forretninger.

„Der er Doctoren,” sagde Henrys Bevogter meget todt; „han vil nok plastre Dem Armen op i et Dieblis;” og vinkende til Guiderne at nærme sig, hvidskede han dem Noget i Øret, pegede paa Fangen, og galloppede derpaa med rasende Fart til sine Kamerater.

Wharton nærmede sig denne besynderlige Skikkelse, og da han saae, at han forblev ubemærket, vilde han

til at bede om hans Hjælp, da den Anden i det Samme udbød i en Monolog:

„Nu veed jeg, at denne Karl er bleven dræbt af Lawton, lige saa sikkert, som om jeg selv havde seet ham gjøre Hugget. Hvor ofte har jeg ikke gjort mig Umage for at lære ham den Naade, hvorpaa man kan afvæbne sin Modstander uden at dræbe. Det er grusomt, saaledes unødvendigen at formindste Menneskeslægten; og ydermere, saadanne Hug gjøre al Hjælp unødvendig. Det er paa en Naade at behandle Kundskabens Eys med Ringeagt.“

„Derfor De har Tid, min Herre!“ sagde Henry Wharton, „saa maa jeg bede om Deres Opmærksomhed til denne lille Blesure, jeg har faaet.“

„Hæ?“ raabte den Anden forbauset, og betragtede ham fra Top til Taa; „De er nok fra Kamppladsen derude; er der meget at gjøre der?“

„Ja!“ svarede Henry, idet han modtog Chirurgen's Hjælp til at faae Kjolen af; „det er en rørig Dag. Det kan jeg forsikre Dem.“

„Rørig!“ gjentog Chirurgen, meget beskæftiget med sine Båndager, „naa! det glæder mig, min Herre! thi saalænge, de kan røre sig, maa der være Liv, og saalænge der er Liv, er der Haab. Men her er min Kunst overflødig. Jeg reponerede Hjernen paa een Patient; men jeg maa sige, jeg troer, Karlen maa
Epionen, 2 5.

have været død, førend jeg fik ham at see — det er en interessant Casus, min Herre! jeg vil tage Dem med, for at see det — blot over Grøvten der, hvor De seer de mange Kroppe sammen. — Na! Ruglen har kun stoiset omkring! Benet uden at knuse det. De maa være glad, at De faldt i Hænderne paa en gammel Practicus, ellers kunde De have mistet dette Lem."

"Birkelig?" sagde Henry, med nogen Urolighed, "jeg troede ikke, Skaden var saa alvorlig."

"Oh! Gaaret er ikke slemt, men De har saadan en herlig Arm til Operationer; Fornoielsen derover kunde let friste en Begynder."

"Fanden heller!" raabte den forstrækkede Captain, "kan der være nogen Fornoielse ved at lemlæste et af sine Medmennesker?"

"Min Herre!" sagde Chirurgen med stor Alvorlighed, "en Amputation efter Kunstens Regler er en meget smuk Operation, og kunde uden tvivl friste en Ungre til i Hast at overse Contraindicationerne."

Den videre Samtale blev afbrudt, da Dragonerne viste sig, der kom langsomt marscherende henimod deres forrige Holdested, og da nogle let saarede Soldater, som nu kom til, gjorde nye Forbringere paa Lægens Hjælp. Guiderne tog Wharton under Bevogtning og med det tungt Hjerte tog Unglingen Beien igjen til sin Faders Gaard.

Engländerne havde i denne Træfning tabt omtrent en tredie Deel af deres Fodfolk, men de Øvrige vare jagede ind i Skoven, og da Dumwoodie mærkede, at de vare altfor fast posterede til at kunne angribes, havde han efterladt et stærkt Partie under Ritmester Lawton med Befaling, at passe paa deres Bevægelser, og gribe enhver Leilighed til at plage dem, inden de kunde komme ombord igjen.

Majoren havde faaet Nys om, at et andet Partie var ude i Nærheden paa Veien til Hudson; hans Pligt forbrede derfor, at han skulde holde sig rede til ogsaa at tilintetgjøre deres Hensigter. Ritmester Lawton fik hans Ordre med bestemt Forbud, ikke at angribe Fjenden, uden en forbeelagtig Hændelse indtraf. Den Blesure, som denne Officeer havde faaet, var i Hovedet, der var blevet bedøvet ved en Streiffugle; og med en leende Erklæring af Majoren, at hvis han igjen glemte sig selv, vidde de alle troe, at han var værre saaret, tog hver sin egen Vei. — Engländerne vare et let Partie uden Bagage, som var udsendt for at øbelægge visse Forraad, som man havde faaet at vide, blev samlet til Amerikanernes Brug. De retirerede nu igjennem Skoven til Bakkerne, fulgte langs med Aaserne, paa Steder, hvor Rytteriet ikke kunde angribe, og begyndte Retraitten til deres Baade.

Ottende Kapitel.

Med Ild og Sværd det hele Land
 Blies højet kring saa vide;
 Og Mødre, Smaaøru, Lillievand
 Den haarde Død maa lide.
 Dog dette er jo, som bekiendt,
 Altid før Seirvinding hendt.

De sidste Toner af Striden bortbøde for de beængstede Tilhørere i Acacierne, og bleve paafulgte af Forventningens Stilhed. Fanny var bleyet alene, stræbende at bortfjerne Oprøret, og søgende forgjæves at samle Fatning nok til at gaae det befrygtede Udsald imøde. Det Sted, hvor Angrebet paa Fodfolket havde gaaet for sig, var kun en lille Mæl fra Acacierne; og naar Geværilden taug, havde man endog kunnet høre Soldaternes Stemmer. Efterat Hr. Wharton havde været Bidne til sin Sønns Flugt, var han gaaet ind til sin Svigerinde og ældste Datter i deres Tilflugtssted, og disse tre oppebiede nu med Skræl Nyheder fra Kampen. Da Fanny ikke saa sig istand til længere at blive i den pinlige Uvisshed af sin Stilling, forsøiede hun sig snart ogsaa til den urolige Gruppe, og Casar blev udsendt for at undersøge Sagerne udenfor, og rapportere, til hvilken Side Seiren hældede. Faderen

fortalte nu korteligen sine undrende Børn Omstændighederne ved deres Broders Flugt. De vare endnu i den højeste Grad af Forundring, da Døren aabnedes, og Captain Wharton, ledsaget af tvende Guider, og fulgt af den Sorte, stod for dem.

„Henry — min Søn — min Søn!“ raabte den forstrækkede Fader, strakte sine Arme ud imod ham, men var ikke i Stand til at reise sig fra Sædet, „hvad er det, jeg seer? — er du igjen Fange, og i Livsfare?“

„Disse Rebellers større Lykke har faaet Overhaand,“ sagde Unglingen, prøvende paa at fremtvinge et Smil, i det han modtog en Haand af hver af sine bedrovede Søstre. „Jeg stred tappert for min Frihed, men den stemme Oprørsaaend havde endog besat deres Heste. Den Ganger, jeg reed paa, førte mig ganske imod min Willie, lige midt ind imellem Dunwoodies Folk.“

„Og saa blev du igjen tagen til Fange?“ vedblev Faderen, med et frygtsomt Blik paa de væbnede Følgesvende, som vare traadte ind.

„Ja det kan De være sikker paa; den Hr. Lawton, som seer saa godt, tog mig nok strax i Fangenskab.“

„Hvorfor inte holdte Hesten ind? Massa Harry!“ udraabte Cæsar, idet han traadte nærmere, uden at bemærke Damernes ængstelige Blikke og blege Kinder.

„Det,“ sagde Wharton smilende, „var en Ting,

som er lettere sagt, end gjort, min gode Cæsar! især da disse Herrer" (visende paa Guiderne) „havde fundet Leilighed til at berøre mig Brugen af min bedste Arm." „Saaret?" raabte begge Søstrene i et Aandedrag, idet de bleve Bandagen vaer.

„Nun en lille Rist, der dog i det meest kritiske Dieblis gjorde den ubrugelig," vedblev Broderen, og udstrakte sin saarede Arm, for at vise Sandheden af sin Erklæring. Cæsar kastede et Blik af bitter Brede paa Guiderne, som han antog for at have havt Deel i Gjerningen, og forlod Bærelset. Gaa Ord vare tilstrækkelige til at fortælle alt, hvad Captain Wharton vidste om Dagens Stjæbne. Udsaldet troede han, endnu var tvivlsomt; thi da han forlod Pladsen, havde Virginierne trukket sig tilbage.

„De havde faaet Egernet op i Træet," sagde een af Stilbvagterne, „og forlod ikke Marken, uden at efterlade en god Hund til at jage efter ham, naar han kom ned."

„Ja!" tilføjede den Anden tørt, „Jeg tænker Mestester Lawton vil nok tælle Næserne paa dem, der blive tilbage, inden de see deres Hvalfskebaade."

Fanny havde støttet sig ved en Stolryg under denne Samtale, og i aandeløs Angst opfanget enhver Stavelse, der blev udtret. Hendes Farve forandrede hurtigt; hendes Lemmer stjalvede under hende, indtil hun med Fortvivlelsens Bestemthed spurgte:

„Er nogen Officeer saaret paa — den — paa nogen af Siderne?“

„Ja,“ svarede Karlen med Anstand, „disse sydlige Ynglinge ere saa fulde af Fyrighed, at det er sjældent, vi sægte, uden at een eller to bliver løbet overrendt. Een af de Saarede fortalte mig, at Ritmester Lawton var dræbt, og Major Dunwoodie —“

Fanny hørte ikke mere, men saldt livløs tilbage paa Stolen. Hendes Beninders Hjælp oplivede hende snart, og Captainen spurgte derpaa Karlen med Uengstelse:

„Major Dunwoodie er dog vel ikke saaret?“

„Vær ikke bange for ham,“ sagde Guiden, uden at bryde sig om Familiens Urolighed, „den drukner ei, som hænges skal, siger man jo. Hvis en Kugle kunde dræbe Majoren, saa var han død for længe siden. Jeg vilde bare have sagt, at Majoren er meget bedrovet over Ritmesterens Død; men havde jeg vidst, hvor meget Damerne holdt af ham, vilde jeg ikke saadan have taget Bladet fra Munden.“

Fanny reiste sig hurtigen op, med Kinder, der glødede af Forvirring, og lænende sig til Tanten, vilde hun til at gaae, da Dunwoodie i det Samme selv traadte ind. Pigens første Bevægelse, da hun saae ham, var uforstilt Glæde; i næste Dieblit soer hun tilbage for det ualmindelige Udtryk, som herskede i hans Ansigt. Slagets Alvor sad endnu paa hans Pande; hans Die

var fast, gjennemtrængende og strængt. Kjærligheds-
smilet, som pleiede at oplyse hans mørke Træk, naar
han stuede sin Elsterinde, var udslettet af Sorgens Blik;
hans hele Sjæl syntes at være indtaget af een eneste
Følelse, og han gik ogsaa strax til Meningen.

„Fr. Wharton!“ begyndte han alvorligt, „i saadanne
Tider, som disse, behøver man ikke at bryde sig om
tomme Ceremonier. Een af mine Officerer, frygter jeg,
er dødeligt saaret; derfor har jeg, stolende paa Deres
Gjæstfrihed, bragt ham med for Deres Dør.“

„Det glæder mig inderligen, min Herre! at De
har gjort saaledes,“ sagde Fr. Wharton, der strax solte,
hvor vigtigt det kunde være for hans Søn, at han
gjorde sig gode Venner med de amerikanske Tropper; „de
Mødlidende ere altid velkomne, og dobbelt velkomne,
naar de ere Major Dunwoodies Venner.“

„Jeg takker Dem, min Herre! saavel for mig
selv, som for ham, der ei kan yde Dem sin Tak,“
svarede den Anden hastigen; „hvis De altsaa behager,
saa ville vi uden Ophold lade ham bringe hen, hvor
Chirurgen kan besøge ham, og give Efterretning om
hans Tilstand.“ Herimod var ingen Indvending at
gjøre; og Fanny solte en Gysen i Hjertet, da hendes
Efter gik bort, uden at kaste et eneste Blik til hende.
Der er en Hengivenhed i den kvindelige Kjærlighed,
som ikke tillader noget Medbeileri. Hjertets hele Omhed,

Indbildningskraftens Magt er underkastet denne tryk-
 ranniste Videnskab, og hvor man giver Alt, venter man
 Meget til Gjengjeld. Fanny havde tilbragt hele Timer
 i Angst — ja i Aal for Dunwoodies Skyld, og nu
 kom han hende imøde uden et Smil, og forlod hende
 uden en Hilsen. Pigens hestige Følelser vare usor-
 brede, men hendes Haabs Spændkraft var slappet. Da
 det næsten livløse Legeme af Dunwoodies Ben blev
 baaret forbi hende hen til det Kammer, man havde
 anvist til hans Modtagelse, betragtede hun den tilsynes-
 ladende Medbeiler i hendes Elsters Kjærlighed. Hans
 blege spøgelseagtige Ansigt, indsunke Nie, og vanste-
 lige Mandedrag viste hende Døden i den skrækkeligste
 Skikkelse. Dunwoodie var ved hans Side, holdt hans
 Haand, og gav hyppige og alvorlige Befalinger til
 Folkene om at fare vaersomt, og kort sagt, lagde al
 den Betyrning, som det ømmeste Venskab ved slig en
 Leilighed kunde indgyde, for Dagen. Pigen bevægede
 sig let foran dem, og med bortvendt Ansigt holdt hun
 Døren aaben for dem; kun da Majoren berørte hen-
 des Klædebragt, idet han traadte ind i Værelset, vo-
 vede hun at løfte sine milde blaae Dine op til hans
 Ansigt; men Blikket blev ikke gjengjeldt, og Fanny
 udstødte uvilkaarligen et Suk, og søgte Gensomheden i
 sit eget Kammer.

Captain Wharton gav frivilligen sit Ord paa ikke

at ville søge at undvige igjen, og skyndte sig derpaa at hjælpe sin Fader i at udføre Gjestevenskabets Pligter. Da han i den Hensigt gik ud paa Gangen, mødte han Operatoren, som saa snildt havde forbundet hans Arm, idet denne gik ind i Bærelset til den saarede Officeer. „Ah!“ raabte Esculaps Søn, „jeg seer, De har det godt, men vi lidt — har de en Knappenaal? — nei her har jeg een selv. De maa holde den kolde Luft fra Saaret, ellers kunde dog nogen af de unge endnu faae Noget at gjøre med dem.“

„Gud forbyde det!“ mumlede Captainen ved sig selv, idet han opmærksomt rettede paa Forbindingen, og i det Samme viste Dunwoodie sig i Døren, raabende med Utaalmødighed høit:

„Skynd Dem, Sitgreaves! skynd Dem! ellers døer Georg Singleton af Blodtab.“

„Hvad, Singleton! Gud bevare os her det Georg? — den stakkels lille Georg!“ udraabte Chirurgen, og forøgede sine Skridt med synlig Belymring, og skyndte sig hen ved Siden af Sengen; „han lever dog endnu? Hvor der er Liv, er der Haab. Dette er den første alvorlige Casus, jeg har havt idag, hvor Patienten ikke allerede var død. Ritmester Lawton læser sine Folk at hugge saa ubetænksomt — stakkels Georg — Gud bevare os! det er en Rustetfugle!“

Den unge Vidende vendte sine Blikke paa Biden-

stabsmanden, og med et svagt Smil søgte han at række ham sin Haand. Der var en Tiltale i Blikket og Bevægelsen, som gik Operatøren til Hjerte med en Kraft, som var uimodstaaelig. Chirurgen tog Brillerne af, for at tørre en usædvanlig Bædske af Dinene, og begyndte omhyggeligen at udføre sin Pligt. Dog, imedens de foreløbige Tilberedelser bleve gjorte, gav han paa en Maade sine Høiester Lust ved at sige: Naar det er en Kugle, har jeg altid noget Haab; det er muligt, at den ikke træffer noget Vitalt. Men Gud forbarme sig! Lawtons Folk hugge ganske blindt hen. I Almindelighed hugge de en af Halsaaernerne over, eller knuse Hjernestallen; og begge Dele ere stemme at curere, da Patienten gjerne døer, førend man kan faae fat paa ham. — Det har aldrig lykkedes mig at reponere Hjernen, uden eengang, uagtet jeg prøvede det paa Tre idag. Det er let at sige, hvor Lawtons Folk have været i et Slag; de hugge paa Lykke og Fromme.

Gruppen omkring Ritmester Singletons Seng var altfor vant til deres Læges Væsen til at tage Hensyn til eller svare paa hans Monologer; men oppebiede rolig den Dieblit, da han skulde til at begynde sin Undersøgelse. Denne fandt nu Sted, og Dunwoodie betragtede Operatøren i Ansigtet med et udtryk, som syntes at læse hans Sjæl. Patienten smmede sig, da

Sonden blev anvendt, og et Smil stjal sig over Bægens Træt, idet han mumlede:

„Der har da Intet været foran den paa det Sted.“ Nu greb han for Alvor fat paa sit Arbeide, tog sine Brillen af, og smed Parykken til Side. Hele den Tid stod Dunwoodie i en feberagtig Taushed, og holdte den Lidendes Haand inden i sine, bevogtende Doctor Sitgreaves's Ansigt. Tilslidst udstødte Singleton en lille Stønnen, og Chirurgen reiste sig muntert, og sagde høit:

„Ah! det er en stor Fornøjelse at forfølge en Kugle; man kunde sige, at den snoer sig igjennem det menneskelige Legeme, uden at skade noget Vitalt; men hvad Ritmester Lawtons Gølf angaaer — ”

„Tael,” afbrød Dunwoodie med en næsten uartistuleret Stemme, „er der Haab — kan De finde Kuglen?”

„Det er ikke vanskeligt at finde, hvad man har i Haanden, Major Dunwoodie!” svarede Bægen koldt, og belavede sig paa Forbindingen, „den tog, hvad den lærde Fyr, Ritmester Lawton, kalder en *circumbendibus*, en Wei, som hans Folks Sværde aldrig have taget, uagtet den mangfoldige Umage, jeg har gjort mig med at lære ham at hugge videnskabeligt. Nu faae jeg idag en Hest, hvis Hoved var halvt skilt fra Kroppen.“

„Det,” sagde Dunwoodie rodmende, med Dine, som glimrede af det oplivede Haabs Straaler, „var noget af mit eget Haandarbeide; jeg dræbte selv Hesten.“

„De?“ udbragte Chirurgen, og tabte Bindet af Forbundring, „De? — men De vidste dog vel, at det var en Hest?“

„Jeg havde saadan en Formodning derom, det til-
 Naar jeg,“ sagde Majoren smilende, idet han holdt noget
 Drikke til sin Vens Læber.

„Naar saadanne Hug falde paa et Menneſte, ere
 de dødelige,“ vedblev Doctoren, og fortsatte ſit Arbeide,
 „og tilintetgjøre de Belgjerninger, ſom flyde fra Kund-
 ſkabens Lys; de behøves ikke i et Slag, thi at gjøre
 Fienden værgeløs er alt, hvad der fordrres. Jeg har
 mangen kold Time ſiddet ſtille, Hr. Major! medens
 Ritmeſter Lawton var paa færde, og efter al min Bønt
 indtraf der ikke et enſte Tilfælde, ſom var værd at
 omtale. Det var enten ſmaa Ripper eller dødelige
 Saar. At! den Sabel, den Sabel! den er et ſlemt
 Vaaben i ukyndige Hænder. Ja, Hr. Major! mange
 Timer har jeg ſpiidt med at forſøge paa at gjøre Rit-
 meſter Lawton det begribeligt.“

Den utaalmelige Major pegede tauſt paa ſin Ben,
 og Chirurgen foregode Hurtigheden af ſine Bevægelſer,
 idet han vedblev:

„Stakkels Georg! — det er et ſlemt Tilfælde,
 men — her blev han afbrudt af et Budſtab, ſom
 forlangte Officerens Nærværelſe paa Kamppladsen. Dun-

woodie tryktede sin Bens Haand, og vinkede til Doctoren at følge ham, da han gik.

„Hvad tænker De?“ hvisttede han, da de vare komne ud paa Gangen, „kan han leve?“

„Ja!“ sagde Chirurgen laconisk, dreiesende sig om.

„Gud ske Lov!“ raabte Ynglingen, og skyndte sig ned.

Dunwoodie gik et Dieblis ind til Familien, der nu var samlet i den almindelige Dagligstue. Hans Ansigt manglede ikke længere Smil, og hans Hilsener, vare, skøndt hastige, dog hjertelige. Han lod som han ikke mærkede at Henry var undveget og igjen fanget, men syntes at troe, at han var blevet, hvor han havde efterladt ham for Træfningen. Paa Marken havde de ikke truffet sammen. Englænderen drog sig i stolt Taushed hen til et Vindue, og lod Majoren uforstyrret føre Conversationen.

Paa den Spænding, som var frembragt ved Dagens Tildragelser i Søstrenes ungdommelige Følelser, fulgte en Slappelse, som holdt dem begge tause, og det var Miss Peyton, som underholdt Samtalen med Dunwoodie.

„Er der noget Haab om, at din Ven kan overleve sit Saar? Kjære Fætter!“ sagde Damen, idet hun traadte ham nærmere med et venligt Smil.

„Alt muligt, min dyrebare Tante! alt muligt!“

svarede Soldaten glad. „Sitgreaves siger, han vil leve, og han har endnu aldrig bedraget mig.“

„Din Glæde er ikke større, end min ved denne Efterretning. Een, der er Major Dunwoodie saa kjær, kan ikke andet end vække Interesse hos hans Venner.“

„Siig: een der med Rette er saa kjær,“ svarede Majoren med Barme, „han er Corpsets gode Genius — lige elsket af os alle — saa mild, saa billig, saa retfærdig, saa ædelmodig, blød som et Lam, om som en Due. Det er kun i Striden, han er en Løve.“

„Du taler om ham, som om han var din Kjæreste,“ bemærkede Damen smilende, med et Blik paa Niesen, som sad bleg og taus i et Hjørne af Stuen.

„Jeg elsker ham, som om han var det!“ raabte Unglingen; „men han behøver Omhu og Pleie. Alt beroer nu paa den Opmærksomhed, man yder ham.“

„Stol paa mig,“ sagde Miss Peyton med Værdighed, „han skal Intet mangle under dette Tag.“

„Tilgiv mig, min Kjære Tante,“ udraabte Unglingen; „De er Godheden selv; men Singleton behøver en Om-
sorg, som mange Mennesker vilde føle trættende. I Diebliske, som dette, og under Videlser, som hans, er det, at Soldaten finder meest Trang til quindelig Omhu.“

Medens han talede, henvendte han sine Blikke paa Fanny med et Udtryk, som atter trængte Pigen til Hjælp; hun reiste sig, og med brændende Kinder sagde hun:

„Al den Opmærksomhed, der med Anstændighed kan ydes en Fremmed, skal med Glæde blive viist imod din Ven.“

„Al!“ raakte Majoren rystende paa Hovedet, „det folde Ord, Anstændighed, vil dræbe ham; han maa pleies, gøres tilgode, kjeles for.“

„Det er Pligter for en Søster eller Kone,“ sagde Pigen med en endnu tiltagende Farve.

„En Søster!“ gjentog Soldaten, og Blodet styrtede med Kraft til hans Ansigt; „en Søster! han har en Søster; og hun kunde maaskee være her i Morgen ved Solens Opgang.“ Han taug, betænkte sig, saac urolig paa Fanny, og yttrede sagte: „Singleton behøver det; det maa skee!“

Damerne havde med Forundring betragtet hans ventende Miner, og Miss Penton bemærkede, at hvis der var en Søster af Ritmester Singleton i Nærheden, skulde hun være baade hende selv og hendes Niecer velkommen.

„Det maa være saaledes; det kan ikke være anderledes,“ svarede Dunwoodie, dog med en Baktlen, der kun slet stemmede overeens med hans Erklæring: „jeg skal sende Expres efter hende endnu i Aften.“ Og der paa, som for at forandre Discoursen, nærmede han sig til Captain Wharton, og vedblev mildt:

„Henry Wharton! mig er Gren kjærere, end Livet;

— men i dine Hænder veed jeg, den er sikker. — bliv her ubevogtet, indtil vi forlade Landstabet, som ikke vil see i de første Dage.”

Den engelske Officeers frastødenbe Væsen forsvandt; han modtog den ham tilbudte Haand, og svarede med Varme:

— „din ædelmodige Tiltro, Peyton! skal ikke blive misbrugt, om saa Galgen, paa hvilken Eders Washington hængte André, staaer færdig til min Genrettelse.”

„Henry! Henry!” sagde Dunwoodie bebreidende, „Du kender kun lidet den Mand, som fører vore Armeer, ellers vilde du have staaet ham for den Bebreidelse; men Pligten kalder mig derud. Jeg efterlader dig der, hvor jeg ønskede at kunne blive, og hvor du ei kan være ganske ulykkelig.”

Da han gik forbi Fanny, fik Pigen endnu et af de smilende Kjærlighedsblikke, som hun satte saa stor Pris paa, og i kort Tid glemte hun det Indtryk, han havde gjort paa hende strax efter Slaget.

Iblandt de Veteraner, der af Tidsomstændighederne vare bleven tilskyndede til at forlade Alderdommens Rolighed for at tjene deres Fædreland, var Oberst Singleton. Han var født i Georgia, og i sine yngre Aar opbraget til Krigsstanden. Da Frihedskampen begyndte, tilbød han sit Fædreland sin Tjeneste, og af Agtelse for hans Character havde man modtaget den. Hans Alder og Sundhedstilstand havde desuagtet hindret ham i at udføre Activtjenesten i Feldten, og derfor

havde man betroet ham Commandoen over adskillige vigtige Poster, hvor hans Vand kunde nyde Godt af hans Karvaagenhed og Trost, uden Ubegageligheder for ham selv. I det sidste Kar havde Bjerg = Passerne til Høilandene været overdraget ham, kun en kort Dags reise fra det Sted, hvor Dunwoodie havde mødt Kjønden. Hans eneste Søn var den saarede Officeer, vi have nævnt. Derhen beredte Majoren sig til at sende Bud med den uheldige Efterretning om Ritmesterens Tilstand, og med saadan en Hilsen fra Damerne, som nok vilde kunne bringe den kjærlige Søster til sin elskede Broders Leie.

Da han havde udført denne Pligt, uagtet det skete med en Uvillie, som kun kunde gjøre hans forrige Tøngsteligbed mere ubegribelig, begav Dunwoodie sig ned paa Pladsen, hvor hans Dragoner igjen havde gjort Holdt. Man kunde allerede see Levingerne af de Engelse ovenover Trætoppene, marscherende paa Bakkerne hen til deres Baade i sluttet Orden, og med stor Karvaagenhed. Det Detaschement Dragoner, som Lawton commanderede, vare i kort Afstand ved deres Fløi, og ventede med Længsel et forbeelagtigt Dieblit til at hugge ned. Paa denne Maade tabtes snart begge Partier af Sigte.

I kort Afstand ovenfor Acacierne laae en lille Landsby, hvor adskillige Veie krydsede sig, og hvorfra man deskaarsag havde en beqvem Udgang til det omgje-

vende Landstabs. Rytteriet havde her et meget yndet Holdested, som ogsaa ofte benyttedes af de lette amerikanske Tropper under deres Excursioner nedensfor. Dunwoodie havde været den første, som havde bemærket dets Fordele, og da han nødvendigen maatte blive i Landstabet indtil videre Ordre, kan man nok formode, at han ei oversaae dem nu. Til dette Sted vare Tropperne besalede at retirere, og tage deres Saarede med sig; man havde allerede anbragt flere Partier til at begrave de Døde. Medens vor unge Soldat var især med disse Arrangements, fremstillede der sig en Gjenstand for ham, der paany bragte ham i Forlegenhed. Idet han gik til Marken og tilbage igjen, blev han til sin Forundring Oberst Wellmere vaer, der sad ene, i dybe Tanker over sit Uheld, uforstyrret af Noget, uden ved de forbigaaende amerikanske Officerers Hilsener. Hans Urolighed over Singleton havde hidtil bortffjernet Tanken om hans Fange, og han nærmede sig nu til ham med Undskyldninger for hans Ringeagt. Engelsemanden modtog hans Høflighed med Kulde, og klagede kun over, at han var bleven saaret ved det, han kaldte en tilfældig Snublen af hans Hest. Dunwoodie, der havde seet een af sine Folk ride ham ned, og ubestvigt med meget Liden Skaansel, smilede, idet han tilbød ham chirurgisk Hjælp. Denne kunde kun skaffes i Gaarden selv, derfor begave begge sig derhen.

„Oberst Wellmere!“ raabte den unge Wharton,

forbauset, da de traadte ind, „har Krigens Skjæbne ogsaa været saa grusom imod Dem? Men De er velkommen i min Faders Huus, skjøndt jeg vilde ønske, at Introductionen kunde have fundet Sted under lykkeligere Omstændigheder.”

Hr. Wharton modtog sin nye Gæst med den forsigtige Tilbageholdenhed, som især udmærkede hans Manner, og Dunwoodie forlod Bærelset for at søge til sin Vens Seng. Alt saae gunstigt ud her, og han betegnede Sengen, at en anden Patient ventede paa hans Kundskabers Anvendelse i Bærelset nedenfor. Lyden af Ordet var nok til at sætte Doctoren i Bevægelse; han greb sine Instrumenter og ilede at opsoge denne nye Patient. Ved Døren til Dagligstuen mødte han Damerne, som gik deres Vej. Miss Peyton opholdt ham et Øieblik, for at spørge om Ritmester Singletons Tilstand, forend hun lod ham gaa. Fanny smilede med Noget af hendes naturlige Skalkagtighed, imedens hun betragtede det grøtste Udseende ved den skalbede Practicus; men Sara var altfor bestyrtet over det uventede Møde med den engelske Oberst, til at bryde sig om hans Klædedragt. Det er allerede blevet anmærket, at Oberst Bellmore var en gammel Bekjendt af Familien. Sara havde saalange været borte fra Byen, at hun næsten var gaaet Obersten af Minde, men Saras Huskommelse var mere levende. Der er en Periode i ethvert Fruentimmers Liv, da man næsten kunde kalde

hende forudstemt for Kjærlighed. Den indtræffer i den lykkelige Alder, da Barndommen taber sig i den begyndende Modenhed — da det brodesfrie Hjerte slaaer ved de glædelige Forventninger, som Virkeligheden aldrig kan tilfredsstille, og da Indbildningskraften danner Billeder af Fuldkommenhed efter sine egne uplettede Drømme. I denne Alder var det, at Sara forlod Byen, og bragte med sig et Billede om Fremtiden, som vel var svagt, men som fik Varighed ved Gensomheden, og hvori Wellmere var bleven sat i Forgrunden. Bestyrrelsen ved Mødet havde nær overmandet hende, og efter at have modtaget Oberstens Hilsen, havde hun reist sig op efter et Blik fra hendes opmærksomme Tante, og var gaaet med.

„Altsaa kan vi“ sagde Miss Peyton, efter at have hørt paa Chirurgens Beretning om hans unge Patient, „smigre os med Forventningen om, at han vil komme sig?“

„Det er vist, Frøken!“ svarede Doctoren, idet han af Afgjælse for Damerne forsøgte at sætte Parykken paa Isjen, „det er ganske vist, ved Omsorg og god Pleie.“

„Det skal han ikke mangle,“ sagde Damen mildt, „Alt hvad vi have, staaer til hans Befaling, og Major Dunwoodie har sendt Expres efter hans Søster.“

„Hans Søster?“ gjentog Doctoren med et betydningsfuldt Blik; „hvis Majoren har sendt Bud efter hende, saa kommer hun nok.“

„Hendes Broders Fare vilde vel bringe hende dertil, skalde man troe.“

„Udentvivl, Frøken!“ vedblev Doctoren laconisk, idet han bukkede dybt, og gjorde Plads for Damerne. Hans Ord og Miner undgik ikke den yngre Søster, i hvis Nær-værelse Dunwoodies Navn aldrig blev omtalt ubemærket.

„Min Herre!“ udraabte Doctor Sitgreaves, da han traadte ind, henvendende sig til den eneste røde Kjole, der var i Værelset, „jeg har hørt, De trænger til min Hjælp. Gud give, det ikke var Ritmester Lawton, De har havt at bestille med; thi da kommer jeg maaskee forsilde.“

„Det maa være en Feiltagelse, min Herre!“ sagde Wellmere stolt; „det var en Chirurg, Major Dunwoodie skulde sende mig, ikke en gammel Kjærling.“

„Det er Doctor Sitgreaves,” sagde Henry Wharton hurtigt, uagtet han neppe kunde bare sig for at lee. „Mængden af hans Forretninger idag har hindret ham fra at passe saa noie paa sine Klæder, som ellers.“

„Om Forladelse, min Herre!“ bad Wellmere, skjøndt lidt støbende, idet han begyndte at tage Kjolen af, og vise, hvad han kaldte en saaret Arm.

„Min Herre! Hvis Doctorgraden i Edingsburg — Stuegangen paa Deres londonfke Hospitaler — Ampu-tation af nogle hundrede Lemmer — Operationer paa det menneskelige Legeme af enhver Art, som er foreskrevet af Kundskabens Eys, en reen Samvittighed, og Bestalling fra Continental Congressen kan gjøre Noget til Chirurg, saa er jeg det.“

„Om Forlæbelse, min Herre;“ gjentog Obersten stift,
 „Captain Wharton har forklaret min Feiltagelse.“

„Det takker jeg Captain Wharton for,“ sagde Chirurgen koldt, idet han begyndte at ordne sine Amputations Instrumenter, med en Formelighed, som fik Blodet til at isne i Oberstens Hjerte. „Hvor er De saaret? min Herre! hvad! er det den Rift i Skulderen? Paa hvad Maade kan De have saaet det Saar?“

„Af en af de oprørste Dragoners Sabler.“

„Aldrig!“ raabte Doctoren bestemt, „ikke engang den pæne Georg Singleton vilde have puset saa uslaadeligt paa Dem.“ Han fremtog et Stykke Hæsteplaster, og lagde det paa Saaret. „Saa! det vil spare til Hensigten, og det er vist Alt, hvad man kan forlange af mig.“

„Hvad troer De da, er min Hensigt? min Herre!“ sagde Obersten hovmodigen.

„At rapportere i Depescherne, at De er bleven saaret,“ svarede Doctoren med megen Rolighed, „og De kan gjerne sige, at en gammel Kjerling har forbundet Dem; thi om det end ikke var Tilfældet, saa kunde saadan een gjerne have gjort det.“

„Et ganske forunderligt Sprog!“ mumlede Engelsen.

Her maatte Captain Wharton være Mægler, og ved at forklare Oberst Wellmeres Feiltagelse, som Følge af hans ophidsede Sind og legemlige Smerter, var han saa heldig, for en Deel, at blødgjøre den opbragte Doctor,

som lovede at ville eftersee lidt nœiere den Andens Saar. Det var for det meste Forstuvelfer ved Faldet, hvor Sitgreaves anvendte nogle Smaating, og gik bort.

Da Rytterne havde indtaget de Forfriskninger, de behøvede, gjorde de sig færdige til at drage tilbage til den Stilling, de skulde have, og det blev Dunwoodie magtpaaliggende at bestemme, hvor Fangerne skulde være. Han besluttede at lade Sitgreaves blive i Whartons Huus, for at passe Ritmester Singleton. Henry kom til ham med den Bøn, at Oberst Wellmere ogsaa maatte blive paa Parole, indtil Tropperne marcherede længere op i Landet. Dette tillob Majoren gjerne, og da alle de øvrige Fanger vare af det almindelige Slags, bleve de hurtigt samlede og med stærk Bagt beordrede til det Indre. Dragonerne droge snart bort, og Guiderne, ledsagede af Patrouiller fra Cavalleriet, spredte sig i smaa Partier tværs over Landet saaledes, at der dannedes en Kæde af Skildvagter fra Sundet til Hudson.

Dunwoodie havde bilet udenfor Huset, efter at have sagt sit temporaire Farvel, med en Uvillie til at vende om, som han troede, kom af Belymring for hans saarede Venner. Det Hjerte, som endnu ikke er blevet forhærdet, bliver snart kjed af den Hæder, som er bleven kjøbt for Mennekeliv. Da Peyton Dunwoodie var bleven ene, og ikke længere opflammet af de Synes, som det ungdommelige Hefstighed havde holdt ham for Vinene hele Dagen, begyndte han at føle, at der vare andre

Baad til, end de, som bandt Soldaten til Wrens strænge Regler. Han vaklede ikke i sin Pligt, og dog sølte han, hvor stærk Fristelsen var. Hans Blod havde op- hørt at flyde med den Hurtighed, som Slaget havde frembragt. Det alvorlige udtryk i hans Nie veeg efterhaanden for et ømt Blik; og hans Betragtninger over Seiren gave ham ingen Erstatning for hvad den havde kostet ham. Idet han kastede sit sidste længselsfulde Blik paa Acacierne, erindrede han sig blot, at de indsluttede alt det, han skattede allerhøiest. Hans Ungdomsven var Fange, og under saadanne Omstændigheder, som udsatte baade Liv og Ære for Fare. Hans Kjære Staldbroder i Striden, der kunde omgive Soldatens raae Glæder med Fredens Mildhed, laae som et blødende Offer for hans Held. Billedet af hans Pige, som hele Dagen igjennem havde hersket i hans Bryst, vilste sig igjen for hans Blik med en Elskværdighed, som fordrev hendes Rival, Wren, fra hans Sind.

Den sidste Rytter af Corpslet var allerede forsvunden bagved den nordlige Høi, da Majoren med Uvillie vendte sin Hest i samme Retning. Fanny vovede sig nu, dreven af hendes rastløse Urolighed, frygtomt ud paa Buegangen. Dagen havde været mild og klar, og Solen skinnebe skjønt paa den skyfri Himmel. Paa den Tummel, som saa nyligen havde forstyrret Dalen, fulgte Dødens Stilhed, og det skjønne Landskab foran hende saae ud, som om det aldrig var bleven foruroliget

af menneftelige Videnftaber. Een eneste Sky, den fante
 lede Røg fra Striden, hang endnu over Marken; men
 den ftilte fig efterhaanden ad, fom om intet Spor af
 dens Oprindelfe var værbigt til at fvaæve over Dffrenes
 fredelige Grave. Alle de ftridende Golelfer — alle de
 forftyrrende Omftændigheder ved den ftræbnesvangre Dag,
 vifte fig et Dieblit for Pigen fom en Feberdrøms Skyg-
 gebilleder. Hun vendte fig om, fik Die paa ham, fom
 havde haft en faa udmærket Deel i Dagens Tildragelfer,
 og Drømmen forsvandt. Fanny gjenkjendte fin Elfter,
 og med denne Bevidftthed fulgte andre Betragtninger,
 fom dreve hende til fit Værelfe, med et ligesaa tungt
 Hjerte, fom det, Dunwoodie havde bragt med fig fra Dalen.

Niende Kapitel.

Et Dieblit det fued' ned i Dalen,
 Et Dieblit det ned balfamift Duft,
 Da led et Skrig henover Valen,
 Og Tagten toned' gjennem klare Luft.
 Den forfte Fiende alt fig nærmef',
 Da fprang det ud af dunkle Hegn;
 Ved haflig Flugt mod Fare ftræmet,
 Det iler fteit til Vam: Vars Egn.

Walter Scott.

Lawtons Folk havde med yderfte Noftagtighed bevogtet
 Fienden, medens den trak fig tilbage til fine Baade, uden

at finde noget aabent Sted, som var bekvemt til at angribe. Oberst Wellmeres erfarne Eftermand i Commandoen kjendte alt for vel sin Fjendes Magt, til at forlade Hoienes ujevne Glade, førend han var nødt til at stige ned ad Vandet til. Forinden at han prøvede paa denne farlige Bevægelse, lod han sine Folk danne en tæt Quarré, med Bajonetterne udad. I denne Stilling vidste den utaalmodige Dragon nok, at tappre Karle aldrig med Held kunde blive angrebne af Cavalerie; derfor maatte han, skjøndt mod sin Villie, opholde sig nærved dem, uden at see nogen Leilighed til at standse deres langsomme, men stadige Marsch til Strandbredden. En lille Skonnert, som havde ført dem fra Staden, laae med sine Kanoner rettede lige imod Skibsbroen. Imod denne samlede Styrke havde Lawton Klogskab nok til at indsee, det vilde være naragtigt at stride, og saaledes fik da Englænderne Lov til uhindrede at gaae ombord. Dragonerne ventede paa Strandbredden indtil det sidste Dieblis, og begyndte derpaa med uvillie at drage tilbage til Hoveddelen af Corpsen.

Aftentaagen begyndte at formørke Dalen, da Dragonerne igjen viste sig i dens sydlige Ende. Deres Marsch var langsom og deres Linie for Bequemmelighedens Skyld vidt udbredt. Foran reed Ritmesteren Side om Side med sin Næstcommanderende, og, som det lod, vare de i en bys Samtale; medens Colonnen blev sluttet af en

ung Cornet, som nynnede en Vise, og tænkte paa en Palmesangs Sødheder efter en haard Dags Moisommeligheder.

„Saa det forundrede ogsaa dig?“ sagde Ritmesteren; „det Dieblig jeg hæftede mine Dine paa hende, kunde jeg strax erindre Ansigtet. Man glemmer det heller ikke saa let. — Paa min Vre, Tom! Pigen gjør ikke Majorens Smag Skam!“

„Hun vilde gjøre Corpset Vre!“ svarede Lieutenanten med stor Barme; „saadanne blaa Dine maatte let kunne vinde en Mand for en finere Beskjæftigelse, end vort Haandværk. Verligen talt, jeg kan let forestille mig, at saadan en Møe kunde friste endogsaa mig til at forlade Sværd og Sadel, for at gribe til Naal og Traad.“

„Mytterie! Mytterie!“ raabte den Anden leende. „Hvad! tør du, Tom Mason! vove at være den muntre, beundrede, og desuden rige Major Dunwoodies Medbejler? Du! Lieutenant i Cavalleriet! som kun eier een Hest, og det endda ikke just af de bedste? og hvis Ritmester er saa haard, som en Pockenhofsts Blok, og saa feiglivet, som en Kat?“

„Hvis du ofte hugger saa splitter galt ind, som du gjorde imorges,“ sagde Lieutenanten smilende, „saa kan, min Tro! Blokken nok kløves, og Grimalkin miste alle sine Liv. Hvad tænker du om mange Nap af saadan en Rotting, som den, der smed dig baglænds om idag?“

„Ak! tal ikke derom, kjære Tom! Tanken alene giver mig Hovedpine; det er hvad jeg kalder at fremlokke Mørket.“

„Dødens Mørke?“

„Nei! Nattemørke. Jeg saae Myriader af Stjerner; Ting, som skulde skjule deres Ansigter i den herlige Soels Nærværelse. Jeg er vis paa, at det kun var denne tykke Hue, som opholdt mit Liv lidt længere for dig, hvor seiglivet jeg end er.“

„Jeg har megen Årsag til at være Huen forbunden,“ sagde Mason tørt. „Enten den eller Pandestallet maa have besiddet en antagelig Grad af Tykkelse; det tilstaaer jeg.“

„Ja, Ja! Tom! Du er en privilegeret Spøgesfugt, derfor vil jeg ikke blive vred,“ svarede den Anden godmodigen, „men jeg frygter for, at Singletons Lieutenant vil have bedre af denne Dags Arbejde, end du.“

„Jeg haaber, at Ingen af os skal have den Sorg at faae Forsømmelse ved en Kammerats eller Vens Død. Man fortalte, at Sitgreaves havde sagt, han vilde leve.“

„Jeg haaber det af Hjertet,“ udbrød Rawton med Barme; „uagtet det slæggeløse Ansigt, bærer den Dreng det stolteste Hjerte, jeg nogensinde har truffet paa. Men det forundrer mig alligevel, at, skøndt vi saaldt begge paa eensgang, Folkene opførte sig saa bravt.“

„Jeg kunde gjerne takke dig for den Compliment,“ udbrød Lieutenanten under Latter, „men min Beskedenhed forbyder det. Jeg gjorde det Bedste, jeg kunde for at stoppe dem, men det hjalp ikke.“

„Stoppe dem? vilde du stoppe dem midt under Angrebet?“

„Ja, jeg syntes, de gik den gale Vej,“ svarede Mason tørt.

„Ah! Kanskæe vort Fald drev dem til at gjøre Hsire om?“

„Det var enten Eders Fald, eller Frygt for deres eget,“ gjentog den stakkagtige Lieutenant alvorligen; „indtil Majoren rettede os, vare vi i en beundringsværdig Orden.“

„Dunwoodie!“ udbød Lawton forundret, „men Majoren var jo i Mælken paa Lydskerne?“

„Ja! men da han var færdig med Lydskerne, kom han i strakt Trav til med de andre to Escadroner, reed ind imellem os og Fjenden med det bydende Bæsen, som du veed han har, naar han kommer i Heden, og bragte os i et Dieblis i Orden. Da var det,“ tilføiede Lieutenanten levende, „at vi sendte John Bull ind imellem Bustene. Oh! det var et skøndt Angreb! ligeud, til vi fik fat paa dem.“

„For Fanden!“ raabte Ritmesteren ærgerlig, „hvilket Syn er jeg der gaaet Glip af!“

„Du sov det bort,“ sagde Mason laconisk.

„Ja,“ gjentog den Anden med et Suk, „At det gik tabt for mig og den stakkels Georg Singleton. Men Tom! hvad vil Georgs Søster sige om denne blonde Mø i det hvide Huus der?“

„Hun vil hænges sig i sine Strømpebaand,“ svarede

Mason. „Jeg har al muelig Agtelse for mine Overmænd, men to saadanne Engler ere aldrig salbne i een Mandes Lob, undtagen det var en Tyrk eller Hinduer.“

„Ja vist!“ sagde Ritmesteren hurtigen, „Majoren prædiker bestandig Moral for de unge; men han er dog i Grunden en snu Krabat selv. Mærker du, hvor meget han holder af Korsveien der ovenfor Dalen? Hvis jeg gjorde Holdt to Gange paa eet og samme Sted, vilde I da ikke alle sværge paa, at der var et Stjort i Farvandet.“

„Ja! Du er vel bekendt i Corpsset,“ svarede den stikende Lieutenant.

„Na! Din Tilbøielighed til Sladder er ogsaa ulæggelig.“ Her strakte han sig ud i den Retning, ad hvilken han saae, som om han derved vilde hjælpe til at adskille Gjenstandene gennem Mørket. „Hvad er det for et Dyr, der bevæger sig paa Marken der til Høire?“

„Det er et Menneske,“ sagde Mason, i det han stivt betragtede den mistænkelige Gjenstand.

„Efter Puffelen at domme er det en Drommedar,“ sagde Ritmesteren med Dinene endnu fast hæftede paa det, han saae — pludselig kastede han sin Hest fra Landeveien, idet han raabte: „Harvey Birch! fang ham! død eller levende.“

Mason og nogle faa Dragoner vare de eneste, som forstode dette pludselige Raab, men det blev hørt over hele Linien. En halv Snees af Mandstabet med Lieute-

nanten i Spidsen fulgte den hidfse Lawton, og deres Hurtighed truede den Forsulgte med en hurtig Endepaa Væddeløbet.

Birch havde været saa forsigtig at beholde sit Standpunkt paa Klippen, hvor han var bleven seet af Henry Wharton, da denne reed forbi, saalænge indtil Aftenen havde begyndt at indhylle de omgivende Gjenstande i Mørket. Fra denne Høide havde han været Vidne til alle Dagens Tildragelser. Han havde med bænke Hjerte ventet paa, at Dumwoodie skulde trække sine Folk bort, og kunde neppe styre sin Utaalmodighed saalænge, til Nattens Mørke kunde gjøre det mindre farligt at gaae bort. Han var dog ikke kommen Hjerdebelen af Veien hjem til sin Bolig, før hans hurtige Dre opdagede de sig nærmende Hestes Trampen; men stolende paa det stedse tiltagende Mørke, besluttede han dog at blive ved. Han bukkede sig, og gik hurtigen hen over Marken, og haabede derved at slippe bort ubemærket. Ritmester Lawton havde været altfor meget inde i den foregaaende Conversation, til at lade sine Dine saaledes streife omkring, som de pleiede at gjøre; og da Bispebræmmeren ved Lyden af Stemmerne mærkede, at den Kiende, han frygtede meest, var draget forbi ham, gav han efter for sin egen Utaalmodighed, og reiste sig op, for at kunne gaae hurtigere. Det Dieblit, Skyggen af hans Legeme reiste sig op over Marken, blev han seet, og Tagten begyndte strax. Et Dieblit syntes han hjælpedes; Blodet stivnede i hans Aarer, og

Benene nægtede ham deres naturlige og nødvendige Tjeneste. Men det var ogsaa kun øieblikkeligt. Han kastede Pakken, hvor han stod, strammede instinktmæssigen det Belte, han bar, og begav sig paa Flugt. Han vidste, at naar han kom i een Linie med sine Forsølgere og Skoven, vilde han tabes af Sigte. Dette udførte han da snart, og anstrængte enhver Nerve for at naae Skoven selv; men adskillige Dragoner, som rede lidet fra ham til Venstre, afstare ham dette Tilflugtssted. Idet de rede ham forbi, havde han rigtignok kastet sig ned paa Marken, og var saaledes ikke bleven bemærket; men da det var altfor farligt at blive længe paa eet Sted, reiste han sig snart op, holdt sig endnu bestandigen i Skyggen af Skoven, medens han i et væk horte Stemmerne raabe til hinanden at være aarvaagne, og løb med utroelig Hurtighed i en parallel Linie, men modsat Retning af Dragonernes Marsch.

Forvirringen, som foraarsagedes ved denne Jagt, var bleven udbredt til hele Mandskabet, endstjøndt dog Ingen havde tydeligen forstaaet den heftige Lawtons Befaling, uden de, som fulgte ham. De øvrige vare ganske tvivlsraadige om hvad der forlangtes af dem; og den føromtalte Cornet var just ifærd med at spørge den Dragon, der reed ham nærmest, derom, da et Menneske lidt bagved ham satte over Veien i eet Spring. I samme Dieblisk rungede Lawtons Stentorstemme igjennem

Dalen, brølede saa stærkt, at Meningen paa eengang blev ganske tydelig for Mandskabet:

„Harvey Birch! fang ham død eller levende!“ —

Dieblittkeligen oplystes Scenen af halvhundrede Pistoler, og Ruglerne pebe i enhver Retning om den ulykkelige Kræmmer's Hoved. I sin Fortvivlelse udbroød han bittert:

„Faget som et vildt Dyr i Skoven!“ Han sølte Livet som en Byrde, og var især med at overgive sig til sine Fjender. Men Naturen seirede; han frygtede for, at hvis han blev fanget, vilde han ikke blive bæret med Formaliteterne ved et Forhør, men sandsynligviis vilde Morgensolen blive Vidne til hans vanærende Genrettelse; thi han var allerede bleven dømt dertil, og havde kun undgaaet denne Skjæbne ved List. Disse Overveielser, tilligemed hans Forfølgeres nærmende Fodtrin, opvakte ham til ny Anstrængelse, og han flygtede igjen. Til Lykke stod der lige i hans Wei et Stykke af en Muur, som havde modstaaet Krigens Udelæggelser, paa de nærliggende Indhegninger af Træ. Han havde neppe Tid til at fæste sine udmattede Lemmer over paa den anden Side af denne Skandse, før end tyve af hans Fjender naaede den modsatte Side. Deres Heste vilde ikke sætte over den i Mørket, og under Forvirringen, som frembragtes ved at Hestene steilede, og Rytterne banede, naaede Birch saalangt, at han kunde see Foden af den Bakke, paa hvis Top han

var ganske sikker imod enhver Fjende. Hjertet slog alle-
rede stærkt i ham ved det oplivede Haab, da pludselig
Lawtons Stemme igjen rungede for hans Øren,
idet han raabte til sine Folk, at de skulde gjøre Plads
for ham. Befalingen blev strax efterlevet, og den frygt-
løse Rytter kom i fuld Gairspring til Muren, borede
Jernene i Siden paa Gangeren, og fløi over som Lynild,
og ganske ufradt. Mandskabets triumpherende Hurra
og Hestens dundrende Hovslag forfikkrede Bissekramme-
ren nu kun altfor tydeligt om den overhængende Fare.
Han var næsten aldeles afkræftet, og hans Skjæbne
synes nu ikke længere tvivlsom.

„Standst eller dø!“ sagde Rytteren med den dæm-
pede Stemme, som den fuldkomne Bestemthed frembrin-
ger. Harven kastede et frygtsomt Blik over Skuldren,
og saae den Mand, han var allermest bange for, et
Skridt fra sig. Ved Stjernernes Lyssning saae han
den opløste Arm og den truende Sabel. Frygt, ud-
mattelse og Fortvivlelse greb hans Hjerte, og pludse-
ligen faldt han ned for Dragonens Fødder. Lawtons
Hest stødte imod den faldne Bissekrammer, og saaledes
styrte da baade Hest og Rytter tilsammen om paa Jorden.

Saa hurtigt som Tanken, var Birch paa sine Been
igien, og havde Fjendens Sværd i sin Haand. Hævn
synes altfor naturlig for Menneftet. Der gives kun
Faa, som ikke have følt den forførende Glæde at lade
Fornærmelser falde tilbage paa dem, som have vibragt

dem; og dog ere der nogle, som vide, hvormeget mere behageligt det er at gjengjelde Ondt med Godt. Alt, hvad Bispekræmmeren havde maattet udstaae, stod klart for ham. Et Dieblisk havde hans onde Genius Herredømmet i ham, og han svingede det mægtige Baaben i Luften; men i det næste faldt det ustabeligt ned paa den hjælpeløse Lawton, og Bispekræmmeren forsvandt op ad Siden af den venlige Klippe.

„Hjælp Ritmester Lawton der!“ raabte Mason, idet han reed til, fulgt af et Dussin Folk, „og nogle af Jer staae af med mig og undersøg disse Klipper! Kjæltringen ligger skjult her!“

„Holdt!“ brølede Ritmesteren, idet han reiste sig med Møie paa Benene igjen, „dersom een staaer af, er han dødsens; Tom! min gode Ven! vil du hjælpe mig at faae Roanoke paa Benene igjen.“

Den forbausede Mason adlød i Stilhed, medens Dragonerne af Forundring bleve ligesom fasthæstede til Sadlerne, som om de udgjorde en Deel af de Dyr, de rede paa.

„Seg er bange for, du er slemt blesseret,“ sagde Lieutenanten, idet de igjen kom ind paa Landeveien, med Deeltagelse, og afbed Enden af en Sigar af Mangel paa bedre Ekraa.

„Seg troer det ogsaa,“ svarede Ritmesteren, snappende efter Beiret; „jeg vilde ønske, at vor Feldstjær var ved Haanden, at han kunde undersøge mine Ribbeens Tilstand.“

„Sitgreaves er blevet hos Whartons for at see til Singleton,” gav Mason til Svar.

„Saa vil jeg ogsaa blive der i Nat, Tom!” sagde den Anden hurtigt; „disse krigeriske Tider maae forkorte det Ceremonielle; desuden huster du nok, at den gamle Herre gav en særdeles Agtelse for Corpsset tilkjende. Oh! jeg kan aldrig tænke paa at reise en saa god Ven forbi, uden at see ind til ham.”

„Ja saa vil jeg føre Escadronen til de fire Hjørner,” sagde Lieutenanten: „hvis vi alle gjøre Holdt her, ville vi skaffe de Folk en Hungerensnød paa Halsen.”

„Den Tilstand ønsker jeg aldrig at sættes i. Tænken om den yndige gamle Dames Boghvedekager er særdeles behagelig, seet i Perspektiv.”

„Oh! Du døer ikke, naar du kan tænke paa Mad,” udbragte Mason leende.

„Jeg vilde visseelig døe, hvis jeg ikke kunde det,” bemærkede Lawton alvorlig.

„Gr. Ritmester,” sagde Ordonnanzen ved Troppen, ridende hen ved Siden af sin Escadronchef, „vi komme nu forbi Bispekammerens Hytte; hvis De befaler, saa ville vi svie den af.”

„Nei!” brølede Ritmesteren med en Stemme, hvorved den forstrækkede Corporal soer tilbage; „ere I Mordbrændere? — vilde I brænde Huset med koldt Blod? — lad kun en Gnist nærme sig det, saa skal den Haand, som førte den, aldrig komme til at tænde flere.”

„Guds Død!“ udraabte den søvnige Cornet, der reed bag efter, nikkende paa Hesten, „der er Liv i Ritmesternen, uagtet han stødte en forbandet Kolbøtte for.“

Lawton og Mason rede stiltiende fort; den sidste overtænkte de underfulde Virkninger af at styrte med Hesten, indtil de naaede Porten paa Hr. Whartons Huus. Mandskabet vedblev sin Marsch; men Ritmesternen og hans Lieutenant steg af, og fulgte af den Førstes Tjener, gik de langsomt til Huusdøren.

Oberst Wellmere havde allerede søgt et Tilflugtssted for sin ydmygede Stoltthed i sit eget Bærelse. Hr. Whartons og hans Søn vare ene i eet Bærelse, og Damerne skænkede Thee for Doctoren, som havde fulgt den ene af sine Patienter i Seng, og forsikkret sig om, at den anden nød en blid Slummer. Noget faa ganske naturlige Spørgsmaale af Miss Peyton havde aabnet Doctorens Hjerte; thi han kjendte ethvert Individ af hendes udbredte Familie i Virginien, og syntes endog, det var umueligt, at han ikke skulde have seet hende selv. Den elskværdige Dame smilede, da hun indvortes følte, at det var usandsynligt, at hun nogensinde havde truffet sammen med hendes nye Bekjendte, og ikke skulde erindre hans Særegenheder. Dog lettede det for en stor Deel deres Forlegenhed, og de førte endog en Art Samtale, skjøndt Niecerne kun vare Tilhørere, og Tanten vel egentlig heller ikke meget mere.

„Som jeg siger, Miss Peyton, det var ikke Andet,

end de skadelige Dunster fra Lavlandet som gjorde Deres Hr. Broders Plantage uskikket til Beboelse for Mennesker; men siirføbende Dyr vare — ”

„Gud frels os! hvad er det?“ sagde Miss Peyton, bleg af Skræk ved Lyden af de Skud, der bleve aflyrede efter Birch.

„Det lyder besynderligen liigt den Concussion af Atmosphæren, der frembringes ved Explosionen af Ildvaaben,“ sagde den nœiagtige Doctor meget koldsindig; jeg skulde næsten troe, det var Ritmester Lawtons Escadron, der vendte tilbage, hvis jeg ikke vidste, at han aldrig bruger Pistoler, og at han frygteligen misbruger Sablen.”

„Du almægtige Gud!“ udbrød Pigen forstrækket, „han vil dog vel aldrig skade Nogen dermed!“

„Skade!“ gjentog Doctoren, „det er den visse Død, Kroken; de meest ubetænksomme Hug, man kan tænke sig — Alt hvad jeg kan sige ham, har ikke den ringeste Virkning.“

„Men var Ritmester Lawton ikke den Officeer, vi saae i Morges? det er vist en Ben af Dem,“ sagde Fanny, da hun bemærkede, at hendes Tante var meget forstrækket.

„Jeg har Intet imod ham, hvad Benstabet angaaer,“ svarede Doctoren, „Fyren kan være god nok, naar han bare vilde lære at hugge videnskabeligt, og lade der blive lidt Haab tilbage for mig ved de Saarede. Herre

Gud! vi skal jo dog alle leve; men hvad skal der blive af en Læge, naar hans Patienter ere døde, førend han seer dem?"

Doctoren vedblev at holde lange Taler angaaende Rimeligheden eller Urimeligheden af, at det var den tilbagevendte Escadron, indtil en stærk Vanken paa Porten satte ny Stræk i Damerne. Instinctmæssigen lagde han sin Haand paa en lille Gaug, som havde været hans Ledsager hele Dagen i forgjæves Forventning om en Amputation, og med den kolde Forsikring til Damerne, at han skulde hindre enhver Fare, gik han selv ud for at lukke op.

"Ritmester Lawton!" udbroød Lægen, da han saae denne, der lænnede sig paa sin Lieutenants Arm, og med Møie kom over Dørtærskelen.

"Oh min kjære Feldtskjar! er det Dem?" svarede den Anden godmodigen, "det er godt, at De er her, at De kan tage mig i Diesyn — Men hør! læg den fordomte Gaug bort!"

Med et Par Ord forklarede Mason Beskaffenheden af hans Ritmesters Saar, og hvorledes han havde faaet dem; og Miss Peyton gjorde med Glæde alle de Anstalter, som udfordredes. Medens det Bærelse, som Ritmesteren skulde have, blev lidt ordnet og indrettet efter Doctorens Befalinger, blev Ritmesteren indbudt til at hvile sig ud i Dagligstuen. Paa Borden stod en Ket af mere drøi Føde, end der almindeligviis pry-

bede Aftensbordet, og dette fik Dragonerne snart Die paa. Miss Peyton, som eftertænkte, at de sandsynligviis havde holdt deres eneste Maaltid den Dag ved hendes Bord, indbød dem med Venlighed til at gjentage det. Hun behøvede saamæn ikke at nøde dem, de fik dem snart en behagelig Plads, og toge sat paa en Bestilling, som kun blev afbrudt derved, at Ritmesteren undertiden kom til at gjøre Grimacer af Smerte ved at bukke sig. Slige Afbrydelser havde kun lidet at betyde; Ritmesteren havde lykkeligen gennemgaaet denne vigtige Forretning, førend Lægen kom igjen for at melde, at Alt var færdigt til hans Bequemmelighed ovenpaa.

„Hvad! han spiser!“ raabte Lægen forbauset; „Hr. Ritmester! har De Lust at døe?“

„Det kan jeg just ikke sige,“ svarede Ryttieren, idet han reiste sig, og hilste paa Damerne; „derfor har jeg sørget for Materialier til at bevare Livet i mig.“

Doctoren fremmulede sin Misfornoielse, idet han fulgte Rason og Ritmesteren ud af Bærelset.

Ethvert Huus i Amerika havde paa den Tid et Bærelse, der havde det eiendommelige Navn af Storstue. Dette var ved Saras usynlige Indflydelse faldet i Oberst Wellmeres Lod. En sin Ederduuns Overbyne, som i en klar Frostnat vilde afgive en yderlig behagelig Bedækning for sønderslagne Lemmer, laae over den engelske Officers Seng. I et massivt Sølvræus, rigeligen udstyret med det Whartonste Baaben, stod

den Drik, han skulde nyde om Natten, medens skjønne Porcelainskruse gjorde samme Nytte hos de to amerikanske Ritmestere. Sara var vistnok selv uvidende om detause Fortrin, hun gav den engelske Officeer; og ligesaa vist er det ogsaa, at hvis Ritmester Lawton ikke havde været saaret, saa vilde Seng, Kruus, og enhver Ting, uden Drikkevarerne, været ham aldeles ligegyldig; thi Halvdelen af sine Nætter havde han tilbragt i Klæderne, og ikke saa af dem i Sæden. Da han desuagtet havde taget et lidet, men beqvemt Værelse i Besiddelse, begyndte Doctor Sitgreaves at examinere hans Saars Beskaffenhed. Han havde allerede lagt Haanden paa Patienten, da denne i sin Utaalmødighed udraabte:

„Sitgreaves! læg dog den fordømte Saug bort; det isner i mig, hvergang jeg seer paa den.”

„Hr. Ritmester,” gjensvarede Chirurgen, „naar jeg betænker, at man saa ofte har sat sit Liv og sine Læmmer i Fare, saa kan jeg ikke begribe, hvor man kan være saa bange for et saa brugbart Instrument.”

„Gud bevare mig fra dets Brug!” sagde Ritmesteren og trak paa Skuldrene.

„Du vil dog sikkert ikke foragte Kundskabens Byde, eller aflaae min Hjælp, om ogsaa denne Saug var nødvendigt?” spurgte den usorbederlige Operator.

„Jo jeg vilde.”

„Virkelig?”

„Ja! Der skal aldrig nogen Doctor komme til at

flændse i mig, som i et Stykke Dretjød, saalænge jeg kan forsvare mig! — Men jeg bliver søvnig. Er nogen af mine Ribbeen brudne?"

„Nei."

„Nogen andre Been?" — „Nei"

„Tom! Vil du række mig det Kruus der!" Da han havde drukket saa meget, han vilde, vendte han sine Kammerater meget rolig Ryggen, og sagde godsmobigen: „god Nat, Måson! — god Nat, Galen!"

Ritmester Lawton havde virkelig en dyb Agtelse for sin Bøns chirurgiske Kundskaber, men var dog meget sceptisk med Hensyn til den indvendige Brug af Medicin. Med en fuld Mave, godt Mod og en reen Samvittighed, paastod han ofte, kunde man trods hele Verden og alle dens Omstiftelser. Med Modet havde Naturen forsynet ham, og selv stræbte han mandigen efter Besiddelser af de to andre Fornødenheder til verdslig Lykke. Hans Yndlingsgrundsætning var den, at det Sidste, Døden angreb, var Vinene, og det Næstsidste Kjøverne. Dette forklarede han som en tydelig Fremstilling af Naturens Hensigt, at Enhver kunde ved sin egen Villie bestemme, hvad der skulde indledes i Menneskets Helligdom; folgelig, hvis Gæsten var kræsen, saa var det hans egen Skyld, hvis han Intet fik. Lægen, som var vel bekendt med disse Meninger hos Patientten, betragtede ham, da han med Anstand vendte Måson og ham selv Ryggen, med en medynksfuld Foragt, lagde

Klasterne, som han havde fremtaget igjen ned i deres Skindfuderal med en Omhyggelighed, som grændsede til Tilbedelse; gjorde, da han sluttede, et triumpherende Sving med Saugen' og gik bort, uden at neblade sig til at lægge Mærke til Lieutenantens Compliment, for at yde Gæsten i Storstuen nogen Hjælp. Da Mason af Ritmesterens Andedrag sluttede, at hans eget Godnat ikke vilde blive hørt, skyndte han sig med at gjøre sin Compliment for Damerne, steg til Hest, og fulgte sin Escadron saa hurtigt, som hans Hest kunde rende.

Tiende Kapitel.

En sølsom Varm os selv i Døden trøster;
 En hjærtig Taare, selv naar Døet brast,
 Fra Graven os Naturens Stemme ryster
 Selv Monumentets flive Drekast.

Gray.

Hr. Whartons Besiddelser strakte sig til begge Sider af den Bygning, han beboede, og den største Deel af hans Jordlob var ubebygget. Nogle saa Hytter stode paa forskjellige Steder af hans Besiddelser, men de vare stærkt i Forsald, og uden Indvaanere. Da Stridens Skueplads var saa nær ved dette Landstøb, var Agerdyrkningen næsten aldeles tilfidesat. Hvad Nytte kunde

Landmanden have af at opofre sin Tid og Glid paa at faae fulde Lader, naar det første det bedste Fourageer-corps strax tomte dem? Ingen dyrkede Jorden i nogen anden Hensigt, end for at forskaffe sig Livets allerførste Nødvendigheder, undtagen de, der boede saa nær ved et af de stridende Partier, at de vare sikrede imod Indfald af det modsattes lette Tropper. Disse lovede Krigen en gylben Høst, men især dem, der vare saa lykkelige at have Udgang til den kongelige Armee. Hr. Wharton behøvede ikke sine Eiendomme til de blotte Livsfornødenheder, derfor antog han gjerne Datidens forsigtige Fremgangsmaade at indskrænke sin Opmærksomhed til saabanne Artikler, som snart kunde fortæres indenfor hans egne Bægge, eller let kunde skjules for de snusende Fourageurer. Som Følge deraf var der ikke et eneste beboet Huus paa Kamppladsen, undtagen det, som tilhørte Harvey Birchs Fader; dette laae imellem det Sted, hvor Cavalleriet havde samlet sig, og der, hvor Angrebet var steet paa Wellmeres Følk.

For Katy Haynes havde Dagen været frugtbar paa Tilfælde, som kunde yde hende en uudtømmelig Fortællingskilde for Estertiden. Den forsigtige Huusholderste havde holdt sine politiske Følelser i en streng Neutralitet; hendes Veninder havde antaget sig Fædrenelandets Sag, men hun tabte aldrig det Dieblif af Syne, da hun skulde gives med Harvey Birch. Hun syntes ikke om at betyngne Hymens Baand med sværere Byrder, end

dem, Naturen selv saa rigeligen havde belæstet dem med. Hun kunde altid see nok, som kunde forbitte Egtfengen, uden at hun behøvede at sege Hjælp af politiske Stridigheder; og dog var Tomsruen til sine Læder i Tvivl om, til hvilken Side hun skulde hælde, for at undgaae dette frygtelige Onde. Der var saa megen Underfundighed i Harveys Opsørsel, at Hunns holdersken slugte sine Ord, naar hun allermest ønskede at lægge sine Anstuelser for Dagen. Hans forlængede Udeblivelse fra Hjemmet var begyndt strax efter at de fjendtlige Armeer havde ladet sig see i Egnen; før den Tid havde hans Hjemkomst været regelmæssig.

Slaget paa Cletten havde viist den forsigtige Washington de Fordele, som Fjenden var i Besiddelse af med Hensyn til Organiseringen, Baabnene og Krigstugten. Disse Vanskeligheder maatte overvindes ved egen Narsvaagenhed og Omhu. Han drog sine Tropper op imellem Fjeldene i den nordlige Deel af Landskabet, og kunde saaledes byde den kongelige Armee Stangen. Sir William Howe trak sig tilbage, for at nyde Godt af sine magre Erobringer, en forladt Bye og de Der, som laae udenfor den. Siden efter prøvede de stridende Partier aldrig deres Lykke indenfor West-Chesters Grændser, og dog gik der neppe nogen Dag, uden at Partigjængerne jo gjorde deres Indfald, og aldrig frembrød nogen Morgenstund, paa hvilken Indbyggerne bleve forstaaede for en Fortælling om de Excesser, som det foregaaende

Nørke havde tjent til at skjule. Naar Bispekammereren gik fra det ene Sted til det andet, stete det næsten altid paa de Tider, som ellers helliges til Goven. Aftenjolen saae ham ofte ved een Ende af Landstabet, og Morgenens fandt ham ved den anden. Hans Pakke var hans bestandige ledsager, og der gaves nogle af dem, som nysgerrigen studerede ham, medens han handlede, der troede, at hans eneste Formaal var at samle Grunker. Man kunde ofte see ham nærved Høilandene, høiet ganske forover under Bægten af sin Byrde — og igjen nærved Harlem Floden spadserende med lettere Skridt, med Ansigtet mod den nedgaaende Sol. Men disse Glimt af ham vare uvisse og flygtige. Den mellemværende Tid kunde intet Die gienhemtrænge. Flere Maaneder var han forsvundet, og da kunde man aldrig nogensinde træffe et Spor af hans Fart.

Stærke Corps'er holdt Fjeldene ved Harlem Floden besatte, og den nordlige Ende af Den Manhattan glimrede af engelske Skilbvagters Bajonetter; og dog sneg Bispekammereren sig imellem dem ubemærket og uanstøstet. Han nærmede sig ogsaa hyppigen til den amerikanske Armee, men for det Meste saaledes, at al Forsøgelse var forgjæves. Mangen en Skilbvagt, som havde Post i Bjergpasserne, talede om en formummet Skikkelse, de havde seet snige sig forbi dem i disede Aftener. Slige Historier kom Officererne for Øre, og, som vi før have fortalt, faldt Kammereren to Gange i

Amerikanernes Hænder. Førstegang slap han bort fra Lawton, strax efter hans Arrest; men andengang blev han dømt til Døde. Om Morgenens, da han skulde henrettes, blev Buret aabnet, men Fuglen var floiet. Denne overordentlige Undvigelse skete under een af Washingtons meest yndede Officerer, og fra Skildvagter, som ansaaes værdige til at bevogte Chefens Person. Tanken om Bestikkelse og Forræderie kunde ikke næres til Mennesker, som vare saa høit agtede, og den Mening fandt Tiltro hos de Gemene, at Bispekrammeren havde at bestille med den Døde. Katy forkastede dog altid denne Mening med Uvillie; thi i sit eget Hjertes Dybde sluttede hun altid sine Betragtninger over slige Hændelser med, at den Døde aldrig betaler i Guld — „og det gjør da Washington heller ikke,” vedblev den gamle Tomsfrue under sine Betragtninger — Papiir og Løfter vare Alt, hvad den amerikanske Armees Anfører kunde uddele til sine Tjenere, indtil han havde faaet Hjælp fra Frankrig; og endogsaa da, endskjøndt Katys nysgjerrige Die aldrig lod Leiligheden til at eftersee Dyrestindspunngen gaae unyttet bort, var hun aldrig istand til at opdage, at Ludvigs Billede havde trængt sig ind ved Siden af Georg den Tredies velbekjendte Ansigt.

Harveys Huus var til forskjellige Tider bleven besvøgtet af Amerikanerne, i den Hensigt at anholde ham, men aldrig med Held; den formeentlige Spion besad et hemmeligt Middel til at faae Underretning derom, som

bestandig forstyrrede deres Planer. Gengang da en betydelig Styrke af Fastlandsarmeen havde besat de fire Hjørner en heel Sommer, havde Washington selv givet Ordre til aldrig at lade Harvey Birchs Dør være ubevogtet. Befalingen blev strengt overholdt: og hele denne lange Tid fik man ikke Die paa Bissekammeren. Man drog Detaschementer bort, — og næste Nat kom Birch igjen tilbage til sin Bopæl. Hans Fader havde maattet lide meget for Sønnens mistænkelige Charakter. Men uagtet den noiagtigste Opmærksomhed paa den gamle Mandes Opsørsel, kunde man ikke opregne eet eneste Factum imod ham, og hans Formue var altfor liden til at nære de erklærede Patriots Iver; dens Confiscation og Kjøb vilde ikke veie op imod deres Uleilighed. Alder og Sorg vare nu isærd med at undbrage ham for videre Fornærmelser, thi hans Livs Lampe begyndte at savne Olie. Adskillelsen imellem Fader og Son havde været smertefuld; men de havde adlydt Pligtens Stemme. Den gamle Mand havde holdt sin Tilstand hemmelig for Naboerne, for i sine sidste Dage blikte at kunne nyde sin Sønns Selskab. Den forgangne Dags Forstyrrelse, og den tiltagende Frygt for at Harvey kunde komme for silde, hjalp til at fremskynde den Tildragelse, som han saa gjerne vilde have opholdt endnu en kort Tid. Da Natten begyndte, tiltog hans Tilbedende saaledes, at den bestyrkede Huusholderste udsendte en Dreng (der var flygtet ind til dem den Dag,

Spionen, 2 S.

af Frygt for at komme i Nærheden af de Stridende til Acacierne, for at hente et levende Bæsen, der kunde opmuntre hende i denne trøstløse Stilling. Cæsar var den eneste, som kunde undværes; og overøst af den godhjertede Miss Peyton med Fødemidler og Hjertestyrkninger, var den Sorte bleven udsendt. Men den Doendes Tilstand var allerede saaledes, at han ikke behøvede disse Ting, og hans Tanker syntes at samle sig i Betsymningen for at mødes med sit fraværende Barn.

Støien, som var frembragt ved at efterfølgte Harvey, var bleven hørt af dem, som vare i Huset, men Hærsagen forstod man ikke, og da baade Negeren og Katy vidste, at der vare amerikanske Cavallerister udenfor, saa ophørte al Frygt for denne Forstyrrelse, da Støien holdt op. De hørte, at Dragonerne langsomt rebe forbi deres Bolig, men efter Cæsars meget kloge Raad, styrede Katy sin Nyseglærrighed efter at tage Toget i Diesyn. Da den gamle Mand havde lukket sine Døre, troede hans Opvartere, at han var falden i Sovn. Huset bestod af to store og to smaa Værelser. Det ene af de store tjente til Kjøkken og Dagligstue; i det andet laae Birchs Fader. Af de smaae var det ene Jomfruens Kammer, og det andet var Spisekammer. Midt i Bygningen reiste sig en uhyre Størsteen, der tjente til at adskille de større Værelser, og i dem alle vare Ildsteder som svarede til deres respective Størrelse. Paa det i Dagligstuen brændte en klar Ild, foran

hvilken Cæsar og Katy sadde paa den Tid, hvorom vi nu tale. Afrikaneren formanede Pigen til at undertrykke en Nysgjærrihed, som kunde blive farlig.

„Bedst at ikke friste Satan,” sagde Cæsar, og rullede Dinene betydningsfuldt i Hovedet saaledes, at det hvide Kom tilsyne. „Jeg var nær at miste en Dre, bare for jeg bragte et lille bitte Brev. — Men jeg ønsker, Harvey komme hjem.”

„Det er noget underligt Noget af ham, at være væk paa saadanne Tider,” sagde Katy fortrædelig. „Sæt engang, hans Fader vilde gjøre sin sidste Villie i Testamentet, hvem kan saa gjøre det for ham? Harvey er et gyselig underligt Menneſke; det maa jeg sige.”

„Kanskæe han gjort den for,” sagde Negeren.

„Det vilde saamæn inte være saa besynderligt, om han havde. Han kan sidde hele Dage og læse i Biblen.”

„Saa han læs en god Bog,” sagde den Sorte høitideligen, „Miss Fanny læs den for Dina tidt.”

„Ja,” vedblev den nysgjerrige Perbermøe: „men han vilde kanskæe aldrig læse den, hvis der ikke stod noget i den, som der var anderledes, end som ellers.”

Hun reiste sig op, stjal sig sagte hen til en Dragkiste i det Værelse, hvor den Syge laae, og tog ud af den en stor Bibel med et tykt Bind og svære Messingskræmper, med hvilken hun vendte tilbage til den forventningsfulde Afrikaner. Bogen blev aabnet, og hun

gik strax til Undersøgelsen. Katy var langt fra at være nogen erfaren Læserinde, og Cæsar kjendte aldeles intet til Bogstaverne. Det varede nogen Tid, inden Hausholts berfken fandt Ordet Matthæus, som hun dog tilsidst saae med store romerske Bogstaver over en af Paginerne; og sieblikkeligen forkyndte hun den opmærksomme Cæsar sin Opdagelse.

„Meget vel! nu see ham heelt igjennem,” sagde Negeren, idet han ligede over Tomsruens Skulder, og holdt en lang Praas i Haanden saaledes, at dens svage Skjær kunde falde lige ned paa Bogen.

„Ja! men jeg maa begynde fra forfra af,” svarede den Anden, og vendte Bladene forsigtigen om, indtil hun, ved at tage to paa eengang, stødte paa en Side, hvorpaa der var Noget skrevet med en Pen. „Her,” sagde hun utaalmodig, rystende af Begjærlighed, „her er det akkorat. Nu vilde jeg gjerne give alt, hvad jeg eiede, naar jeg baresten vidste, hvem han har tiltænkt disse hersens store Solvstospænder!”

„Læs ham,” sagde Cæsar lakonisk.

„Og den sorte Nøddetræes Dragkiste! For Harvey kunde da aldrig bryde sig noget om dem.”

„Hvorfor inte bryde sig om dem, liig hans Fader?” spurgte den Sorte tort.

„Og de sex Solvsteer! for Harvey bruger immer Jernsteen.”

„Jeg gjæt, han siger det,” vedblev Afrikaneren med et betydningsfuldt Blik paa Skriften, og lyttede begjærlig

efter, medens den Anden saaledes aabenbarede den ældre Birchs Formue.

Da hun saaledes gjentagne Gange var bleven paa mindet, og desuden blev tilskyndet af sin egen Nysgjærighed, begyndte Katy sit Arbeide. For desto snarere at komme til det Punkt, der meest interesserede hende, sprang hun lige midt ind i Gjenstanden paa eengang.

„Chester Birch, født den første September 1755,” læste hun med stor Betænkksomhed.

„Vel!” raabte den utaalmobige Cæsar, „hvad han gib’ ham?”

„Abigail Birch født den 12te Juli 1757,” vedblev Tomfruen i samme Tone.

„Jeg gjæt, han giver hende de Skeer,” bemærkede Negeren hastig.

„Den første Juni 1760. — Paa denne hellige Dag saldt den fornærmede Guds Dom over mit Huus —” en huul Stønnen fra det næste Værelse fik Katy til instinctmæssigen at lukke Bogen; og Cæsar skjælvede af Frygt. Ingen af dem havde Andsnærværelse nok til at gaae ind og see, hvorledes den Syge havde det; men hans dybe Stønnen vedblev bestandigen. Katy turde ikke aabne Biblen igjen, men lukkede omhyggeligen Kramperne til, og lagde den i Stilhed hen paa Bordet. Cæsar tog igjen sin Stol, og bemærkede, efter at have seet sig frygtsomt om i Stuen: „jeg tænkte, han skal gaae.”

„Nei,” sagde Katy hoitidelig, „han vil leve indtil

Flodtiden er forbi, eller den første Hane galen imorgen."

"Stakkelt Mand!" vedblev Cæsar, og stød sig endnu dybere ind i Skorstensstegen, "jeg haaber, han ligge stille efter han dør."

"Det vilde slet inte være saadan en Forunderlighed for mig, om han inte gjorde det," gjentog Katy, idet hun kastede sine Dine rundt omkring i Stuen, og taledede ganske sagte; "for de siger, at et uroligt Liv giver en uroligt Død."

"Johnny Birch en meget god Mand," sagde den Sorte bestemt.

"Na Cæsar!" sagde Huusholdersten i samme Tone; "det er baresten den, som der gjør godt, der er god. Kan du sige mig, Cæsar! hvorfor man skulde skjule Penge, som man har faaet paa en honet Maade, saadan heelt nede i Afgrunden?"

"Naar han veed, hvor dem er, hvorfor han inte grave dem op?" spurgte den Sorte hurtigt.

"Det kunde nok have sine Grunde, som du ikke kan forstaae," sagde Katy, og dreiede sin Stool saaledes, at hendes Klæder kom til at bedække den fortryllede Sten, under hvilken Bispekræmmerens hemmelige Skatte vare begravne. Det var hende ikke mueligt at lade være at snakke om det, hun dog nødig havde villet aabenbare, "men til et grovt Ydre kan der mange Gange svare et fint Indre." Cæsar gloede omkring i Værelset, og det var ham aldeles umueligt at forstaae hendes Mening. Men pludseligen blev hans ustabige Dine

Fast hæftede paa eet Sted, og Tænderne klappede i hans Mund af Skræk. Forandringen i den Sortes Ansigt blev strax bemærket af Katy; hun vendte sig om, og saae Kræmmeren selv staae indenfor Døren.

„Lever han?“ spurgte Birch skjælvende, med synlig Frygt for at faae Svar paa sit Spørgsmaal.

„Ja vist gjør han det,“ sagde Tomfruuen, idet hun hurtigen rejste sig, og gestjæstig bød Bissekrammeren sin Stool, „han maa leve til Dag, eller til Flodtiden er forbi.“

Uden at bryde sig om andet, end hendes Forsikring, listede Kræmmeren sig sagteligen ind i sin døende Faders Værelse. Det Waand, som forenede denne Fader og Søn, var ikke af nogen hverdags Art. I den vide Verden vare kun disse to Alt for hinanden. Havde Katy kun læst et Par Linier videre i Optegnelsen, vilde hun have seet den bedrøvelige Fortælling om deres Ulykker. Ved eet Slag var Indflydelse og Slægtskab ligesom blæst fra dem, og fra hiin Dag indtil det nærværende Dødtid havde Forsølgelse og Ulykke fulgt dem, hvor de gik. Harvey nærmede sig til Sengen, lænede sig over Faderen, og sagde med næsten qvalt Stemme:

„Fader! kjender De mig?“

Faderen aabnede langsomt Vinene, og et Tilfreds-heds-smil soer over hans blege Træk, men efterlod sig siden Dødsstrækkene i stærkere Kraft formedelst Modsatningen. Bissekrammeren satte et Opfriskningsmiddel, som han havde bragt med, til den Syges udtørrede

Læber, og herved fik denne ligesom nye Kræfter for et Dieblisk. Han talede, men kun langsomt og vanskeligt. Nysgjerrigheden bandt Katys Tunge; Erbødigheden havde samme Virkning paa Cæsar; og Harvey syntes neppe at aande, medens han lyttede til den Døendes Tale.

„Min Søn!“ sagde Faderen med en huul Stemme, „Gud er lige saa miskundelig, som retfærdig! Stjæbt jeg som Ungling forkastede Frelsens Kalk fra mine Læder, byder han mig den dog i min gamle Alder. Han straffer for at forherlige, og jeg gaaer at samles med vor tabte Families hedsfarne Aander. Om kort Tid vil du være ene. Jeg kjender Dig for vel til ikke at vide, at du vil blive en eensom Pilegrim gjennem Livet. Det brudte Siv kan holde sig, men det vil aldrig reise sig i Beiret. Der ligger Noget i dig, Harvey! som vil lede dig paa rette Vej. Bliv ved, som du har begyndt; thi Pligten maa aldrig forsømmes, og“ — en Stoi i det næste Bærelse afbrød den Døendes Tale. Den utaalmodige Søn skyndte sig ud, for at efterforske Aarsagen dertil, og Katy og Cæsar rendte bag efter. Det første Blik paa den Skikkelse, der stod i Døren, overtydede Kræmmeren kun altfor vel baade om dennes Grinde, og den Stjæbne, der rimeligviis ventede paa ham selv. Den Indtrædende var en Mand, der endnu syntes ung, men hans Lincamenter tydede paa et Sind, der længe havde været Offer for grumme Lidenstaber. Hans Klædesdragt bestod af det simpleste Toi, og var saa pjaltet

og laaset, at han syntes at have studeret paa at faae et usfelt Udseende. Hans Haar var blevet graat før Tiden, og hans indfaldne, skumle Die undgik Uskyldighedens faste Blik. Der var en Usikkerhed i hans Bevægelser, og en Urolighed i hans Manerer, som man kunde see, kom af den onde Mand, som havde besat ham ligesaa meget til Dbelæggelse for Andre, som til Skade for ham selv. Denne Mand var Anfører for een af hine Røverbander, der strøifede om i Landet, med et Stik af Patriotisme, og begik alle mulige Grader af Forbrydelser, fra simpelt Tyverie lige til Mord. Bagved ham stode adskillige andre Skikkelser, klædte paa en lignende Maade, men hvis Ansigter ikke udtrykkede andet, end byrist Usølsomhed. De vare alle vel bevæbnede med Geværer og Bajonetter, og forsynede med den almindelige Infanterie-Mundur. Harvey vidste, at Modstand var forgjæves, og søiede sig derfor rolig efter deres Willie. I en Haandevending bleve baade han og Cæsar næsten ganske afklædte, og maatte bytte Klæder med to af de Usleste i Banden. Derpaa bleve de stillede i forskjellige Hjørner af Stuen, og med Geværpiben paa Brystet truede til at svare sandfærbigen paa de Spørgsmaale, man gjorde dem.

„Hvor er din Pakte?“ var det første Spørgsmaal til Bissekammeren.

„Her mig!“ sagde Birch skjælvende; „i det næste Bærelse drages min Fader med Døden. Lad mig gaae

ind til ham, modtage hans Belsignelse, og lufte hans Dine, saa skal I faae Alt — ja Alt."

"Svar mig paa hvad jeg spørger om, ellers skal denne Bøsse snart sende dig ud at holde det gamle Snøvul med Selskab. — Hvor er din Pакke?"

"Jeg siger dig Intet, uden du lader mig gaae ind til min Fader," sagde Harvey bestemt.

Boldsmanden hævede Armen med et ondskabsfuldt Smil, og var isærd med at sætte sin Trusel i Udførelse, lige idet een af Røverne hindrede ham, og raabte:

"Er I gal! — I glemmer nok Belønningen! — Siig os, hvor dine Varer ere, saa skal du faae Lov at gaae til din Fader."

Birch adløb strax, og lod en Mand undersøge Byttet. Han kom snart tilbage, smed Pакken paa Gulvet, og svor, den var saa let som Fjær.

"Saa?" raabte Anføreren; "ja saa maa du have faaet Penge for det, der har været i den; hvor er de, Birch? Vi veed, du har dem, og det i Guld; for du tager jo ikke imod Sedler; gjør du vel?"

"I bryde Eders Ord," sagde Harvey stude.

"Giv os dit Guld!" skreg den Anden rasende, og stak Bissekammeren med Bajonnetten, saa Blodet flød strømmevis ud af Saarene. I dette Dieblik hørtes en let Bevægelse i Bærelset ved Siden af. Harvey raabte bedende:

"Slip mig! — lad mig gaae ind til min Fader; saa skal I faae Alt."

„Jeg svær, du skal faae Lov at gaae saa,” sagde Røveren.

„Der! tag det da!” sagde Birch, og kastede Pungen, som han havde faaet skjult, uagtet han skiftede Klæder, hen for dem.

Røveren tog den op fra Gulvet med et Helvedes Grin, og sagde:

„Ja, men det skal være til din Fader i Himlen.”

„Uhyre!” raabte Birch, „har I da ingen Følelse, ingen Tro, ingen Erlighed?”

„Naar man hører ham snakke, skulde man ikke troe, at der allerede hang en Strikke om hans Hals,” sagde Røveren ondskabsfuldt. „Du behøver ikke at være bange, Birch! Om ogsaa den Gamle faaer et Par Timers Forspring for dig, saa kan du dog være vis paa, at du kommer til at følge efter ham inden imorgen Middag.”

Denne grusomme Meddelelse havde ingen Birkning paa Bispekræmmeren, som lyttede med gispende Andedrag til enhver Lyd fra Faderens Bærelse, indtil han hørte sit eget Navn udtalt med en huul Tone, der syntes at komme fra Graven. Birch kunde ikke holde det længere ud, men raabte: „Fader! tys, Fader! jeg kommer — jeg kommer!” og styrtede forbi den, som holdt ham; men i det næste Dieblis blev han spidset til Muren af en Andens Bajonet. Til Lykke havde hans raske Bevægelse gjort, at han undgik et

Stød, der var sigtet efter hans Liv, thi det var kun Klæderne, der holdt fast.

„Nei holdt! lille Birch!“ grinte Roveren, „vi vide altfor godt, hvad for en forslagen Krabat du er, til at lade dig komme ud af Sigte. — Herhvid med Guldet!“

„J har det jo!“ sagde Harvey, vridende sig som i Dødsbælt.

„Ja vi have faaet een Pung; men du har nok flere. Kong Georg betaler accurat; og du har gjort ham mangen god Tjeneste. Hvor er dit Pengeskrin? Uden det, vil du aldrig faae din Fader at see.“

„Tag den Steen bort, som det Fruentimmer sidder paa;“ sagde Birch heftig, „tag den Steen bort!“

„Han er gal — han er gal,“ sagde Katy, idet hun uvilkaarligen flyttede sig til en anden Steen. I et Dieblisk var den revet fra sit Sted; og intet uden Jord kunde sees underneben.

„Han er gal! J har gjort ham forleert i Hovedet,“ vedblev hun skjælvende. „Skulde noget fornuftigt Menneſke tænke paa at gemme Guld under en Skofsteen?“

„Ti stille, Sladdertasse!“ skreg Harvey — „løst Hjørneſteſtenen op, ſaa ville J finde noget, der vil gjøre Eder rige og mig fattig!“

„Og foragtelig oven i Kjøbet,“ sagde Huusholderſtenen bittert: „en Biſſefkræmmer uden Varer og uden Penge er rigtignok foragtelig.“

„Der bliver dog nok ſaameget tilbage, at han kan

kjøbe sig en Strikke;" raabte Roveren, idet han just stødte paa en Bunke af engelske Guineer. Disse bleve hurtigen puttede i en Sæk, uagtet alle Jomfruens Erklæringer, at hendes Løn ikke var betalt, og at ti af Guineerne hørte med Rette hende til.

Glade over en Price, som langt oversteeg deres Forventninger, belavede Banden sig til at drage bort, og besluttede at tage Krammeren med sig, for at overlevere ham til nogle af de amerikanske Tropper, og forlange den Belønning, der var lovet for hans Paagribelse. Da Alt var færdigt, vilde de til at løfte Birch op i deres Arme; thi han vilde ikke røre sig af Stedet. I det Samme viste der sig i Døren en Stikkelse, som forstenede hele Gruppen. — Om dens Begeme var kastet et Lagen af den Seng, fra hvilken, den var staaet op, og de stive Dine i det spøgelseagtige Ansigt gave den udseende af et Bæsen fra en anden Verden. Endog Katy og Cæsar troede, det var den gamle Birchs Gjenførd, og begge flygtede ud a Duset, fulgte af de forstrækkede Skindere.

Den opildede Sjælstilstand, som havde frembragt Styrke hos den Syge, forsvandt snart, og Harvey maatte løfte ham op i sine Arme, for at bringe ham tilbage igjen til sin Seng. Den Slappelse, der fulgte efter, tjente kun til at paastrynde hans Endeligt.

Faderens brustne Dø var hæftet paa Sønnen, Læberne bevægede sig, men Stemmen manglede. Harvey bukkede sig ned, og modtog sin døende Faders Belsignelse med dennes sidste Aandedrag. Hans hele øvrige Liv var kun en Række af Savn, Kummer og Forurettelser. Men med alle hans Lidelser, i enhver ulykke, under al den fattigdom og bidende Bagtalesse, som han var Gjenstand for — forlod dog aldrig Grindringen om denne Belsignelse ham. Den løste stedse over

Fortidens Billeder, og udbredte en hellig Straalekreds om hans mørkeste Timer. Den oplivede Udsigten i Fremtiden ved en gudfrygtig Aands Bønner for hans Velfærd, og indgjød i hans Sjæl en sød Visshed om at have udført den sønlige Kjærligheds hellige Pligter med Trost og Oprigtighed.

Cæsars og Katys Flugt havde været altfor hovedfuld, til at de kunde ledes af megen Eftertanke; dog havde de uvilkaarligen skilt sig fra Skinderne. Da de havde løbet lidt, stode de stille af Træthed, og Toms fru begyndte i en høitidelig Tone:

„Na, Cæsar! det var da frygteligen, at han kunde spøge, førend at han var begravet! Men det var vel Pengene, som forstyrrede ham. Man siger, at Captain Ribb spøger der, hvor han gravede Guld ned i den gamle Krig.“

„Jeg aldrig tænkt“, Johnny Birch havde saa stor en Die!“ sagde Afrikaneren, medens Tænderne endnu klappede af Skræk.

„Det maa dog ogsaa være haardt for et Menneske at miste saa mange Penge, og ikke faae Noget for det,“ vedblev Katy, uden at bryde sig om den Andens Bemærkning; „nu er han da inte andet, end en ussel Pjalteslars. Jeg gad vidst, hvem han nu troer, der ta'er ham!“

„Kansjee den Spøgelse ta'er Harvey med,“ sagde Cæsar, og trykkede sig endnu nærmere hen imod Katy. Men hendes Indbildningskraft var beskæftiget med en anden Idee. Hun syntes nemlig, det var ikke urimeligt, at Prisen kunde under Forstyrrelsen ved Flugten være bleven forladt; og efter nogen Overveielse med Cæsar, besluttede begge at vove sig tilbage, og forvisse sig om denne vigtige Tildragelse, og om muligt, faae at vide, hvad der var blevet af Harvey. De spillede megen Tid paa forsigtigen at nærme sig til det fryg-

tede Sted, og da Katy klogeligen havde valgt Røvernes Spor til sit Tilbage tog, undersøgte hun hver Steen paa Veien for at see, om det ikke var det forladte Guld. Men endskjøndt den pludselige Skræk og Cæsars Brøl havde jaget Røverne saa hurtigen bort, havde de dog instinctmæssigen greben saa fast paa Sækken, at Døden selv ikke havde kunnet vriste den fra dem. Da Katy mærkede, at alt derinde var roligt, samlede hun tilsidst saa megen Fatning, at hun torde gaae ind i Huset, hvor hun fandt Bispekammeren, der med et tungt Hjerte var ifærd med at bevise den Døde de sidste bedrøvelige Tjenester. Saa Ord vare tilstrækkelige til at forklare Katy hendes Feiltagelse; men Cæsar vedblev lige indtil sin Dødsdag at sætte de sorte Kjølkenbeboere i Skræk ved lærde Afhandlinger om Spøgelser, og hvor forfærdelig Johnny Birch saae ud.

Harveys personlige Fare ledede ham til endog at forminde den korte Tid, som den amerikanske Skit lader de Døde blive over Jorden; og ved Hjælp af Cæsar og Katy var den smertefulde Pligt snart fuldført. Cæsar bød sig til at gaae et Par Miles Wei til en Sommermand, og da de havde klædt Piget i de sædvanlige Klæder, og lagt et Lagen over det, forlod de det for at vente paa Budets Tilbagekomst.

Røverne vare hovedfulds flygtede til Skoven, som var kun kort derfra, og da de endeligen vare ankomne til den, gjorde de Holdt, og mønstrede deres forfærbede Mandskab.

„Hvad Ganden i hebe Heltede rendte I for? I Kujoner!“
 Freg den utilfredsstillede Anfører, med svært Andedbræt.

„Det samme kan vi spørge Jer om,“ gjensvarede een af Banden studs.

„Da I blev saa bange, saa troede jeg, at nogle

af de Lancens Folk vare efter os. Jo! I ere nogen raske Karle til et Bæddeløb!"

"Vi følge vor Captain."

"Saa følg mig tilbage igjen, og lad os faae fat paa den Kjeltring, og faae vor Betaling derfor."

"Ja; og naar vi saa have naaet Huset, saa har den sorte Gæsthyt hidset den gale Virginier paa os. Jeg vilde min Sjæl og Salighed! heller møde halv hundrede Rodrenge, end ham alene."

"Fæhoved!" Kreg den forbittrede Anfører; "veed du da ikke, at Dunwoodie holder med sine Ryttere ved de fire Hjørner, godt to Mile herfra?"

"Jeg bryder mig ikke om, hvor Dragonerne ere; men jeg vil forbande mig paa, at jeg saae Ritmester Pawton ride ind til Whartons, da jeg laae og passede paa en Leilighed til at faae den engelske Oberstes Hest ud af Stalden."

"Naa! om han saa kommer, mener du da ikke, at man med en Kugle kan ligesaagodt faae en virginisk Dragon til at tie, som en Engelsemand?"

"Ja! men jeg onsker ikke at faae en Bisværm omkring Dreene. Saae bare hen og rør ved een af dem, saa faaer I aldrig en rolig Nat at see til at fodrasere i."

"Ja ja!" mumlede Anføreren, idet de trak sig dybere ind i Stoven, "den dumme Bissekrammer vil vel bide og faae den gamle Satan begravet, og skjøndt vi ikke tør røre ham ved Begravelsen, saa vil han nok vente lidt, for at passe paa sit Guds, og saa skal han imorgen Nat faae Ende paa sine Bekymringer."

Med denne Trusel droge de til et af deres sædvanlige Tilflugtssteder, indtil Mørket igjen gav dem Leilighed til at plyndre i Rabolaget uden Frygt for Opdagelse.

S p i o n e n,

en Fortælling

fra

den nordamerikanske Krig.

Oversat af Engelse

ved

P. Saxild,

Cand. medic.

Tredie Hefte.

K j ö b e n h a v n.

Forlagt af C. Trier. Trykt i det Kjøbsteds Officin.

1832.

Pharm.

of Fertilizing

and Fertilizing

of Fertilizing

of Fertilizing

of Fertilizing

of Fertilizing

of Fertilizing

of Fertilizing

of Fertilizing

of Fertilizing

of Fertilizing

of Fertilizing

of Fertilizing

of Fertilizing

Ellevte Kapitel.

O Sorg, o sorgfuld, sorgfuld, sorgfuld Dag!

O sørgelige, tifold sørgelige Dag,

Som nogensinde jeg i Livet saa henrinde!

O Dag, o bitter kummerfulde Dag!

Saa mørk en Dag, som den, for evigt svinde!

O sørgelige Dag! o sørgelige Dag!

Shakspeare.

Familien i Acacierne havde sovet eller vaaget uden at vide det Ringeste om al den Uro, som foregik i Birchs Hytte. Skindernes Indbrud skete altid saa hemmeligt, at Naboerne ikke alene bleve hindrede i at yde de Videnende Bistand, men de turde ikke engang hjælpe dem af Frygt for tilkommende Udplyndring hos dem selv. Da Damerne havde faaet mere end sædvanligt at tage vare, kom de lidt tidligere op, end de pleiede, og Ritmester Lawton havde, uagtet sine legemlige Lidelser, ikke svigtet sin egen Regel, aldrig at sove mere, end sex Timer ad Gangen. Dette var eet af de saa Punkter i

Sundhedslæren, hvori man vidste, at Ritmesteren og Lægen vare enige. Denne Sidste havde vaaget hele Natten igjennem ved Ritmester Singletons Seng, uden at lufte et Die. Undertiden besøgte han den saarede Engelsemand, der egentligen havde lidt meer paa Sjæl, end paa Legeme, og optog altsaa meget unaadigt Forstyrrelsen i hans No. Gengang vovede han at stjæle sig et Dieblis sagte hen til sin ustyrlige Kamerats Seng, og var nærved at komme til at føle paa hans Puls, da en frygtelig Gød, som Dragonen udstødte i Drømme, bragde den kloge Doctor til at mindes et gammelt Mundhæld, som man brugte ved Corpset: at Ritmester Lawton altid sov med det ene Die aabent.

Denne Gruppe havde forsamlet sig i eet af Bærelserne, da Solen viste sig over den østlige Høi, og udsprede de Taagemasser, der indhyllede Underlandet. Miss Peyton stod og saae ud af et Vindue henad den Side, hvor Bispekrammerens Bolig laae, og udtrykte en om Urolighed for den Syge, som hun formodede, var derinde, da pludseligen Katy traadte ud af den tykke Bedækning af en Jordstue, der blev adspaltet ved Solens behagelige Straaler, og med hurtige Skridt ilede til Acacierne. Der laae Noget i hendes Miner, der udtrykte en Ulykke af en ualmindelig Art, og den blødhjerte Dame aabnede Døren til Bærelset med den veldædige Beslutning at formilde en Kummer, som syntes

saa nedtrykkende. Da hun kom til at betragte hendes Træk noget nærmere, fik hun Bished i sin Mening, og ved den Rystelse, som folende Hjerter altid lide ved en pludselig og evig Afstillelse fra en nok saa ubetydelig Bekjendt, blev hun tilskyndet til hastigen at udraabe: „Hvad, Katy! Er han borte?“

„Nei!“ svarede hun forstyrret, med megen Bitterhed, „han er ikke borte endnu; men han kan gaa, naar han vil, for Ulykken er alt skeet. Jeg troer ikke, de have levnet ham saameget, at han kan kjøbe sig et nyt Sæt Klæder til at bedække sin Røgenhed med, og det, han har paa, er ikke justement af det Bedste; det maa jeg sige.“

„Hvordan!“ udbød Frokenen bestyrtet, „kunde Nogen have Hjerte til at plyndre Een, der var saa elendig.“

„Hjerte!“ gjentog Katy, idet hun greb efter Beiret, „saadan nogen Folk har slet intet noget Hjerte! Jo! ganske rigtig Plyndring og Elendighed! Jøssus, Froken! der var fire og halvtredssindstyve Guineer i Jerngruben, foruden hvad der laae underneden; men dem kunde jeg inte tælle, undtagen at jeg fik dem i Haanden. Men jeg var inte for at tage paa dem, for man siger jo, at fremmed Guld bliver hængende. Men skal jeg dømme efter det, jeg kunde see, saa var der nok et Par hundrede Guineer — foruden hvad der var i Skindpungen. Men nu er Harvey saa godt som en

Tigger, og synes Frøkenen dog inte, at en Tigger, han er dog ret en foragtelig Gen?"

"Fattigdom maa ynkes, ikke foragtes," gav Damen til Svar; men endnu kunde hun ikke fatte, hvor stor den Ulykke var, der havde ramt hendes Naboer om Natten. "Men hvordan lever den gamle Mand? føler han meget til det Tab, du taler om?"

Katys Ansigt, som hidtil havde udtrykt Omsorg, antog nu det mere stadige Præg af Melancholie, da hun svarede: "Han er lykkeligen bortstjernet fra Verdens Sorger. Pengenes Raflen drog ham ud af Sengen, og den arme Sjæl sandt Stødet altfor haardt. Han døde omtrent to Timer og ti Minuter førend Hanen galede, saavidt vi kan regne." — Hun blev afbrudt ved Lægen, som nærmede sig, og spurgte med megen Opmærksomhed, hvad han var død af. I det Katy kastede et Blik paa denne forhen ubekjendte Skikkelse, og uvilkaarligt rettede Noget ved hendes Paaklædning, svarede hun:

"Det var de flemme Lider, og saa, at han mistede sine Penge, som at der gjorde Ende paa ham. Han tog af Dag for Dag, og al min Omsorg og Noie, det var spildt, — for nu er Harvey da inte bedre, end en Tigger; og hvem skal betale mig for hvad jeg har gjort?"

„Gud vil belønne dig for alt det Gode, du har gjort,” sagde Miss Peyton mildt.

„Ja!” afbrød Katy hende med en ærefrygtsfuld Mine, der dog snart gik over til et Udtryk, der mere betegnede verdslige Sorger; „men saa har jeg ogsaa tre Aars Løn tilgode, som jeg lod staae hos Harvey; og hvordan skal jeg faae dem? Mine Brødre sagde rigtig nok tidt og mange Gange, at jeg skulde forlange mine Penge, men jeg tænkte altid som saa, at man kan snart opgjøre en Regning med Gens Familie.”

„Var Birch da af din Familie?” spurgte Miss Peyton, da hun mærkede, at den Anden holdt noget inde.

„Na nei!” svarede hun lidt tøvende; „men jeg troede da, vi var saa godt som. — Jeg gad vide, om inte at jeg har Fordring paa Huset og Haven; — men dog siger man, at nu, det er Harveys, skal det komfesteres;” hun vendte sig til Lawton, som havde siddet taus i een Stilling, med sine gjennemtrængende Bine under de tykke Bryn hæftede paa hende: „kanstee denne Herre veeb det — det lader til, at han intreserer sig for min Historie.”

„Baade De og Deres Historie ere overordentlig interessante, Zomfru!” sagde Dragonen med et dybt Bukt. Katy smilede uvilkaarligen; „Men min ubetydelige Rundskab strækker sig kun til at ordne en Esquadron, og bruge den i Felkten. Jeg maa bede Dem at hen-

holde Dem til Hr. Doctor Archibald Sitgreaves, en Mand af udstrakte Kundskaber og ubegrændset Menneskeljærlighed."

Doctoren satte en stolt foragtelig Mine op, og gav sig til at fløite med Munden, idet han betragtede nogle Apothekerflasker paa Bordet; men Katy vendte sig uden videre til ham, og vedblev med et lille Knix:

"Er det sandt, Hr. Doctor! at en Kone har ingen Ret til sin Mand's Eiendom, uden at de var rigtignig gift?"

Det var Doctor Sitgreaves's Princip ikke at foragte nogen Bidskabsgreen, og derfor fulede han lidet i alt, undtagen i sin egen Kunst. I Begyndelsen holdt Breden over hans Kamerats Ironie ham taus; men med eet forandrede han sin Beslutning, og svarede Pigen med et Smil: "Jeg troer ikke, hun har. Hvis Døden har anticiperet Deres Bryllup, saa er jeg bange for, at De ikke har noget Remedium imod dens strenge Decreter."

Dette løb ret godt for Katys Dren, uagtet hun ikke forstod Meningen deraf; kun "Døden" og "Bryllup" vare bekendte Ord. Det var altsaa kun til denne Deel af hans Tale, hun holdt sig i sit Svar.

"Jeg troede saa mæn, at han kun ventede paa den Gamles Død, for at gifte sig," sagde Katy med nedslagne Dine; "men nu er han reent til Foragt, eller med an-

dre Ord, en Bispekrammer uden Huus, uden Pafke og uden Penge. Det vilde nok holde haardt for Een, man kan sige saadant noget om, at blive gift — troer De inte, Frøken?"

"Jeg blander mig aldrig i saadanne Ting," sagde Damen alvorlig, idet hun bestjæftigede sig med Tilbedelserne til Frokosten.

Under denne Samtale havde Ritmester Pawton studeret Huusholderstjens Ansigt og Gebærder med den latenterligste Gravitet, og da han var bange for at Conversationen skulde høre op, spurgte han med stor tilsyneladende Interesse: "Saa De troer, det var Alder og Svagelighed, der bragte den Gamle i Graven?"

"Ja, og saa de urolige Tider," svarede Katy med Bestemthed. "Urolighed er en tung Dyne paa en Sygeseng. Men hans Tid var vel kommen, og naar saa er, saa kan det mestendeels være det Samme, hvad for noget Doctortoi man saa tager ind."

"Jeg maa berigtige Deres Mening i dette Punkt," afbrød Geldtstjæren alvorlig. "Vi skulle alle døe, det er sandt; men det er os tilladt at bruge Kunskabens Øye til at standse Farerne, eftersom de møde os, indtil —"

"Vi kan døe *secundum artem*."* sagde Dragonen tørt.

Denne Bemærkning værdigede Lægen ikke at besvare;

* d: Efter Kunstens Regler.

men da han ansaae det nødvendigt, for at haandhæve sin Værdighed, at Samtalen maatte vedblive, sagde han:

„Maaskee vilde i dette Tilfælde en rigtig Behandling have forlænget Patientens Liv. Hvo gik til ham ved denne Leilighed?“

„Nei, der kom Ingen,“ sagde Huusholdersten hurtigen; „men jeg troer vist, han har gjort sin sidste Villie i Testamentet.“

Doctoren brød sig ikke om Damernes Smil, og fortsatte sine Spørgsmaale saaledes:

„Det er vistnok viist at belave sig paa Døden. Men under hvis Pleie laae Patienten under sin Sygdom?“

„Under min,“ svarede Katy med en vigtig Mine, „og jeg kan rigtignok kalde det spildt Uleilighed; for Harvey er meget for ubetænksom til at tænke paa det.“

Begge vare i Grunden lige uvidende om hinandens Mening; men det gjorde ingen Forstyrrelse i Samtalen; de antog en heel Deel for forstaaet, og Sitgreaves vedblev sine Spørgsmaale:

„Og hvorledes behandlede De ham?“

„Meget godt — det kan De nok vide,“ sagde Katy med Livlighed, og næsten skarpt.

„Doctoren mener medicinist,“ sagde Ritimester Lawton med et Ansigt, der vilde have gjort den Udbødes Liigbegængelse Gre.

„Jeg doctorerede paa ham for det meste med Urter,” sagde Huusholderken, smilende over sin Feiltagelse.

„Med *simplicia*,” * gjentog Feldtskjæren; „de ere sikkrere i den ukyndiges Haand, end de mere kraftige Lægemidler. Men hvorfor havde han ingen regulær Dypasser?”

„Jeg er vis paa, Harvey har allerede lidt for meget, fordi han havde saa megen Commers med de Regeleerte,** til at han nu skulde have een til at passe hans Fader op,” svarede Huusholderken; „han har mistet Alt, og gjort sig selv til en Landstryger; og jeg har Marsag til at fortryde, at jeg nogensinde er kommen over hans Dørtærskel.”

„Doctor Sitgreaves mener ikke en regulær Soldat men en regulær, eller ordentlig Læge,” sagde Dragonen, uden at bevæge en Muskel.

„Na!” raabte Pigen, idet hun igjen rettede sig selv, med et Smil; „af den bedste Grund i Verden: vi kunde ingen faae; saa maatte jeg selv passe ham op. Hvis der havde været en Doctor ved Haanden, vilde vi saamæn gjerne have kaldet ham; men hvad mig angaaer, saa kan jeg meget godt doctorere paa Følk. Harvey siger jo rigtignok, at jeg slaaer mig selv ihjæl med

* o: Naar Lægemidler.

** The regular troops, fordærvet: the rig'lars, — saaledes kaldtes af Menigmand i Amerika de kongelige Tropper.

Mediciner, men det kan jo være ham det Samme, enten jeg lever eller døer." —

"Det er meget fornuftigt af Dem," sagde Doctoren, idet han nærmede sig til det Sted, hvor Katy sad, og holdt sine Fodsaalet henimod en stjern Kaminild, for, uagtet alle sine Sorger, at gjøre sig det saa mageligt, som muligt; „De lader til at være et indsigtsfuldt, fornuftigt Fruentimmer; og de, som have haft Leilighed til at erholde mere klare Begreber, kunde misunde Dem Deres Agtelse for Kundskabens Lys."

Uagtet Huusholderken ikke ganske forstod Meningen deraf, følte hun dog, det var en Compliment, og var altsaa meget vel tilfreds med Doctorens Bemærkninger. Med mere Livlighed udbød hun derfor: „ja, det har de altid sagt om mig, at jeg inte manglede andet, end Leilighed, for at blive til en heel Doctor. Ege til jeg kom i Huset hos Harveys Fader, kaldte man mig altid Hund-Doctoren."

"Mere sandt, end høfligt, maa jeg sige," svarede Feldtstjæren, der af Beundring over hendes Agtelse for Lægevidenskabten glemte hendes Charakter. „Naar mere oplyste Raadgivere ere fraværende, kan en fornuftig Mætrones Erfaring ofte virke meget til at svække en Sygdoms Fremgang i det menneskelige System; under slige Omstændigheder er det skrækkeligt at have Uvidenhed og Trods at stride imod."

„So jeg takker! det veed jeg af Erfarenhed,” raabte Katy triumpherende; „Harvey er ligesaa trodsig med saadan nogen Ting, som et umælende Væst. Man skulde troe, at den Uleilighed, jeg havde med hans sengeliggende Fader, maatte lære ham noget bedre, end at foragte god Pleie. Men i sin Tid vil han faae at vide, hvad det er at mangle et omhyggeligt Fruentimmer i sit Huus. Skjøndt nu er han da saa foragtelig selv, at han ikke engang har et Huus.”

„Jeg kan sandeligen let begribe den Ydmygelse, De maa have følt ved at have at gjøre med Een, der er saa egensindig,” sagde Lægen med et bebreidende Diekast paa hans Kamerat; „men De skulde høre Dem over saadanne Meninger, og ynkes over den Uvidenhed, der har avlet dem.”

Huusholdersten tøvede et Dieblik, da hun ikke ret forstod Alt, hvad Lægen kom frem med; dog sølte hun, at det var baade høfligt og venligt; derfor undertrykkede hun sin medfødt Talestrøm, og gav til Svar:

„Jeg siger Harvey tidt, at hans Opsørsel er gyselig ækel, og sidste Nat maatte han da sande mine Ord; men det kan da være det Samme, hvad saadan nogen vantro Nogen, de troer; men iligevel er det dog gyseligt at tænke sig, hvordan han sommetidsens bær sig ad. Som nu, da han smed Naalen væk —”

„Hvad!” afbrød Feldtskjæren, „vil han foragte Naal-

len? * Men det er min Lod, dagligen at træffe paa Folk, som ere ligesaa trodsige, og vise en endnu mere strafværdig Ringeagt for den Underviisning, man kan høste af Kundskabens Lys."

Doctoren vendte sit Ansigt mod Lawton, medens han sagde dette, men det havde ingen Virkning paa Drægonen, der vedligeholdte sit Ansigts dybe Alvorsfolder. Katy lyttede til med den meest spændte Opmærksomhed, og sagde:

"Og saa troer Harvey heller inte paa Flodtiderne."

"Ikke troe paa Flodtiderne!" gjentog Lægen forbauset; "vil han da ikke troe sine egne Sandser? — Men det er maaskee Maanens Indflydelse han betvivler?"

"Ja justement," udbrode Katy, der skjælvede af Glæde over at træffe en Mand af Lærdom, der kunde understøtte hende i hendes Yndlingsmeninger. "Derfor De hørte ham tale, saa vilde De troe, at han ikke engang troede, der var en Maane til i Verden."

"Det er Ulykken ved Uvidenhed og Bantroe, at de bestandigen forøges," sagde Doctoren alvorlig. "Naar Sindet eengang forkaster nyttig Underviisning, hengiver det sig umærkeligen til Overtro og Slutninger om Natursens Orden, som ere farlige for Sandhedens Sag, som stridende imod de første Principer af menneskelig Kundskab."

* I Engelsk har the needle foruden den almindelige Betydning af Naal, ogsaa den særegne: Magneten.

Pigen havde altfor megen Frefrygt til at vove at fremkomme med noget ufordøiet Svar paa denne Tale, og da Doctoren et Dieblisk havde holdt inde i en Art af philosophisk Foragt, vedblev han:

„At noget fornuftigt Menneske kan tvivle paa Flodtidernes Virkninger, er mere, end jeg kunde ansee for mueligt. Dog — Trods er en farlig Gæst at huse, og kan lede os til de groveste Bildfarelser.“

„Saa De troer, de har Virkning paa Floppet?“ sagde Huusholderessen spørgende.

Miss Peyton reiste sig med et let Smil, og vinkede ab hendes Niecer til at hjælpe sig med at anrette Frokosten, imedens den opmærksomme Lawtons mørke Ansigt blev oplyst af en Begeistring, der forsvandt ved en ligesaa kraftig og pludselig Bevægelse, som den, der havde frembragt den.

Efterat Doctoren havde overveiet, om han rigtig forstod den Andens Mening, og ladet Kjærligheden til Lærdom, som kjæmpede med Mangel af Opdragelse, vedsfares den tilbørlige Ret, svarede han:

„De mener Naanen. — Mange Philosopher have tvivlet paa, hvorvidt den virker paa Flobtiderne; men jeg troer, at man med Willie forkaster Kundskabens Lys, naar man ikke troer, den baade virker Flob og Ebbe.“

Da Ebbe var en Sygdom, som slet ikke var Tomsens bekendt, ansaae hun det for klogt at tie i nogen

Did; men da hun dog brændte af Nysgjærrighed efter at faae at vide, hvad Doctoren forstod ved visse vidunderlige Lys, som han saa ofte hentydede til, dristede hun sig til at spørge: om disse hersens Lys, han snattede om, var det, man kaldte Nordlys?

Af Medlidenshed med hendes Uvidenshed, vilde Doctoren have begyndt at udarbejde en Forklaring af sin Mening, hvis han ikke var bleven afbrudt ved Lawtons Skoggerlatter. Denne havde hidtil hørt til med megen Fatning; men nu loe han saa længe, til Smerterne mindede ham om hans Fald, og Taarerne rullede ned over hans Kinder i større Draaber, end man nogensinde før havde seet der. Tilslidst greb den fornærmede Læge en Feilighed til at sige;

„For Dem, Hr. Ritmester! kunde det maaskee være en Kilde til Glæde, at et uopdraget Gruentimmer skulde tage Feil i en Ting, som længe har været Gjenstand for lærde Mænds Strid; men dog vil De finde, at denne agtværdige Matrone ikke forkaster Kundskaabens Lys — jeg mener — hun forkaster ikke Brugen af passende Midler til at helbrede menneskelige Sygdomme. De vil maaskee erindre, min Herre! at hun før hentydede paa Brugen af Magnetnaalen?“

„Nei! paa en Naal til at lappe Bispekræmmerens Buxer med!“ raabte Dragonen glædelig.

Katy lod dem tydeligen mærke sin Misforstaaelse

over en Hentydning paa flige Familierariteter imellem sig og den nedre Bedækning af Bispekræmmeren; men for at haandhæve sin Anseelse for høiere Talenter, sagde hun: „det var inte saadan at forstaae; jeg brugte den Naal til et meget anseeligere Brug.”

„Forklar Dem, Kone! at denne Herre kan see, hvor lidt han har Karsag til at hovere.”

Da hun saaledes blev anmodet, taug hun lidet stille, for at samle tilstrækkelig Beltaalenhed at ubpynte sin Fortælling med. Den handlede da om, at et Barn, som af Fattigforstanderne var blevet sat i Huset hos Harvey, havde i sin Herres Graværelse bestadiget sig hemt i Goden med en stor Naal. Det læderende Instrumet var med Omhu blevet indsmurt i Fedt, ombunden med en ulden Klud, og lagt i en vis fortryllet Krog i Skorstenen; imidlertid var Goden, af Frygt for at svække Trykkeriet, bleven overladt til sig selv. Bispekræmmerens Ankomst havde forandret denne herlige Indretning, og Følgerne deraf fortalte Katy til Slutning saaledes: „det var da heller intet Under, at Barnet døde af Mundflemme.”

Doctor Sitgreaves saae ud af Binduet, beundrede den deilige Morgen, og gjorde alt, hvad han kunde for at undgaae sin Kamerats Basilisk-Dine; men forgæves. Han blev dreven af en Følelse, som han ikke kunde overvinde, til at see Ritmester Lawton i Ansigtet. Dra-

gonen havde ordnet enhver Muskel deri saaledes, at det fuldkomment udtrykte den tilbørlige Medlidenhed med den arme Drengs Skjæbne; men hans skalkagtige Dine skar den forbausede Videnskabsmand i Hjertet. Han mumlede i Skjægget om de Syges Tilstand, og trak sig hurtigen bort.

Miss Peyton erkjendte sig om Tilstanden i Harvey's Huus med sit fortræffelige Hjertes hele Deeltagelse; hun hørte taalmodig til, medens Katy meer omstændeligen fortalte den foregaaende Rats Tildragelser, efter som de indtraf. Huusholdersten forglemte ikke at dvæle ved Storheden af det Pengetab, Harvey havde lidt, og sparede slet ikke paa Bebreidelser imod ham, forbi han havde forraabt en Hemmelighed, der dog saa let kunde have været holdt skjult. „For seer de, Frøken!“ vedblev hun, efter en lille Pause for at trække Beiret, „jeg havde heller opgivet mit Liv, end den Hemmelighed. De kunde jo ikke gjøre mere, end sla'e ham ihjel, og nu kan man jo sige, de have dræbt baade Sjæl og Legeme, eller med andre Ord, de have gjort ham til en foragtelig Landstryger. Jeg gad nok vide, hvem han tænker der vil være hans Rone, eller holde Huus for ham. Hvad mig angaaer, saa er mit gode Navn mig altfor kostbart til at jeg skulde leve med et eenligt Mandfolk. Jeg har besluttet at sige ham idag, at jeg ikke bliver der en Time, efter at den Gamle er begravet. — Og at

jeg vil gifte mig med ham, det vil jeg inte, uden at han bliver mere stadig hjemme?"

Den blide Miss Peyton lod Huusholderkens overdrevne Hefstighed rase ud, og derpaa med et Par Spørgsmaal, som viste mere Kundskab til det menneskelige Hjertes Tergange i Kjærligheds Anliggender, end man skulde formode hos en gammel Pige, uddrog hun Nod fra Katy, til at opdage Usandsynligheden af at Harvey med sin tabte Formue nogensinde vilde tilbyde sig Tomsrue Katharine Haynes. Derfor omtalte hun sin egen Mangel paa Bistand i sin Huusholdnings nuværende Tilstand, og udtrykte det Ønske, at Katy vilde forandre sit Ophold til Acacierne, hvis ikke Harvey havde hende mere nødig. Efter nogle foreløbige Betingelser sluttede den forsigtige Huusholderke Contracten, og med nogle ynkelige Remonstrationer over sit store Tab, Harveys Dumhed, forbundet med Ulysgjærrigheden efter at vide hans tilkommende Stjæbne, fortrak Katy, for at gjøre Anstalter til Begravelsen, der skulde holdes samme Dag.

Under denne Samtale var Lawton af Delicatesse gaaet sin Vej. Uengstelsen drev ham ind til Ritmester Singleton. Dette unge Menneskes Character gjorde ham, som alt er sagt, til en Yndling af enhver af Corpsets Officerer. Den unge Dragon havde ved saa mange Leiligheder viist, at hans særegne blide Opsørrelse ikke udsprang af en Mangel paa mandig Beslutning, at hans

næsten qvindelige Manerer og Udseende ikke kunde paa-
drage ham Banrygte endog imellem en Skare Partigjængere.

Majoren havde ham saa kjær, som en Broder, og
da han saa let lod sig lede af Feldtstjærens Forskrifter,
var han ogsaa bleven særdeles yndet af denne. Den
taabe Forvovenhed, hvormed dette Corps angreb, havde
efterhaanden bragt alle Officererne under Feldtstjærens
Haand. Ved saadanne Leiligheder gav Vibenstabsmanden
Ritmester Singleton Palmen, men Lawton blev flemt
nedrevet af ham. Han erklærede ofte ganske alvorligt
og naivt sine Kamerater, at han var meget gladere
ved at see den Første bringes saaret til ham, end nogen
af de andre Officerer i Esquadronen, og at den Sidste
gjorde ham mindst Glæde — hvilken Compliment og
Skofe blev af Singleton modtaget med et roligt godt
modigt Smil, og af Lawton med et alvorligt takkende
Buk. Ved nærværende Leilighed mødtes den ydmygede
Feldtstjær og den hoverende Rytter i Singletons Bærelse,
hvor de kunde agere paa fælleds Grund. I nogen
Tid havde Begge Opmærksomheden henvendt til den syge
Officeers Bequemmelighed; siden gik Doctoren ind i et
Bærelse, der var beredt til ham selv alene; men her
blev han efter saa Dieblikke overrasket af Lawton. Ryt-
terens Triumph havde været saa fuldkommen, at han
falte, han kunde være ædelmodig, og sagde, idet han af
sig selv kastede sin Kjole af: „kom, Sitgreaves! lad

Kundskabens Eys komme mit Legeme til bedste, hvis der er Tid dertil."

Doctoren begyndte at føle noget utaaleligt Spottende i disse Ord, men da han dog fordristede sig til at kaste et Blik paa Dragonen, saa han med Forundring de Tilberedelser, han havde gjort, og en Oprigtigheds Mine, som var ganske ualmindelig for ham, naar han gjorde saadanne Begjæringer. Han forandrede derfor sine Bredesudbrud til en høflig spørgende Tone, idet han sagde: „nster Ritmesteren Noget af min Haand?"

„Se selv ad, min kjære Ven; der synes at være de fleste af Regnbuens Farver paa denne Skulder."

„Ja! De har ganske Ret!" sagde Feldtskjæren, idet han med megen Omhed og udmærket Færdighed besøgte den omtalte Deel; „men til Lykke er der ingen Fractur. Det var vidunderligt, at De kunde slippe saa godt derfra."

„Oh! jeg har alle mine Dage været en Bovehals, og nu bryder jeg mig ikke mere om et Par Fald fra en Hest; men Sitgreaves," lagde han til med Omhed, og viste paa et Ar paa sit Legeme, „kan du huske dette Stykke Arbejde?"

„Ja meget godt, Jack!" svarede hiin med et Smil, „det har du Være af, og Ruglen blev ogsaa pænt taget ud. Men synes du ikke, vi skulde komme lidt Nærmere paa disse Forstuvelfer?"

„Jo nok!" sagde Lawton med uventet Føielighed.

„Naa! min kjære Dreng,“ udbød Doctoren glad, idet han var ifærd med at anbringe Lægemidlet paa Stedet, „troer du ikke, det havde været bedre at have gjort alt dette igaar Aftes?“

„Det er meget rimeligt,“ svarede den Anden søielig.

„Ja John! men hvis du havde ladet dig aarslabe strax, da jeg saa dig, vilde det have været yderst tjenligt.“

„Ingen Kareladning,“ sagde Ritmesteren bestemt.

„Det er for silde nu,“ sagde Doctoren nedslagen; „men en Dosis amerikansk Olie vilde herligt tage Badsferne bort.“

Hertil svarede Ritmesteren Intet, men trak Tænderne saaledes sammen, at man kunde see, at hans Munds Fæstning ikke vilde kunne angribes uden en betydelig Modstand; derfor forandrede den fornuftige Læge Talens Gjenstand.

„Det var Skade, John,“ sagde han, „at du ikke fik fat paa den Kjeltring, efter den Fare og Uleilighed, du havde dermed.“

Ritmesteren svarede ikke, og Doctoren vedblev under Forbindingen:

„Derfom jeg kunde nære noget Onske om at ødelægge et Menneſkes Liv, saa var det det, at see den Forræder hængt.“

„Jeg troede, en Doctor ſkulde kurerer og ikke dræbe.“

„Ja, men han har forarsaget os saa meget Tab ved sit Spionerie, at jeg undertiden føler et meget uhyggeligt Sindelag imod den Karl.”

„Du skulde ikke nære slige Følelser af Brede imod nogen Medmennesker,” svarede Lawton med en Stemme, der bragte Operatøren til at tage en Anappenaal, som han just skulde til at stikke i Bandagen. Han saa Patienten i Ansigtet, for at bortfjerne alle Tvivl om hans Identitet, men da han desuagtet fandt, at det var hans gamle Kamerat, Ritmester Lawton, der havde talet, samlede han lidet sin Føtning, og vedblev:

„Din Lære er rigtig, og jeg underskriver den ogsaa i Almindelighed. Men John, min kjære Ven! er Bandagen beqvem?”

„Fuldkomment!”

„Ja, jeg er ganske enig med dig i det Hele, men da en Sag kan sees fra saa uendelig mange Sider, saa er der intet, hvorfra der jo kan gøres Undtagelser. Lawton! føler du — føler du dig vel?”

„Meget vel!”

„Det er ikke alene grusomt imod den Lidende, men undertiden uretfærdigt imod Andre, at berøve et Menneske Livet, hvor mindre Straf kunde svare til samme Hensigt. Naa, John! hvis du blot var — bevæg din Arm lidt! — hvis du blot var — jeg haaber du har det bedre, min kjære Ven!”

„Ja meget bedre!“

„Dersom, min kjære John! du vilde lære dine Karle at hugge med mere Fornuft, vilde det være ligesaa godt, og glæde mig meget.“

Doctoren drog et dybt Suk, idet han blev af med det, som laae ham nærmest paa Hjertet, og Dragonen tog ganske koldt Kjolen paa igjen, og sagde med meget Overlæg, idet han gik:

„Jeg kjenner intet Corps, som hugger mere fornuftigt; for det Meste fløve de Hovedet lige fra Isjen til Kjæbebenet.“

Den flussede Operator samlede sine Instrumenter sammen, og med et tungt Hjerte gik han hen at besøge Oberst Wellmere.

Tolbte Kapitel.

Hiin Engleform en Sjæl opsliver,
 Der synes flabt for stærkest Kjempearms;
 Den Aand, som himmelsk Kraft omgiver,
 Indsluttet er i hulde Pigearm.
 Og ryste end de fine Lemmer
 For Zephyrs milde Blomsterdands,
 En Aand det svage Legem gemmer,
 Der stinner med en himmelsk Glands,
 Og breder gennem Diets Star
 En Flamme mild, og lys, og klar.

D u o.

Miss Peytons Gæsters Antal og Stand havde i høi Grad forøget hendes Sorger. Om Morgenens vare næsten Alle bragte tilbage til deres forrige Legemstilstand, med Undtagelse af den unge Dragonritmester, som Dunwoobie havde sørget saa meget over. Denne Officeers Saar var svært, skøndt Feldtskæren vedblev at paa-
 staae, det var uden Fare. Hans Kamerat have vi forhen seet forlade sin Seng; og Henry Wharton vaagne op af en Sovn, som ikke var bleven forstyrret af andet, end en Drøm, hvori han syntes, at hans Arm skulde affættes af en Guster; men da det viste sig, at det kun var en Drøm, fandt Ynglingen sig dog forfri-

sket ved Slummeren; og Doctor Sitgreaves bortfjernede al Frygt ved ganske sikkert at erklære ham for frisk inden fjorten Dage.

Hele denne Tid havde Oberst Wellmere ikke ladet sig see; han spiste Frokost paa sit eget Kammer, og, uagtet visse betydningsfulde Smil af Doctoren, paa stod han, at han var altfor haardt saaret til at kunne staae op. Man lod ham altsaa ligge, og prøve paa at forboie sin Værgelse i sit eensomme Kammer, og Feldtsstjæren gik hen at udføre det mere behagelige Hverv at sidde en Times Tid ved Georg Singletons Seng. En let Rødme bedækkede Patientens Kinder, da Doctoren traadte ind til ham. Han lagde Fingrene paa hans Puls, gav ham et Tegn til at være taus, men han opfyldte selv det tomme Rum i Samtalen:

„Tiltagende Symptomer paa Febrilia —“ sagde han, „nei, nei, min Kjære Georg! du maa blive liggende stille og taus; Skøndt dine Dine dog see lidt klarere ud, og din Hud er ikke saa brændende.“

„Min Kjære Sitgreaves!“ sagde Unglingen, og greb hans Haand, „du seer jo dog, jeg har ingen Feber — See efter! er der noget af Jack Lawtons Rimefrost paa min Tunge?“

„Nei, der er rigtignok ikke,“ sagde denne, idet han satte Skafet af en Stæe ind i Munden paa den Anden, aabnede den med Magt, og kigede ned i Svælget

paa ham, som om han heel og holden vilde krybe ned i ham; „Tungen er reen, og Pulsen begynder at blive lidt mindre stærk. Ja! den Aareladning gjorde godt. Benæfsectionen er et Hovedmiddel for sydlige Constitutioner. Men den Galfrants, Lawton, paastod ganske studest, at han ikke vilde aarelades for et Fald fra Hesten igaar Aftes. Ei, Georg! Dette Tilfælde bliver besynderligt,” vedblev han, og kastede uvilkaarligen sin Paryk tilside; „Pulsen jævn og blød, Huden fugtig, men Vinene ildfulde og Rinden blussende. Jeg maa undersøge disse Symptomer nøiere.”

„Saa sagte, min gode Ven! saa sagte,” sagde Unglingen, idet han faldt tilbage paa Puden, og mistede noget af den Farve, som foruroligede hans Ven; „jeg troer, at du har gjort alt, hvad der kan fordres, da du træk Ruglen ud. Jeg har ingen Smertor, jeg er blot lidt mat, det forsikkrer jeg.”

„Sr. Ritmester!” sagde Feldtskjæren med Varme, „det er meget freipostigt at ville sige sin Løge, hvornaar man er fri for Smerte. Hvis det ikke var nok for at sætte os i Stand til at afgjøre slige Sager, hvad skulde da Kundskabens Lys gavne til? Hy! Georg, hy! endog den stædige Knekt, den Lawton, kunde ikke vise mere Opsætsighed.”

Den Syge smilede, idet han med Lempe stødte

Lægens Haand bort, da han vilde forsøge at løsne Forbindingen; og spurgte, idet Kinderne's Bløden vendte tilbage: „Gode Archibald!“ (et Kjærtegn, som sjældent undlod at blødgjøre Operatørens Hjerte) „sig mig, hvilken himmelsk Aand har svævet om i mit Kammer, medens jeg lod som jeg sov, nogle Minutter før du kom?“

„Dersom Nogen giver sig af med mine Patienter,“ raabte Doctoren i Hestighed, „saa skal jeg vise dem, enten det saa er en Aand eller ikke, hvad det er at blande sig i Andres Sager.“

„Stille, min kjære Ben! der var Ingen, som gav sig af med mig, eller endog kun prøvede derpaa; see kun! Alt er ligesom du forlod det; — men den svævede om i Bærelset med en Fæes Ynde, og en Engels Blidhed.“

Da Feldtskjæren havde overtydet sig om, at Alt var rigtigt, tog han igjen rolig sin Plads, satte Parrykken paa, og spurgte med en Rorthed, som havde gjort Lieutenant Mason Vre:

„Harde den Skjorte paa? Georg!“

„Jeg saae Intet uden dens himmelske Dine — dens blomstrende Fylde — dens majestætiske Gang — dens Ynde,“ svarede Unglingen med mere Fyrighed, end Lægen ansaae passende for hans svækkede Tilstand; han lagde derfor Haanden paa hans Mund, og sagde:

„Det maa have været Miss Peyton — en Dame af store Guldkommender, med — med — hem! — med

saadan en Slags Gang, som du taler om — et meget behageligt Die; og hvad den blomstrende Fylde angaaer, saa troer jeg nok, at Menneskehjærlighedens Gjæringer kan faae hendes Kinder ligesaa stjerne, som hendes Niecers."

"Niecer!" — har hun da Niecer? Oh! den Engel, jeg faae, kan være en Datter, en Søster, en Niece, men aldrig en Tante."

"Tys, Georg, tys! Talen har bragt Pulsen op igjen. Du maa være stille, og belave dig paa et Møde med din Søster."

"Hvad, Isabella! — Og hvem har sendt Bud efter hende?"

"Majoren," sagde Doctoren tørt.

"Kjære, deeltagende Dunwoodie!" mumlede den uomattede Yngling, synkende igjen ned paa sin Pude, hvor hans Læges Befaling tvang ham til at blive liggende rolig og taus.

Ogsaa Ritmester Lawton var bleven modtaget med mange høflige Spørgsmaale om hans Sundhedstilstand af alle Familiens Lemmer, da han traadte ind om Morgen. Men en usynlig Mand sørge for Oberstens Bequemmelighed. Sara havde af quindelig Blufærdighed ikke villet gaae ind i hans Bærelse; men dog vidste hun, hvor hvert et Glas stod, og havde med sine egne Hænder, tillavet det, som indeholdtes i ethvert Glas, der stod paa hans velforsynede Bord.

Paa den Tid, vi tale om, vare Amerikanerne et adskilt Folk, og Sara troede, det var ikke mere, end Pligt, at opretholde det Lands Indretninger, til hvilket hun hældte sig, som sine Forsædres Fødeland. Men der vare andre og mere kraftige Grunde for det tauske Fortrin, hun gav Englænderen. Hans Billede havde først fyldt det tomme Rum i hendes ungdommelige Phantasie, og det var et Billede, som var udmærket ved mange af de Tillokkelser, som kunne fængsle et Avindehjerter. Sandt er det, han manglede Peyton Dunwoodies ynderige, ophøjede Figur, hans bydende Pand, hans talende Øie, og hans klare og forstaaelige Tale; men han havde en fin Hud, skøn Farveblanding i Ansigtet, og hans Tænder vare ikke mindre hvide, end de, der stikne frem ved den unge Virginiers Smil. Sara havde spadseret rundt omkring i Huset hele Morgen, og ofte kastet længselsfulde Blikke til Wellmeres Dør, som for at faae at vide, hvorledes hans Saar vare beskafne, og dog var hun undseelig for at spørge derom; netop fordi hun var sig sin Deeltagelse bevidst, taug hun. Hendes Søster derimod spurgte med Ustyrbighedens Egefremhed Doctor Sitgreaves derom.

„Oberst Wellmere,” sagde Operatøren alvorligt, „er, som jeg kalder det, i en Frivilligheds Tilstand. Han har det godt eller slet, Frøken! som han vil. Hans Casus, min unge Dame! overgaaer min Lægekunst; og

jeg troer, at Sir Henry Clinton er den bedste Raadgiver, han kan vende sig til; skøndt Major Dunwoodie har gjort det temmelig vanskeligt at raadsføre sig med denne Læge."

Fanny smilede skjæmt, men vendte dog Ansigtet bort, medens Sara stolt og med en fornærmet Junos høie Ynde gik ud af Bærelset. Hendes eget Kammer gav hende dog kun liden Trøst, og idet hun gik igjennem den lange Corridor, der ledte til alle Kamrene i Huset, saae hun Singletons Kammerdør staae aaben. Den saarede Ungling syntes at sove, og var ene. Sara dristede sig letteligen ind i Bærelset, og gav sig et Die-blik til at ordne Bordene og Fødemidlerne, som Patientten skulde have, uden næsten at tænke paa, hvad hun gjorde, og formodentlig indbildende sig at det skete for en Anden. Hendes Kinds naturlige Rødme var bleven forhyplet ved Lægens Udsagn, og hendes Dies Flamme var aldeles ikke bleven formindsket derved. Lyden af Sitgreaves's Fobtrin havde paaaflyndet hendes Flugt ud af en anden Dør, og ind ad en hemmelig Trappegang til hendes Søster. De søgte begge frisk Luft i Buegangen, og spadsereede sammen Arm i Arm, under følgende Samtale:

"Der er noget ubehageligt ved den Gelbstjær, som Dunwoodie har beæret os med," sagde Sara, "som gjør, at jeg onsker, han var borte, og det af mit ganske Hjerte."

Fanny hæftede smilende sine Dine paa sin Søster, som, da hun mødte dette spøgefulde Blik, rødmede endnu stærkere, og lagde hastigt til: „men det er sandt, han staaer jo ved det berømte Virginercorps, og man maa altsaa tale med Ærbødighed om ham.”

„Saa ærbødigt, som du vil, min kjære Søster!” svarede Fanny mildt; „du behøver ikke at være bang for at fornærme Sandheden.”

„Det er din Mening,” sagde Sara med lidt Varme, „men jeg troer, at Hr. Dunwoodie har taget sig en Frihed, som overgaaer Slægtstæbets Rettigheder; han har gjort vor Faders Huus til et Hospital.”

„Vi burde takke Gud for, at ingen af de Syge ere os kjære,” sagde Fanny med sagte Stemme.

„Henry er een af dem,” sagde Sara laconisk.

„Ja vist er han det,” sagde den yngre, blussende op til Dinene, „men han forlader sit Værelse, og holder sit Saar for Intet imod den Fornøielse, at kunne være hos sine Venner — hvis,” lagde hun til med zittrende Læber, „denne stræffelige Mistanke, som hænger ved hans Besøg, blot var borte, vilde jeg Intet søle ved hans Saar.”

„Nu har du Frugterne af Oprøriskhed her i Huset,” sagde Sara, idet hun med mere end almindelig Høitidelighed gik tvers over Buegangen; „din Broder saaret og fangen, og maaskee et Slagtoffer; din Fader ulyk-

Ælig, hans Ro forstyrret, hans Gudsforformodentligen revne fra ham — blot formodentlig hans Kjærlighed til sin Konge.”

Fanny vedblev taus sin Gang. Mellem hun vendte Ansigtet imod den nordlige Indgang til Dalen, var hendes Die bestandigen hæftet paa det Sted, hvor Beien pludseligen tabte sig bag en Høj; og hvergang hun vendte sig om, og tabte Stedet af Sigte, sagtede hun sine Skridt, indtil en utaalmelig Bevægelse af hendes Søster bragte hende til at stynde sig lidt mere. Til sidst saaes dog en Genspænder = Chaise forsigtigen at kjøre op ad den stenede Wei, der gik igjennem Dalen, og nærme sig Gaarden. Fanny tabte sin rønlige Farve efterhaanden som den kom nærmere; og da hun var istand til at see en qvindelig Figur i den ved Siden af en sort Tjener i Livree, som kjørte Hesten, skjælvede hendes Lemmer saaledes, at hun maatte støtte sig ved sin Søsters Arm. Strax efter naaede de Reisende Porten, der aabnedes af en Dragon, som fulgte med Bognen, og som havde bragt Grindet fra Dunwoodie til Ritmester Singletons Fader. Miss Peyton treen ud for at modtage deres Gæst, og Søstrene bode hende ligeledes det varmeste Velkommen; men Fanny kunde ikke holde sine Dine fra at studere den Fremmedes Ansigtstræk. Hun var ung, havde en let og spinkel Figur, men udmærket sine Former; men det var hendes Die, der besad den største Tryllekraft: det var stort, fuldt, sort, gennem-

trængende, og til sine Læber lidt vildt. Hendes Haar var yppigt, og havde intet af det Pudder, som det dengang var Mode at bære, men skinnede med sin egen glindsende Ravneshed. Mogle Lokker vare faldne ned paa hendes Kind, og gav ved Contrasten dens blændende Hvidhed næsten et Dødsstær. Doctor Sitgreaves hjalp hende ud af Chaisen, og da hun kom ned paa Jorden, vendte hun taus sine udtryksfulde Bine paa hans Ansigt; men de sagde Alt, hvad hun ønskede at sige:

„Deres Broder er udenfor al Fare, og ønsker at see Dem, Miss Singleton!“ gav Doctoren til Svar paa hendes Blik. Hun foldede sine Hænder med Kraft, kastede sine sorte Bine op imod Himlen, medens en let Rødme, liig Aften solens sidste Straaler, farvede hendes Kinder, og hun gav sine Følelser Luft i en Taarestrøm. Fanny havde staaet og betragtet Isabellas Gebærder og Miner med en Slags urolig Beundring; men nu sprang hun hen til hende med en Søsters Fyrighed, tog hendes Arm under sin, og førte hende til et affides Bærelse. Denne Bevægelse var saa frimodig, saa betænksom, og viiste saa megen sin Følelse, at endog Miss Peyton ikke vilde blande sig deri, men kun fulgte det unge Par med Dinene og et behageligt Smil. Hendes Følelser meddeelte sig til alle Tilstuerne, og de stilledes ad hver til Sit. Isabella lod den elskværdige Fanny uden Modstand raade, og da de vare komne ind i Bærelset,

græd hun i Stilhed paa den opmærksomme og sømme Piges Skulder, indtil Fanny syntes, at hendes Taarer flode stærkere, end Kælelsen ved flige Leiligheder kunde tilfige. Miss Singletons Gulken var en Tidlang hurtig og hurtig, indtil hun ved en besynderlig Kraftanstrengelse gav efter for en hjærlig Bemærkning af hendes Veninde, og sit Taarerne lykkeligen standsede; hun hørvede sit Die paa Fanny, reiste sig, medens et skjont Smil straalende paa hendes Ansigt, gjorde en hurtig Undskyldning for hendes altfor store Bevægelse, og bad om at blive ført til sin Broders Kammer.

Mødet imellem Broder og Søster var varmt, men ved Damens Anstrengelse imod sig selv mere fattet, end hendes foregaaende Bevægelse havde givet Grund til at formode. Isabella fandt, at hendes Broder saae bedre ud, og var mindre farligt angreben, end hendes stærke Indbildningskraft havde ledet hende til at formode, og hendes Mod hørvede sig i Forhold dertil; fra sit nedslagne Lune gik hun over til Noget, der lignede Munterhed; hendes skjonne Die var oplivet af saa tillokkende Smil, at Fanny, der havde søiet hende i at følge med ind i Sygestuen, tabte sig i Bestuelser af et Ansigt, der besad saa megen Omstiftelighed, og sad, som om hun var fængslet af et uovervindeligt Tryllerie. Unglingen havde kastet et alvorligt Blik paa Fanny, saasnart som hans Søster havde reist sig fra hans Omsavnelse,

og dette var maaskee første Gang, han havde betragtet Pigens elskværdige Træk, og maatte vende sine Bine bort i Forlegenhed. Han taug et Diebluk, kastede sine Bine paa den aabne Dør, og sagde, idet han ømt greb sin Søsters Haand:

„Og hvor er Dunwoodie, Isabella? Han bliver aldrig træt af at gøre godt. Efter en Dag, som den igaar, har han tilbragt Natten med at flasse mig en Pleierinde, hvis blotte Nærværelse kunde reise mig fra Leiet.“

Udtrykket i Damens Ansigt forandrede sig øieblikkelig; hendes Die soer vildt omkring i Værelset, saa at den ængstelige Pige, der studerede enhver af hendes Bevægelser, følte sig nu ligesaa kraftigen stødt tilbage, som for kort siden tiltrukket. „Dunwoodie!“ svarede Søsteren bevæget, „er han da ikke her? hos os har han ikke været. Jeg troede at have truffet ham hos min Broder!“

„Han har Pligter, som fordrer hans Nærværelse andre Steder. Man siger, Engländerne ere ude ved Hudson, og give vore lette Dropper kun liden Ro; ellers var der vist Intet, som kunde have holdt ham saalange borte fra en saaret Ven. Men, Isabella! dette Møde har angrebet dig altfor stærkt, Du skjælver jo som et Espeløv!“

Isabella svarede ikke, men udstrakte sin Haand imod Borden, hvorpaa stode Ritmesterens Gødemidler. Den opmærksomme Fanny forstod strax hendes Ønsker; et

Glas Band oplivede Isabella noget, og med et mat Smil sagde hun:

„Udenthvi! er det hans Pligt, der opholder ham. Man sagde herovenfor, at det kongelige Detaschement gjorde nogle Bevægelser ved Floden; men jeg passerede Tropperne et Par smaa Mile fra det Sted.“ De sidste Ord kunde neppe høres; de lode mere, som om hun sagde det ved sig selv.

„Paa Marschen, Isabella?“ spurgte Broderen heftig.

„Nei, de vare stegne af, og syntes at hvile,“ svarede hun ligesaa adspredt som før.

Broderen saae forundret paa sin Søster, som sad med sit store sorte Die hæftet paa Gulvet i ubevidst Kandsfraværelse, men han fandt ingen Forklaring. Han vendte derpaa sit Die til Fanny, som forbauset ved dets alvorlige Udtryk, reiste sig, og spurgte hastigt, om han ønskede nogen Hjælp.

„Dersom De kan tilgive min Uhosflighed, Frøken!“ sagde den saarede Officeer, idet han gjorde et svagt Forsøg paa at reise sig, „saa vilde jeg udbede mig Ritmester Lawtons Selskab et Dieblis.“

Fanny styndte sig at meddele dette hans Ønske, og breven af en uforklarlig angstelig Følelse, vendte hun tilbage igjen til sin Plads ved Siden Miss Singleton.

„Lawton!“ sagde Ynglingen utaalmobig, da denne traadte ind, „veed du noget om Majoren?“

Gøsterens Die var nu hæftet paa Pawtons Ansigt. Han gjorde sin Compliment for Damen med en Verdensmands Lethed, forenet med en Soldats Frimodighed, og svarede:

„Hans Tjener har været her to Gange, for at spørge, hvorledes vi havde det i Lazarettet.“

„Og hvorfor ikke han selv?“ spurgte den Anden hurtigt. „Ja, det er et Spørgsmaal, som Majoren bedst kan besvare selv,“ svarede Dragonen tørt; „men du ved vel, at Rødkjolerne ere paa Færde, og Dunwoodie har Commandoen. Disse Englændere maa man passe lidt paa.“

„Ja, det er sandt,“ sagde Singleton langsomt; „men hvordan kan det være, at du er ledig, naar der er Noget at gøre?“

„Min høire Arm er ikke just i den bedste Tilstand, og Noanske har en forstrækkelig tumlende Gang idag,“ sagde Dragonen, og trak paa Skulderen; „desuden er der en anden Grund, jeg kunde anføre, naar det ikke var fordi Miss Wharton aldrig vilde tilgive mig det.“

„Jeg beder Dem, min Herre! siig frem uden at frygte for min Brede,“ sagde Fanny, og gjengjældte Dragonens godmodige Smil med sit elsteværdige Ansigts naturlige Polished.

„Nu vel da! Det er Lugten fra Deres Rjøsken, som forbyder mig at forlade Deres Enemærker, førend

jeg har sat mig iftand til med mere Visshed at tale om Landets Fædme."

"Oh! Tante Jeannette er just ifærd med at gjøre min Faders Gjæstfrihed Væ," sagde Pigen leende, "jeg skulter fra Arbeidet; men jeg vil vist ikke naae hendes Gunst, hvis jeg ikke tilbyder min Hjælp."

Efter en passende Undskyldning til den Fremmede, gik Fanny at opsoge sin Tante, i dybe Tanker over den særegne Charakter og yderlige Følsomhed hos den nye Bekjendt, som Skjæbnen havde bragt i Huset til dem.

Den saarede Officeer fulgte hende med Dinene, da hendes elskværdige Skikkelse svævede med barnlig Ynde ud af Døren, og da hun var ude, bemærkede han:

"Saadan en Tante og Niece træffer man sjældent, Jack! denne synes at være en Fee, men Tanten er en Engel."

"Gi Georg! jeg seer, du kommer dig: Du bliver begejstret."

"Jeg maatte være meget utaknemmelig, saavelsom ufølsom, hvis jeg ikke vilde attestere Miss Peytons Elskværdighed."

"En god moderlig Dame er hun! men hvad Elskværdigheden angaaer, saa veed du, det er Noget, som kommer an paa Smagen. Jeg troer, at hvis hun var et Par Aar yngre, med al Respekt for Kjønnets, et Buz for Miss Singleton, vilde hun være mere efter min Smag."

„Hun kan ikke være tyve Aar endnu.“
 „Oh! uidentviol henvend de nitten,“ sagde Lawton meget alvorlig; „men hun seer blot en Smule ældre ud.“
 „Du har antaget en ældre Søster for Lanten,“ sagde Isabella, og lagde sin skønne Haand paa Invaliddens Mund; „men du maa være stille — dine Følelser begynde at angribe dig.“

I det Samme traadte Sitgreaves ind, og da han lagde Mærke til de forøgede febrilske Symptomer hos den Syge, forstærkede han Befalingen; og Dragonen gik ud at gjøre en Condolence-Visit hos Roanoke, der ligesaavel som han, havde lidt ved den forgangne Nats Kolbotte. Til hans store Glæde erklærede hans Tjener, at Gangeren var ligesaavel Reconvalescent, som Herren, og han fandt, at naar man gned Dyrets Ledes mod uafsladeligen adskillige Timer, kunde det tilfældt sætte Fodderne paa Jorden til, som Herren kaldte det, en systematisk Bevægelse. Der blev strax givet Ordre til at gjøre sig færdig til at samles med de Andre ved de fire Hjørner, saasnart som Ritmesteren havde nydt Noget af det sig nærmende Maaltid.

Smidliertid var Henry Wharton gaaet ind til Wellmere, og da han, der havde været ligesaa uhyggelig ved Nederlaget, kunde sympathisere med Obersten, lykkedes det ham at forsones denne med sig selv. Han blev selgelig istand til at reise sig og berebe sig til at møde

en Medbeiler, om hvem han havde talet saa foragtelig og, som Udsaldet viste, saa ugrundet. Wharton vidste, at denne Ulykke, som de Begge kaldte det, var forvoldet ved Oberstens Fremfusenhed; men han vilde ikke tale om Andet, end det ulykkelige Tilfælde, hvorved Englænderne havde mistet deres Anfører, og om deres deraf følgende Nederlag.

„Kort sagt, Wharton!“ sagde Obersten, idet han satte det ene Been ud af Sengen, „det kunde kaldes en Samling af ulykkelige Hændelser. Deres ustyrlige Hest var Skyld i, at mine Ordre at angribe Oprørerne i Flanken, ikke i Tide bleve bragte til Majoren.“

„Meget sandt,“ svarede Captainen, og kastede den ene Tøffel henimod Sengen; „var vi blot kommet til at høre et Par Gange paa deres Fløie, saa skulde vi nok have faaet disse tappre Virginier til at gøre Høire om.“

„Ja! og det dobbelt saa hurtigt,“ raabte Obersten, med betydelig Hefstighed, idet han lod det andet Been følge det første. „Og saa maatte vi have Guiderne af Veien, og denne Bevægelse gav dem den bedste Leilighed til Angreb.“

„Ja vist,“ sagde Captainen, idet han sendte den anden Tøffel samme Vej, „og den Dunwoodie overseer aldrig en Fordeel.“

„Seg troer, at hvis vi kunde gjøre det om igjen,“ vedblev Obersten, og reiste sig paa Benene, „vilde vi

kunne forandre Tingene betydeligen. Det Vigtigste, som Oprørerne kan blære sig af, er at jeg er bleven Fange. De saa nok, de bleve slagne tilbage, da de prøvede at drive os bort fra Skoven."

"I det Mindste vilde de være blevet det, hvis de havde gjort et Angreb," sagde Captainen, idet han lagde Oberstens Klæder hen til ham.

"Naa ja! det er jo det Samme," sagde Wellmere, medens han klædte sig paa, "at tage en Stilling, der kan skræmme Fjenden, er Hovedsagen i Krigen."

"Ganske vist," sagde Captainen, idet han selv blev lidt begejstret af Soldatens stolte Tølelse; "og saa er indrer De nok, at de ved een Salve bleve aldeles ødelagte."

"Ja vist, ja vist! Havde jeg været der, og kunnet benytte den Fordeel, vilde vi ganske have vendt Lykken imod Yank'erne," sagde Obersten, idet han fuldsørte sit Toilet, og var færdig til at vise sig, fuldkommen tilfreds med sig selv, og ganske overbevist om, at hans Fangenskab alene kunde tilskrives Hændelser, der aldeles ikke kunde beregnes.

Den Efterretning, at Oberst Wellmere vilde deel- tage i Festen, formindskede slet ikke de Tilberedelser, som allerede vare gjorte ved denne høitidelige Leilighed; men da Sara havde modtaget hans Compliment, og med blussende Kinder gjort mange venlige Spørgsmaale om hans Gaars Tilstand, gik hun i egen Person ned

at hjælpe til at forstjønne det, som nu havde dobbelt Interesse for hende.

Trettende Kapitel.

Min Mad jeg rolig vil fortære.

Maaskee det er for sidste Gang!

Min Mod skal uforstyrret være,

Det, Broder! er — min Svanesang.

Kom Naadig Hertug! bliv, og gjør som vi.

Shakspeare.

Duften fra Tillavningen, som var bleven bemærket af Ritmester Lawton, begyndte betydeligen at forøges. Visse behagelige Dunster, som steg op fra Cæsars underjordiske Boliger, gav Dragonen den glædeligste Visshed om, at hans Lugtenerver, der ved slige Leiligheder vare ligesaa skarpe, som hans Dine ved andre, havde trofast udført deres Pligt; og for at nyde de opstigende Sødheder efterhaanden som de passerede forbi, stillede han sig i Winduet saaledes, at ikke en eneste Dunst, ladet med Østerlands Kryderier, kunde komme til Skyerne, uden først at have givet sin Virak som Skat til hans Næse. Dog lod han sig ikke saaledes henrive af denne

bequemme Indretning, at han jo først havde forberedt sig saa godt, som hans Garderobe vilde tillade, til at gjøre Festen tilbørlig Vre. Hans Corpses Uniform var altid et Pas til de stolteste Tasler, og den, han havde, skjøndt lidt luvslidt ved tro Tjeneste og slet Medfart, var pænt børstet og udsmykket til denne Heilighed. Hans Hoved, som af Naturen var bedækket med ravneforte Haar, skinnede nu af en aldeles pletfri Due = Hvidhed; og hans Haand, der ved sin benede, kæmpemæssige Bygning, passede saa godt til Sablen, som den svingede med saa megen Letthed, traadte frem under en Manschet med en næsten qvindelig Pænhed. Forbedringerne ved Dragonens Toilet gik ikke videre, naar man undtager, at hans Støvler skinnede med mere, end Søndagsglands, og hans Sporer glimrede i Solens Straaler, som et værdigt Afkom af Poiene ved Potosi.

Cæsar gik igjennem Bærelserne med en Vigtighedsmine, som langt overgik den, der havde ledsaget ham i hans bedrøvelige Forretning om Morgenens. Han var tidlig vendt hjem fra det Grinde, som Harvey havde sendt ham i, og havde fulgt sin Hersterindes Befaling at komme punktlig og udføre sin Pligt paa behørigt Sted. Og saa alvorlige bleve nu virkelig hans Forretninger, at han kun i stjaalne Dieblikke kunde komme til at fortælle sin beegsorte Kammerat, der var bleven sendt med Wijs Singleton til Acacierne, nogen Deel af de vidunderlige Hæn-

delser fra hiin mærkværdige Nat, som han saa nyligen havde gennemgaaet. Dog ved rigtigheden at bruge de Diebliske, der med Rette kunde kaldes hans egne, meddeelte han saa mange af Hovedmomentene i sin Fortælling, at den Fremmedes Dine aabnede sig til en Størrelse, der gjorde dem aldeles stillede til det betydningsfulde Navn: Glukker. Endog til den Grad af Forbauselse havde Sandsen for det Vidunderlige bragt Regerne, at Miss Peyton fandt det nødvendigt at bruge sin Myndighed, for at faae dem til at opsatte Resten af Historien til en passende Leilighed.

„Ah! Miss Zinnett!“ sagde Cæsar, rystende paa Hovedet, „det var Skæb at see Johnny Birch gaae paa sin' Been, naar han ligg' død.“

Dette endte Samtalen dengang, uagtet den Sorte lovede sig selv, og satte virkelig sin Beslutning i Udforelse, at holde mangen god Fadderfladder om den Ting siden.

Da Spøgelseset saaledes lykkeligen var kommen bort, gik Miss Peytons Forretninger med forøget Held for sig, og da Solen var kommen to Timers Reise ned fra Meridianen, begyndte den høitidelige Procession fra Kjøkkenet til Spisefalen, under Ansørsel af Cæsar, som paa sin flade Haand bar et Fod med en Kalkun paa med en Balanceermesters Behændighed.

Næst efter ham fulgte Ritmester Lawtons Djener,

der kom ansættende i en stiv Marsch, skrævende, som om der skulde være Plads til Hesten, og bar en ægte virginisk Skinke, en Foræring fra Froskenens rige Broder i Accomac. Føreren af denne velsmagende Ret holdt sine Dine paa den med militair Accuratesse, og da han var kommen til sit Bestemmelsessted, vilde det kanskee være vanskeligt at sige, hvilket der indeholdt de fleste Gaster, hans Mund, eller den accomacske Skinke.

Den tredje i Rækken var Oberst Wellmeres Kammergjængere, som i den ene Haand havde et Sæd med Kyllingefricassee, i den anden Østerspostei.

Efter ham marscherede Doctor Sitgreaves's Opvarter, der uvilkaarligen havde grebet en uhyre Terrin, som det, der meest lignede de Ting, som han forstod sig paa, og fulgte efter i sin Plads, indtil Suppens Emmer saa aldeles overdukkede Brillerne, han bar som Tegn paa hans Tjeneste, at da han var kommen til Handlingens Skueplads, var han nødt til at sætte sin Fragt ned paa Gulvet, og tage Brillerne af, for med Sikkerhed at finde Bei imellem de mange Tallerkenvarmere og Stabler af Porcelain, som vare satte hen til Siden.

Dernæst kom den anden Rytter, hvis Forretning det var at opvarte Ritmester Singleton; og ligesom for at rette sin Appetit efter sin Herres svage Tilstand, havde han taget tiltakke med et Par stegte Wender,

indtil deres fristenbe Lugt fik ham til at fortryde at han saa nyligen havde fortæret en Frokost, som var tilslavet for hans Herres Søster, tilligemed en for ham selv.

Den hvide Dreng, som hørte til Huset, førte Arrieren, stønnende under Vægten af adskillige Fæde med Grønt, som Kokken uforsigtigen havde belæstet ham med.

Men dette var langt fra ikke Alt, hvad der var tilslavet til denne høitidelige Leilighed. Cæsar havde aldrig saasnart sat sin Fugl, der for en Uge siden var bleven seet flyvende iblandt Hoilandene ved Duches, uden at brømme om saa snart at komme til at anføre et saa stort Selstak — før han snoede sig mekanisk paa Hælen, og marscherede samme Wei tilbage igjen. I denne Evolution blev den Sorte efterlignet af hans Kammerater, den ene efter den anden, og den anden Procession fulgte i samme Orden. Ved dette fortræffelige Arrangement fandt hele Flokke af Duer, Bagtler, Sneyper, og mange Slags Fiske, Wei til Selstaket ovenpaa.

Et tredie Angreb bragte behørigte Quantiteter af Kartofler, Løg, Roer, Riis, og alle andre Smaaafornødenheder ved et godt Bord; og hermed var da for det Første Bordet dækket.

Bordet stønnede nu af amerikansk Overflødighed, og da Cæsar med et Selvtfredsbedsmil ved dette Syn, havde flyttet ethvert Fæd, som ikke var sat paa Bordet

med hans egne Hænder, gik han hen at melde sin Møder, at hans Forretning lykkeligen var fuldbjort.

En halv Times Tid før det krigerste Tog, vil her have bestrevet, sandt Sted, vare alle Damerne forsvundne, næsten paa samme uforklarlige Maade, som Svallerne flygte for den sig nærmende Vinter. Men Foraaret var kommet igjen, og med det havde de samlet sig med det hele øvrige Selskab i et Bærelse, som ikke havde Sideborde, men en Sopha med indfist Rattun paa, og blev derfor kaldet Kabinet.

Den venlige Pige havde anseet denne Leilighed for ikke alene værdig til overordentlige Anretninger i Kjøkken-departementet, men havde ogsaa fundet det passende, at vise sin egen Person i saadanne Klæder, som kunde gjøre de Gæster Være, som hun holdt det for en Lykke at beværte.

Paa sit Hoved havde hun en Kappe af udsøgt fint Løi, som foran var prydet med en bred Bord af Knipslinger, der udbredte sig om Ansigtet saaledes, at man kunde see nogle kunstige Blomster, der vare satte op i en smagfuld Bouquet paa hendes skønne Pande. Hendes Haars Farve tabte sig i den Overflødighed af Pudder, hvormed det var bedækket; men de fine Krøller forneden gjorde dog, at det ikke saae saa stivt ud, og gave hendes Træk et Anstrøg af quindeligt Blidhed. Hendes Kjole var af svært violet Taft, meget nedringet, med et Livstykke af samme Løi, som passede

lige om Figuren, og viste dens Form fra Skuldren til Livet i de rette Forhold. Af de rige Folder paa Nederdelen kunde man see, at Sparksomhed i Klædebragten ikke hørte til de Tidens Svaghed; Fiskebeens-Poscherne viste fordeelagtigen hele Bygningens Skjønhed, og gav tillige hele Personen en vis Majestæt. Hendes ranke Skabning blev endnu høiere ved et Par Sko af samme Løi som Kjolen, idet deres Hæle lagde meer, end en Tomme til hendes naturlige Væxt. Ermerne vare korte, og sluttede om Armen, indtil de ved Albuerne endte sig i store Manschetter, som i riig Overflodighed hang ned fra Armen, naar hun udstrakte den; og dobbelt og tredobbelt Krepp, kantet med Dresdener Kniplinger, hjalp til at give Haand og Arm, foruden deres naturlige Hvidhed og Symmetrie, endnu mere Fjinhed. En tredobbelt Rød af store Perler omgav hendes Hals, og et Kniplings Tørklæde skjulte tildeels det, som Kjolen lod ubedækket, men som fyrgetyve Aars Erfaring havde lært Miss Peyton at undbrage Beskuelse.

Saaledes paaklædt, i sin oprette Stilling, med den høie Værdighed, der udmærkede de Tidens Levemaade, vilde Damen med sit Blik have gjort en heel Flok af nymodens Skjønheder til Intet.

Saras Smag havde ganske holdt Skridt med Tansens Prydselser; og en Klædning, som kun i Materialier og Farve var forskjellig fra den nysomtalte, viste

ligesaa fordeelagtigen hendes imponerende Skikkelse. Hendes Kjole var af blegrodt Atlask. Men i en Alder af tyve Aar behøvede man ikke det Skjul, som var klogt i de Fyrgetyve, derfor var der Intet, uden en misundelig Bord af udmærket fine Kniplinger, som for endeel skjulte det, som Atlasket ikke bedækkede. Den øverste Deel af Brystet, og Skuldrenes fine Former skinnede i deres naturlige Skønhed, og ligesom hos Bantener var Halsen omgivet af tre Rader Perler; i Ørene vare Ringe med Juveler, som svarede dertil. Hun havde ingen Kappe paa Hovedet, og Haaret var draget op fra Ansigtet, for at give Diet al den Elstellighed, som en Pande kan yde, der er saa blank som Marmor, og saa hvid som Sne. Nogle saa eensomme Krøller faldt smukt ned paa Halsen, og en Bouquet af kunstige Blomster var ogsaa anbragt som en Krone over hendes bydende Pande.

Miss Singleton havde overladt sin Broder til Doctor Sitgreaves's Omsorg, og denne havde været saa lykkelig, at faae Patienten i en dyb Søvn, efter at have stillet nogle feberagtige Symptomer, som fulgte paa det omtalte Møde. Søsteren blev af den opmærksomme Miss Peyton overtalt til at tage Deel i Selstabet, og sad ved Siden af Sara, kun lidet forskjellig fra hende i Udseende, undtagen at hun afflog Brugen af Pudder til sine Ravneløkker, og at hendes ualmindelig

hoie Pande og store glimrende Die gav hendes Træk et Udtryk af Takfulnesshed, som maaskee blev forstærket af hendes Kinds Bleghebed.

Den Sidste og Mindste, men ikke mindst Elsker-dige i dette Skue af qvindelige Undigheder, var Hr. Whar-tons yngste Datter. Vi have allerede bemærket, at Fanny forlod Staden, førend hun havde opnaaet den egentlige qvindelige Laugalder. Nogle faa eventyrlige Aander begyndte allerede at gjøre Indgreb i de Stran-ter, som Sædvanen saalænge havde draget for det smukke Kjønns Bequemmeligheder, og Pigen havde for saa vidt adlydt dem, at hun dog turde betro sin Skjønhed ene paa den Høide, som Naturen havde sat den. Hun havde adskillige Gange den Morgen besluttet at gjøre sig mere end almindelig Umage for sin Paaflædning; og hver Gang tilbragt nogle Minuter med at see ud imod Nor-den, men saa forandrede hun strax sin Beslutning.

Paa bestemt Tid viste Pigen sig i Cabinettet, klædt i en lyseblaa Silkekjole, som i Snit og Fagon meget lignede hendes Søsters. Hendes Haar var overladt til Naturens vilde Krøller, men hæftet op bagtil ved en lang smal Kam af lys Skibpadde, en Farve, som neppe kunde skjælnes fra hendes Lokkers gyldne Anstrog. Hen-des Klædning var uden Følger eller Besætning, og slut-te til Skabningen med en Noiagtighed, som maatte lede Folk til at troe, at den skjelmste Pige havde mere,

end den blotte Formodning om de Skjønheder, den fremstillede for Diet. Et Tørklæbe af rige Dresdener Knipslinger formilde de skønne Omrids af hendes Figur. Hendes Hoved var uden Prydelse, men om Halsen havde hun et Guldsmykke, som foran var hægtet ved en Raas med en Garniol i.

Blandt andre Egenheder havde Doctor Sitgreaves ogsaa den at være Mineralog. Han havde altsaa hele Dagen lagt Mærke til Stenens Skjønhed; men kunde paa ingen Maade begribe, hvad der var ved denne Observation, som kunde kalde Blodet saa stærkt op i Ansigtet paa Pigen. Han kunde gjerne være bleven i den Forundring til sin Dødsdag, hvis ikke Lawton havde været saa god at bemærke, at det var Brede over at han oversaae den Gjenstand, hvorpaa det Vegetoi hvilede.

Sammestinds Handsterne, som skjulte Hænderne og en Deel af Armene, og dog lode saa meget blive tilsynne, at de deilige Former kunde sees, viste nok, som, at der var Ingen tilstede, som skulde prøve den fortryllende, maastee ubevidste qvindelige Magt.

Gengang, og kun eengang, medens de drog til det Taffel, der var beredt med saa megen Skjønksomhed og Kløgt af Cæsar, saae Lawton en Fod, der kom frem nedenfor hendes Kjoles Følde, og viste sin lille Skjønhed indspøbt i en blaa Silketøffel, som var snørt tæt til Foden ved et Brilliantspænde. Rytteren fangede sig

selv i et Gul, idet han tænkte paa, hvor lidet den duede i en Stigbøile, men hvor fortryllende den vilde trippe en Menuet.

Da den Sorte kom paa Dørtærskelen, og gjorde et vist dybt Bu, som i flere Aarhundreder er blevet eens fortolket ved: „Bordet er dækket,“ kom Hr. Whar-
ton, i en Klædeskjole med uhyre Knapper, ansættende meget gravitetist hen imod Miss Singleton, boiede sit pudrede Hoved næsten til en lige Linie med den Haand, han udstrakte, og modtog hendes igjen.

Doctor Sitgreaves viste Miss Peyton samme Høf-
lighed, der og blev ligesaa godt optaget, idet Damen først pauserede lidt, for med statelig Grace at tage sine Handsker paa.

Oberst Wellmere blev bæret med et Smil fra Sara, idet han bød hende sin Arm; og Fanny gav Enderne af sine Borsingre til Ritmester Lawton med en Mine, som talede saa meget for Corpsen, og saa lidet for den Enkelte.

Megen Lid og megen Uleilighed gik tabt, for hele Selskabet til Cæsars store Glæde var arrangeret omkring Bordet, med skyldig Opmærksomhed paa al Etiquet-
tens og Forrangens Punktlighed. Negeren vidste nok, at Møden blev kaldt, og han følte at hans Tre beroede paa Udfaldet.

I de første ti Minutter besandt alle, undtagen Law-
ton, sig i en meget behagelig Stilling; men han var lidt

fortrædelig over Værtens idelige Spørgen og Nøden, hvilket dog var beregnet paa at forhøje hans Nydelse, men i Virkeligheden frembragte det Modsatte. Han kunde jo ikke spise og svare paa eengang, og naar han skulde gjøre det Sidste, maatte han dog lade det Første være.

Nu skulde man til at drikke med Damerne, men da Vinen var ypperlig, og Glasene meget store, var Ritmesteren godmodig over med denne Forstyrrelse. Ja, saa bange var han for at fornærme, eller glemme nogen af de vigtige Smaating, at han begyndte denne Ceremonie med den Dame, som sad ham nærmest, og blev saalænge ved, at ingen af hans skønne Selskaberinder kunde Klage over nogen Partiskhed i denne Henseende.

Hans lange Afholdenhed fra al Slags god Wiin maatte tjene ham til Undskyldning, især da han var udsat for saa stærk en Fristelse, som den, der stod for ham. Hr. Wharton havde været Medlem af en Forsamling af Politikere, hvis Hovedbedrifter for Krigen havde bestaaet i at forsamle sig, og gjøre vise Betragtninger over Tibernes Tegn under Inspirationen af et vist Glufsum, der laves af de Druer, der groe paa den sydlige Side af Den Madeira, og som havde fundet Vej over Vestindien til de nordamerikanske Colonier, efter at have opholdt sig en Stund i det vestlige Archipelagus, for at prøve Climates Virkninger. Af denne Hjertestyrkning var et stort Forraad bragt fra hans Wiinkjælder i

Staden, og noget deraf glimrede endnu i en Glaske foran Ritmesteren, og blussede yppigt i Solens Straaler, som gik paa Skraa igjennem den.

Den fuldkomne Orden og Accuratesse, hvormed Maden var bragt ind, herskede langt fra ikke ved deres udgang. Hensigten var kun at gjøre Bordet ryddeligt, og dette skete næsten paa Harpyernes Maneer, ved at strabe sammen, støde af Beien, slaae itu, og spille, hvorved snart de oversflødige Levninger af Maaltidet kom bort. Og nu begyndte en anden Procession, ved hvilket et nyt Skue af Bagværk, med hvad dertil almindeligen hører, prydede Bordet.

Hr. Wharton stænkede i Glasset for sin Dame, rakte Glasken derpaa til en af Gæsterne, og sagde med et dybt Buf: „Miss Singleton vil maaskee gjøre os den Ære at proponere en Skaal.“

Endstjøndt der i denne Bevægelse ikke var Andet, end hvad der hver Dag skete ved flige Leiligheder, skælvede Damen dog, blev rød og bleg, og det lod, som om hun søgte at samle sine Tanker, indtil hun ved sin oprørte Sindstemning havde gjort hele Selskabet opmærksom paa sig; og uagtet sin Bestræbelse for at tænke paa en Anden, sagde hun dog med svag Stemme: „Major Dunwoodie!“

Denne Skaal blev af alle, uden Oberst Wellmere, drukken med Glæde; men han vædede blot sine Læber, og

tegnede Figurer paa Bordet med den Viin, han havde spildt; og Fanny tænkte dybt over Isabellas Manerer, der dog i sig selv ikke vilde have opvakt Mistanke.

Tilfidsst brød Obersten Tauscheden, og sagde ganske høit til Lawton: „jeg formoder, at denne Hr. Dunwoodie vil avancere i den oprørske Armee ved den Fordeel, som mit Uheld gav ham over min Commando?“

Rytteren havde fuldkommen tilfredsstillet Naturens Krav; og da der maaskee med Undtagelse af Washington og hans umiddelbare Overmand, ikke var nogen Moers Sjæl, hvis Misfornoielse han brød sig det Ringeste om, var det ham det Samme, enten han talede eller sloges med Gen. Han stænkede derfor lidt i sit Glas af sin Yndlingsflaaske, og svarede med beundringsværdig Kulde: „jeg beder om Forlabelse, Hr. Oberst! Major Dunwoodie skylder de forenede Stater i Nordamerika sin Huldskab og Trostak, og hvor han skylder den, der yder han den, og er ingen Oprører. Befordret haaber jeg, han bliver, baade fordi han fortjener det, og fordi jeg staaer næst efter ham i Rang; men jeg veed ikke, hvad De kalder Uheld, uden De maaskee anseer det at møde de virginske Ryttere for et Uheld.“

„Vi ville ikke være uenige om et Udtryk,“ sagde Obersten stolt. „Jeg talede, som Pligten imod min Konge bød mig; men kalder De ikke det et Uheld for et Regiment, at miste sin Chef?“

„Jo det maa det vidst være,” sagde Ritmesteren meget betydningsfuldt.

„Miss Peyton! vil De gjøre os den Ære at proponere en Skaal?” raabte Barten, der gjerne vilde standse en Samtale, hvori hans Mening maaskee kunde blive forlangt.

Krokenen bøjede med uendelig Værdighed sit Hoved, idet hun nærnebe „General Montrose;” og hendes Neven smilede, da han bemærkede, at den længe fraværende Robme igjen stjal sig over hendes skønne Træk.

„Der er intet mere tvivlsomt Udtryk, end det Ord, Uheld,” sagde Feldtskieren, uden at agte paa Bårtens fine Manoeuvre; „Nogle kalde een Ting Uheld, Andre det Mobsatte: Uheld avler Uheld; Livet er et Uheld, fordi det kan være Middel til at døie Uheld; og Døden er et Uheld, fordi den forkorter Livets Nydelser.”

„Det er et Uheld, at vor Messe ikke har saadan en Biin, som denne,” afbrød Rytteren hurtigt, og skjænkede i, for at bøde paa Manglen.

„Vi ville gjøre Dem Besteed med en Skaal beri, Hr. Ritmester, da den lader til at smage dem,” sagde Hr. Wharton, endnu uvis om, hvad Udfald alle disse Uheld vilde faae.

Idet Lawton fyldte Glasset til Randen, sagde han med et skarpt Diekast til Obersten: „En aaben Mark, og lige Fordele!”

„Jeg drikker Skaalen;“ sagde Feldtskæren alvorlig, „da Høfligheden byder det; men jeg ønsker aldrig at see Esquadronen nærmere ved Fjenden, end et langt Pistolskud.“

„Jeg maa sige, Hr. Archibald Sitgreaves!“ sagde Rytteren heftig, „det er et forbandet uvenstabeligt Ønste!“

Damerne saae sig om, og Frøken Peyton gjorde en Mine til at gaae bort, som strax blev adlydt af hele Skaren af de yngre Skjønne. Denne pludselige Bevægelse gjorde Ritmesteren lidt forlegen, og han fremstammede en Undskyldning til Fanny, som stod ham nærmest, hvilken den lattermelde Pige optog meget godmodigt, af Agtelse for den Kjole, han bar, skjøndt hun vidste, det vilde skaffe hendes Søster Velighed til Triumph for en heel Maaned.

„Det er jo dog ogsaa uvenstabeligt at ønske et Menneske saalangt bort fra sine Venner,“ sagde Ritmesteren godhjertig paa en Maade, som viste hans Villighed til at forliges, men det var forsilbdigt: Damerne forsoiede sig med megen Værdighed bort, under mange Buk og Complimenter fra Alle, uden Dragonen, der var som falben fra Skyerne; hans Ulykke bragte hans Tanker aldeles til at standse. Hr. Wharton gjorde en stor Mængde Undskyldninger for sine Gæster, og gik ud af Bærelset, fulgt af sin Søn, hvorpaa Begge forlode Huset. Damerne's Bortgang var et Signal for Doctoren til

at tage sit Sigarsouderal frem, og da han paa en vis kynbig Maade havde sat een deraf i et Hjørne af Munden, blev den følgende Samtale aldeles ikke forstyrret.

„Hvis der gives Noget, som kan forsøbe Gangens Tab og Saar, maa det være den Lykke, at lide i Nærheden af de Damer, som nu have forladt os,” sagde Obersten galant, da han sølte, hvad han skyldte den Gæstfrihed, han nød, og maaskee ogsaa blev bevæget af en sødere Følelse.

Doctoren kastede et taust Opmærksomhedsblik paa det sorte Tørklæde om Englænderens Hals, idet han med en Adepts Færdighed rystede Asken af sin Sigar, og svarede:

„Medfølelse og en venlig Behandling have uden Tvivl meget god Indflydelse paa det menneskelige System. Der er en noie Forbindelse imellem de moralske og physiske Følelser; men dog fordres der mere til at udføre en Guur og bringe Naturen tilbage til den Sundheds Tilstand, den har tabt, end det, der kan flyde af Sympathien uden Veiledning. Det er ved slige Leiligheder, at Kundst —” Doctoren kom her af en Hændelse til at see Rytteren i Diet, der var nær ved at glemvinde sin Godmodighed; han drog to eller tre stærke Pust af sin Sigar i heftig Brede, og forsøgte derpaa at slutte sin Bemærkning. „Ja, ved slige Leiligheder er det, at den Kundskab, som flyder af — af —”

„Hvad behager?“ spurgte Obersten, idet han nippede til sit Glas.

„Ja, min Herre!“ sagde Operatøren, og vendte Rawton ganske Ryggen; „jeg vilde sige, at et Grødomsslag ikke kan faae en brudt Arm heel.“

„Desto værre!“ udbragte Rytteren, da han igjen vovede at lade sin Stemme høre.

„Nu Hr. Oberst! Dem, som en Mand af Opdragelse,“ sagde Feldtsjæren, meget alvorlig, „kan jeg med Sikkerhed appellere til.“ Obersten bukkede med Tilfredshed. „De maa vel have bemærket det skrækkelige Huus, som denne Herres Folk holdt i Deres Seledder.“ Obersten blev igjen alvorlig. „De saae, at naar Hugget faldt paa deres Lemmer, var Livet uden Skaansel udslukt, og alt Haab om videnskabelig Hjælp aldeles tabt. De saae, at visse gabende Saar frembragtes, som maatte være dødelige endog under den meest øvede Chirurgs Hænder. — Nu, Hr. Oberst! til Dem vender jeg mig, vis paa min Triumph, for at faae at vide, om ikke Deres Detaschement vilde ligesaa sikkert være bleven slaaet, hvis alle Folkene havde, for Exempel, mistet den høire Arm, som om de havde mistet deres Hoveder?“

„Triumphen ved deres Appellation er lidt vel overilet, min Herre!“ sagde Wellmere, stød over den ulykkelige Forbindelse af Udtryk i Doctorsens Spørgsmaal.

„Er Frihedens Sag gaaet et Skridt videre ved

saadan uoverlagt Grusomhed i Felbten?" vedblev Doctoren, uden at bemærke Oberstens tvetydige Svar, og kun tænkende paa sit Yndlingsprincip, Livet.

"Jeg maa først spørge, om Frihedens Sag paa nogen Maade har vundet ved nogen Mands Tjeneste i den oprørste Armee," sagde Obersten bestemt.

"Friheden?" sagde Operatøren forstrækket; "gode Gud! hvad stride vi da for?"

"Slaverie, min Herre! — Ja netop, Slaverie!" udraabte Englænderen, "De sætter et Pøbel-Tyrannie paa en øm og overbærende Monarks Throne. Hvorledes kan dette have Dvereensstemmelse med deres saa høit prisste Frihed?"

"Dvereensstemmelse?" gjentog Chirurgen, kaster et vildt Blik omkring sig, da han hørte flige skarpe Angreb imod en Sag, som han saa længe havde anseet for hellig.

"Ja vist, Dvereensstemmelse. Deres Congres af Røvere have udgivet et Manifest, hvori de fremsætte de politiske Rettigheders Liighed."

"Ganske sandt, min Herre! og det er meget rigtigheden."

"Jeg taler ikke om Rigtigheden deraf. Men hvis det er sandt, hvorfor vil De da ikke sætte Deres Slaver i Frihed?" raabte Bellmere i en Tone, der tydeligen viste, at han havde ført Triumphen over til sin Standard.

Enhver Amerikaner føler sig ydmyget ved den Nød-

venbighed at maatte forsvare sit Land imod en Beshyldning for Uovereensstemmelse og Uretfærdighed i denne Forstand; hans Følelser ligne meget den Mands, som er nødt til at fralægge sig en vanærende Beshyldning, om han end veed, at den er falsk. I Grunden havde Doctor Sitzgreaves meget god Forstand, og da han saaledes blev opfordret, tog han sig for Alvor paa at forsvare sig.

„Vi antage det for Frihed, at have en Stemme i det Raad, af hvilket vi styres. Vi ansee det for haardt, at blive regjeret af et Folk, som er tre tusinde Mile fjernet fra os, og som ikke kan have en eneste politisk Interesse i Fælledskab med os. Jeg taler slet ikke om Undertrykkelse; Barnet var myndigt, og havde alle de deraf flydende Rettigheder. I flige Tilfælde er der kun een Domstoel at appellere til angaaende en Nations Rettigheder — det er Magten, og nu gjøre vi denne Appellation.“

„Slige Værdomme kunne maaſtee svare til Deres nærværende Hensigter,“ sagde Wellmere med et foragteligt Smil; „men jeg er bange for, at det strider imod alle dannede Nations Meninger og Sædvaner.“

„Det er overeensstemmende med alle Nations Sædvaner,“ sagde Feldtskjæren i samme Tone, og drak Lægeton til, der ligesaameget glædede sig over sin Kammerats Forstand, som han misbilligede, hvad han kaldte medicinsk

Snak. „Hvo vilde lade sig beherske, naar han selv kan herske? Den eneste fornuftige Grund, man maa antage, er den, at ethvert Selskab har Ret til at regjere sig selv, naar det paa ingen Maade fornærmer Guds Love.“

„Og er det at holde sine Medmennesker i Fængselskab overensstemmende med disse Love?“

Doctoren brast endnu et Glas, rømmede sig engang, og vendte derpaa igjen tilbage til Striden.

„Min Herre!“ sagde han, „Slaverie er af meget gammel Oprindelse, og synes ikke at have været indskrænket til nogen særegen Religion eller Regjeringsform; enhver Nation af det civiliserede Europa holder, eller har holdt sine Medmennesker i denne Slags Undertrykkelse.“

„De vil dog vel undtage Storbritannien, min Herre!“ raabte Obersten stolt.

„Nei!“ vedblev Chirurgen med Sikkerhed, da han folte, at han bragte Krigen ud af sit eget Land; „jeg kan ikke undtage Storbritannien. Det var Englands Børn, Englands Skibe, Englands Love, som først indførte Skikken i vore Stater, og paa dets egne Indretninger maa Dommen falde tilbage. Sandt er det, vi vedblive med denne Skik; men vi maa enten gradvis erholde et Middel derimod, eller ogsaa skabe et Onde, som er større, end det, vi for Dieblikket udstaae. Uden tvivl vil Slavernes Frigivelse, efterhaanden som vi gaae

videre frem, ogsaa følge efter, indtil disse skønne Egne endelig vil eksistere uden et eneste Exempel paa, at Skaberens Billede holdes i en Tilstand, som gjør ham udfikket til at domme om denne Skabers Godhed."

Man vil erindre, at Doctor Sitgreaves taledede for fyrgethye Kar siden, og Wellmere var ikke istand til at modsiges hans prophetiske Bemærkning.

Da Englænderen fandt, at Gjenstanden overgik hans Forstand, trak han sig tilbage til det Værelse, hvor Damerne havde forsamlet sig, og ved Saras og hendes Lantes Side fandt han en behageligere Beskjæftigelse med at fortælle det moderne Livs Tilbragelser i Hovedstaden, og gjenkalde tusinde smaa Anekdoter fra deres forrige selskabelige Samliv. Miss Peyton var en fornyet Tilhører, medens hun uddeelte Theebordets Gaver med sædvanlig Ynde, og Sara meget ofte bukkede sit blussende Ansigt ned til Sytpiet i hendes Skjød ved Oberstens smigrende Bemærkninger.

Den Samtale, vi have omtalt, frembragte fuldkommen Fred imellem Chirurgen og hans Kammerat; og da den Første havde gjort et Besøg hos Singleton, toge de Afsked fra Damerne, og rede bort, den Første, for at see til de Syge i Leiren, den Sidste, for at komme til sin Escadron igjen. Men deres Vortreise blev standset i Porten ved Noget, hvorom vi ville tale i næste Kapitel.

Fiortende Kapitel.

De hvide Løkker, som eengang hviled'
 Lyndt spredte rundt om paa værdige Jæse,
 Ei mere jeg moder; — det Die, som smiled'
 Saa ydmygt i Bønnen, i Troen tilvisse
 Saa kraftigt og fromt — er sunket i Døden.
 Dog — nu er han salig, stands derfor, o Laare!
 Sejndt mere end Tattig, tilfreds selv i Nøden;
 Nu hviler han roligt paa Dødningsgebaare.

Erabbe.

Vi have allerede sagt, at den Døde bliver efter amerikansk Skik kun i kort Tid overladt til de Sorgendes Bestuelse; men Nødvendigheden af at maatte sørge for sin egen Sikkerhed drev Bispekræmmeren til endog at forkorte denne. I den Forvirring og Bevægelse, som frembragtes ved de Tildragelser, vi have fortalt, gik den ældre Birchs Død ubemærket hen; dog blev snart et saa stort Antal af de umiddelbare Naboer samlet, at man kunde udføre de sædvanlige Begravelsesstikke med den Døde. Det var denne ydmyge Procession, som standsede Rytterens og Doctorens Fremadskriden. Fire Karle bære Liget paa en slet Baare, og fire andre gik foran, for at afløse deres Benner. Harey gik nærmest ved Kisten, og ved Siden af ham Katy Spionen, 3 H.

Haynes i dyb Belymring; og næst efter Sørgeparret, kom Hr. Wharton og den engelske Captain. To eller tre gamle Mænd og Qvinder tilligemed nogle faa Smaadrenge sluttede Toget. Ritmester Lawton sad ganste stille i Sædlen saalænge indtil Liigbærerne kom ligeover for ham, og da var det først, at Harvey løstede sine Dine i Beiret, og saae den Fiende, han frygtede meest, saa nær ved sig. Hans første Tanke var Flugt; men da han havde fattet sig, hørstede han sit Die paa sin Faders Liigkiste, og gik forbi Dragonen med faste Skridt, men med hulmenende Hjerte, Lawton løstede langsomt sin Hat fra Hovedet, og blev ubedækket, indtil Hr. Wharton og hans Søn vare gaaet forbi ham, derpaa reed han med Feldtskjæren ganste mageligt bag efter i en dyb Taushed. Cæsar bukkede op fra Kjølederkjølkenet, og med et høitideligt Ansigt sluttede han sig til Toget, skjøndt med en ydmyg Mine og i ærbødigt Afstand fra Rytteren. Ydmygheden kom af hans sorte Farve, Erbødigheden af den Frygt, der herskede i hans Bryst, naar Ritmesteren saae paa ham. Cæsar havde bundet om sin Arm, libet over Albuen, en blændende hvid Serviet, da det var den eneste Gang efter hans Afreise fra Staden, han havde Leilighed til at vise sig i en Tjeners Sørgebragt. Han holdt meget paa det Udvortes, og var desuden bleven ansporet ved sin Vyst til at vise sin sorte Ben fra Georgia, hvor pænt

en Liigbegjængelse i New-York saae ud; og hans hestige Iver havde ingen anden Virkning end en blid Forelæsning af Miss Peyton om Sømmeligheden, da han kom hjem. At han havde fulgt med, var ganske godt i og for sig; men Servietten blev anseet for en overflødig Ceremonie ved en saadan Mands Liigbegjængelse, som selv havde udført alle huuslige Syssler. Begravelsesstedet var en Indhegning paa Hr. Whartons Løb, der var omgivet af et Steengjerde, og nogle Aar isoreveien affondret til det Brug. Dog var det ikke bestemt til Begravelsessted for hans egen Familie. Forinden Ildebranden, der rasede paa den Tid, da Englænderne toge New-York i Besiddelse, havde lagt Trinity i Aste, var der paa dens Mure en smuk forgyldt Table, som fortalte om hans døde Forældres Dyder, og under et Marmorflag i een af Kirkens Hjørner hvilede deres Been i Stilhed. Ritmester Lawton gjorde en Bevægelse, som om han vilde følge med Liigtoget, da det forlod Landeveien, for at drage ind paa den Mark, som indsluttede de Dødes simple Grave; men han blev kaldt tilbage ved et Bink af hans Kamerat, som betegnede, at han tog en fejl Vei.

„Hvilken af alle de forstjellige Maader, som Mennesket har valgt for at disponere over de jordiske Levninger, skulde man vel antage for den bedste, Ritmester Lawton?“ sagde Chirurgen, idet de skiltes fra de

Andre. „I nogle Lande udsættes Liget, for at opædes af de vilde Dyr, i andre hænges det ud i Luften, for at forðunste; i atter andre bliver det fortæret ved Baalet, og endeligen begravet det i Jordens Stjød. Ethvert Folk har sin egen Maade, og hvilken skal man nu give Fortrinet?“

„De ere alle meget fortrinlige,“ sagde Lawton, uden at bryde sig om den Andens lange Tale, og blev ved at see efter den Gruppe, de havde forladt; „hvilken synes Du bedst om?“

„Den sidste, som den, vi selv bruge,“ sagde Operatøren bestemt. „Ved de andre tre berøves Leiligheden til Dissection; men ved den sidste kan Risten gjerne ligge stille i Graven, medens Lævingerne benyttes til videnskabeligt Brug. Ak, Lawton! jeg har sammenligningsviis kun faa Leiligheder af den Art, imod hvad jeg ventede, da jeg gik i Armeens Tjeneste.“

„Hvor mange af flige Fornoielser kan Du vel have om Aaret?“ spurgte Ritmesteren tørt, og drog Blikket fra Begravelsen.

„Ikke tolv engang, paa min Ære!“ svarede Felbte Stjæren bedrøveligen. „Min største Fordeel seer jeg, naar Corpsen er detacheret; thi naar vi ere forenede med Hovedarmeen, saa er der saa mange Drenge, som skulle tilfredsstilles, at jeg helstent faaer et godt Cadaver.“

De unge ere skrækkelig ødsle, og saa graadige som Ravne."

"Tolv!" gentog Rytteren forundret, "hvad! og jeg kaster Jer mere, end det Antal med mine egne Hænder!"

"Oh, Jack!" svarede den Anden, idet han med stor Omhed røkkede Gjenstanden nærmere; "det er sjældent, at jeg kan gøre Noget med Dine Patienter, Du skæmmer dem saa gyseligt. Troe mig, naar jeg siger Dig, det som Ven — aldeles som Ven: Dit System er galt; thi du ødelægger Livet, og desuden forðærver Du Lege-met saaledes, at det ikke duer engang til det eneste Brug, man kan gøre af et dødt Menneske."

Rytteren taug stille, hvilket han troede, vilde være den bedste Maade til at holde Freden vedlige imellem dem; og Feldtskjæren, der just havde kastet det sidste Blik paa Begravelsen, dreiede Hovedet om, da de rede omkring Foden af den Høi, som udelukkede Dalen fra deres Synskreds, og vedblev med en Art undertrykket Suk:

"Man kunde maaskee faae en naturlig Død ud fra det Begravelsessted i Nat, hvis der blot var Tid og Leilighed; Patienten er vel Fader til den Dame, vi faae imorges?"

"Hundedoctoren! hun med de blaae Kinder?" sagde Rytteren, med et polist Smil, som allerede begyndte at gøre hans Kamerat urolig; "nei, den Dame var ikke

hans Datter, kun hans medicinske Oppasserke; og den Harvey, hvis Navn hun fik til at rime sig med ethvert Ord i sin Sang, er den berømte Bispefræmmerspion."

"Hvad!" udraabde den forbausede Feldtskær; "han, som smed Dig af Hesten?"

"Intet Menneske har nogensinde kastet mig af Hesten, Hr. Doctor!" sagde Dragonen med overordentlig Værdighed. "Jeg faldt ved et Feiltrin af Noanøke; vi kysede Jorden Begge paa eengang,"

"Man kan see, det har været en varm Omfavnelse, af de Elskovs Pletter, den har sat paa Din Hud," svarede Lægen med noget af den Andens Polisthed; "men det gjør mig særdeles ondt, at Du ikke kan finde, hvor det fladderagtige Skarn ligger skjult."

"Han fulgte sin Fader til Jorden," sagde Rytteren fattet.

"Hvad! og Du lod ham gaae?" raabte Lægen, med ualmindelig Hestighed, idet han øieblikkeligen standsede sin Hest. "Lad os vende om strax, og gribe ham! Imorgen seer Du ham hængt, Jack! og, jeg vil sandt for Gud! bisætere ham."

"Stille, min kjære Archibald! stille! vilde du anholde et Menneske, som viser sin gode Fader den sidste Tjeneste. Lad mig om det! jeg indestaar dig for, han skal faae, hvad der tilkommer ham."

Doctoren fremmumlede sin Misforngielse over denne

Opsættelse af hans Hævn, men var nødt til at give sig tilfreds, da han havde Ord for at hædre det Belansthændige. De vedbleve derfor deres Ridt til Corpsets Qvarteer, under adskillige Samtaler om det menneskelige Legems gode Behandling.

Birch vedligeholdte det alvorlige og fattede Bæsen, som man holdt for bedst passende ved slige Leiligheder for en Mand, som sørgede, men Katy maatte udvise det blidere Kjens Omhed. Der gives nogle Menneſter, hvis Følelser ere af den Natur, at de ikke kunne græde, uden det er i ordentligt Selskab, og Katy var netop meget hengiven til selskabelige Dyder; da hun saa sig om i Forsamlingen, fandt hun, at de saa qvindeliche Personer, som vare tilstede, havde alle hæftet deres Bine paa hende i høitidelig Forventning, og Virkningen var sieblikkelig. Pigen græd virkelig, og vandt i en ikke ubetydelig Grad Tilskuernes Medlidenhed og Roes for et ømt Gemyt. Harvens Ansigtsmuskler kunde man see, bevæge sig, og idet den første Jordklump faldt ned paa Risten, og opsendte hiin dumpe, hule Lyd, som saa veltalende forkynnder Menneſkets Dodelighed, blev hans hele Legemsbygning rystet; han bøiede sig ned, som i et Anfald af Smerte, Jingrene arbeidede, og der var et Udtryk i han Ansigt, som syntes at forkynnde en Sønderflidelse af hans Sjæl; men han anstrængte sig, og det forsvandt. Han stod nu opreist, drog

sin Kande dybt, og saae sig om med en ophøiet Mine, som næsten syntes at smile ved Bevidstheden om at have erholdt Herredømmet. Graven blev snart opfyldt, en rue Steen sat paa hver sin Ende, for at betegne dens Beliggenhed, og en Græstørv med visjent Græs, et Symbol paa den Afsødes Skjæbne, blev lagt ovenpaa. Da alt var fuldbendt, stillede Naboerne, som hver især havde gjort sit til at udføre denne Pligt, sig rolige omkring Graven, toge deres Hætte af, og saae hen til den Sorgende, der nu sølte sig ganske ene i Verden. Han tog ogsaa sin Hætte af, taug et Dieblis, for at samle Styrke, og sagde derpaa:

„Mine Venner og Naboer! Jeg takker Eder, fordi I hjalp mig at begrave min Fader.”

En høitidelig Tausshed fulgte efter denne korte Slutningsformular; derpaa skiltes Forsamlingen ad, nogle gik med Sørgeparret tilbage til det Bolig, men forlod det ved Døren. Kræmmeren og Katy bleve fulgte ind i Hytten af en Mand, som var vel bekendt i hele Omegnen under Navn af „Speculanten”. Katy saae med strækkelige Forvarfser, at han traadte ind efter dem, men Harvey bød ham høflig en Stol, og lod til at være ganske forberedt paa hans Besøg.

Kræmmeren gik til Døren, skuede forsigtigen omkring i Dalen, og vendte hurtigt tilbage, for at begynde følgende Samtale:

„Solen har just forladt Toppen af den østlige Hoi. Min Tid er kort; her er Skjødets paa Huset og Lodden, alt lovformeligen udsærdiget.“

Den Fremmede tog imod Papiret, og studerede dets Indhold med en Noiagtighed, som deels kom af hans naturlige Forsigtighed, deels af den ulykkelige Omstændighed, at hans Opdragelse var bleven slemt forsomt i hans Barndom. Den Tid, som tilbragtes med denne Ejedelige Forretning, brugte Harvey til at samle visse Artikler, som han besluttede at pakke ind imellem det Forraad, som skulde forlade Huset med ham selv. Katy havde allerede spurgt Kræmmeren, om den Afdøde havde efterladt sig noget Testamente, og saae, at Bibelen blev lagt paa Bunden af den nye Pakke, som hun havde forærdiget til ham, med den meest stoiske Egegyltighed. Men da de sex Solvsteer bleve forsigtigen lagte ved Siden af den, da blev hun pludselig greben af Samvittighedsnag over saadan skjændig Vdelæggelse af Eiendom, og brød derfor temmelig kort Tausheden med de Ord:

„Naar du engang gifter Dig, Harvey! kan du da undvære disse hersens Steer?“

„Jeg gifter mig aldrig,“ sagde han laconisk.

„Naa ja! du behøver nu inte at være saa kort for Hovedet. Der er nok Ingen, der har beedt dig derom. Men jeg gad dog vide, hvad du stal med saa mange Steer som Pebersvend. Hvad mig angaaer,

saa maa jeg sige, jeg synes det er enhver Mands Pligt, som er saa godt forsynet, at ernære en Familie med Kone og Børn."

Paa den Tid, da Katy gjorde denne Bemærkning, bestod den Formue, som et Fruentimmer i hendes Klasse almindeligviis besad, i en Ko, en Seng, og hendes egne Hænder's Gjæringer, Pudebaar, Lagener og Tæpper; var Lykken meget gunstig, da et halvt Dusin Solvsteer. Hun selv havde ved egen Flid og Klogskab erholdt alle de andre Fornødenheder til at fuldstændiggjøre sit Udstyr, og kunde naturligviis ikke see de Ting, som hun saa længe havde regnet for sine egne, forsvinde i den uhyre Pakke, uden en Misfornoielse, som aldeles ikke formindstedes ved den Erklæring, der gik forud for Handlingen. Men Harvey brød sig ikke om hendes Meninger eller Følelser, og vedblev at fylde sin Pakke, der snart vorede til den almindelige Størrelse.

"Jeg er dog mestendeels lidt frygtsomt over dette Stjæbe," sagde endelig Kjøberen, da han havde gjen-nemstuderet det.

"Hvorfor det?" sagde Harvey hurtigt.

"Jeg er bange for, det vil ikke gjælde for Retten. Jeg veed, at to af Naboerne imorgen vilde anbrage om Confiscation af Huset; og hvis jeg nu skulde gaae hen og give mine fyrgetyve Dalere, det vilde da være et Dødsflag for mig."

„De kunne jo dog ikke tage mere, end hvad der tilhører mig,” sagde Bissekræmmeren kolbt; „betal mig to hundrede Daler, saa er Huset Eders; I er jo en velbekjendt Whig, og I er i det Mindste ville de ikke forurolige.” Medens han talede, var der en forunderlig Blanding af Bitterhed og Omsorg for at faae solgt sin Eiendom i hans Tone.

„Siig hundrede, og lad saa det være afgjort,” svarede Manden med noget, som skulde gjælde for et godmodigt Smil.

„Afgjort!” gjentog Harvey forundret; „jeg troede, at det var allerede afgjort.”

„Intet er afgjort,” sagde Kjøberen med et halvtilfredst Grin, „førend Papirerne er overleveret, og Pengene betalt.”

„I har jo Papiret,” svarede Harvey hurtigt.

„Ja! og jeg beholder det ogsaa, om I saa ikke vil have Pengene,” sagde Speculanten grinende. „Naa! saa siig da halvandet hundrede, saa er det det Samme. See der! — her er lige Penge.”

Kræmmeren saae ud af Vinduet, og bemærkede med Sorg, at Aftenen nærmede sig stærkt, og vidste vel, at han satte sit Liv i Fare, hvis han blev i Huset, efterat det var bleven mørkt; dog kunde han ikke udholde den Tanke, at blive saa skjændigen snydt med en Handel, som allerede var fuldkomment afgjort. Han tøvede.

„Ja, ja!“ sagde Kjøberen, idet han reiste sig. „Kanskøe I kan faae en Anden at handle med inden imorgen. Men hvis ikke, saa vil jere Fordringer ikke gjælde meget herefter.“

„Tag det, Harvey!“ sagde Katy, som følte det umueligt at modstaae et Tilbud som dette, alt i engelske Guineer. Hendes Stemme vækkede Harvey, og en ny Idee syntes at falde ham ind.

„Lad gaae da!“ sagde han, vendte sig til Katy, og lagde endeel af Pengene i hendes Haand, idet han vedblev: „havde jeg andre Midler til at betale dig, saa vilde jeg hellere have mistet Alt, end blive snydt for en Deel deraf.“

„Du kan endnu miste Alt,“ mumlede den Fremmede med et Grin, idet han reiste sig og gik.

„Ja!“ sagde Katy, idet hun fulgte ham med Dignene; „han kjender din Ulykke, Harvey! Han tænker ligesom jeg, nu da den gamle Mand er borte, vil du savne Een, der med Omhu kan tage sig af dine Sager.“

Dissekrammeren var især med at ordne Sagerne til sin Afreise, og tog ingen Notice af denne Bemærkning; men Katy gjorde et nyt Angreb. Hun havde i saa mange Aar levet i Forventning om et ganske andet Udfald, end det, der nu rimeligviis vilde indtræffe, at Tanken om Adskillelse begyndte at gjøre hende mere uro-

lig, end hun havde troet, hun kunde blive for et Menneske, der var saa forladt og venneløs, som Harvey.

„Har du et andet Huus at gaae til?“ spurgte hun med ualmindelig Følelse.

„Forsynet vil nok skaffe mig et Hjem,“ sagde Harvey med mærkelig skjælvende Stemme.

„Ja, men det bliver kanskee inte som du vil ha det.“ —

„Den Fattige maa ikke være kræsen.“

„Jeg er saamæn slets inte kræsen,“ sagde Katy hastig; „men jeg holder dog nok af at see Alting pænt, og paa rette Sted; og dog vilde det ikke holde haardt med at faae mig til at forlade dette Sted. Jeg kan ikke sige, at jeg holder af Folkene her.“

„Dalen er skøn,“ sagde Kræmmeren med Varme, „og Folkene ligesom hele Menneskeslægten. Men mig er den ligegyldig; alle Steder ere mig nu eens, og alle Ansigter lige fremmede.“ Medens han sagde dette, lod han det falde, han var isærd med at pakke ind, og satte sig ned paa en Kiste med et trostløst Glendighedsblik.

„Ikke saadan, ikke saadan!“ udbroð Katy, og skubbebe uvilkaarligen sin Stol nærmere hen til Bispekrammeren; „ikke saadan, Harvey! du maa da i det Mindste kjende mig; mit Ansigt kan ikke være dig fremmed.“

Birch kastede langsomt Blikket paa hendes Ansigt, det vilste mere Følelse, og mindre Egennytte, end han

nogensinde for havde seet deri; han tog blidt hendes Haand, og hans egne Træk mistede noget af deres smertelige Udtryk, idet han sagde:

„Ja, min gode Pige! du i det Mindste er ikke fremmed for mig; du maa lade mig vedersfares Ret. Naar Andre bagtale mig, vil maaskee dine Følelser lede dig til at sige Noget til mit Forsvar.“

„Det vil jeg — det har jeg altid villet,“ sagde Katy med Varme; „jeg skal forsvare dig Harvey! til den sidste Draabe. Lad mig høre dem, som tør bagtale dig! — Du har Ret, Harvey! jeg er partist og retfærdig imod dig. Hvad om du saa holder af Kongen! jeg har tidt hørt, at han i Grunden skal være en god Mand; men der er ingen Gudsfrugt i det gamle Land; for alle Mennesker siger, at Ministrene er saa skrækkelig flemme.“

Bispekræmmeren gik med mærkelig Sorg op og ned i Stuen. Hans Die havde et Udseende af Billedhed, som Katy aldrig før havde seet, og hans Skridt vare aasmalte med en Værdighed, der skræmmede hende.

„Medens han levede,“ udbrod Harvey, der ikke var istand til at undertrykke sine Følelser, „var der dog Gen, som læste i mit Hjerte. Hvilken Trøst var det ei, at vende tilbage fra mine hemmelige Færens Veie, fra de Fornærmelser og Uretfærdigheder, jeg maatte lide, for at modtage hans Velsignelse og Bisald! Men han er

død!" vedblev han, idet han standsede, og saae vilbt henimod det Hjørne, hvor hans Fader pleiede at sidde; „og hvo skal nu lade mig vederfares Det?"

„Ei Harvey! Harvey!" dristede Katy sig til at sige, med grændende Stemme; og Kræmmeren lagde til, idet et Smil stjal sig over hans vilde Træk:

„So der er Gen, som vil — som maa kjende mig, før jeg dør. Oh! det er strækkeligt at døe, og efterlade sig et saadant Navn!"

„Snak inte om at døe, Harvey!" sagde Pigen, idet hun fastede Diet rundt omkring i Stuen, og puslede med Ilden, for at saae den til at lyse bedre.

Opbrusningen i Harveys Følelser var forbi; den var opkommen ved Dagens Tildragelser, og en levende Fornemmelse af hvad han maatte udstaae. Eidenstaben havde ikke længe Herredømmet over hans Fornuft, og da han mærkede, at Ratten allerede havde fastet et mørkt Glor over Gjenstandene udenfor, fastede han hurtigt Pакken over sine Skuldre, tog Katy ventligt ved Haanden, og sagde ved Afskeden til hende: „Det er smerteligt at skilles endog fra dig. Men Timen er kommen; og jeg maa gaae. Hvad der er tilbage i Huset, er ganske dit; mig vilde det ikke nytte, men det kan tjene dig til mere Bequemmelighed. — Farvel! Vi sees igjen!"

„Ja i Helvede!" raabte en Stemme, der fik Kræmmeren til i Fortvivelse at synke ned igjen paa den Kiste,

han havde reist sig fra. — „Ei, ei, Møsse Birch! nok en Pakke, og den saa vel ubstyret saa snart!”

„Har I ikke gjort Ondt nok?” raabte Harvey, da han fik sin Frihed igjen, og sprang med Kraft op; „er det ikke nok, at plage et Menneske i sine sidste Diebliske, og gjøre mig til en Bettler? — Hvad ville I mere have?”

„Dit Blod!” sagde Skinderen med kold Ondskab.

„Og for Penge!” raabte Harvey; „I ville, som Ius das i gamle Dage, berige Eder ved Blodpenge.”

„Ja vist! og det er en kjon Betaling, lille Gaer! halvtredsfindstyve Guineer! — næsten ligesaameget i Guld, som din Fugleskræmsel = Krop veier.”

„Her,” sagde Katy, „her er femten Guineer, og dette Skab, og denne Seng, det er altsammen mit — Dersom I vil give Harvey blot en Times Forspring fra Døren, saa skal de være Jeres.”

„En Time?” sagde Skinderen, idet han viste Tænder, og saae med Længsel paa Pengene.

„Ja! kun een Time — see der! tag Pengene!”

„Holdt!” raabte Harvey, „Tro ikke de Rjeltringer.”

„Du kan gjøre med sin Tro hvad hun vil,” sagde Skinderen med ondskabsfuld Glæde, „men jeg har Pengene i god Bevaring. Hvad Dig angaaer, saa vil vi bære over med din Uforstammenhed for de halvtredsfindstyve Guineers Skyld, som skal betales for din Galge.”

„Saa gaae da!“ sagde Kræmmeren stolt: „før mig til Major Dunwoodie. Han i det Mindste kan dog være menneftelig, uagtet han maa være retsfærdig.“

„Det er ikke værd at marschere saa langt i saa flet Selskab; den Dunwoodie har ladet et Par Torier rende. Men Ritmester Lawtons Escadron camperer en halv Miil nærmere herved, og hans Dvittering vil skaffe mig Belønningen ligesaa snart, som Majorens. Hvad synes du om at spise til Aften med Ritmester Lawton?“

„Giv mig mine Penge! eller lad Harvey gaae!“ raabte Katy urolig.

„Stikpengene var ikke tilstrækkelige, min gode Pige! undtagen der skulde være Penge i denne Seng,“ sagde han, og stødte sin Bajonet igjennem Dynevaaret, reev det et Stykke op, og havde en ondskabsfuld Fornøielse af at adsplitte Indholdet deraf rundt omkring paa Gulvet.

„Saa sandt, som der er Lov og Ret til i Landet,“ skreeg Huusholdersten, der af Omsorg for sin nyeligen erhvervede Eiendom glemte sin personlige Fare, „saa vil jeg have min Ret!“

„Paa neutral Grund hersker ingen anden Ret, end den Stærkeres,“ sagde Skinderen med ondskabsfuld Pat-
ter. „Men din Tunge er ikke saa lang, som min Bajer-
net; derfor skulde du ikke lade dem komme op at nap-
pe, ellers vilde du nok tabe.“

„Der stod en Skikkelse i Skyggen af Døren, som om han var hange for at lade sig see i Skindernes Selskab; men en Opblusning af Lyset, der fremkom derved, at nogle af Sagerne bleve kastede i Ilden, viste Bispekrammeren Ansigtet af den Mand, som havde kjøbt hans lille Eiendom. Stundom var der en Hvissen imellem denne og den Skinder, som stod ham nærmest, hvoraf Harvey sluttede, at han var bleven Offer for et Pudd, hvori den Skurk deeltog; men det var for silbigt til Anger, og han fulgte Selskabet med et saa fast Skridt, som om det havde gaaet til en Triumph, ikke til en Salg. Da de gik over Gaarden, faldt Vandens Ansører over et lille Stykke Brænde, og stødte sig lidt. Rasende over dette Tilfælde sprang Karlen igjen paa Benene, og streg:

„Fanden lyne i den Klob! det er ogsaa saa forbandet mørkt i Nat, at man ikke kan see en Haand for sig. Smid den Brand i Hørtotten der, at det kan lyse for os.“

„Holdt!“ brølte den forfækkede Speculant, „I sætte Ild paa Huset!“

„Ja, ja! saa seer vi desto længere,“ sagde den Anden, og kastede Ilden midt ind i det brændbare Stof. Paa Dieblikket stod Bygningen i lys Lue; „Stynd Der! lad os gaae op imod Høilandet, mens vi kan see at finde Veien.“

„Skurk!“ raabte Køberen rasende, „er det Benselskab? er det Belønning fordi jeg skaffede Der fat paa Bispekrammeren?“

„Det var nok det Klogeste, du gik lidt bort fra
 Lyset, hvis du har isinde at underholde os med Skjeldsord,
 ellers kunde vi kanske see for godt til at lade en Kugle
 feile Dig,” raabte Anføeren. Paa Dieblirket udsorte
 han sin Trusel, men tillykke traf han hverken den for-
 strækkede Speculant, eller den ligesaa forfærdede Katy,
 som nu igjen saae sig ved eet Stød reduceret fra for-
 holdsmæssig Rigdom til Armod. Klogskaben lærte dem
 begge at skynde sig bort, og næste Morgen vare de
 eneste Levninger af Bispekrammerens Huus den uhyre
 Størsteen, som vi allerede have omtalt.

Femtende Kapitel.

*** Smaating, let som Luft,
 Er for Kinsyg Sjøt alt stærkt Bevist,
 Stærkere, end Skriftens Ord.

Dithello.

Beiret, som siden Stormen havde været mildt og klart,
 forandrede sig nu med det amerikanske Climats Hurtighed.
 Henimod Aften blæste den kolde Vind ned fra Bjergene,
 og Sneeflokkene tydede aabenbart paa, at November Maaned
 var kommen, en Aarstid, i hvilken Temperaturen for-
 andrer sig fra Sommerens Hede til Vinterens Kulde.

Fanny havde staaet i Vinduet i sit eget Kammer, og passet paa Liigbegjængelsens langsomme Fremstriden med en Sørgmodighed, som var altfor dyb til at kunne have sin Oprindelse af dette Syn alene. Men der var noget i den sørgelige Pligt, som hendes Fader og Broder udførte, der stemmede overeens med Pigen's Følelser. Naar hun saa sig om, saa hun Træerne bøje sig for Hviervelvindene, som fore igjennem Dalen med en Magt, som endog rystede de mindre Huse; og Skoven, der saa nyligen havde glimret i Solen med dens brogede Farver, mistede hurtigt sin Urdighed, idet Bladene bleve revne fra Grenene, og dreve for Vinden. Man kunde i Grænsestand paa Høiene skimte nogle faa af de sydlige Dragoner, som patrolerede i Passet, der førte til Corpsets Leir, at bukke sig næsten til Sadelknappen, naar de kom lige imod den skarpe Lust, der nyligen var gaaet over de store Færstevandsøer, og drage Kapperne i tættere Følge der omkring sig.

Pigen var Vidne til Opbrændelsen af den Afvandede Træbolig, da Dagens Lys efterhaanden blev mindre; og dette Syn forøgede endnu mere Landskabets mørke Udseende. Ritmester Singleton sov trygt under hans egen Tjeners omhyggelige Værdsættelse, medens hans Søster var bleven overtalt til at tage sit Værelse i Besiddelse, for at erholde den Hvile, som den forrige Nats Reise havde berøvet hende. Miss Singletons Kammer stod i Forbindelse med det, hvori begge Søstrene laae, ved en

hemmelig Dør, saavel som ogsaa ved Huset's almindelige Corridor. Da denne Dør tildeels stod aaben, gik Fanny derhen i den godmodige Hensigt at faae at vide, hvorledes hendes Gæst befandt sig; men hvor forundret blev hun ikke, da hun saae hende, som hun havde ventet at finde sovende, ikke alene vaagen, men endog beskæftiget paa en Maade, som gjorde det usandsynligt, at hun vilde finde Hvile for det Første. De sorte Lokker, som om Middagen havde været snoet tæt op omkring hendes Hæse, hang nu løst ned over hendes Skuldre og Barm, og gav hendes udtryksfulde Træk et lidet Anstrøg af Blidhed. Hendes Huds sneehvide Farve kontrasterede stærkt imod de brilliante sorte Dine, som vare fast heftede paa et Portrait, hun holdt i Haanden. Fanny kunde neppe drage Aande, da hun ved en Bevægelse af Isabella fik at see, at det var Portraitet af en Mand i den velbekjendte Uniform af de sydlige Ryttere; men hun gispede efter Beiret, og lagde uvilkaarligt Haanden paa Hjertet, da hun troede at gjenkjende de Lineamenter, der vare saa dybt indgroede i hendes Indbildningskraft. Hun sølte, hvor urigtigt det var at forstyrre Andres Hemmelighed, men hendes Bevægelse var altfor stærk til at tillade hende at tale. Hun drog sig derfor tilbage til en Stol, hvorfra hun endnu kunde see den Fremmede, fra hvis Ansigt hun sølte det umuligt at bortdrage sine Dine. Isabella var altfor meget beskæftiget med sine egne Følelser til at opdage Pigens skjæl-

vende Skikkelse, der betragtede hende; hun trykkede det livløse Billede til sine Læber med en Fyrighed, der tydede paa den heftigste Eidskab. Udtrykket i den stjernefremmedes Ansigt var saa foranderligt, og Overgangene saa hurtige, at Fanny neppe havde Tid til at kjende een Følelses Charakter, førend en anden ligesaa mægtig, og ligesaa tiltvækkende traadte istedetfor den. Dog vare Beundring og Sorg de fremherskende Eidskaber; den sidste blev betegnet ved store Draaber, som faldt fra hendes Dine paa Maleriet, og som fulgte paa hverandre over hendes Kind i saa korte Mellemrum, at de syntes at tilkjendegive en Bedrøvelse, der var altfor heftig til at indskrænke sig til de almindelige Tegn paa Sorg. Enhver Bevægelse af Isabella var betegnet med en Enthusiasme, som var hendes Væsen egen, og hver Eidskab især herstede afveklende med bestemt Overvægt. Vinden, som rasede udenfor med Piben omkring Hjørnerne af Bygningen, stod i fuldkomment Forhold til disse Følelser; hun reiste sig og gik hen til Vinduet. Fanny kunde nu ikke see hende, og vilde just nærme sig til hende, da gennemtrængende Toner fængslede hende til Stedet. Stemmen var vilb, men ikke kraftig, og Udforelsen overgik Alt, hvad Pigen nogensinde havde hørt, og hun forsøgte at standse Lyden af sit eget fine Handedbræt, indtil følgende Sang var endt:

Koldt blæser Vinden paa Bergenes Toppe,
Krandsed' af gamle bladløse Ege.

Ei rinder Kisden mere histoppe,
 Standset har Bækken sin rislende Leeg.
 Stivnet Naturen hviler og blinker,
 Men ingen Stummer mit Hjerte tilvinker.

Lange har Stormen alt udest sin Harm
 Over mit Folk — men det stod som en Fjeld.
 Lange vor Hovding med kraftige Arme
 Skjærmed' som Bølværk dets Frihed med Held.
 Om end Uergjerrighed løsladt sig tænker,
 Stedse min Kjerlighed sukker i Lanker.

Altting sig frømper for Vintren i Smerte;
 Bladløs og forrigfuld boies hver Kvist.
 Kjerlighed stedse opflammer mit Hjerte!
 Hedesste Tid uden Ro eller Rist!
 Udenfor Altning af Kulde fortæres,
 Indeni flammende Lidenstak næres.

Fanny overgav sig med sin hele Sjæl til Musi-
 kens undertrykte Toner, uagtet Sproget i Sangen ud-
 trykte en Mening, som i Forbindelse med nogle af
 denne og den foregaaende Dags Tildragelser, efterlod en
 urolig Følelse hos den varm hjertede Pige, som tilforn
 havde været hende fremmed. Isabella gik fra Vinduet,
 da de sidste Toner vare hensmeltede for hendes Tilhø-
 rers Øre, og nu hvilede for første Gang hendes Øie
 paa den blege Pige. Et Ildblus oplyste Begges An-
 sigter paa eengang, da Fannys blaa Øine mødte hendes
 Sjæfts glimrende sorte kun et eneste Dieblik, thi derpaa
 faldt begge i bestæmmet Forvirring ned imod Gul-

vet; de traadte dog hinanden nærmere, men førend de havde raakt hinanden Haanden, vovebe Ingen at see den Anden i Ansigtet.

„Denne pludselige Forandring af Veirliget og maa: see min Broders Tilstand have forenet sig til at gjøre mig sørgmodig, Miss Wharton,” sagde Isabella med skjælvende Stemme.

„Man mener, De har lidet at frygte for Deres Broder,” sagde Fanny paa den samme forlegne Maade; „havde De seet ham, da han blev bragt herind af Major Dunwoodie —

Hun taug af en Art Skamsfuldhedsfølelse, for hvilken hun ikke selv kunde gjøre sig Regnskab, og da hun løste Diet i Veiret, bemærkede hun, at Isabella studerede hendes Ansigt med en Uvorligheid, som igjen drev Blodet stærkt til hendes Tindinger.

„De talede om Major Dunwoodie,” sagde Isabella med svag Stemme.

„Han kom med Ritmester Singleton.”

„Kjender De Dunwoodie? har De ofte seet ham?” spurgte Isabella med en Stemme, som forstrækkede Fanny. Hun vovebe endnu engang at see sin Gæst i Diet, og møbte atter de gjennemborende Dietast, der vare hæftede paa hende, som om de vilde undersøge hendes inderste Hjerte.

„Tael, Miss Wharton! Kjender De Major Dunwoodie?”

„Han er min Slægtning.”

„Slægtning!” gjentog Isabella „hvor nær?” —
tael, Miss Wharton! jeg besværges Dem!”

„Vore Forældre vare Sødskendebørn,“ svarede Fanny, endnu mere forvirret ved Isabellas Hestighed.

„Og han skal være Deres Mand?“ raabte den Fremmede.

Fanny folte sin Stolthed vækket ved dette ligesomme Angreb paa hendes Følelser; hun hævede lidt stolt sine Dine fra Gulvet imod den Spørgende, men Isabellas blege Kind og skjælvende Læbe bortjog hendes Brede.

„Det er sandt — min Gissning er sand — Tael til mig, Miss Wharton! — Jeg besværges Dem! hav Medsyn med mine Følelser! sig mig — elsker De Dunwoodie?“ der var en saa ynkværdig Alvorlighed i Miss Singletons Stemme, at Fanny ikke kunne blive vred, og det eneste Svar, hun kunde give, var at skjule sit brændende Ansigt i sine Hænder, idet hun sank tilbage i en Stol, for at skjule sin Forvirring.

Isabella gik taus op og ned i Kammeret, indtil hun lykkeligen havde overvundet sine Følelseres Hestighed. Derpaa gik hun hen til Fanny, der forsøgte at hindre hende i at opdage den Skam, som hendes Ansigt udtrykte, tog hendes Haand, og sagde med Anstrængelse:

„Tilgiv mig, Miss Wharton! hvis mine heftige Følelser have ledet mig til at begaae noget Upassende — den mægtige Bevæggrund — de grusomme Aarsager —“ hun taug. Fanny hævede sit Blik, og Pigernes Dine mødtes atter; de saldt i hinandens Arme, og lagde deres brændende Kinder sammen. Omsavnelser var lang — var heftig og oprigtig; — men Ingen

talede; og da de adskiltes, gik Fanny til sit eget Kammer, uden videre Forklaring.

Medens denne overordentlige Scene foregik i Singletons Kammer, bleve meget vigtige Sager foretagne i Salen. Uddelingen af saadant et Maaltids Bevninger, som det, vi have omtalt, var en Forretning, som ikke fordrede liden Beregning. Endstjøndt adskilligt af Fugles vildtet havde flaaet ned i Lawtons Tjeners Lomme, og endogsaa Doctor Sitgreaves's Assistent havde beregnet Uvissheden af at blive længe i et saa godt Kvarteer, saa var der dog levnet mere, end den kloge Miss Peyton kunde disponere over til Fordeel. Cæsar og hans Kone havde derfor en lang og fortrolig Samtale om denne Sag, og Folgerne deraf blev, at Oberst Wellmere blev overladt til Saras Gæstfrihed. Da alle de almindelige Conversationsemner vare udtømte, berørte Obersten med noget af den Uroelighed, som er uadskillelig fra Bevidstheden om at have taget Feil, saa løseligt den forgangne Dag Tildragelser.

„Vi tænkte ikke paa, da jeg første Gang saae denne Hr. Dunwoodie i Deres Huus i Dronningens Gade, at han skulde blive den berømte Kriger, som han har viist, at han var,” sagde Obersten, idet han fremkastede et foragteligt Smil.

„Berømt, naar vi tage Hensyn til den Tjende, han overvandt. Det var rigtignok i enhver Henseende meget uheldigt, at dette Uheld skulde træffe Dem; ellers vilde vor Konges Vaaben uden tvivl have seiret nu, som sædvanligt.”

„Og dog vilde Fornoiselsen af et saadant Selvfab,

som dette Tilfælde har bragt mig i, mere end erstatte mig Smerten af den ydmygede Sjæl og det saarede Legeme," lagde Wellmere til paa sin særegne blide Maade.

"Jeg haaber, det sidste er kun ubetydeligt," sagde Sara, bukkende sig, for at skjule sin Blussen, under Paastub af at bide en Traad fra Haandarbeidet, der var hæftet paa hendes Knæ.

"Ubetydeligt imod det Første — det er sandt. Al, Frøken! det er i saadanne Dieblitte, vi føle Venskabets og Medfølelsens hele Værd."

De, som aldrig have prøvet det, kunne ikke let forestille sig, hvilken hurtig Fremgang en varmtfølende Pige kan gjøre i Kjærlighed i den korte Tid af en halv Time, især hvis hun har Prædisposition til denne Sygdom. Sara fandt Conversationen, da den begyndte at berøre Venskab og Medfølelse, altfor interessant til at driste sig til at svare. Dog vendte hun sine Blikke mod Obersten, og saae, at han betragtede hendes skjønne Ansigt med en Beundring, der var ligesaa tydelig og meget blidere, end nogen Ord kunde have gjort den.

Deres Samtale var uforstyrret en Timestid, og uagtet Intet, som af en erfaren Matrone kunde kaldes afgjort, var bleven sagt af Obersten, yttrede han dog tusinde Ting, som behagede Pigen; og hun gik med et lettere Hjerte til Hvile, end hun havde følt, siden hendes Broder blev arresteret af Amerikanerne.

Sextende Kapitel.

Dy! lad os med Vægeret klink!

Med Væger i Haand vil vi klink!

Soldaten er Mand,

Bort Liv kun et Svand.

Kom an da! Soldaten maa dekke!

Dhella.

Vi have allerede fortalt, at den Stilling, som Drago-
nercorpset havde taget, var paa et Holdested, som Chefen
gjorde meget af. En Hob af et halvt Dussin smaa
forsaldne Bygninger, der laae paa et Sted, hvor to
Beie skare hinanden i rette Vinkler, dannede den saa-
kaldte Landsbye ved de fire Hjørner. Som sædvanligt
var een af de meest imponerende af disse Bygninger
i Datidens Sprog kaldet: „Beværningssted for Mand
og Bæst.“ Paa et uhevet Bræt, der hang ned fra en
galgelignende Post, som havde baaret det gamle Skildt,
var der skrevet med Rødkridt: „Elisabeth Flanagan hen-
des Hotel,” en Vittighed af en af de lystige Spøge-
fugle ved Corpset. Den Matrone, hvis Navn var ble-
ven ophøiet til en saa uventet Værdighed, var ellers
Corpsets Marketerske, Baskertone og Krankenvægter.
Hun var Enke efter en Soldat, som var bleven dræbt
i Tjenesten, og ligesom hun selv, født paa en langt fra-
liggende De, og som tidligen havde prøvet sin Lykke i

Nordamerikas Colonier. Hun gjorde bestandig Togterne tilligemed Dragonene, og sjelden bleve de to Dage paa eet Sted, uden at see den gestjæftige Kones lille Rærr komme kjørende ind i Leiren, ladet med saadanne Artikler, som hun kunde formode, vilde gjøre hende meest velkommen. Med en Hurtighed, som næsten synes overnaturlig, tog Betty Stade, og begyndte sin Paandtering. Undertiden var Rærr selv hendes Bod, til andre Tider lavede Soldaterne hende et Skjul af de nærmeste Materialier; men ved den nærværende Leilighed havde hun taget et tomt Huus i Besiddelse, og ved at stoppe Dragonernes slidne Buxer og halvtørrede Linne ind, hvor der manglede Ruder, for at udelukke Kulden, der nu begyndte at blive stræng, frembragt det, som hun selv kaldte et „meiet illegant Vosement.“ De Gemene fik Qvarteer i de nærmeste Lader, og Officererne samlede sig i „Hotel Flanagan,“ deres Hovedqvarteer. Betty kjendte enhver Dragon i Corpsen, kunde kalde enhver ved sit Døbe- eller Navn, ligesom det faldt hende ind; og kjendte hun var aldeles utaalelig for Enhver, der ikke kjendte hendes Dyder, var hun dog særdeles yndet af disse Folk. Hendes Feil vare: en temmelig stor Kjærlighed til flydende Værelse, betydelig Svinagtighed, og en fuldkommen Ringeagt for al Belæstændighed, hvad Talen anbelanger; hendes Dyder: en uindskrænket Kjærlighed til sit nye Fædreland, fuldkommen Retfærdighed efter visse Grundsætninger, naar

hun handlede med Soldaterne, og megen Godmodighed. Hertil kom, at hun havde den Fortjeneste at være Opfinder af den Drik, som for Diebliffet er saa velbekjendt under Navn af Hønestjert (**Cocktail**). Elisabeth Flanagan var ved Opdragelse og Omstændigheder vel stikket til at frembringe denne Forbedring i Drikkevarerne, da hun bogstaveligen var bleven opfødt ved dens fornemste Ingrediens, og havde af hendes virginste Kunder lært Anvendelsen af Pebermynte lige fra dens Anvendelse til en Kjøledrik, indtil dens store Berømmelse i den omtalte Artikel. Saaledes var da denne Værtinde, som, ligegyldig imod de nordlige Vinde, viste sit blomstrende Ansigt fra Husets Dør, for at byde sin Yndling, Ritmester Lawton, og hans Kamerat, der var hendes Foresatte med Hensyn til Chirurgien, Velkommen.

„Ei! see der er jo, saa sandt jeg haaber paa Avancement! min søde Elisabeth! God Aften, min Putte!“ raabte Dragonen, idet han stod af Hesten; „den nederdrægtige Fjerstovands Lust fra Canada har pebet gennem mine Been, saa de ere ømme af Kulde; men dit ildfulde Ansigt er ligesaa opmuntrende, som et Juleblus.“

„Ja vist, jeg veed nok, Ritmesteren er altid saa fuld af Koplementer,“ svarede Marktentendersten, idet hun tog Tommen fra ham, „men gåae bare saa snart, som mueligen er, ind, min Snut. Gjerberne her omkring ere ikke saa tætte, som i Høilandet, og saa er der ogsaa noget derinde, som kan varme baade Krop og Sjæl.“

„Naa, saa du har lagt Beslag paa Tommeret

heromkring, som jeg mærker. Ja ja! det kan maaskee være godt for Legemet," sagde Ritmesteren koldt; „men jeg har faaet en Slurk af en Glaske af slebet Glas med Sølvsod, og jeg troer ikke, jeg kunde finde Behag i din Whiskey den første Maaned."

„Dersom det er bare Sølvsod og Guld, De tænker paa, saa er det kun lidt, hvad jeg har, skjøndt jeg dog har lidt af Fæstlands Pengene," sagde Betty, med et betydningsfuldt Nicken; „men der er noget derinde, som var værd at komme i Demantsholder."

„Hvad kan Kjerlingen mene, Archibald? Hun seer ud, som om hun meente meer, end hun siger."

„Det er rimeligviis en Forvirrelse af de dømmende Evner, frembragt ved Hyppigheden af berusende Drikke," bemærkede Feldtsjæren koldt, idet han slog det venstre Been over Sadelknappen, og gled ned paa den høiere Side af Hesten.

„Hillemænd, min Perle for alle Doktere! jeg havde ventet Dem ned paa denne Side; hele Corpset kommer ned paa denne Side, undtagen De," sagde Betty, nikkende til Rawton; „men jeg har i Deres Gravarelse næret de Saarede med Landets Fedme."

„Barbariske Dumhed!" skreg den forfærdede Feldtsjær, „at give Menneſker, der lide af Bundfeber, kras-tige nærende Spiser! Kjerling! Kjerling! hun var istand til at tilintetgjøre selve Hippocrates's Kunst!"

„Pyt!“ sagde Betty med ubegribelig Fatning, „hvad det er dog for en Spetakkel han holder over en Smule Whiskey. De var en Snees Stykker om fire Potter; og jeg giver det til de Knegte, at de skal sove godt paa det; baresten som en Slags Sovedraaver.“

Lawton og hans Kammerat gik nu ind i Huset, og det Første, de saae, forklarede dem strax Betty's skjulte Mening. Et langt Bord, der var dannet af Bræder, som man havde taget fra en Udbygning, var stillet midt i det første Værelse, og paa det var der en temmelig stor Mængde Steentoi. Man kunde lugte Emmerne fra det tilstødende Kjøkken, men det, der havde den meest tiltrækkende Kraft, var en stor Dunk af skjonne Former, der, som det fornemste Kar, var bleven stillet øverst paa Bordet af Betty. Lawton fik snart at vide, at det indeholdt den ægte ravfarvede Druesaft, og var sendt fra Acacierne som en Gave til Major Dunwoodie fra hans Ven Captain Wharton af den Kongelige Armee.

„Og en kongelig Gave er det,“ sagde den Officer, som gav Forklaringen, grinende. „Majoren gjør et Gilde i Anledning af Seiren, og Hovedbekostningen maa, som det sommer sig, Hjenden bære. Pine Død! naar vi lægger saadant Fængkrudt paa Panden, maatte vi vel kunne løbe Storm paa Sir Henry's Hovedquarteer, og bortføre Ridderen selv.“

Ritmesteren var paa ingen Maade misfornøiet med den Udsigt til at ende med Lystighed en Dag, der var

begyndt saa behageligen. Han blev snart omgivet af sine Kamerater, som gjorde mange ivrige Spørgsmaal om hans Hændelser, medens Feldtskæren med bankende Hjerte gik ud for at undersøge sine Saaredes Tilstand. En uhyre Ild bragede paa hver en Skorsteen i Huset, og gjorde fyldest for Manglen af Lys. Gruppen bestod af unge Menneſter og gamle erfarne Karle, omtrent tolv i Antal, hvis Manerer og Conversation havde en forunderlig Blanding af Krigerens Ligefremhed og Verdensmandens Dannelse. Deres Klædedragt var net, men simpel; og det slog aldrig Feil, at jo deres Samtale gik ud paa deres Hestes Egenſkaber og Bedrifter. Nogle forsøgte at sove paa Bænkene, som stode rundt omkring ved Væggene, nogle spadserede op og ned i Værelſet, og andre sadde i alvorlig Paſſiar om de Gjenstande, som nærmest hørte til deres Forretning. Naar Døren uventiden aabnedes, frembragte den hvisſende Lyd fra Stegepanderne, og den indbydende Lugt af Maden en Stilstand i alle andre Bestjæftigelser; endog de Sovende kunde i ſlige Dieblikke aabne Dinene, og reiſe ſig op for at undersøge, hvorvidt Maden var ſærbig. Hele denne Tid ſad Dunwoodie alene, ſtirrende paa Ilden, i dybe Tanker, ſom ingen af hans Officerer vovede at forſtyrre. Han havde ved Sitgreaves's Indtrædelse noiagtigen udfpurgt ham om Singletons Tilſtand, og ſaa længe herſtede der en dyb og ærbødig Tausshed i Væ-

velset; men saa snart han havde faaet Svaret, og taget sin Plads, begyndte den sædvanlige frie Underholdning igjen.

Hvorledes Bordet blev pyntet, var noget, som Mutter Glanagan ikke brød sig meget om, og Cæsar vilde vist have opholdt sig over det, naar han havde seet, med hvilken Mangel af Formalitet forskjellige Retter, der lignede hverandre ganske forunderligt, bleve satte for saa mange store Herrer. I det man satte sig til Bords, tog man neiagtigt Hensyn til Ancienniteten, thi uagtet der ellers herskede en stor Frihed ved Corpset, blev dog den militære Etiquette samvittighedsfuldt iagttaget. De fleste Gæster havde fastet altfor lange til at være kræsnere; men det var anderledes med Ritmester Lawton, der sølte en uforklarlig Uæfkelighed ved Bettys Anretning, og kunde ikke bare sig for af og til at gjøre nogle Commentarer over Knivenes Reenhed, og Talerknænes skjolde Farver. Bettys Godmodighed og personlige Kjærlighed til Kornærmeren, afholdt hende i nogen Tid fra at svare paa disse Vink, indtil Lawton vovede sig til at gabe over et Stykke af det sorte Kjøb, som stod for ham, og enten formedelst sin allerede tilfredsstillede Appetit, eller formedelst Kjødets Beskaffenhed, anvendte lang Tid til forgjæves Forsøg paa at tygge det, og endeligen udbrod ærgerlig:

„Hvad Slags Dyr monne dette vel have været, da det levede? Mutter Flanagan!”

„Det var saamænd den gamle Ko, Hr. Riksmester!” svarede hun bevæget, deels af Misfornøielse over sin Yndlings Klager, deels af Bedrøvelse over Tabet af den Afbøde.

„Hvad!” brølte Dragonen, idet han pludseligen standsede Nedsynkningen af en Mundsfuld; „gamle Jenny?”

„Fanden heller!” raabte en Anden, og kastede Kniv og Gaffel fra sig; „hun, som gjorde Geldttoget til Jersey med os?”

„Ja alfforåt,” svarede Bærtinden med et bedrøveligt Afsyn. „Er det dog inte tungt at maatte spise saadan en gammel Ben? hvad, mine Herrer!”

„Er det kommet saa vidt med hende?” sagde Lawton, og vifte med Kniven til Levningerne paa Bordet.

„Nei, Hr. Riksmester! jeg har solgt de to Bagfjerdinger til Nogen af vor Eskvadron; men jeg sagde dem ikke et Ord om, hvad det var for en gammel Ben, de havde kjøbt; for jeg var bange, det skulde staa deres Appetit.”

„Død og Helvede!” raabte Dragonen med forstilt Brede; „de Karle maa jo blive saa tynne, som Silb, af saadan Kost, og saa bange for en Engelsenmand, som en virginst Neger for Driveren.”

„Ja!” sagde Lieutenant Mason, idet han i en Slags Fortvivlelse lagde Kniv og Gaffel fra sig; „mine Kjæ-

ber have mere Medlidenhed, end mange Menneſkers Hjærter; de ville abſolut ikke gjøre noget Indtryk paa deres gamle Bens Levninger."

"Prov lidt af Gaven," ſagde Betty formildende, og ſtjænkede en dygtig Portion Vin i et Bæger, og draf det ud, ſom Regimentsmundſtjænk. "Na! det er dog, min Tro! inte ſaa meiet rart iligevel."

Da Iſen eengang var brudt, rakte man Major Dunwoodie et klart Glas Vin; han bukkede for ſine Kamerater, og ſtaf det ud under en dyb Taushed. Ved de første Par Glas holdt man meget over Formaliteterne, ſaa at adskillige patriotiſke ſkaaler bleve drukne af Selſkabet. Men Vinen gjorde efterhaanden ſin ſædvanlige Virkning, og førend den anden Skildvagt ved Døren var bleven afloſt, vare alle Grindringer om Midt dags Maaltidet og deres Sorger glemte i Glæden over den nærværende Høitidelighed. Doctor Sitgreaves var ikke kommen tidsnok til at ſaae ſin Andeel af gamle Jenny, men kunde dog ſaae ſin fulde Deel af Captain Whartons Foræring.

"En Sang! en Sang af Ritmeſter Lawton!" raabte et Par af Selſkabet paa eengang, da de mærkede, at han ikke var rigtig i ſit Es; "ſtille! Ritmeſter Lawton vil ſynge!"

"Mine Herrer!" ſvarede Lawton, idet han tømte ſit Glas; "jeg har juſt ingen Rattergals Stemme; men naar De enſter det, vil jeg ſøie mig efter Dem."

"Nu! Jack!" ſagde Sitgreaves, nikkende fornøiet til

ham, „huff paa den Arie, jeg lærte dig. Vi lidt! jeg troer, jeg har en Afskrift deraf i Kommen!”

„Lad kun være, min gode Doctor!” sagde Sawton, idet han fyldte sit Glas; „jeg har aldrig kunnet komme ud af disse haarde Navne. Mine Herrer! jeg vil lade Dem høre et ærbødigt Forsøg af mig selv.”

„Stille! Ritmesteren synger!” brølte fem eller sex paa een Gang. Han sang derpaa følgende Ord med en Rjon, kraftig Stemme efter en bekjendt Drillevises Melodie; adskillige af hans Kammerater hjalp ham i Choret med en Ivrighed, som rystede den flette Bygning, de vare i.

Dy muntre Gutter, flint støder an!
 Og lader os svinke og drikke paa Stand!
 Imorgen til Kamp og Seier vi ride,
 Da maa kanstee Mangen i Græsset bide.
 Dog hver, som skal falde for Fædreland,
 Han staaer uden Frygt, og dør som en Mand.

Heida Mutter Flanagan!

Kom og fyld mit Glas til Rand!

Thi kan du fylde,

Saa kan vi tylde.

Gamle Mutter Flanagan.

Dyfyldes dit Hjerte af Krysterblod,
 Et slivnet i Barmen det raske Mod,
 Da fly du hadrede Navn i Fare;

Dig skjul bag en Døn, som en udsel Hare —
 Mens tidligt og seent vi i Kampen gaae,
 Og uforfærdet for Fjenden bestaae.

Heida Mutter ic.

Naar Fremmede Voldemand anfalde vort Land,
 Vi mindes vor Skjønne, vor hædrede Staud,
 De Qvinder og Viger, Skjædt nedigt, vi glemme;
 Dem lade vi sidde saa ene derhjemme.
 Mod Fjenden vi stride paa Skjæbnens Bud!
 Een fluer Døden — en Anden sin Brud.

Heida Mutter ic.

Overgang Betty blev nævnet af de forenede Stemmer i Choret, traadte hun frem, og opfyldte bogstaveligen den Forbring, man gjorde til hende, til uendelig Glæde for Sangerne, og maaskee tilskrev hun sig selv ikke lidt deraf. Bærtinden havde forsynet sig med en Drif, som mere svarede til den høie Temperatur, hun havde vænnet sin Gane til, end den smagfulde Foræring fra Captain Wharton; og ved denne holdt hun med temmelig Væthed Skridt med Gæsterne i Munterhed. Det Bifald, som Ritmester Sawton fik, var almindeligt, med Undtagelse af Feldtskæren, som strax ved det første Chor reiste sig fra Bænken, og spankede op og ned ad Gulvet i classiske Brede. Bravo og Bravissimo undertrykkede i kort Tid al anden Støi; men da de efterhaanden hørte op, henvendte Doctoren sig til Forsangeren, og udbroød hidfig:

„Ritmester Lawton! jeg undrer mig meget over, at en Danned Mand, og en galant Officeer, ikke kan finde andre Gjenstande for sin Muse i disse Prøvefesttider, end saaledes at paakalde denne berygtede Marktederske, den skidne Elisabeth Flanagan. Mig synes, at Friheds Subinden vilde kunne yde en ædlere Begeistring, og vort Lands Eidelser et mere passende Emne.”

„Seida!” skreeg Værtinden, og traadte imod ham i en meget truende Stilling, „hvem er det, der kalder mig skiden? Er det ham, den Klysteer=Sproitemester? den — —?”

„Stille!” sagde Dunwoodie, uden at hæve sin Stemme betydeligt, og dog fulgte Dødens Stilhed derefter; „herud af Stuen, Kjærling! — Doctor Sitgreaves! jeg maa bede Dem sidde ned, og holde Bordstik.”

„Bliv kun ved, mine Herrer! bliv ved!” sagde Chirurgen, idet han satte sig ned med Anstand; „jeg er overbeviist om, at Hr. Majoren veed, at jeg ikke er ubekjendt med Reglerne for Belanstændighed; ikke heller uvidende om, hvad godt Kameratskab ellers maatte byde.” Betty trådte sig hurtigen, men ikke just i lige Retning tilbage, da hun ikke var vant til at være ulydig imod Hovidsmandens Befalinger.

„Major Dunwoodie vil maastee bæere os med en fornuftig Sang,” sagde Lawton, bukkende med en Verdensmands Artighed, forbundet med den Gatning, han saa vel vidste at paatage sig.

Majoren taug et Dieblit, og sang derpaa meget smukt følgende Ord:

Vort sydlige Svølstraale! Ei du mig blinder!

Hvor Hjertet det gisper, og Blodet det rinder

Saa hastigt, som vildeste Strøm!

Mig ejelige Luna skal hellere vinke

Med sine Smaastjerner, der sittrende blinke,

Dg minde om barnlige Drøm.

Vort med Tulipanen, hvis brogede Farve

Er Billed af skønneste Sommerfugt-Larve!

Hvor dunkelblaat kappes med Guld!

Fortryllende Rose! Du Brudekrands være

For lykkelig Elskov! Du minde og lære,

At Pragten henvinder til Muld!

Dunwoodie var altid vis paa sine Undergivnes Respekt; derfor var det Bisald, hans Sang fik, vel ikke saa støiende, men desto mere smigrende.

„Dersom De blot vilde lære at forene classifice Hentydninger med Deres skjonne Egnelser,” sagde Doctoren, efterat han havde givet sit Bisald tilkjende, „saa vilde De blive en meget god Dilettant i Digtekunsten.”

„Den, som criticeserer, maa kunne udføre Noget selv,” sagde Dunwoodie smilende; „jeg beder derfor Hr. Doctor Sitgreaves om et Specimen i den Stil, han anforder.”

„Doctor Sitgreaves's Sang! Doctor Sitgreaves's

Sang!" gjentog hele Bordet med Glæde; „en classist
Ode af Doctor Sitgreaves!"

Felbstjæren gjorde et høfligt Bu^{ke} for Selskabet,
drak sit Glas ud, og rømmede sig et Par Gange, til usige-
lig Fornøielse for et Par unge Cornetter ved Enden af
Bordet. Derpaa begyndte han at synge med brægende
Stemme uden ringeste Melodie, følgende Krie:

Har du søst Amors Pilt, Kjære!

Hvadeller fornummet hans Stik?

Dg troet ham siern, stjonde den Nære

Alt straaede ud af hiint Blik?

Da, Kjære! jeg veed, at du kjender til Grunde

Den Smerte, Galenus ei lindre kunde!

„Hurra!" raabte Lawton, „Archibald forbunkter
Muserne selv! hans Ord flyde ligesom en Skovbæk ved
Maanestien, og hans Stemme er et Misfoster af en Nat-
tergal og en Ugle."

„Fr. Ritmester!" raabte Operatoren opbragt, „et
er at foragte classist Værdom, et andet at foragtes for
sin egen Uvidenhed."

En lydelig Banken paa Døren frembragte Stands-
ning i Oprøret, og Dragonerne grebe uvilkaarligen til
deres Baaben, for at være belævede paa Alt. Døren
aabnedes, og Skinderne traadte ind, slæbende Viise-
fræmmere efter sig, der var ganske nebbøiet af Væg-
ten af sin Pakke.

„Hvor er Ritmester Lawton?“ sagde Anføreren for Banden, idet han saa sig lidt forbauset om.

„Her! til Tjeneste!“ sagde denne tørt, med megen Fatning.

„Saa overleverer jeg herved en overbeviist Forræder i Deres Hænder. Dette er Harvey Birch, Bispekræmmerespionen.“

Lawton forbausedes ved at see sin gamle Bekjendte i Ansigtet, og vedblev, idet han henvendte sig til Skinderen:

„Og hvem er I, der taler saa frit om Ederes Næste?“ Men her afbrød han, bukkende for Dunwoodie: „om Forlæbelse, Hr. Major! — Her er den commanderende Officeer; vil De behage at henvende Dem til ham.“

„Nei,“ sagde Karlen stude, „det er Dem, jeg overleverer Bispekræmmeren til, og Dem vil jeg have Belønningen af.“

„Er han Harvey Birch?“ sagde Dunwoodie, og traadte frem med en Værdighedsmine, der øieblikkelig drev Skinderen hen i Krog.

„Ja jeg er,“ sagde Birch stolt.

„Og Forræder mod sit Fædreland,“ vedblev Majoren alvorlig. „Veed han, jeg kunde befale, at han skulde hænges endnu i Aften?“

„Det er ikke Guds Villie at sende en Sjæl saa hastigt for hans Afsyn,“ svarede Kræmmeren høitideligen.

„Det er sandt,“ sagde Dunwoodie; „nogle saa korte Timer skal han ogsaa faae Lov til at nyde; men da

Forseelsen er vederstyggelig for en Soldat, vil den ogsaa sikkert blive hævnnet. Han dør imorgen!"

"Som Gud vil," svarede Harvey uden at bevæge sig.

"Jeg har spildt mangen god Time for at faae fat paa den Skjelm," sagde Skinderen, idet han kom lidt ud af sin Krog, "og jeg haaber, De vil give mig et Beviis, hvorefter jeg kan faae Belønningen derfor. Den blev lovet i Guld."

"Sr. Major Dunwoodie!" sagde den vagthavende Officeer, der just nu traadte ind, "Patrouillerne melde, at der er et Huus i Brand nærved Kamppladsen."

"Det var Bispekræmmerens Hytte," mumlede Anførerer; "vi have ikke ladet ham beholde en Høvlspaan til Skjul. Jeg vilde have brændt den for mange Tider siden; men jeg maatte lade Skuret staae til at fange den gamle Ræv i."

"J lader til at være meget patriotisk iindet," sagde Lawton meget gravitetisk. "Major Dunwoodie! jeg understøtter denne gode Mands Fordring, og beder om at maatte udbetale Lønnen til ham og hans Folk."

"Gjør det," sagde Majoren. "Og du, Glenbige! bereed dig paa den Skjæbne, som venter dig inden Solen gaaer ned i Morgen."

"Livet har kun liden Fristelse for mig," sagde Harvey, idet han hævdede sit Blik, og saae vilddt paa de fremmede Ansigter i Bærelset.

„Kom! værdige Sønner af Amerika!“ sagde Lawton, „følg med mig, og faae Ederes Belønning.“

Banden tog med Graadighed imod dette Tilbud, og fulgte Ritmesteren hen til det Qvarteer, hvor hans Trop laae. Dunwoodie taug et Dieblif, da han ei vilde triumphere over en falden Fjende, og vedblev med stor Heitidelighed.

„Du er allerede bleven forhørt, Harvey Birch! og det er godtgjort, at du er altfor farlig en Fjende for Amerikas Frihed, til at lade dig leve.“

„Godtgjort!“ gjentog Kræmmeren, og hævede sig stolt i Beiret.

„Ja godtgjort! du blev anklaget for at snige dig omkring nærved den amerikanske Armee, for at faae Underretning om dens Bevægelser, og ved at melde det til Fjenden, tilintetgjøre Washingtons Planer.“

„Vil Washington sige det, troer De?“ sagde Birch smilende.

„Udentvivl — endog Washingtons Retfærdighed fordommer dig.“

„Nei — nei — nei!“ udbroød Kræmmeren med en Stemme og Gebærder, som forbausede Dunwoodie; „Washington kan see igjennem foregivne Patriots Glor. Har han ikke udsat Alt paa et Tærningkast? Hvis der er en Galge tilrede for mig, var der da ikke een for ham

og saa? Nei — nei! Washington vilde aldrig sige:
 „før ham til Galgen!”

„Har du noget, usling! at meddele Generalen, hvor-
 ved du kunde slippe for at døe?” sagde Majoren, idet
 han satte sig efter den Forundring, den Andens Manerer
 havde bragt ham i.

Birch skjælvede af de hæftige Bevægelser, som stor-
 mede i hans Bryst; hans Ansigt blev blegt som Døden,
 og han fremdrog en Lufkaske ud af Jolderne paa sin
 Skjorte, aabnede den, og udtog et lidet Stykke Papir —
 han fæstede sit Die derpaa, og havde allerede rakt det
 hen til Dunwoodie, da han pludseligen træk sin Haand
 tilbage, og udbød:

„Nei! det døer med mig. Jeg kjenner min Tjenestes
 Vilkaar, og vil ikke kjøbe mit Liv ved Tabet deraf —
 det døer med mig.”

„Leveer det Papiir fra dig, saa kan du maaskee
 endnu finde Raade,” sagde Dunwoodie, da han ventede
 en vigtig Opdagelse derved.

„Det døer med mig,” gjentog Birch, idet en Rødme
 gik over hans fløge Træk, og oplyste dem med ualmind-
 elig Livlighed!

„Grib den Forræder!” raabte Majoren heftig, „og
 vrif Hemmeligheden ud af hans Hænder!”

Befalingen blev øieblikligen adlydt; men Bispe-
 fræmmersens Bevægelser vare altfor hurtige for dem —

i et Dieblif blev det flugt. Officererne forbausedes ved Spionens Behændighed og Kraft, men Feltsjæren raabte med Heflighed:

„Hold paa ham, medens jeg giver ham ind at brække paa!“

„Lad det være,” sagde Dunwoodie, og vinkede med Haanden; „er hans Forbrydelse stor, vil hans Straf blive haard.“

„Før mig bort,” sagde Harvey, satte Pакken fra sig, og gik henimod Døren med ubegribelig Værdighed.

„Hvorhen?” spurgte Dunwoodie forundret.

„Til Galgen!“

„Nei,” sagde Majoren, gysende over sin egen Retfærdighed. „Min Pligt fordrer, at jeg skal lade dig henrette, men vistnok ikke saa hastigt. Du kan indtil i Morgen Klokker Ni belave dig til den alvorlige Forandring, der skal foregaae med dig.“

Dunwoodie hvidstede sin Befaling i Dret paa en af Officererne, og betegnede Bissekammeren at gaae bort.

Den Forstyrrelse, som denne Scene frembragte i Selskabet, hindrede dem i at nyde flere af Bordets Glæder. Officererne stiltes derfor ad for at gaae hver til sit Hvilested. Kort efter var der intet at høre uden Skildvagts tunge Skridt, idet han gik frem og tilbage paa den frozne Jord udenfor Hotel Flanagan.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Fires til syv og tyvende Hefte.

Kjöbenhavn.

Forslagt af S. Trier. Trykt i det Kjøbsteds Officin.

1832.

S p i o n e n,

en Fortælling

fra

den nordamerikanske Krig.

Oversat af Engelft

ved

P. Saxild,

Cand. medic.

Fjerde Hefte.

K i ø b e n h a v n.

Forsagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1832.

2510411

1871

Spencer's Manual

THE SPENCER SYSTEM OF CALLIGRAPHY

BY JOHN SPENCER

NEW YORK: SPENCER, KELLOGG & CO.

1871

NEW YORK: SPENCER, KELLOGG & CO.

1871

NEW YORK: SPENCER, KELLOGG & CO.

1871

Syttende Kapitel.

**** Der gives Mennesker, hvis Træl
Forkyndte Sjælens Følelse og Lyst;
Hvis Kjærlighed og Haab og Fromhed stjønt
Sig vise som fra Isthids rene Speil.
Men kolde Kløgt kan skjule disse Farver
Med Blis, afmaalte efter Hensigten —
Forsvædelse og lumske Bedragerie.

Duo.

Den Officeer, hvem Dunwoodie havde givet Bispe-
kræmmeren til Bevogtning, overdrog sin Forretning
til den vagthavende Corporal. Captain Whartons For-
æring havde gjort sin Virkning paa den ungdommelige
Lieutenant, og en vis bandsende Bevægelse, hvori alle
Gienstandene paa en forunderlig Maade vare satte i, var
nok til at minde ham om at hjælpe Naturen ved Søvn.
Efter at have givet Corporalsen sine Forholdsregler om
at passe nøie paa Fangen, svøbte Unglingen sig ind i
sin Kappe, og søgte, udstrakt paa en Bænk nærved

Ilden, den Hvile, han saa høiligen behøvede. Et grovt Skuur strakte sig langs med Bygningen, og ved dets ene Ende var der afdeelt et lidet Kammer, hvor det ringere Huusgeraad blev opbevaret. Men i de nærværende lovløse Tider var Alt af nogen Værdi borttaget; og da Betty Flanagan kom, udvalgte hun dette Rum til et Gjemmested for sine Møbler, og til sit eget Kammer. Corpsets overflødige Vaaben og Bagage var ogsaa bleven nedlagt der. Alle disse Skatte tilsammen vare satte under den Skildevagts Opsigt, som marscherede op og ned uden for Skuret, og beskyttede Hovedkvarteret bagfra. En anden Kriger, som havde Post nærved Husset for at see til Officerernes Heste, kunde overflue hele Udsiden af Bærelset, og da det var uden Bindue eller nogen slags Nabning undtagen Døren, ansaae den betænksomme Corporal dette som det meest passende Sted at overantvorde Fangen paa indtil Henrettelsen. Der vare adskillige Grunde, som bragte Corporal Hollister til denne Beslutning; iblandt andre Fraværelsen af Markertendersten, som laae foran Kjøkkenforstenen, og drømte, at Dragonerne vare isærd med et Partie af Fienden, og antog den Støi, der kom fra hendes egen Næse, for Virginiernes Horn, der blæste til Angreb. Hertil kom den Mening, som Veteranen havde om Liv og Død, hvorved han var udmærket ved Corpset som en Mand af ualmindelig Gudsfrugt og Retfærdighed. Han var

over halvtredshindstyve Aar gammel, og havde den sidste Halvdeel af sit Liv fort Baaben. De hyppige Dødsfald, som indtraf for hans Vine, havde gjort en Virkning paa ham, som var ganske forskjellig fra den, der pleier at være en Følge af slige Scener; han var ikke alene blevet den stadigste, men ogsaa troværdigste Karl i hele Corpsen. Ritmester Lawton havde belønnet hans Trostid ved at gøre ham til sin Ordonantz.

Følgt af Birch, gik Corporalen i Stilhed til det ubesete Fængsels Dør, aabnede den med den ene Haand, og holdt en Løgte i den anden, for at lyse for Kræmmeren, idet han traadte ind. Han satte sig ned paa en Bette, som indeholdt noget af Bettys Vndlingsdrik, bød Birch at gjøre det Samme, og satte Løgten paa Gulvet. Da han en feie Tid havde seet Fangeren i Ansigtet, sagde han:

„Du seer ud, som om du vilde gaar Døden imøde som en Mand, og jeg har bragt dig til et Sted, hvor du kan samle dine Tanker i usforstyrret Ro.“

„Det er et stræffeligt Sted at berebe sig til den sidste Forandring paa,“ sagde Harvey gysende, idet han saae sig om i sit lille Fængsel.

„Naa! hvad det angaaer, saa kommer det ikke saa ngie an paa det, naar man skal lade Tankerne parabere til den sidste Revue, i den anden Verden. Jeg har her en lille Bog, som jeg for det Meste læser lidt i, naar

vi skulle til at hugge ind, og jeg synes den styrker mig godt i Nødens Time." Medens han talede, tog han en Bibel op af Lommen, gav den til Birch, der modtog den med Erbødighed. Men der var noget saa Kandsfraværende i hans Mine, og Forvildet i hans Dietast, at Corporalen troede, at Sjæleangst havde bemestret sig ham, og vilde derfor begynde at trøste ham:

"Hvis der er noget, som ligger dig paa Hjertet, saa er det bedst at blive af med det nu; dersom du har gjort Noget imod, saa lover jeg dig, saa sandt jeg er en ærlig Dragon, at hjælpe dig til at gøre det godt igjen."

"Der gives Faa, som kunne sige sig fri for det," sagde Harvey, og vendte igjen sit stirrende Blik imod ham.

"Ja det er sandt nok; det er naturligt at synde; men sommetider træffer det sig dog, at et Menneske kan gøre eet idag, som han kan fortryde imorgen. Man synes dog ikke om at døe med en meget tung Synd paa sin Samvittighed."

Harvey havde ved denne Tid fuldkomment undersøgt det Sted, paa hvilket han skulde overnatte, og saae intet Middel til at slippe bort; men Haabet er altid den sidste Gøelse, som forlader det menneskelige Bryst. Han fæstede saadanne undersøgende Dietast paa Corporalens soelbrændte Ansigt, at denne maatte staae

Diet ned for det vilde udtryk, som han mødte i Fængens Blik.

"Jeg har lært at lægge mine Synders Byrde for min Frelseres Fødder," svarede Bispekrammeren.

"Nu ja! alt det kan jo være meget godt; men man maa jo dog gjøre, hvad Ret er, saalænge man har Velighed dertil. Der har været slemme Tider her i Landet, siden Krigen begyndte, og mange ere blevene berøvede deres retmæssige Gods. Jeg kan mange Gange finde det svært nok at faae min lovlige Plyndring udført med en god Samvittighed."

"Disse Hænder," sagde Harvey, idet han udstrakte sine magre benede Fingre, og talede med ualmindelig Stoltthed; "have i mange Aar maattet arbejde, men aldrig plyndret."

"Det er godt, at det er saa," sagde den stikkelige Corporal; "og nu føler du det vist meget trøstende — Der ere tre grove Synder til, og naar man kan holde sin Samvittighed fri for dem, kan man dog maaskee med Guds Naade haabe at passere Revue med Helgenerne i Himlen — det er Tyverie, Mord og Desertion."

"Gud skee Lov!" sagde Birch med Barme, "jeg har endnu aldrig berøvet noget Medmenneske Livet."

"See, hvad det angaaer at dræbe et Menneske i lovlig Krig, saa det er jo ikke mere, end at man gjør sin Pligt," afbrød Corporalen, der i Slaget var en

nøiagtig Efterligner af Ritmester Lawton. „Er Sagen uretsfærdig, saa falder Synden ved saadan en Daad paa Nationen, og man saaer sin Straf her med det hele øvrige Folk; men at myrde med koldt Blod, det er den største Forbrydelse næstefter at desertere.“

„Jeg har aldrig været Soldat, og kan altsaa heller ikke have deserteret,“ sagde Bispekræmmeren, idet han hvilede sit Hoved i sin Haand i en sørgmodig Stilling.

„Ja! at desertere er ikke alene at rende væk fra Faa-
nen, skjøndt det er det værste,“ sagde Dragonen med Ef-
tertryk. „Man kan desertere fra sit Fædreland, i dets
første Nødstime.“

Birch gjemte sit Ansigt i begge sine Hænder, og hans hele Legeme skjalv af den skrækkelige Bevægelse, han var i. Corporalen betragtede ham noie, men hans gode Hjerte fik snart Overhaand over hans Modbydelighed, og han vedblev mere mildt.

„Men dog er det en Synd, som jeg troer kan til-
gives, naar man oprigtigen fortryder den; og det kommer
kun lidt an paa, hvornaar og hvordan man døer, naar
man blot døer som en Christen, og som en Mand. Jeg
anbefaler dig til Bonnen, og derpaa til Hvile, at du
kan døe saaledes. Paa Jorden kan du ikke gjøre dig
noget Haab, da Oberst Singleton har sendt de strengeste

Befalinger til at henrette dig, saasnart vi skulde træffe dig. Nei — nei — Intet kan frelse dig."

"Du siger sandt," raabte Birch. "Det er nu forsilbe. Jeg har selv ødelagt mit eneste Redningsmiddel. Men han i det Mindste vil lade mit Minde vederfares Ret."

"Hvilket Redningsmiddel?" spurgte Corporalen nysgjerrig.

"Oh, intet," svarede Kræmmeren, idet han paa tog sig igjen sin naturlige Maneer, og saae ned for at undgaae den Andens alvorlige Dietast.

"Og hvem er han?"

"Ingen!"

"Intet! og Ingen! det hjælper kun lidt nu. Læg dig paa Mutter Klanagans Tæppe der, og faa dig en lille Luur. — Jeg skal kalde paa dig itide imorgen; og jeg ønsker af Hjertens Grund, at jeg kunde være dig til nogen Tjeneste; for jeg kan slet ikke lide at see et Menneske hængt ligesom en Hund."

"Saa kunde du frelse mig fra denne skjæbselfulde Død?" sagde Birch, idet han sprang op, og greb Dragoonen ved Armen — "Min Gud! hvad vilde jeg ikke give dig til Belønning derfor!"

"Paa hvad Maade?" spurgte Corporalen forundret.

"See her!" sagde Kræmmeren, og drog adskillige

Guineer frem; „disse ere intet imod hvad jeg vil give dig, hvis du hjælper mig bort.“

„Om du saa var den Mand selv, hvis Billede staaer paa dette Guld, saa vilde jeg ikke laane Dre til saadan en Forbrydelse,“ sagde Dragonen, og kastede Pengene paa Gulvet, med kold Foragt. „Gaa hen, stakkels Usling! og forson dig med Gud; det er ham alene, der kan være dig til Nytte nu.“

Corporalen tog Løgten, og overlod Bissekræmmeren til sine egne Betragtninger over den sig nærmende Skjæbne. Birch sank i Fortvivlelse om paa Betty's Fjeldtseng, medens hans Bevogter gik ud for at give Skildvagterne de fornødne Instruxer for at passe godt paa ham.

„Lad Ingen komme til at tale med Fangen. Du indestaaer med Livet for at han ikke undslipper,“ vare de sidste Ord af Hollisters Formaning til Skildvagten i Skuret.

„Men,“ sagde denne, „jeg har Ordre til at lade Vaskerkonen gaae ind og ud, som hun selv vil.“

„Naa, saa lad hende da det; men pas mig vel paa, at denne forbandede Bissekræmmer ikke slipper ud under hendes Skjorter.“ Derpaa vedblev han sin Rund, for at give alle Skildvagterne der i Nærheden lignende Ordre.

I nogen Tid efter at Corporalen var gaaet bort,

herstede der dyb Stilhed i Harveys eensomme Fængsel, indtil Dragonen ved hans Dør hørte hans lydelige Mandebdrag, hvilket tilsidst hævdede sig til den regelmæssige Tact, som følger med dyb Sovn. Skildvagten vedblev at spadserere frem og tilbage paa sin Post, tænkende over den Egegylbighed mod Livet, som kunde lade Naturen nyde sin vante Ro, endog paa Gravens Bred. Dog havde Navnet Harvey Birch altfor længe været en Afstøje for Corpset, til at nogen Medlidenhedsfølelse skulde kunne blande sig med disse Betragtninger hos Skildvagten, og den Betænkksomhed og Blidhed, som Corporalen viste, var der vist ikke en eneste i Corpset, som vilde have lagt for Dagen imod Fangen, og heller ingen, som ikke vilde have efterlignet Veteranen i at forkaste Bestikkelsen, uagtet det rimeligviis vilde have reist sig af en mindre ædel Bevæggrund. Den Karl, som bevogtede Døren, sølte en Art stuffet Hævnelyst, da han mærkede, at Fangen nød en Sovn, som var ham selv nægtet, og derved viste en saadan aabenbar Egegylbighed imod den største Straf, som militær Strængthed kunde underkaste ham for alt hans Forræderie imod Amerikas Frihedsag. Mere end eengang sølte han sig tilbøielig til at forstyrre denne usædvanlige Hvile ved Spot og Dadel; men den Krigstugt, han stod under, og en hemmelig Følelse af Skam over Grusomheden deraf, holdt ham tilbage.

Hans Betragtninger bleve snart forstyrrede, da Vaskerkonen kom stavrende ud af den Dør som ledte til Kjøkkenet, mumlende Forbandelse over de Officerers Tjenere, som ved deres E. stighed havde forstyrret hendes Slummer foran Ilden. Skildvagten forstod nok af hendes Ord til at begribe Sagen; men alle Bestræbelser for at komme i Samtale med den opbragte Kvinde vare forgjæves; han lod hende gaae ind i sit Værelse, uden at forklare hende, at der var en Anden derinde. Da hun med stor Alarm endelig var faldet om paa sin Seng, fulgte der en Stilhed, som dog snart blev afbrudt af Bissekammerens Snorken, der igjen begyndte saa stærkt, som om intet var foregaaet. Da Afsløsningen just kom i dette Dieblis, og Karlen, der var meget fortrydelig over Harveys Ringeagt, havde meddeelt sine Ordre, udbrod han til den Anden, idet han gik tilbage til Vagstuen:

„Du kan holde dig varm ved at bandse, John! Bissekammeren har stemt sin Fiol, som du hører, og det vil nok ikke vare længe, inden Betty slaar ind i samme Tone.“

Dette Spøg blev fulgt af en almindelig Latter af hele Troppen, idet den marscherede bort at opfolde sine Pligter fremdeles. I dette Dieblis blev Fængslets Dør aabnet, og Betty viste sig igjen, stavrende hen imod sit forrige Opholdssted.

„Stop!“ raabte Skilbvagten, og traf i Kjolen; „er du vis paa, at Spionen ikke ligger i Kommen paa dig?“

„Kan du inte høre, at Kjeltringen ligger og snor-
ker i mit Kammer? din forbandede Nød!“ streg hun,
idet hele hendes Begeme skjælvede af Arrighed, „skal I
saadan bære jer ad med et ordenligt Fruentimmer, og
lægge en Mandsperson ind i hendes Seng, I Hundsfotter.“

„Na! hvad vil du bryde dig om En, som skal
hænges imorgen? Du seer jo, han sover allerede; imor-
gen vil han tage sig en længere Luur.“

„Bæf med Næverne! din Hundetamp!“ streg Kjer-
lingen, og gav Slip paa en lille Flaske, som Dragonen
havde været saa heldig at vriste fra hende. „Jeg skal
rigtignok gaae ind til Rikmester Jack, lige paa Stantopeen,
og spørge, om det er efter hans Orden, at der skal
lægges en Galgenknebel af en Spion ind i mit Kammer, og
saa endogsaa ind i min egen kydske Enkeseng, din Tyveknegt!“

„Hold Kjæft, din gamle Jesabel!“ sagde Karlen
leende, og tog Flasken fra Munden, for at trække Veiret;
„ellers vaagner du Herren — Kunde du have Hjerte til
at forstyrre et Menneſke i sin sidste Sovn?“

„Jeg skal vaagne Rikmester Jack, din evig for-
sorne Rakkerknegt! og faae ham herhen, for at skaffe
mig min Ret. I skal nok faae at vide alle sammen
af ham, hvad det er at gjøre Nar af en ordenlig an-
stændig Enke — Pas du kun paa, din Laps!“

Med disse Ord, som kun frembragte Latter hos Skildvagten, stavrede Betty omkring Enden af Bygningen, og skyndte sig henimod sin Yndlings Qvarteer, for at faae Erstatning. Men hverken hun eller Officeren kom mere tilsyne den Nat; og der tilbrag sig intet videre, som kunde forstyrre Bispekræmmeren, som til Skildvagtens store Forundring vedblev at vise ved sit Andedrag, hvor lidet Galgen kunde virke paa hans Slummer.

Attende Kapitel.

En Daniel kom til at domme! ja, en Daniel!

O vise unge Dommer, hvor jeg ærer dig!

Kjøbmanden fra Venedig.

Skinderne fulgte glade Ritmester Lawton hen til det Qvarteer, hvor hans Eskvadron laae. Han havde ved alle Leiligheder viist sig saa ivrig for den Sag, han stred for, saa ligegyldig imod personlig Fare, naar han stod ligeover for Fienden, og hans Anstand og alvorlige Mine var i slige Dieblikke saa strækindjagende, at alt dette havde skaffet ham et stort Renomme, som paa

en Maade var særskilt fra hans Corps. Hans Uforsagthed antog man for Vilddhed, og hans heftige Iver for medfødt Grumhed. Paa den anden Side havde nogle Aarsbevisninger, eller rettere sagt, upartist Retfærdigheds Handlinger, gjort, at Dunwoodie hos nogle af den simple Klasse havde faaet Ord for utilbørlig Overbærenhed. Det er heldent, at Pobelens Roes og Dadel falder paa de rette Steder.

I Majorens Nærværelse havde Anføreren for Røverbanden sølt sig under den Indstrækning, som Easten altid fornemmer i Selskab med erkjendt Dyd; men da de vare ude af Huset, mærkede han strax, at han var under en beslægtet Aands Beskyttelse. Der var en Alvorlighed i Lawtons Manerer, som bedrog de fleste af dem, som ikke kjendte ham meget nøie; og man sagde almindeligt i Esquadronen, at naar Ritmesteren loe, vilde han bestemt straffe. Rovercaptainen drog sig nærmere ind til sin Fører, og begyndte med inderlig Selvtillfredshed følgende Samtale:

„Det er altid godt at kjende sin Ven fra sin Fiende.“

Paa denne indledende Bemærkning gav Ritmesteren intet andet Svar, end en bifaldende Lyd, som ikke kunde kaldes Ord.

„Jeg formoder, Major Dunwoodie staaer sig godt hos Washington?“ vedblev Skinderen med en lav fortrolig Stemme, som snarere udtrykte en Tvivl, end et Spørgsmaal.

„Der ere nogle, som mene det,“ svarede Ritmesteren tvetydigt.

„Mange Benner af Congressen i dette Landstabs,“ vedblev Karlen, „ønske, at Cavalleriet blev anført af en anden Officeer. Hvad mig angaaer, saa kunde jeg gjøre vor Sag mangen en vigtig Tjeneste, som Bissetræmmens Fængsling ikke skulde veie op imod, naar jeg bare nu og da kunde blive dækket af en Escadron.“

„Birkelig!“ sagde Ritmesteren med sagte Stemme, og nærmede sig ham familiært, „som for Exempel?“

„Oh, hvad det angaaer, kunde det blive ligesaa profitabelt for Officieren, som for os, der gjorde det,“ sagde Roveren med et meget betydnende Blik.

„Men hvorledes?“ spurgte Lawton, lidt utaalmodig, og skyndte sig frem, for at ikke den øvrige Deel af Banden skulde høre det.

„Naa! nær ved den kongelige Linie, endogsaa lige under Kanonerne paa Hoilandet, kunde vanke godt Bytte, naar vi bare havde en Styrke til at beskytte os imod de Pancey's Folk, og til at bedække vor Retirade, at den ikke skulde blive affaaeren paa Veien til Kings-bridge.“

„Jeg troede, at Robrengene stjød alt det Bilt til sig selv,“ sagde Ritmesteren.

„De gjør nok lidt ved det, men de maa dog spare lidt, saalænge de ere imellem deres egne Folk,“ svarede

Karlen ganske fortrolig. „Jeg har to Gange været derhenne, under en Overenskomst med dem. Første Gang behandlede de mig hønet; men anden Gang kom de over os, og drev os bort, og tog Byttet til dem selv.“

„Det var da en skjændig Gjerning! Jeg kan ikke begribe, at I vil have noget Masketpie med saadanne Kjeltringer.“

„Vi er nødt til at have Forstaaelse med nogle af dem, ellers kunde vi let blive taget. Men et Menneske, der ingen Tre har i Livet, er værre end et Dyr — troer De, Major Dunwoodie er en Mand, man kan stole paa?“

„Hvad Tre angaaer?“ spurgte Lawton.

„Ja vist; De veed nok, at Arnold havde et godt Rygte, lige indtil den engelske Major blev fanget.“

„Ja, jeg troer just ikke, at Dunwoodie vilde sælge sin Commando, som Arnold; men jeg turde dog heller ikke sætte Lid til ham i saadan en delicat Sag, som Eders.“

„Det er just mit Begreb,“ sagde Roveren med en Selvtilfredshed, som viste hvormeget han stolede paa sin egen Menneskekundskab.

Nu vare de komne til et bedre Slags Bondehuus, hvis meget store Udbygninger vare i temmelig god Stand for de Lider. Laderne vare besatte af Dragonerne, medens deres Heste vare bundne under de lange Skuur,

som beskyttede Gaarden imod den kolde Nordenvind, og stode rolige og aad med Sadlerne paa Ryggen og Vidslerne kastede over Halsen, færdige til at lægges paa ved det korteste Varsel. Lawton bad sig et Dieblif undskyldt for Skinderne, og gik ind. Han kom snart igjen med en af de simple Stald-Vogter i Haanden, og viste dem Veien til en stor Have, som omgav Bygningen paa tre Sider. Banden fulgte i Stilhed deres Anfører, som troede, at Lawtons Hensigt var at lette Samtalen om denne interessante Materie uden Fare for at blive hørt. Rovercaptainen nærmede sig derfor til Ritmesteren, og fornyede Discoursen, da han ønskede at oprette en nøiere Forstaaelse, og tillige give ham en gunstig Mening om sin Forstand.

„Tro'r De, at Colonierne tilsidst faae Overhaand over Kongen?“ spurgte han med en Politikers Mine.

„Faae Overhaand!“ gjentog Lawton med Fyrighed; men han fattede sig strax, og vedblev: „udentvivl vil det; hvis Fransmanden vil give os Vaaben og Penge, kan vi jage de kongelige Tropper ud inden et halvt Aar.“

„Ja det haaber jeg ogsaa,“ sagde Roveren hurtigt, da han var sig bevidst, at han tænkte paa at forbinde sig med Rodrengene i nogen Tid, „og saa faae vi en fri Regjering, og vi, som søgte for den, vor Løn.“

„Oh!“ raabte Lawton, „Eders Fordringer ville være uomtvistelige, saalænge de usle Torier, som leve

fredelig hjemme og passe paa deres Gaarde, maae beholde den Foragt, som de fortjene. I har vel ingen Gaard?"

"Nei, endnu ikke, men det skulde da gaae Satans til, om jeg ikke skulde finde een, inden at Freden er sluttet."

"Rigtig! pas paa Eders egen Fordeel, saa passer I ogsaa paa Landets. Lad det betale Eders Tjenester godt, og gjer Nar af Lorierne, saa vil jeg sætte mine Sporer imod et rustent Søm paa, at I bliver Distrikts-Skriver i det mindste."

"Synes De ikke, at Pauldings Folk vare nogle Narre, at de ikke lode den kongelige General-Adjutant slippe væk?" spurgte Karlen, der ved Ritmesterens frie Væsen var bleven ganske trofskyldig.

"Narre!" raabte Sawton med bitter Latter; "ja vistnok Narre. Kong Georg vilde have betalt dem bedre, thi han er rigere. Han vilde have gjort dem til Herrer for hele deres Liv. Men Gud ske Lov! der hersker en Aand hos Folket, som synes vidunderlig. Karle, som intet eie, handle som om Indiens Rigdomme afgang af deres Trostøb. Alle ere ikke saa store Kjeltringer, som I; ellers vare vi blevene Englands Slaver for mange Nar siden."

"Hvad!" udbrod Rovercaptainen, idet han foer tilbage, og satte ham sit Gevær for Brystet, "er jeg for-raabt? er De min Fiende?"

„Affskum!“ raabte Lawton, og hans Sabel klirrede i Staalreden, idet han slog Geværet ud af Haanden paa Karlen, „prøv blot eensgang til at pege med din Bøsse paa mig, saa kløver jeg dig lige til Krybsket.“

„Oh! betalte Jer? Jo! I skal have hele Betalingen i fuldt Maal — der ere de Penge, som Oberst Singleton sendte herved til dem, som fangebe Biesekræmmeren,” sagde han, og kastede en Pung fuld af Guineer med Foragt for den Andens Fodder. „Men kæst Gæværerne, I Skurke! og see om Pengene ere rigtigt talte.”

„Naa! er det rigtig?" spurgte Ritmesteren, "har I den lovede Belønning?"

streges — griber dem, Gutter! og lad dem alle nyde
Mose Lov — 40 mindre end 1.”

Denne Befaling løb ikke for uvillige Dren. I
et Dieblis vare Skinderne aflædte og bundne med
Dragonernes Grimer til saa mange Ubletræer, som
vare nødvendige til at forsyne enhver af Banden med
sit; man traß blant, og halvtredshindstyve Grene bleve hugne
fra Træerne i en Haandevending. Af disse blev der ud-
valgt nogle af de smidigste Dviste, og man sandt Dra-
gonerne meget villige til at svinge dette nye Baaben.
Ritmesteren gav Ordet, men paaminde dem dog ikke
at overskrive Moses Forskrifter, og nu begyndte Baby-
lons Forstyrrelse rigtigt i Haven. Anførers Skrig
kunde man høre igjennem de Dvriges; men det kunde
man forklare sig deraf, at Lawton indskærpede hans
Tugtemester, at han havde at bestille med en Officeer,
og maatte altsaa vise ham ualmindelig Hæder. Vidstæ-
ningen blev udført med stor Nethed og Hurtighed, og
gik meget ordentlig til, naar man undtager, at ingen
af Tugtemesterne begyndte at tælle, førend de havde
prøvet deres Rottinger ved et godt Dussin Svip, blot,
som de sagde, for at finde det rette Sted at slaae paa.
Saasnart denne Hovedoperation var fuldført, befalede
Lawton sine Folk at lade Skinderne tage deres Klæder
paa, og selv at sidde op, da de egentligen skulde
patrolere længere nede i Landflabet.

„Seer du, min Ven!“ sagde Ritmesteren til Rø-
vercaptainen, da denne havde gjort sig færdig, „jeg kan
bedække dig med Nytte, naar det gøres nødigt. Der-
som vi skulle mødes tidt, vil du blive bedækket med Ar,
om end ikke hæderlige, saa dog vel fortjente.“

Karlen svarede Intet, men tog sin Bøsse op, og
skyndte paa sine Kammerater, at de kunde komme af-
sted, og da alle vare færdige, gik de i Stilhed henimod
nogle Klipper, ikke langt derfra, som vare bevorede med
en tyk Skov. Da Maanen just var kommen frem,
kunde de let see, hvor Dragonerne holdt. Hele Ban-
den vendte sig pludselig om, lagde an og spændte Paa-
nerne. Denne Handling, saavel som Laasenes Klikken
blev bemærket af Dragonerne, som kun besvarede deres
Forsøg paa at skyde med en spottende Latter, og Rit-
mesteren raabte høit:

„Dho! I Kjætringer! jeg kjender Jer nok, og har
derfor taget Stenene af.“

„I skulde ogsaa have taget den, jeg har i Bom-
men,“ skraalte Anførereren, og affyrede sin Bøsse i det
Samme. Kuglen gik lige forbi Lawtons Dre, men han
rystede blot Hovedet, og sagde leende: „Nærved er lige-
saa godt som langt fra.“ Een af Dragonerne havde
lagt Mærke til den Rovers Hensigt, som var bleven for-
ladt af Banden, saasnart som de havde gjort deres for-
gjæves Forsøg paa at hævne sig, og var ifærd med at

gibe Hesten af Sporerne, idet Karlen fyrede. Denne var kun lidet borte fra Klipperne, men Hestens Hurtighed nødte ham dog til at forlade baade Penge og Gevær, for at komme bort. Dragonen vendte tilbage med sine Pricer, og rakte dem til Ritmesteren; men Lawton afflog dem koldt, og befalede Karlen at beholde dem, indtil Røveren selv maatte komme og forlange sin Gien- dom. Det vilde ikke have været en let Sag for nogen daværende Domstoel i de nye Stater, at skaffe disse Penge tilbage til Eiermanden; thi de bleve ført efter ligesigen uddeelte af Corporal Hollister til Escadronen. Patrouillen drog bort, og Ritmesteren gik langsomt henimod sit Quarteer, med den Beslutning at lægge sig til Hvile. En Skikkelse, som hurtigt bevægede sig imellem Træerne ad Skoven til, hvorhen Skinderne vare dragne, traf hans Øine; han vendte sig pludselig om, gik nærmere, og til hans store Forundring soer han Baskerkonen paa saadan en Tid af Natten, og paa saadant et Sted.

„Hvad, Betty! gaaer du i Sovne? eller drømmer du vaagende?“ raabte han; „er du ikke bange for at møde den gamle Jennys Geist her, hvor hun saa gjerne græssede?“

„Nei vist ikke nei, lille Ritmester!“ svarede Marktendersten med sin naturlige Stemme, idet hun svinglede saaledes, at det var hende vanskeligt at løfte Hovedet i

Veiret; „jeg søger inte efter Jenny eller hendes Geist, men der er nogen Urter til de Blesserede, som jeg just maa have nu, fordi at Maanen skinner paa dem. De groer under de Klipper der, og derhen maa jeg flynde mig at komme, ellers har Trylleriet ingen Magt.”

„Du Nar! du havde bedre af at gaae ind og lægge dig paa din Brix, end at stolpe omkring imellem Klipperne. Hvis du faldt ned af een af dem, bræk du jo Benene. Desuden ere Skinderne flygtede derhen, og skulde de see dig, vilde de nok hevne en Lusing, jeg nyligen gav dem, paa dig. Vend hellere om, du gamle Skrog! og læg dig; jeg hører, vi skal drage bort imorgen tidlig.”

Betty brød sig ikke om hans Raad, men vedblev at styre sin temmelig uregelmæssige Cours til Klipperne. I det Dieblis, da Lawton nævnede Skinderne, havde hun standsat, men gentog strax efter sin Gang, og var snart ude af Synne imellem Træerne. Da han var kommen ind, spurgte Skildvagten ved Døren, om Ritmesteren havde mødt Mutter Flanagan, og fortalte ham, at hun var gaaet forbi ham, havde opfyldt Lusten med Trusler imod sine Plagere i Hotellet, og spurgt efter Ritmesteren, for at faae sin Ret. Lawton hørte paa ham med Forbauselse — han syntes at have fanget en ny Idee — gik nogle Skridt henimod Haven, og kom tilbage igjen; i nogen Tid gik han heftigt frem og til-

bage udenfor Husets Dør, men gik siden ind, kastede sig paa en Seng i sine Klæder, og faldt snart i en dyb Sovn.

Imidlertid havde Røverbanden spredt sig ud i alle Retninger, og lykkeligtvis naaet til Spidsen af Klippe, hvor de begravede sig i den dybe Skov. Da de mærkede, at man ikke satte efter dem, noget som var umuligt for Hestfolk, dristede Anføreren sig til at kalde Banden sammen med sin Pibe, og fik dem snart samlede paa et Sted, hvor de ikke havde meget at frygte for deres nye Fjende.

„See saa!“ sagde en af Karlene, medens man tændte en Ild, som skulde beskytte dem imod Kulden, der begyndte at blive stræng, „see nu have vi da ikke mere at bestille i Vest-Gjester. De virginske Ryttere vil snart gjøre Landskabet altfor hedt for os.“

„Jeg vil see hans Blod,“ mumlede Anføreren, „om jeg saa skal dee strax efter.“

„Jo! du er tapper her i Skoven,“ raabte den Anden med vild Latter; „hvor kunde du, som praler saadan af dit Sigte, flyde ham forbi paa tredive Skridt?“

„Det var Dragonen, som forstyrrede mig, ellers havde jeg gjort Ende paa denne Ritmester paa Stedet. Desuden frøs jeg, saa jeg skjælvede, og havde ingen stærk Haand mere.“

„Sliig snarere, det var Frygten, saa lyver du ikke,“

ſagde Kameraten grinende. „Hvad mig angaaer, ſaa troer jeg aldrig, at jeg kommer til at fryſe mere; min Ryg brænder ſom om tusinde gloende Jern laae paa den, og det ikke meget løſeligt.“

„Og du vilde ganſke tam udsætte dig for ſaadan Miſhandling, og kysſe Riſet, ſom ſlog dig?“

„Hvad det angaaer at kysſe Riſet, ſaa vilde det ikke være ſaa let, bilder jeg mig ind; mit var blevet ſpaltet i ſaa ſmaa Stykker, at det vilde være vanſkeligt at finde eet, ſom var ſtort nok til at kysſe paa; men jeg vil heller udsætte mig for at miſte det Halve af min Hud, end det Hele, med Dreene til. Og det vil blive Enden paa det, hvis vi give os af med den gale Birginier igjen. Jeg vilde Gud ſtraffe mig! gjerne, naar det ſkulde være, give ham ſaa meget af mit Skind, at han kunde gjøre ſig et Par Bandstøvler deraf, hvis jeg maatte ſlippe ud af Hænderne paa ham med det Dyrige. Hvis du havde kjendt din egen Fordeel, ſkulde du have gaaet til Major Dunwoodie, ſom dog ikke veed det Halve af vore Streger.“

„Hold Mund! Brovlebøtte!“ raabte Novercaptainen opbragt; „din Sludder kan man jo blive gal over. Er det ikke nok at blive revet og pryglet? Skal jeg nu plages med din Snak ovenikjøbet? Gaae hen og hjælp til at ſaae Provianten op, hvis der er noget i Badsækken, og ſtop ſaa Munden med Mad.“

Han adlød, og hele Banden gjorde under megen Stønnen og Bridning af Lemmerne, som kom af Ryggenes flette Tilstand, Tilbærelserne til et tarveligt Maaltid. En stor Ild af tørt Ved brændte i en Klippefløst, og tilsidst begyndte de at komme sig noget fra Forvirrelsen ved deres Flugt, og samle deres Sandser. Da Hungeren var stillet, og mange af deres Klæder aftagne, for bedre at kunne pleie Saarene, begyndte de at tænke paa Maaden, hvorledes de skulde hævne sig. Hermed tilbragtes en heel Time — man foreslog adskillige Midler; men da de alle beroede for en stor Deel paa personligt Mod, naar de skulde lykkes, og vare forbundne med Fare, faldt de følgerigen igjennem. Det var ikke muligt at nærme sig Dropperne ved Overtastelse, da de steds holdt saa godt Vagt; og det Haab, at møde Ritmesteren alene, borte fra hans Folk, var ligesaa usikkert, da han bestandigen var bestjæftiget med sine Forretninger, og hans Bevægelser vare saa hurtige, at det næsten aldeles maatte beroe paa Tilfældet, om de nogensinde skulde møde ham. Desuden var det slet ikke vist, at saadant et Møde vilde falde lykkeligt ud for dem selv. De kjendte hans Listighed, og ihvor raa og udyrket Best-Chester end var, gjorde dog den forvorne Dragon ofte nogle desperate Spring. Steenvægge vare kun ubetydelige Hindringer for de virginste Ryttere, naar de vilde hugge ind. Efterhaanden tog Samtalen en an-

den Retning, indtil Banden besluttede sig til en Plan, hvorefter de baade kunde hæbne sig, og faae mere Lyft til videre Anstrængelse. Hele Sagen blev nøiagtigen drøftet, Tiden fastsat, og Maaden besluttet. Kort sagt: Intet manglede i Foranstaltningerne til denne Stjændselsdaad, da de pludseligen bleve vækkede af en Stemme, som skreg høit:

„Denne Bei, Riksmester Jack! Her sidder de Skurke og spiser ved Tiden; denne Bei! slaae nu alle de Tyves Enægte ihjel, hvor de sidde; skynd Jer! staa af, og skyd dem!“

Denne frygtelige Lyd var tilstrækkelig til at forstyrre Bandens Philosophie ganske; de sprang op, styrtede længere ind i Stoven, og da de allerede iforveien vare blevne enige om et Sted, hvor de skulde mødes ved deres aftalte Togt, adspalttede de sig til alle fire Verdens Kanter. Enkelte Lyd og forskjellige Stemmer høretes, idet de raabte til hverandre; men da de vare vel dresfereede til at smøre Haser, tabte disse sig snart i det Tjerne.

Det varede ikke længe, førend Betty Klanagan kom frem af Mørket, og meget roligt tog i Besiddelse, hvad Høverne havde ladet ligge ved Flugten, saasom Fødesvare og adskillige Klædningsstykker. Vaskerkonen satte sig ned, og indtog med megen Tilfredshed et Maaltid. En Timestid sad hun der med Haanden under Kinden

i dybe Tanker, derpaa samlede hun saameget af Klæderne, som hun syntes om, — og gik derpaa alene ind i Skoven, og lod Ilden kaste sine Straaler paa de nærliggende Klipper, indtil den af sig selv sluktes, og Stedet blev igjen eensomt og mørkt.

Pittende Kapitel.

O Morgensol, straal med din yndige Glæde!

Min Pige du vækte til landlig Dands.

Lad Skyerne spredes, og Taagen forgaae.

Min Drra for mig du bringe at staae.

Men da maa du ei lade Hjertet bante,

Hvis din Varm nærer Lovel, følg den første Tanke:

Det er Daarskab at gaae — det er Døden at tøve —

Afsted til Drra! ha! styrk som en Love!

Landskabet Eiskeovsang.

Medens Major Dunwoodies Kamerater under den behagelige Søvn aldeles forglemte sine Moisommeligheder og Færter, var hans egen Slummer afbrudt og urolig, og da han havde tilbragt en heel Nat uden Hvile, reiste han sig uforfrisket fra sit Leie, paa hvilket han havde kastet sig

i sine Klæder, og uden at vække nogen af dem, som vare omkring ham, vandrede han ud i den friske Luft, for at søge Ro. Moanens blide Skin var netop i Begreb med at vige for Morgenens stærkere Straaler; Blæsten havde lagt sig, og Taagen, som steg i Veiret, syntes at love endnu en af hine Esteraarsdage, som i dette ustadige Clima følge paa en Storm saa hurtigt, som om det skete ved Tryllerie. Timen var endnu ikke kommen, da han skulde drage bort fra sin nærværende Stilling, og da han undte sine Krigere al den Forfriskning, som Omstændighederne vilde tillade, spadserede han ud i Haven, tænkende paa sin ubehagelige Stilling, og uvis om, hvorledes han skulde adlyde Kjærlighedens Stemme uden at støde an imod sin mandige Delicatesse. Hertil kom Henry Whartons farlige Situation. Endstjøndt Dunwoodie selv satte den fuldkomneste Tillid til Captainens rene Hensigter, kunde han paa ingen Maade være sikker paa, at en Krigsret vilde være ligesaa godtroende; men dette følte han desværre altfor vist, at ved hans Hensrettelse vilde alt Haab om en Forbindelse med Søsteren forsvinde. Aftenen før havde han sendt en Officeer til Oberst Singleton, som havde Commando over Forposterne, med en Rapport om den engelske Captains Fængsling, hvori han først fremsatte sin Mening om dennes Ustyrlighed, og dernæst udbad sig Ordre om, hvorledes han havde at forholde sig med Fangen. Denne kunde han

vente hvert Dieblisk, og hans Urolighed steg, efterhaanden som Timen nærmede sig, da hans Ben maaskee skulde undbrages fra hans Bescyttelse. I denne forvirrede Sjælstilstand vandrede Majoren igjennem Haven, og først da han var kommen til Foden af de Klipper, som havde bescyttet Skinderne paa deres Flugt, kom han til Besindelse om sin Gang. Han vilde vende sig om, og gaae tilbage igjen til Qvarteret, men pludseligen blev han standset, da en Stemme bød ham at

„Staae, eller døe!”

Dunwoodie vendte sig bescyrtet om, og saae en Mand, som stod lidt fra ham paa et udbængende Klippestykke med en Bøsse i Haanden, og sigtede paa ham. Morgenlyset var endnu ikke stærkt nok til at naae dette mørke Sted, og han maatte endnu engang see efter, førend han til sin Forbauselse opdagede, at det var Biscrammeren, der stod for ham. Da han i Dieblisset indsaae Faren ved sin Stilling, men var for stolt til at bede om Raade eller at flygte, om sligt end havde været mueligt, raabte han med fast Stemme:

„Skal jeg myrdes, saa fyr! men aldrig bliver jeg din Fange!”

„Nei, Major Dunwoodie!” sagde Birch, og tog Bøssen ved Foden, „jeg har hverken ifinde at fange eller dræbe.”

„Hvad vil du da? hemmelighedsfulde Bæsen!”

sagde Dunwoodie, der neppe kunde overbevise sig om, at den Skikelse, han saae, ikke var et Foster af Indbildningskraften.

„Deres gode Mening om mig,” svarede Bissekrammeren bevæget, „jeg vilde, at alle gode Mennesker dømte mig med Bønselighed!”

„Dig maa det vel være ligegyldigt, hvad Folk dømmer om dine Handlinger,” sagde Majoren endnu forundret, „thi du synes at være ophøiet over deres Dom.”

„Gud sparer sine Tjeneres Liv indtil hans egen Tid,” sagde Kræmmeren høitideligt. „For saa Timer siden var jeg Deres Fange, og truet med Galgen; nu er De min — men Hr. Major! De er fri. Der gives de, som vilde behandle Dem mindre venligt. Hvad skulde det Sværd hjælpe Dem imod mit Vaaben, og en stadig Haand? Følg et Raad af En, der aldrig har skadet Dem og aldrig vil skade Dem. Kom aldrig ved Udkanten af nogen Skov, undtagen i Selskab, og tilhest.

„Har du Medvidere i din Flugt,” spurgte Dunwoodie: „som ere mindre ædelmodige end du?”

„Nei, nei!” raabte Harvey, idet han vildt sammenknugede Hænderne, i bitter Sorgmodighed, „jeg er i Sandhed ene i Verden; Ingen kender mig, undtagen min Gud og han!”

„Og hvo?” spurgte Majoren med en Interesse, som han ikke selv kunde forklare.

„Ingen,“ vedblev Birch mere fattet. „Men saaledes er det ikke med Dem, Major Dunwoodie! De er ung og lykkelig; der gives dem, som er Dem kjære, og de ere ikke langt borte — Faren truer dem, som De elsker høiest — Fare udenfor og indenfor. — Forøg Deres Narvaagenhed, forstærk Patrouillerne og — vær taus! — Hvis jeg sagde mere, vilde De, med den Mening, De nærer om mig, fatte Mistanke om List. Men ihukom og beskyt dem, De elsker høiest!“

Bissekammereren affyrede Bøssen i Luften, og fæste den for den forbausede Dunwoodies Fodder; og da Forundringen og Røgen igjen tillod ham at see i Veiret, var Stedet tomt.

Ynglingen blev vækket af den Bedøvelse, som denne besynderlige Scene frembragte hos ham, ved den sig nærmende Lyd af Hovslag og Trompeter. En Patrouille var ved Knaldet ilet til, og hele Corpsset var kommen i Alarm. Uden at give sine Folk nogen Forklaring, vendte Majoren hurtigt tilbage til Qvarteret, hvor han fandt Alle i Vaaben, ventende utaalmodigt paa deres Ansører. Den Officeer, som havde flige Ding under sin Baretægt, havde allerede ladet nogle af Folkene nedtage Skildet udenfor Hotel Flanagan, og indrette Stolperne til Spionens Henrettelse. Majoren fortalte, at han selv havde affyret Bøssen, der rimeligviis var bleven tabt af Skinderne (thi dengang var han allerede bleven

underrettet om den Straf, Lawton havde givet dem; men han vilde ikke lade sig mærke med sin Samtale med Birch). Hans Officerer foreslog nu at henrette Fangen, førend de drog bort. Da det var ham umuligt at faae i sit Hoved, at alt det, han havde seet, ikke var en Drøm, gik han med mange af sine Officerer, og Corporal Hollister foran, til det Sted, hvor man formodede, at den hemmelighedsfulde Bissekammer var forvaret.

„Nu!“ sagde Majoren alvorligt til Skildvagten, som stod ved Døren, „jeg formoder, Fangen er i sikkert Behold.“

„Han sover endnu,“ svarede Karlen, „og gjør saadan en Støi, at jeg knap kunde høre Trompeterne for!“

„Åb Døren op, og bring ham ud!“ befalede Dunwoodie. Den stikkelige Veteran adlød Ordren saa godt, han kunde; thi til sin yderlige Forstrækkelse fandt han Bærelset i stor Uorden: Bissekammerens Kjøle laae, hvor han selv skulde have ligget, og endel af Bettys Garderobe var adsplokket omkring paa Gulvet. Vasketøjet selv laae paa Feldtsengen uden Selvebevidsthed, og havde alle sine Klæder paa, undtagen den lille sorte Hue, som hun saa bestandigen bar, at man ialmindelig hed troede, at hun brugte den baade til Dag- og Natklæppe. Ved Støien af deres Indtrædelse og Forundring = Udbrud vaagnede hun, og spurgte hurtigt, idet hun reiste sig: „Vil I have Frokost? Holloi! I seer

jo ud, som om I vilde æde mig! Vi bare lidt, mine Snutter, saa skal jeg brase op for Jer, saa I aldrig har seet Magen dertil."

"Brase!" gjentog Corporalen, og glemte baade sin religiøse Philosophie, og Officerernes Nærværelse, „ja jeg skal brase dig, din Raktermær! du har hjulpet den forbandede Bissekrammer væk!"

"Selv Raktermær, din fordomte Stersanterhundsot!" skreg Betty, der snart blev vred, „hvad Satan har jeg med Jeres Bissekrammer at gjøre? Jeg kunde selv have været Bissekrammer: Madamme, og gaaet med Silke, hvis jeg vilde have havt Sawney M' Twill, istedetfor at rende i Hælene paa nogen Hælvedes Dragonerrade, som bær sig saadan ad mod et ordeligt anstændigt Fruentimmer."

"Kjæltringen har ladet min Bibel ligge," sagde Veteranen, og tog Bogen op af Gulvet; „istedetfor at anvende sin Tid med at læse i den, for at berede sig til sit Endeligt, som en god Christen, har han ikke gjort andet, end pønsse paa sin Flugt."

"Hvem vilde vel blive, og lade sig hænge som en Hund?" skreg Betty, som nu begyndte at forstaae lidt af Sagens Sammenhæng; „det er nok ikke Enhver, der er bestemt til det Endeligt, ligesom han, Masse Hollister!"

"Ti Qvinde!" raabte Dunwoodie; „dette maa nogtningen undersøges, mine Herrer! der er ingen anden udgang, end Døren, og der kunde han ikke komme ud

af, uden at Skildvagten selv lod ham slippe, eller for paa sin Post. Kald hele Vagten frem!"

Da disse imidlertid ikke vare opstillede, havde de af Nysgjærrighed stimlet omkring Stedet; men Enhver benægtede, at Noget var gaaet ud, undtagen Een, som tilstod, at Betty havde passeret ham, men anførte sin Ordre til sin Retfærdiggjørelse.

"Det er Løgn, din Tyvekægt! det er Løgn!" vrælte Betty, der utaalmmodigen havde hørt efter Undskyldningen; "skal du bagtale et orde'ligt Fruentimmer, og sige, hun render paa Træet midt om Natten? Her har jeg sovet hele Natten saa sødelig, som Barnet i Buggen.

"Hr. Major!" sagde Corporalen, idet han ærbødigen henvendte sig til Dunwoodie, "der er skrevet noget i min Bibel, som ikke stod der før; for da jeg ikke havde nogen Familie at opregne, saa vilde jeg aldrig tillade, at der blev malet noget op i den hellige Bog."

Een af Officererne oplæste derpaa følgende:

"Gjøres herved vitterligt, at hvis jeg slipper fri, saa er det ene ved Guds Hjælp, til hvis Naade jeg ydmyg overgiver mig. Jeg er nødt til at tage Konens Klæder, men i hendes Lomme er en Godtgjørelse derfor — Det tes til Bekræftelse under min Haand — Harvey Birch."

"Hvad!" freg Betty forskrækket, idet hun greb sig til Hovedet, "har den Gæsthyv stjaalet Rub og Stub fra en anstændig Kone — Hæng ham, Hr. Major! —

fang ham og hæng ham, saasandt der er nogen Lov og Ret i Vandet!"

"See efter i Kommen!" sagde en af de unge Office-
rer, der moredes ved Scenen, uden at tænke paa hver-
ken dens Aarsag eller Virkning.

"Ja, saa paa min Tro!" udraabte hun, og tog
en Guinee op; „nei det var da en velsignet lille Bisfe-
kræmmer — Gud lade ham leve længe, og faae god
Handel! Det siger jeg, min Faer! — lad ham kun rende
af med Pjatterne; og bliver han hængt, saa gaaer der
mangen en større Kjaltring fri."

Idet Dunwoodie vendte sig om for at gaae bort,
saae han Ritmesteren, som stod med solbede Arme og betrag-
tede Scenen i dyb Tausked. Denne hans Maneer, som
var saa forskjellig fra hans sædvanlige Fæstighed og
Iver, forundrede Majoren; deres Dine mødtes, og de
spadserede nogle faa Minuter sammen i en dyb Samtale,
og derpaa lod Dunwoodie Bagten stilles ad og gaae
tilbage til Bagstuen. Corporal Hollister blev alene
tilbage med Betty, der ikke havde fundet nogen af sine
Klædningsstykker forstyrrede, undtagen hvad Guineen rige-
ligen erstattede, og var overmaade vel fornøiet med denne
Sammenkomst. Hun havde i lang Tid seet paa Vete-
ranen med Kjærligheds Dine, og havde i Løndom be-
sluttet at forandre sig, og gjøre Corporalen til sin sa-
lig Mands Efterfølger. I nogen Tid havde han la-

det hende smigre sig med Fortrinet, og derfor havde ogsaa Betty, som bildte sig ind, at hendes heftige Kjærlighed havde overvundet hans haarde Sind, besluttet at gjøre ham det saa godt, som hun kunde. Desuden, ihvor raa og ubannet hun end var, havde hun dog endnu saa megen Fruentimmersands, at hun vel vidste, at Forsoningsøieblikket var Triumphens Dieblit. Derfor skændte hun et Glas fuldt af Morgendrikken, rakte ham det, og sagde:

„Et Par Ord i Hidsighed mellem Benner, det er nu inte Noget, er det vel? See der var nu Mikkel Flanagan! ham skjældte jeg allermeeft ud, naar jeg elskede ham allerstærkest.“

„Mikkel var en god Soldat og en tapper Karl,“ sagde Dragonen, idet han tømte sit Glas; „vort Corps bedækkede den ene Floi af hans Regiment, da han faldt, og jeg reed mere end eengang over ham den Dag. Stakkels Karl! han laae paa Ryggen, og saae saa fattet ud, som om han var død en naturlig Død efter Tæring.“

„Ja! Mikkel kunde tære godt, det kunde han rigtignok,“ sagde den utroftelige Enke; „saadanne nogen to, som vi to, kunde gjøre gode Dag i Proviantkammeret. Men I er nu saadan en sober og fornustig Mand, Hr. Kaperal! som en Enke nok kunde være tjent med.“

„Hør Mutter!“ sagde Veteranen med megen Høit:

delighed, „der har længe lagt mig Noget paa Hjertet, som jeg gjerne vilde ud med, dersom Mutter vil høre det.”

„Høre det?” raabte hun utaalmodig, „jeg vil min Sjæl høre paa Jer, om saa Officererne aldrig fik en Bid i Livet. Men tag og drikk engang endnu, saa faaer I kanskee bedre Mod til at tage Bladet fra Munden.”

„Jeg har Mod nok til at tale i en saa god Sag,” svarede Veteranen, idet han afflog hendes Tilbud; „men hør! troer hun, at det var virkelig den rigtige Spion, som jeg lagde herind i Rat?”

„Ja hvem skulde det ellers være? lille Kaperal!”

„Den Onde.”

„Hvad, Fanden?”

„Ja, accurat Belzebub i Bispekræmmerens Eignelse; og de Karle, som vi troede, var Skindere, det var hans Smaadjævla,” sagde Corporaten særdeles høitideligt.

„Nei hør nu, søde lille Kaperal! det er nok inte rigtig sat med Jer paa den Led; for hvis der er nogen Djævelunger, som gaae løse i West-hesten, saa er det nok Skinderne selv.”

„Nei Mutter! jeg mener Djævla i Menneskelignelse! Fanden vidste nok, at der var Ingen, vi hellere vilde have i Rakken, end Kræmmeren, og saa tog han hans Skikkelse paa, for at komme herind.”

„Naa! og hvad Fanden vilde han med mig?” raabte Betty knipst; „er der inte Djævlaer nok i Corpsen, at

der inte skulde komme een fra Helvedes Pøl og Pine, og skræmme en anstændig Enke? — Hæh!”

„Ja men — men seer du Betty! see det var jo bare for dit eget Bedste, at han kom. See han forsvandt jo i din Signelse, som var et Forvarsel paa din Skjæbne, uden at du forandrer dit Levnet. Jo! jeg mærkede nok, hvordan han skjælvede, da jeg gav ham den gode Bog. Hør, kjære Betty! vilde noget christent Menneske male saadan op i en saadan Bibel, undtagen at det kunde være Fødselsdage eller Dødsdage, eller saadanne Kroniker?”

Mutter kunde ganske godt lide sin Efters anseelse nemme Manerer og blide Udtryk, men hun blev gyselig vred over det, han havde sagt; dog vedligeholdte hun sit Humeur, og spurgte hurtig:

„Mon Fanden vilde have betalt for Klæderne? hvad? og meer end de var værd? hvad?”

„Udentvivl ere Pengene falske,” sagde Corporalen, lidt forlegen over et saadant Beviis paa Redelighed hos En, han havde saa slette Tanker om. „Han fristede mig med sin glimrende Ment; men Herren gav mig Styrke til at modstaae Fristelsen.”

„Guldet seer godt ud; men jeg vil dog see at faae den byttet hos Rikmesteren idag; for han er min Sjæl! aldrig en Smule bange for nogen af dem allesammen.”

„Betty! Betty!” advarede Corporalen, „snak ikke

saa letfærdigen om den Døde; han er bestandig ved Haanden, og vil nok huske dig det."

"Pyt! er han skabt som andre Mennesker, saa kan han da inte bryde sig om en Næsestyver engang imellem af en stakkels Kone. Men det er han vel inte?"

"Nei, han har ingen Indvolde, undtagen for at opsluge Menneskens Børn," sagde Corporalen, og saae sig med Rædsel omkring i Bærelset; "og det er bedst at skaffe sig Benner overalt; for man kan ikke vide, hvad der skal komme, førend det er forbi. Men Betty, der var intet Menneske, som kunde have gaaet ud af dette Bærelse, og forbi alle Skildvagterne, uden at blive kjendt — Lad derfor dette Besøg være dig et skrækkeligt Advarsel."

Her blev Samtalen afbrudt ved en Paamindelse fra Officererne om Frokosten, og de maatte altsaa stilles ad. Betty nærede i Stilhed det Haab, at den Interesse, Corporalen viste hende, var mere jordist, end han selv indbildte sig; han derimod var forhippet paa at frelse en Sjæl fra den Edeles Kløer, der gik omkring i Peiren og søgte sit Nov.

Medens Frokosten varede, kom adskillige Expresser, af hvilke een bragte Efterretning om den virkelige Styrke og Bestemmelse af den fjendtlige Expedition, der var sendt ud til Hudson, og en anden bragte Ordre at sende Captain Wharton til den første Post ovenfor,

under Escorte af nogle Dragoner. Disse Efterretninger eller rettere Befalinger, thi de maatte efterfølges bogstaveligen, fuldbendte Dunwoodies Urolighed. Fannys Fortvivlelse og Glendighed stod ham bestandigen for Dine, og mange Gange vilde han kaste sig paa sin Hest, og fare til Acacierne, men en uvilkaarlig Følelse af Delicatesse forekom det. Ifølge sin Hovidsmands Ordre sendte han en Officeer med nogle faa Folk til Gaarden, for at føre Henry Wharton til sit Bestemmelsessted; og gav ham tillige et Brev med til sin Ven, hvori han udtrykte de meest opmuntrende Forsikringer om hans Sikkerhed, saavelsom de stærkeste Løfter om sine egne utrættelige Bestræbelser til hans Bedste. Lawton skulde blive tilbage for at tage de faa Gaarede i Vare tilligemed noget Mandskab; og saasnart Folkene vare blevne libet forfriskede, skulde hele Leiren bryde op, og Hovedstyrken drage ad Hudson til. Dunwoodie gentog atter og atter sine Befalinger til Ritmesteren, drøvede ethvert Ord, som Harvey havde ladet falde, og undersøgte paa alle de Maader, han kunde udfinde, den sandsynlige Mening af det hemmelighedsfulde Bæsens Advarsel, saalænge indtil der ikke var en eneste Undskyldning tilbage for at opsætte Afmarschen et Dieblig længere. Da han imidlertid pludseligen erindrede sig, at der var ikke givet Ordre angaaende Oberst Wellmere, brød han sig ikke om at følge efter Colonnen, men ablød sin Fi-

denstak, og breiede om ad den Wei, som førte til Aca-
cierne, kun fulgt af sin egen Tjener. Dunwoodies Hest
var saa hurtig, som Vinden, og inden et Dieplik havde
han fra en Vække den eenlige Dal i Sigte, og idet
han skyndte sig for at naae den, fik han at see Henry
Wharton, som med sin Escorte reed i nogen Afstand
igjennem et Pas der førte til Posterne ovenfor. Dette
Syn forøgede Unglingens Skynding, og nu kom han
omkring Hjørnet af den Høi, som aabnede sig ud imod
Dalen, og traf pludseligen det, som han egentligen reed
efter. Fanny havde i nogen Afstand fulgt Sectionen,
der bevogtede hendes Broder, og da hun ikke længere
kunde see ham, sølte hun sig ligesom forladt af alt det,
hun satte meest Priis paa i Verden. Dunwoodies ufor-
klarlige Udebliven, tilligemed det Stød at maatte stilles
fra Henry under slige Omstændigheder, havde aldeles
underkølet hendes Kræfter, og hun var sunket ned paa
en Steen ved Siden af Weien, og græd som om hendes
Hjerte skulde brikke. Dunwoodie sprang af sin Hest,
befalede Tjeneren at føre den lidt op ad Weien, og i
samme Dieplik var han ved Siden af den grædende Pige.

„Fanny! min egen Fanny!“ udraabte han, „hvorfor
sørger du saa meget? bliv ikke bange for din Broders
Skjæbne. Saa snart jeg har fuldført den Pligt, der
paaligger mig, iler jeg til Washingtons Fædder, for at

bede om hans Frigivelse. Fædrelandets Fader vil aldrig nægte sin Yndling en saadan Gave."

"Hr. Major Dunwoodie! for Deres Interesse for min stakkels Broder takker jeg Dem meget," sagde Wigen hastig, idet hun tørrede sine Øine, og reiste sig med Værdighed. "Men saadant et Sprog til mig er visse-
selig upassende."

"Hvorledes! upassende?" gjentog Elsteren forfærdet; "er du ikke min — efter din Faders — din Broders — din Tantes — ja, efter dit eget Samtykke, min søde Fanny?"

"Jeg ønsker ikke, Hr. Major! at gjøre noget Afbræk i de Fordringer, som nogen anden Dame maatte have paa Deres Kjærlighed," sagde Fanny, og vilde gaae.

"Ingen Anden, det sværger jeg ved Himlen! ingen Anden, end du, har Krav paa mig," raabte Dunwoodie heftig, idet han holdt hende tilbage; "du alene beherster min inderste Sjæl."

"De har havt saa megen og saa heldig Erfaring, Hr. Major! at det er intet Under, at De nu har en saa udmærket Færdighed i at bedrage mit Kjæns Betroenhed," sagde Wigen i en bitter Tone, idet hun prøvede paa at fremkynste et Smil, som dog ikke kunde blive til noget, formædelsst de skjælvende Ansigtsmuskler.

"Er jeg da en Ridding, Miss Wharton! siden jeg skal modtages med saadant et Sprog? — Hvornaar

har jeg da bedraget dig, Fanny? hvo har saaledes virket paa dit rene Hjerte?"

"Hvorfor har ikke Major Dunwoodie i saa lang Tid villet bære sin tilkommende Svigersfader med et Besøg? Havde han forglemt, at der var en Ben paa Sygesengen, og en anden i dyb Ulykke. Var det reent gaaet ham af Minde, at hans Brud var der? Eller er han bange for at møde mere end Een, som kan gjøre Fordring paa den Titel? O Peyton! Peyton! — hvor er jeg bleven bedraget! I min tosfede Lettroenhed kunde jeg Intet see hos min Peyton, uden Alt, hvad der var tappert, ædelt, høimodigt og godt."

"Fanny! Nu seer jeg, hvorledes du har bedraget dig selv," raabte Dunwoodie, idet hans Ansigt blussede, "du gjør mig uret! Jeg sværger ved Alt, hvad der er mig kjær, at du gjør mig uret!"

"Sværg ikke, Hr. Major," afbrød Vigen ham, idet hendes Ansigt oplystes af den qvindelige Stoltthed; "den Tid er forbi, da jeg troede paa Ceder."

"Miss Wharton! vil De gjøre mig til en Nar?" sagde hendes Elsker i en Tone, der ogsaa udtrykte lidt Stolt-
hed, "vil De gjøre mig foragtelig i mine egne Dine, som om jeg pralede med noget, der kunde hæve mig i Deres Agtelse?"

"De maa ikke smigre Dem med, at det vilde være saa let," sagde Fanny, idet hun vendte sig hen imod Gaarden; "vi tale for sidste Gang sammen i Centrum;

men min Fader vilde vist med Glæde byde min Moder's Slægtning Velkommen."

"Nei, Miss Wharton! der kan jeg ikke komme nu; jeg vilde opføre mig paa en mig uærbig Maade der. Du forskyder mig, Fanny! til Fortvivlelse. Jeg gaaer en farlig Krigstjeneste imøde, maaskee kommer jeg aldrig mere igjen. Skulde Skæbnen være haard imod mig, saa lad i det Mindste Grindringen om mig vederefares Ret. Tænk paa, at mit sidste Aandedræt vil være for din Lykke! Med disse Ord havde han allerede sat Foden i Stigboilen; men da hans Elskede vendte sit Ansigt, blegt af Sorg, imod ham, med et Blik, der trængte ham til Sjælen, maatte han blive staaende.

"Peyton! — Major Dunwoodie!" sagde hun, "kan De nogensinde glemme den hellige Sag, De har paataget Dem? Deres Pligter baade mod Gud og Deres Land forbyder Dem at gjøre noget uoverlagt Skridt. Det sidste har Deres Tjeneste nodig; desuden" — men hendes Stemme kvaltes, og det var hende umuligt at vedblive.

"Desuden hvad?" gjentog Unglingen, idet han sprang til hendes Side, og vilde gribe hendes Haand. Men da Fanny havde fattet sig, stødte hun ham kolbt bort, og vedblev sin Gang hjemad.

"Fanny! skal vi saaledes skildes ad?" raabte Dunwoodie i smertelig Fortvivlelse. "Hvorfor behandler du

mig saa grusomt? Du har aldrig elsket mig, og vil nu skjule din egen Ustadiighed ved Betydninger imod mig, som du ikke vil forklare."

Fanny standsede pludseligen, og kastede et saa reent og talende Blik til sin Elsker, at han hjertegreben vilde have kastet sig paa Knæ for hende, og bedet om Tilgivelse; men hun vinkede til ham, at han skulde tie, og tiltalede ham endnu engang.

"Hør mig, Major Dunwoodie! for sidste Gang. Det er en bitter Erfaring vi gjøre, naar vi opdage vor egen Ringhed; men det er en Sandhed, jeg for nylig har lært. Imod Dig gjør jeg ingen Anklage — ingen Betydning — nei! ikke med min Billie idet Mindste. Hvor retfærdige end mine Fordringer ere paa dit Hjerte, saa er jeg dig dog ikke værdig. Det er ikke en svag, frygtfuld Pige, som jeg, der skal gjøre dig lykkelig. Nei, Peyton! du er skabt til store og hæderlige Bedrifter, dristig og berømmelig Daad. Derfor maa du forenes med en Sjæl som ligner din egen; en, som kan hæve sig over sit Kjønns Svaghed. Jeg vilde kun blive en Vægt, der trykkede dig ned til Støvet; men forenet med en stoltere, mere omfattende Aand vil du kunne svinge dig til den højeste Gres høieste Spidse. Til en saadan overgiver jeg dig frit, om ikke just med Glæde, og beider af Hjertet, at du maa blive lykkelig med hende."

„Elstelige Sværmerke!“ raabte Dunwoodie; „du kjender hverken dig selv eller mig. Den, jeg elsker, er en quindelig Skabning, mild og blid og søielig, som du; bedrag ikke dig selv med tomme Indbildninger om Edelsmodighed, som kun vil gjøre mig elendig.“

„Farvel, Major Dunwoodie!“ sagde Pigen, og taug et Dieblit, for at trække Veiret. „Glem, at De nogensinde kjendte mig; husk paa Deres blødende Fædrelands Krav paa Dem, og bliv lykkelig!“

„Lykkelig!“ gjentog Ynglingen bittert, da han saae hendes lette Skikkelse svæve ind ad Porten og forsvinde; „ak ja! nu er jeg i Sandhed lykkelig.“

Han kastede sig i Sadlen, borede Jernene i Hesten, og naaede snart Escadronen, der drog langsomt over de ujevne Veie til Hudsons Bredder.

Men hvor smertelige end Dunwoodies Følelser vare ved denne uventede Ende paa Samtalen med hans Elskede, vare de dog Intet imod Pigenes egne Følelser. Fanny havde med Skinsogens skarpe Die let opdaget Isabella Singletons Kjærlighed til Dunwoodie; men med den fine og næsten romantiske Delicatesse og Tilbageholdenhed, som hun besad, kunde hun aldrig troe, at Dunwoodie ikke havde søgt denne Kjærlighed. Hefsig i sine Tilbeieligheder, og kunstløs i at lægge dem for Dagen havde hun tidligen mødt den unge Soldats Die; men der behøvedes hele Dunwoodies's Aabenhed

og mandige Frihed til at søge hendes Gunst, og den meest udmærkede Hylдинг for at beholde sin Erobring. Da dette eengang var skeet, var hans Magt varig og fuldkommen. Men de sidste Dages ualmindelige Tildragelser, hendes Elskers forandrede Mine under disse Tildragelser, hans usædvanlige Egegylbigheid imod hende, og især Isabellas romantiske Afguderie, havde opvakt nye Følelser i hendes Barm. Med Frygten for sin Elskers Oprigtighed kom ogsaa den reneste Kjærligheds aldrig manglende Følgesvend — Mistro til sine egne Fortjenester. I Begeistringens Dieblis syntes det hende let at afstaae sin Elsker til en Anden, som maaskee var ham mere værdig; men forgjæves søger Indbildningskraften at bedaare Hjertet. Dunwoodie var aldrig saa snart forsvunden, førend vor Heltinde sølte hele Elendigheden ved sin Stilling. Han kunde finde Rettelse for sin Kummer ved Beshæftigelse med sin Commando; men Fanny var mindre heldig, da hun ved sin Hjemkomst strax maatte til at udføre den barnlige Pligt, at trøste sin gamle Fader, der næsten havde mistet al den Kraft, han besad, ved hans Søns Bortreise, og havde sine andre Berns hele Kjærlighed behov, for at overbevise sig om, at han endnu var istand til at opfylde Livets sædvanlige Fordringer.

Tyvende Kapitel.

Med Smiger og Roes den hæsligste Qvinde,
 Som stables paa Jord, let Manden kan vinde.
 En Mand med en Tunge er neppe en Mand,
 Hvis dermed en Pige han vinde ei kan.

Shakspeare.

I det Arrangement, hvorved Ritmester Lawton var bleven efterladt med Corporal Hollister og tolv Mand, til Bestyttelse for de Gaarde og Trodsset, havde Dunwoodie ikke alene taget Hensyn til den Instrux, han havde faaet i Brevet fra Oberst Singleton, men ogsaa til de Stød, hans Ben havde lidt. Forgjæves erklærede Lawton sig aldeles stikket til hvilkensomhelst Tjeneste, som et Menneske kunde udføre; forgjæves paastod han, at hans Karle aldrig vilde følge Tom Mason med den Munterhed eller Tillid, hvormed de fulgte ham selv. Majoren var fast, og Ritmesteren maatte, hvor nødig han end vilde, søie sig efter ham. For Afmarschen fornyede Dunwoodie sin Paamindelse til Lawton, at holde et vaagent Øie med Gaardens Beboere, og lagde ham fremfor alt paa Hjertet, at hvis nogensomhelst mistænkelig Bevægelse skulde bemærkes i Nærheden, da at bryde op fra det nærværende Qvarteer, og besætte Acciærne. En Mistænke om Fare for Familien var opstaaet i

Majorens Sjæl ved Bispekræmmerens Ord, endstjødnt han hverken kunde henføre det til nogen særegen Grund, eller forstaae, hvad man havde at frygte for.

Noget efter at Tropperne vare dragne bort, spadserede Lawton frem og tilbage udenfor Hotellets Dør, idet han hos sig selv forbandede sin Skjæbne, som fordomte ham til saadan uhæderlig Leddiggang: paa en Tid, da man hvert Dieblif kunde vente at møde Fjenden. Han maatte alt imellem svare paa Bettys Spørgsmaale, som fra det Indre af Huset med høi klingende Stemme forlangte en Forklaring over forskjellige Punkter i Anledning af Bispekræmmerens Flugt, som hun hidtil ikke havde kunnet forstaae. I dette Dieblif kom Chirurgen til; han havde havt meget at bestille med sine Patienter i en anden Bygning, og var aldeles uvidende om Alt, hvad der var passeret, endog Troppernes Opbrud havde han ikke erfaret.

„Hvor ere alle Skildvagterne, John?“ spurgte han, idet han med et nysgjerrigt Blik saae sig om; „og hvorfor staaer du her alene?“

„Borte — allesammen borte, med Dunwoobie til Floden. Du og jeg skal blive her, for at tage Vare paa et Par Syge og nogle Fruentimmer.“

„Det glæder mig dog, at Majoren havde saamegen Fornuft, at han ikke flyttede de Saarede. — Hør hun der! Madam Elisabeth Flanagan! skynd sig herhfid med

noget Frokost, at jeg kan stille min Appetit. Jeg har et Cadaver at dissekere, og det haster."

"Og her De der! Hr. Doctor Archibald Sitgreaves! gjentog Betty, idet hun viste sit blomstrende Ansigt igjennem et sonderbrudt Vindue i Kjøkkenet; "De kommer immervæk forsilde; her er inte noget at æde, uden Skindet af gamle Jenny, og saa det Kattehavre, De snakker om."

"Kjælling! troer hun, jeg er en Kanibal, at hun saaledes tør komme med sin stidne Snak til mig? Jeg befaler hende at skynde sig med at tilveiebringe saadan Føde, som passer sig til at modtages af en fastende Mave."

"Man skulde rigtignok snarere antage ham for en Kanin, end for en Kanon," sagde hun, og blinkede til Ritmesteren; "og det maa jeg sige Dem, at naar De er fastende, saa kan de lade mig lave dem en Steeg af gamle Jennys Hud. Karlene have ædt mig reent op."

For at holde Fred maatte Lawton lægge sig ber imellem, og forsikrede Chirurgen, at han allerede havde udsendt En efter Mad til dem alle. Lidt formildet ved denne Forklaring, glemte Operatøren snart sin Hunger, og vilde nu strax begynde paa sin Forretning.

"Men hvor er Cadaveret?" spurgte Lawton alvorlig.

"Dissekrammeren," sagde den Anden, og saae efter Skildtets Post; "jeg raadede Hollister at gjøre Stilladsset saa høit, for ikke at saae **vertebræ colli** luxerede."

* Halskirtelbenene forvredne.

ved Faldet. Jeg har isinde, at præparere saa smukt et Skelet af ham, som der findes i hele Nordamerika; han er godt skabt, den Karl. Oh Jack! det skal blive til en reen Skjønhed. Jeg har længe været forlegen for noget Gaadant til at forære min gamle Tante i Virginien, som var saa god imod mig som Dreng."

"Fanden heller! Vilde du forære den gamle Kone en død Mands Been?"

"Ja hvorfor ikke det? Gives der i Naturen noget Udyrlere, end et Menneske? og kan man ikke kalde Skelettet dets Elementardele? men hvor har J gjort af Liget?"

"Ogsaa borte."

"Borte!" gjentog den forskrækkede Operator, "hvo har forbristet sig til at tage det bort uden min Tilladelse?"

"Fanden selv," skreg Betty; "og han kommer nok med det første, og tager Dem væk med, uden at spørge om med Forlov."

"Hold Mund, din Her!" raabte Lawton, skjædt han neppe kunde bære sig for at lee; "er det at snakke til en Officeer?"

"Hvem var det, der kaldte mig den skidne Elisabeth Flanagan?" sagde Vasterkønen, og knipsede foragteligt med Fingrene. "Jeg kan huske en Ben i et Kar, og glemmer inte en Fiende i en Maaned."

Men enten Madame Flanagan var Feldtskjærens

Ven eller Fjende, var ham aldeles ligegyldigt; han kunde kun tænke paa sit Tab, og Lawton maatte forklare ham, hvorledes han sandsynligviis var undsluppen.

„Og det var godt for Dem, at han slap, min søde lille Doctor,” sagde Betty, da Ritmesteren havde endt sin Fortælling. „Corporal Hollister, der saa ham saa godt som lige i Ansigtet, han siger, at det var Belsebub, og inte Bissekrammeren, uden de kunde ligne hinanden i lidt smaat Tyverie, eller Løgn, eller saadan nogen Smaating. Jo! Det vilde rigtignok have seet net ud, om De havde skaaren Belsebub op, hvis Majoren havde hængt ham! Jeg troer, min Sjæl! inte, han er saa let at faae under Kniven.”

Da Sitgreaves saaledes to Gange var bleven stusset, baade i Frokost og Dissection, erklærede han med eet sin Hensigt at besøge Acacierne, for at see til Ritmester Singleton. Lawton var redebon til denne Excursion, og de kom snart til Hest, skjøndt Doctoren var nødt til at høre adskillige Vittigheder fra Basterkonen, førend de kunde slippe fra hende. I nogen Tid rede de tause hen ad Veien; men da Lawton mærkede, at hans Vens Hoved var lidt kruset saavel ved sine stussede Forestninger, som ved Bettys Angreb, vilde han dog prøve paa at gjenoprette Roligheden i hans Følelser, og det opnaaede han saaledes:

„Det var en herlig Sang, du begyndte paa igaar,

Archibald!" sagde han, "da vi bleve forstyrrede af dem, som kom med Bispekrammeren. Allusionen til Galen var særdeles net."

"Jeg kunde nok vide, du vilde synes om den, Jack, naar dine Dine først bleve aabnede for dens Skjønheder; men naar Hjernens Functioner blive forstyrrede ved Binens Dunst, som stiger op fra Maven, da vil gjerne Beruselse følge derefter, og Evnerne ville paa ingen Maade vedblive at qualificere sig til at dømme, hverken i Smags eller Kundskabs Anliggender."

"Og dog havde din Dde meget af begge Dele," bemærkede Rawton, uden at smile med Andet, end Dinene.

"Dde er slet ikke det rette Navn for den Composition. Jeg vilde snarere kalde det en classisk Ballade."

"Meget rimeligt," sagde Dragonen; "men da man kun hørte eet Vers, var det vanskeligt at give det noget Navn."

Feldtskjæren rømmede sig, og begyndte at rense sin Strube, skjøndt han slet ikke selv var sig bevidst, hvortil disse Forberedelser sigtede. Men Ritmesteren, som bemærkede, at han sad temmelig urolig i Sæden, vedblev:

"Luften er stille, og der er Ingen paa Veien; kunde du ikke lade mig høre Resten? Det vilde maaskee forbedre den flette Smag, som du siger, jeg har."

"Oh min kjære John! dersom jeg turde haabe,

det vilde rette de Bildfarelser, du ved Bane og Uagtſomhed er geraadet i, ſaa vilde jeg glæde mig overordentligen."

"Du kan jo prøve paa det. Vi nærme os Klippe der paa venſtre Haand; jeg bilder mig ind, Echoet fra dem maa være deilig."

"Efter denne Opmuntring, og maaſkee tillige tilskyndet af den Mening, han ſelv nærede, at han haade ſang og ſkrev med udmærket Smag, lavede han ſig til for Alvor at opfylde Ritmesterens Forlangende. Han tog vaerſomt ſine Briller fra Dinene, tørrede dem af, ſatte dem paa igjen med den yderligſte Accurateſe, dreiede Parykken til mathematisk Symmetrie, rømmede ſig atter og atter, ſaalænge til hans Stemme fik den Klang, ſom netop behagede hans uendelig ſine Dre — og nu begyndte han paany, til Ritmesterens ſtore Glæde den Sang, han havde ſjunget Aftenen iſorveien. Men enten det nu var den Ridendes Toner, der ſatte Liv i hans Hefſt, eller Lyſten til at trave gik over fra Lawtons Hefſt til hans — nok! Feldtſkjæren havde ikke endt det første Vers, ſeend hans Stemme gyngebe tactmæssigt, efterſom han ſelv ſaldt og reifte ſig i Sælden.

Uagtet denne temmelig uharmoniske Forstyrrelſe, blev Sitgreaves ufortrødent ved, indtil han var færdig med følgende Ord:

Har du ſølt Amors Pilt, Kjære?

Hvadeller fornummet hans Stik?

Dg troet ham fjern, Skjødte den Nære
 Alt straalende ud af hiint Blik?
 Da, Kjære! jeg veed, at du kjender til Grunde
 Den Smerte, Galenus ei lindre kunde!

Har du følt Skammens Blus, Kjære!
 Dg dens infsammerende Stie?
 At farve din Kind, og at lære
 Din Damon at stue dit Blik?
 Da, Kjære! jeg veed, at du kjender til Grunde
 Den Smerte, som Harven end søle kunde.

Men hvad end din Smerte var, Kjære!
 Dg hvortledes endog den staa,
 For Lagedommen du maa ære
 Gud Høimen, og yde ham Tak.
 Han, Kjære! jeg troer, kan helbrede til Grunde
 Den Smerte, Galenus ei lindre kunde.

Har nogensinde —"

"Eys!" afbrød Dragonen ham; „hvad er det for
 en Raslen imellem Klipperne?"

"Ehø! —"

Har nogensinde"

"Hør!" sagde Lawton, og standsede sin Hest. I
 det samme, han sagde det, faldt en Steen ned for hans
 Fodder, og rullede uskadelig tværs over Veien.

"Et venstabeligt Skud!" udbrød Dragonen; „hverken

Baabnet selv eller dets Styrke tyder paa et fjendtligt Sindelag imod os."

"Stød af Steen pleie ikke at frembringe andet, end Contusioner," sagde Operatoren, idet han forgjæves krummede sig i alle mulige Retninger, for at opdage den Haand, som havde sendt Stenen; "den maa være meteorisk; der er intet levende Væsen i Synne uden vi."

"Det vilde være let at skjule et Regiment bag ved disse Klipper," sagde Rytteren, idet han steg af, og tog Stenen. — "Dh! her er Forklaringen tilligemed Hemmeligheden." Med disse Ord afrev han et Stykke Papir, som paa en snild Maade var heftet til Stenen, aabnede det, og læste følgende Ord, som vare temmelig utydeligt skrevne:

"En Musketkugle gaaer længere, end en Steen, og Ting, som ere farligere for Saarede end Urter, ligge skjult i West-Chesters Klipper. Hesten kan være god; men kan den klattre op ad en Skrænt?"

"Du har Ret, besynderlige Mand!" sagde Lawton, "Mod og Virkelighed ville ikke hjælpe imod Snigmord, og disse ujevne Passer." Han steg atter tilheft, og raabte høit: "Tak ubekjendte Ven! dit Raad skal blive erindret; og det skal aldrig glemmes, at ikke alle mine Fiender ere ubarmhertige."

De saae en mager Haand i et Dieblikt at blive udstrakt ovenover Klippen, og svinget i Luften, men siden hverken saae eller hørte de noget.

„En ganske besynderlig Afbrydelse!“ udbrod Operatøren forbauset, „hvilkken hemmelighedsfuld Mening laaer ikke i det Brev!“

„Oh! det er ikke Andet, end en Vittighed af een af de Underjordiske, som tænkte paa at ville skræmme to Virginiere ved et saadant Puds,“ sagde Lawton, idet han stak Sedlen i Bommen; „men jeg maa sige dig, Archibald! du vilde for lidt siden til at dissektere en forbandet honet Karl.“

„Nei, det var jo Bissekammeren — een af de meest berøgtede Spioner i Fjendens Tjeneste; og jeg maa sige, jeg anseer det for en Vre for saadan en Karl at blive opofret til videnstabeligt Brug.“

„Det kan være, at han er Spion — ja vist! han maa være det,“ sagde Lawton, grundende ved sig selv; „men han har et Hjerte, der er hævet over Fjendskab, og en Sjæl, som vilde gjøre en brav Soldat Vre at besidde.“

Feldtsjæren kastede et spørgende Blik paa sin Ledsager, idet han sagde dette, men Rytterens gennemtrængende Dine havde allerede opdaget nok en Klippe, som ragede frem, og næsten aldeles spærrede Landeveien, der slynge sig om dens Fod.

„Hvad Hesten ikke kan bestige, kan Menneſkets Fod komme over,“ udraabte den forsigtige Kriger. Han kastede sig af Hesten, sprang op paa en Steendysse, og begyndte at stige op ad Bakken paa et Sted, der snart vilde staa ham udsigt over de omtalte Klipper tillige:

med alle deres Huulheder og Rister. Han var neppe kommen, førend han bemærkede en Mand, som hurtigt listede sig bort, og forsvandt paa den anden Side af Skrænten.

„Brug Sporerne, Sitgreaves!“ raabte Lawton, og sprang over alt, hvad der laae ham i Veien, „og drøb den Skurk!“

Hans Befaling blev snart adlydt, og strax efter fik Feldtskjæren Die paa en Mand, der var bevæbnet med en Musket, og som foer over Veien, for at søge Beskyttelse i den tykke Skov paa den modsatte Side.

„Vær saa god at staae lidt stille, min Ven! indtil Ritmester Lawton kommer herhen,“ sagde Feldtskjæren, da den Anden flygtede saa hurtigt, at han ikke engang tilheft kunde naae ham. Men ligesom om denne Indbydelse havde indeholdt ny Skræk, foregode den Fors fulgte sine Bestræbelser saaledes, at han ikke engang gav sig Tid til at drage Kande, indtil han naaede sit Maal. Der vendte han sig om, affyrede sit Gevær paa Operatøren, og var i Dieblikket af Syn. At naae Landeveien, og kaste sig i Sadlen var kun et Dieblik's Sag for Lawton, og han var just kommen hen ved Siden af sin Kamerat i det Dieblik, da Skikkelsen forsvandt.

„Hvad Vi flygtede han?“ spurgte Dragonen.

„John!“ sagde Feldtskjæren, „er jeg ikke fritaget for at stride?“

„Hvor flygtede Skurken hen?“ raabte Lawton utaalmodig.

„Hvor du ikke kan følge ham — ind i den Skov,“ svarede Geldtskjæren. „Men jeg gjentager det, John! er jeg ikke fritaget for at stride?“

Da Lawton mærkede, at Fjenden var sluppen bort, kastede han sine Blikke, som sprubede af Brede under hans mørke Bryn, paa sin Kamerat; men efterhaanden mistede hans Muskler deres stive Sammentrykning, hans Pande blev glattere, og Dinene forandrede deres barske Udtryk til det listige Smil, der var Ritmesteren saa ganske egent. Geldtskjæren sad med værdig Fatning paa sin Hest, med den tynde lange Krop opreist, Hovedet i Beiret med al den Stolthed, som selvbevidst Forurettelse indgyder. Brillerne vare komne heelt ned til den yderste Ende af den betydelige Næse, hvorpaa de hvilede, og hans Dine gnistrede af den største Harmen over dem.

Men Dragonen fik snart sit Ansigt sat i Lave igjen, og brød Tausheden med disse Ord:

„Hvorfor lod du den Skurk slippe? Havde du blot faaet ham saa nær, at jeg kunde naae ham med Sablen, saa skulde du have faaet Erstatning for Bisserammeren.“

„Det var mig umuligt,“ sagde Geldtskjæren, og pegede paa det Led, hvorved hans Hest havde standset;

„han sprang over paa den anden Side af denne Forhøjning, og lod mig blive, hvor du seer mig; og brød sig ikke det Mindste om alt, hvad jeg sagde ham, at du ønskede at tale med ham.“

„Ikke det?“ udbrød Lawton i forstilt Forundring; „ja det var rigtignok meget uhøfligt. Men hvorfor sprang du ikke over Leddet, og tvang ham til at staae? du seer jo, det er kun tre Planker i Høide, og dem kunde Betty Glanagan klare paa sin Ko.“

For første Gang drog Feldtskæren sine Dine bort fra det Sted, hvor den Flygtende var forsvunden, og vendte sig om mod sin Kamerat. Dog lod han ikke sit Hoved synke i mindste Maade, idet han sagde:

„Jeg skulde dog i al Ydmyghed næsten troe, Hr. Ritmester Lawton! at hverken Madam Glanagan eller hendes Ko ere flikkede til at sættes til Mønster for Dr. Archibald Sitgreaves. Det vilde være en bedrøvelig Compliment for Videnskaben at sige, at en **Doctor medicinæ** havde brækket sine Been ved at støde dem uforvarende imod et Par Leddestolper.“ Medens han talede, løftede han Benene i Beiret næsten horisontalt, saaledes at han virkelig paa ingen Maade kunne komme igjennem det snevre Stræde. Men uden at bryde sig om dette oienfynlige Beviis for Umuligheden af den Bevægelse, raabte Dragonen hurtigt:

„Men her var jo Intet i Veien, Menneſke! Jeg

vilde paatage mig at springe over med en heel Peloton, Side om Side, uden at kildre en eneste Hest med en Spore. Oh! jeg har mange Gange hugget ind paa Infanteriet over værre Banskkeligheder, end denne."

"Behag at lægge Mærke til, Hr. Ritmester," sagde Doctoren med en imponerende Mine, "at jeg ikke er Bezrider ved Regimentet eller Exerceermester, eller en forfloien Cornet; det er jeg ikke — med al Respekt for Continentalcongressens Uniform være det sagt — og heller ikke en forvovent Ritmester, der bryder sig ligesaa lidt om sit eget Liv, som sine Fjenders. Jeg er kun en ydmyg Videnskabsmand, ikke andet end **Doctor medicinæ**, uværddigen promoveret i Edingburg, og Feldtskjar ved Dragonerne — Ikke mere, paa min Tre, Hr. Ritmester John Lawton." Med disse Ord dreiede han Hesten mod Gaarden, og reed videre.

"Ja det er desværre altfor sandt," mumlede Dragonen. "Harde jeg blot havt den fletteste Rytter af min Escadron her hos mig, skulde jeg nok have faaet fat paa Skurken, og offret ham til de fornærmede Love. Men, Archibald! intet Menneske kan ride, som skræver saaledes, ligesom den rhodiske Colos. Slut lidt bedre sammen med Rnærne."

"Med al mulig Respekt for deres Erfaring, Hr. Ritmester," svarede Feldtskjæren, "saa bider jeg mig ind, at jeg temmelig godt kan bedømme Muskelvirkningen,

hvad enten ved Kunst eller ved nogen anden Deel af det menneskelige Væsen. Og skjøndt jeg kun har en simpel Opdragelse, behøver jeg dog ikke at faae at vide nu, at jo bredere Grundfladen er, desto bedre staaer det, som er ovenfor."

"Ja ja!" raabte Lawton utaalmodig, "men man kunde jo min Salighed! paa den Maade fylde en heel Landevei med eet Par Been, skjøndt et halvt Dussin Mand kunde i al Magelighed ride ved Siden af hverandre, naar man strækker dem ud, ligesom Seglerne paa de gamle Stridsvogne."

Ved denne Hentydning til de Gamle, blev Doctorens Brede lidt formildet, og han svarede med mindre Hovmod:

"Man bør tale med Ærbødighed om Skiffene hos dem, som ere gangne os forud, og som med al deres Uvidenhed hvad Kunster, og Lægekunsten isærdeleshed, angik, dog have fremviist mange glimrende Undtagelser fra Datidens fremherskende Døvtro. Jeg tvivler for Exempel slet ikke paa, at jo Galenus har behandlet Saar, som frembragtes af de Segler, du omtaler, skjøndt vi ikke finder noget Beviis derfor hos samtidige Skribenter. Du! de maa have gjort frygtelig Skade, og uidentvilt forarsaget Lægerne fra den Tid megen Uleilighed."

"De kan dog vist ikke have lagt saa forfærdelig megen Kundskab for Dagen," sagde Lawton paa sin sæd-

vanlige snue Maneer; „de have vist tidt hugget En i to Stykker, for at bryde de Herrers Hjerne med at sætte ham sammen igjen — Og dog gjorde de det.”

„Hvad!” raabte Operatøren forbauset, „forene to Dele af det menneskelige Legeme, som ere adskilte ved skjærende Instrumenter, saa at de endnu kunne udføre det dyriske Livs Functioner?”

„Oh ja! sønderrevne ved en Segl, og igjen gjort Niske til militær Tjeneste.”

„Det er ikke mueligt, det er ganske umueligt! Det er forgjæves for menneskelig Klogt at prøve paa at overgaae Naturens Bestræbelser. Betænk blot, min kjære Ven! I dette Tilfælde bleve alle Arterier, Nerver og Indvolde overstaarne, og —

„Nok!” udbrød Lawton, og vinkede med Haanden; „du har sagt nok, min kjære Ven! til at overbevise mig. Intet skal herefter friste mig til at lade mig partere paa denne Maade, der aldeles trodses Lægekunsten.”

„Det er sandt, meget sandt, min kjære John!” raabte Feldtskjæren med Varme, og glemte ganske sin Brede; „al Fornoielsen er borte, naar man seer, det er ulægeligt.”

„Ja, det er meget troligt,” sagde Lawton tørt.

„Hvad troer du, er den største Fornoielse i Livet?” spurgte Operatøren, da hele hans Fortrolighed var kommet igjen.

„Det vil være vanskeligt at svare paa.”

„Nei, slet ikke! det er at see, eller rettere sige, Sygdommen bortskjernet ved Kunstens Bys, virkende i Forbindelse med Naturen. Jeg har en Gang med Willie brækket min lille Finger, blot for igjen at kunne curere den, og iagttage Curen. Det var vel kun i en lille Maalestok, men dog troer jeg, at den forunderlige Følelse, som frembragtes ved Benets Brud, naar der til kommer Iagttagelsen af Kunsten, som saaledes virker i Forbindelse med Naturen, skaffede mig den største Fornøjelse, jeg nogensinde har nydt. Hvor meget større vilde den ikke være, hvis det havde været en af de betydeligere Dele, for Exempel Been eller Arm?“

„Eller Halsen,“ sagde Dragonen. — Men deres Samtale blev afbrudt, da de nu vare ved Gaarden. Da der ikke kom Nogen for at lede dem ind, gik Ritzmesteren hen til Døren af det Bærelse, hvor han vidste, at Fremmede bleve vist ind. Da han havde aabnet den, blev han et Dieblig staaende, for at betragte Scenen indenfor. Han blev først Oberst Wellmere vaer, som hældede sig henimod Sara med en Alvorlighed, som hindrede dem begge fra at høre den Stoi, som foraar- sagedes ved Lawtons Indtrædelse. Nogle meget betydningsfulde Begn, som Dragonens Speidersie strax opfattede, gjorde ham i et Dieblig til Herre af deres Hemmelighed, og han var just ifærd med at gaa bort lige saa stille, som han var kommen, da hans Kammerat

støbte ham frem, og styrtede ind i Bærelset. Uden at see eller høre, gik Doctoren ligesvem hen til Obersten, tog uvilkaarlig fat paa hans Arm, og udraabte:

„Gud bevare os! — en hurtig og uregelmæssig Puls — blussende Kinder og ilbsfulde Nier! — stærke Febersymptomer, som man ikke maa forsømme.“ Medens han sagde dette; havde han allerede trukket sin Lancet op, da han var meget hengiven til almindelige Forholdsregler ved sine Cure, og vilde strax til at anvende den. Men da Obersten var kommen lidet til sig selv, reiste han sig op, og sagde stolt:

„Det er Heden her i Bærelset, der giver mig Farve, og jeg er Dem allerede for meget forbunden til at gjøre Dem videre Uleilighed. Miss Wharton veed, at jeg er ganske vel, og jeg forsikrer Dem, at jeg har aldrig følt mig bedre mit hele Liv igjennem, end nu.“

Der var et særegent Tryk paa den sidste Sætning, som vel kunde være Sara behageligt, men som bragte Blodet til hendes Kinder; og Sitgreaves, hvis Die fulgte Retningen af Patientens, bemærkede det.

„Deres Arm, Frøken! hvis De tillader? Af Karsbaagenhed og Angstelse er De bleven lidt ophidset, og der ere Symptomer hos Dem, som ikke bør forsømmes.“

„Undskyld mig, min Herre!“ sagde Sara, fattende sig, med qvindelig Stolthed; „Heden er trykkende; jeg

vil gaae bort, og berette Miss Peyton Deres Nær-
værelse."

Det var let at bilde Doctoren noget ind; men
det var nødvendigt for Sara at løfte Diet i Veiret
for at gjengjelde Lawtons dybe Hilsen. Et Blik var
nok; hun kunde netop beherske sine Skridt saa meget,
at hun kunde gaae ud med Værdighed; men neppe var
hun kommen bort fra alle Sagttagere, førend hun sank
ned paa en Stol, og overlod sig til en blandet Gølelse af
Skam og Fornøielse. — Lidt fortrydelig over den en-
gelske Oberstes hovmobige Opsørsel, gik Sitgreaves ind
til den unge Singleton, hvorhen Lawton allerede var gaaet.

Et og Tyvende Kapitel.

O Henry! hvis du mit Hjerte begjærte,
Mon jeg vel din Bøn da kunde modstaae?
Kjærlighed, elskede Ven! du mig lærte —
Dig kan jeg ikke min Haand afstaae.

Ermiten af Warkworth.

Edinburg: Doctoren fandt, at hans Patient Dag for
Dag blev bedre, og var nu ganske fri for Feber. Hans

Søster, hvis Kinder endnu vare blegere, end da hun kom, vaagede med ventlig Omhu ved hans Leie, og Damerne paa Gaarden selv havde midt under deres Sorger og forskjellige Bevægelser ikke glemt Gæstvennskabets Pligter. Fanny følte sig henbraget til deres utrokelige Gæst med en Interesse, som hun ikke rigtig kunde forklare sig, dog med en uimodstaaelig Kraft. Hun havde uvilkaarligen i sin Indbildning sat Dunwoodies og Isabellas Skjæbne sammen, og følte med en ædelmodig Sjæls hele romantiske Hede, at hun gjorde sin forrige Elsker den største Tjeneste, naar hun viste Godhed imod den, han elskede høiest. Isabella modtog hendes Opmærksomhed med kold Taknemmelighed, men ingen af dem lod falde den mindste Hentydning paa den skjulte Kilde til deres Urolighed. Miss Peyton, hvis Sagttagelsesevne strakte sig sjelden længere, end til synlige Gjenstande, ansaae Henrys Stilling for en tilstrækkelig Undskyldning for de blege Kinder og taaresfulde Dine hos hendes Niece. At Sara maastee viste mindre Sorg, end hendes Søster, kunde Frøkenen nok forklare sig. Kjærlighed er en Art af hellig Følelse hos Qvindetjønnet; den helliger alt det, som den har Indflydelse paa. Endskiøndt Miss Peyton med Oprigtighed sørgede for den Fare, som truede hendes Neveu, lod hun dog sin ældste Niece nyde al den Glæde, som Skjæbnen havde tilspillet hende. Krig, vidste hun, var en prækkelig Fiende

for Kjærlighed, og de Dieblikke, som vare tilstødte dens Undersaatter, burde ikke spilles.

Der hengik adskillige Dage uden Forstyrrelse for Indvaanerne af Acacierne eller Foltene ved de fire Hjørner, i deres sædvanlige Sysler. Hine hentede deres Styrke af Overbeviisningen om Henrys Ustyldighed og en stærk Tillid til Dunwoodies Bestræbelser for hans Skyld; disse oppebiede med Længsel de Efterretninger, som hvert Dieblik kunde ventes om en Træfning, tilligemed Ordre om Afmarsch. Men Ritmesteren ventede forgæves paa begge Dele. De Breve, han fik fra Majoren, berettede, at Fjenden, som havde erfaret, at det Regiment, som skulde virke i Forbindelse med dem, var bleven flaaet og var draget bort, havde ligeledes trukket sig tilbage, og holdt sig uvirksom bagved Fort Washingtons Fæstningsværker, men truede ibeligen med at hævne sine Kammeraters Nederlag. Det blev paalagt Ritmesteren at være aarvaagen, og Brevet sluttede med en Compliment for hans Vretfærthed, Iver og upaatvivlelige Tapperhed.

„Overordentligt smigrende, Hr. Major!“ mumlede Dragonen, idet han kastede Epistlen hen, og spankulerede op og ned ad Gulvet for at tæmme sin Utaalmodighed. „Det er et hertigt Selskab, jeg har at besogte. Lad os see, — en gammel tøffet ubestemt Mand, som ikke veed, enten han hører til os eller

Tjenden; fire Damer, af hvilke de tre kan være ret smukke i sig selv, men de ere ikke meget smigrede ved mit Selskab, og den fjerde, saa god hun end monne være, er dog paa hiin Side af de fyrgetyve; en to-tre Negre; en sluddervorren Huusholderke, som ikke gjør andet, end snakke om Guld og Glendighed og Tertejn og Barsler; og saa den stakkels Georg Singleton. — Ja ja! en lidende Kammerat har Forbringer, som man næst efter sin Hæder i Feldten og sin Kjærlighed maa opfylde. — Jeg vil altsaa see til at finde mig i min Stjæbne." Medens han endte denne Monolog, satte han sig ned, og begyndte at floite, for at overbevise sig selv om, hvorlidet han brød sig om Sagen; men idet han uagtsomt kastede sit bestøvlede Been hen ad en Bænk, væltede han en Krukke, som indeholdt hans nærværende Forraad af Brændeviin. Han gjorde det snart godt igjen; men idet han stillede den op, bemærkede han en Seddel, som laae paa Bænken under Krukken. Han aabnede den og læste: "Naanen staaer ikke op, førend efter Midnat — en god Tid for Mørkets Gjærninger."

Man kunde ikke tage Feil af Haanden, det var aabenbart den samme, som havde givet ham den betimelige Advarsel mod Snigmord. Han sad længe og grublede over Bestaffenheden af disse to Efterretninger, og de Grunde, som kunde bevæge den hemmelighedsfulde Bispekræmmer til at favorisere en uforsonlig Tjende

saaledes, som han nyligen havde gjort. At han var
 Espion, vidste Lawton; thi at han havde bragt den eng-
 gelske General Efterretning om, at endeel Amerikanere
 vare ubedækkede, var ganske tydeligen bevist ved For-
 høret. Vel vare Følgerne af dette Forræderie blevne
 hindrede ved en heldig Ordre fra Washington, som
 drog Regimentet bort, kort før Englænderne viste sig
 for at affjære Tilbageetoget; men Forbrydelsen blev
 den samme. „Maaskee,” sagde Ritmesteren ved sig selv,
 „ønsker han at blive gode Venner med mig for en
 anden Gangs Skuld; men i al Fald — han skaanebe
 mit Liv eengang, og frelste det en andengang. Jeg
 vil forsøge at være ligesaa ædelmodig, som han; og
 bede Gud, at min Pligt aldrig maa lægge noget i Veien
 for mine Følelser.” Enten den Fare, som blev antydet i
 denne Note, truede Gaarden, eller hans egne Følelser, var
 han uvis om, men han selv hældede dog til den sidste
 Mening, og besluttede at tage sig iagt, naar han reed
 ud om Aftenen. For En, som levede i et fredeligt
 Land, i rolige Tider, vilde den Eiegyldighed, hvormed
 Lawton betragtede den ham overhængende Fare, være
 ubegribelig. Hans Betænkning over denne Gjenstand
 gik mere ud paa at udfinde Midler til at besnære sine
 Fjender, end at undfly deres Anslag. Men Ankomsten
 af Feldtskæren, som havde været paa sit daglige Besøg
 til Acacierne, afbrød hans Grublen. Sitgreaves bragte

en Invitation fra Miss Peyton, om Lawton vilde beære Familien med sin Nærværelse om Aftenen lidt tidligt.

„Hvorledes,” udbød Ritmesteren; „saa de have ogsaa faaet Brev!”

„Det er vist ganske rimeligt,” sagde Operatoren, „der er en Capellan fra den kongelige Armee, som er kommen hertil for at udverle de brittiske Saarede, og som har en Ordre fra Oberst Singleton om at udløvere dem. Men galere kunde man aldrig gjøre, end at flytte dem nu.”

„En Præst, siger du? — hvordan seer han ud? — er han en Drukkenboldt? — en reen Feldtbræger? — en Karl, som kan staffe et heelt Regiment en Hungersnød paa Halsen? — eller seer han agtværdig ud?”

„Det er en meget vakker og agtværdig Mand, og som det lader af de udvortes Symptomer, aldeles ikke hengiven til Umaadelighed,” svarede Doctoren, „og en Mand, som virkelig fremsiger Bønnen paa en meget ordentlig og passende Maade.”

„Skal han blive der i Nat?”

„Ja! han bier paa Udverlingen; men skynd dig, John! vi have ingen Tid at spille. Jeg vil kun gaae op og aarelade et Par af de Engelse-mænd, som skulde flyttes imorgen, for at forebygge en Inflammation; saa skal jeg strax være her igjen.”

Ritmesteren fik snart sin Gala-Uniform paa, og da

den Anden ogsaa var færdig, toge de paa ny deres Veie ad Gaarden til. Roanoke havde haft ligesaa godt af de faa Dages Hvile, som dens Herre, og Lawton ønstede med Hefstighed, idet han så sin stolte Ganger til at paradere, da han reed forbi de vel bekendte Klipper, at hans Fjende stod for ham til Hest og bevæbnet, som han selv. Men der var ingen Fjende, Intet, som kunde forstyrre deres videre Fremgang, og de naaede Gaarden, idet Solen kastede sine sidste Straaler paa Dalen, og farvede Trærnes Toppe med Guld.

Ritmesteren behøvede aldrig mere, end et enkelt Blik for at fatte enhver Smaating af en Scene, naar den ikke var ualmindelig dybt besløret, og det første Diekast, da han traadte ind i Huset, sagde ham mere, end en heel Dags Bemærkninger havde indgivet Doctor Sitzgreaves. Miss Peyton nærmede sig ham med et smilende Velkommen, som overgik almindelig Høflighed, og kom mere fra Hjertet, end sædvanligt. Fanny svarede om, taarefuld og bevæget, medens Faderen stod rede til at modtage dem, iført en Fløiels Klædning, som kunde lade sig see i det muntreste Assemlée i Europa. Oberst Bellmere var i sin Garde-uniform, og Isabella Singleton sad i Dagligstuen, klædt i Glædens Farver, men med et Ansigt, som gjorde Dragten Skam. Hendes Broder, som stod ved Siden af hende, med de røde Kinder og opmærksomme Blik, lignede In-

tet mindre, end en Invalid. Da det var den tredie Dag efterat han havde forladt Sengen, maatte han vel egentlig ikke være tilstede ved en sliq Fest, men Doctoren glemte i sin Forundring at bebreide ham sin Uforsigtighed. Til denne Scene indtraadte Ritmester Lawton med al den Gatning og Anstand, som en Mand besidder, der ikke lader sig anfægte af Nyheder. Hans Hilsener bleve ligesaa høfligt gjengjældte, som de vare giorte; han verlede nu nogle faa Ord med de forstjellige Individier i Værelset, og gik derpaa hen til Doctoren, der havde trukket sig tilbage for at samle sine Tanker lidt fra Forvirringen.

"John!" hviskede denne nysgjærrig, "hvad er din Mening?"

"At din Paryk og mit sorte Hoved ikke havde havt Skade af lidt af Betty's bedste Hvedemeel; men det er nu forsilbigt, og vi maa slaae os igjennem saa godt, vi kan. Jo, jo! Archibald! vi to see ud, som Militzen, der paa Fløien bliver dækket af disse Søndagsfranskmænd, som ere komne over til os."

"See der!" udbrod Sitgreaves i stigende Forundring, "der kommer Feldtpæsten i fuld Ornat som *sacro-sancti ministerii Doctor* — hvad mon dog det skal betyde?"

"En Udverling," sagde Dragonen; "de, som ere saarede af Cupido, skulde mødes, for at opgjøre deres

Affairer med Guden, og forsikkes imod at blive saarede mere af hans Pile."

"Aa=aa —!" raabte Operatoren, der nu først forstod Sagen, idet han lagde Fingeren paa Næsen.

"Aa=aa —! saa=aa —!" gjentog Lawton comist med samme Gebærde; men pludselig forandrede han Stemmen til stolt Alvorlighed, og sagde halv høit: "Er det dog ikke en himmelraabende Synd, at saadan en Soelskindshelt, og tilmed Gjende, skulde saaledes stjæle een af vor Jordbunds skønneste Planter — en Blomst, som var værdig at sættes i Barmen paa hvilken rask Karl det skulde være.

"Det er meget sandt, John! og hvis han ikke er mere soielig som Egtesælle, end som Patient, saa frygter jeg for, at Damen vil føre et ikke behageligt Liv."

"Lad hende det da," sagde Dragonen vred, "hun har valgt af sit Lands Gjender: lad hende nu see, hvor gode de ere!"

Deres videre Samtale blev afbrudt, da Miss Peyton traadte dem nærmere, og underrettede dem om, at de vare blevne inviterede til at høitideligholde Oberst Wellmeres og hendes ældste Nieces Bryllup. Herrerne bukkede taust ved denne Forklaring af hvad de allerede forstode, og den gode Jomfrue lagde til, at Bekjendtskab var gammelt, og Kjærligheden slet ikke pludselig.

Hertil bukkede Lawton igjen; men Gelbstjæren, som gjerne vilde conversere med hende, svarede:

„Det mennekelige Sind er forskjelligt bestaent i de forskjellige Individer. Hos nogle ere Indtrykkene levende, men snart forbi; hos Andre mere dybe og varige; i Sandhed, der gives Philosopher, som paa staae at kunne spore en Forbindelse imellem de physiske og mentale Kræfter hos Dyret. Men hvad mig angaaer, Froken! jeg troer, at paa det ene har Bane og Dmgang stor Indflydelse, og det andet er underkastet de videnskabelige Love.“

Miss Peyton yttrede sit Bisald til denne Bemærkning ved en taus Reien og gik med Bærdighed bort, for at lede Bruden ind i Selskabet. Den Tid var kommen, da Bielsen efter de amerikanske Bedtægter skulde foregaae; og Sara fulgte derfor sin Tante ind i Salen, blussende af mange forskjellige Følelser. Wellmere sprang hen for at modtage den Gaand, hun udstrakte imod ham med bortvendt Ansigt, og nu først syntes den engelske Oberst at blive sig bevidst den vigtige Rolle, han skulde spille i de forestaaende Ceremonier. Hidtil havde hans Mine været adspredt, hans Manerer urolige; men nu syntes Alt, uden Overbeviisningen om sin Salighed, at forsvinde for den Riigdom af Ynde og Gistværdighed, som viste sig for hans Din. Alle reiste sig op, og hans Poiærværdighed havde allerede aabnet den Bog,

han holdt i Haanden, da Fannys Gravværelse blev bemærket; Miss Peyton gik igjen ud for at hente hende, og fandt hende i sit eget Værelse i Taarer.

„Kom, min Kjære! Ceremonien venter kun paa os,” sagde Tanten, slyngende Kjærlighedsfuldt sin Arm inden i hendes; „søg at fatte dig, at Du kan gjøre din Søsters Valg Vre.”

„Er han — eller kan han være hende værdig?” udbroød Fanny hulkende, og kastede sig i sin Tantes Arme.

„Kan han være andet? Er han ikke, kjædet ullykkelig, dog en brav Soldat, en Mand af Vre, som i enhver Henseende, min bedste Fanny! synes qualificeret til at gjøre et Fruentimmer lykkeligt?”

Fanny havde givet sine Følelser Tøilen, men hun vandt snart med Anstrængelse Kraft til igjen at turde driste sig til at lade sig see for Selskabet, som ventede paa hende dernede. Men for at befrie hende fra den Forlegenhed, deraf vilde flyde, havde Præsten forelagt Brudgommen adskillige Spørgsmaal, af hvilke det ene slet ikke blev besvaret tilfredsstillende. Wellmere var nød til at betjende, at han ikke var forshynet med en Ring, og at fuldføre Ceremonien uden en saadan, sagde Præsten, var umuligt. Da han spurgte Miss Wharton, om hun ikke syntes det samme, maatte hun jo svare ja; havde han fremsat Spørgsmaalet affirmativt, havde det vel nok gaaet an. Den gamle Wharton havde mistet

at den Kraft, han besad, ved det Stød, han nyligen havde faaet igjennem sin Søn, saa at han ligesaa let blev bragt over til Præstens Mening, som han havde soiet sig efter Wellmeres altfortidlige Forslag. I dette Dieblis traadte Miss Peyton ind med Fanny. Doctoren gik hen imod hende, og idet han rakte hende en Stol, sagde han:

„Det lader til, Froken! at uventede Omstændigheder have hindret Oberst Wellmere i at forsyne sig med alle de Decorationer, som Stik og Brug fra de ældste Tider, samt Kirkens Lov have foreskrevet som ufravigelige Regler for at indtræde i den hellige Egtestand.“

Miss Peyton kastede sit rolige Die paa Brudgommen, men da hun saae, han var prydet med hvad hun syntes, kunde være Stads nok, naar man tog Hensyn til den korte Tid, vendte hun igjen sit Blik paa Taleren, ligesom for at bede om en Forklaring. Doctoren forstod hendes Ansigt og gik strax til Forklaring.

„Det er,“ sagde han, „en herskende Mening, at Hjertet sidder paa den venstre Side af Kroppen, og at Forbindelsen imellem Lemmerne paa denne Side og det, man kunde benævne Livets Sæde, er mere inderlig, end den, der finder Sted med de modsatte. Men dette er en Feiltagelse, som kommer af en Uvidenhed om den videnskabelige Anordning i det menneskelige Legeme. Efter denne Mening er det ogsaa, at den fjerde Finger

ansees for at besidde en Egenkab, som ikke findes hos de øvrige af dens Art, og bliver derfor under Biesfeshandlingen omgivet med en Ring, ligesom for at fængsle til Egtestanden den Trost og Hengivenhed, som bedst sikkes ved den qvindelige Ynde." Med disse Ord bragte Operatøren med Eftertryk sin Haand paa Hjertet, og bukkede næsten lige til Gulvet.

"Min Herre! Jeg troer ikke, at jeg rigtig har forstaaet Deres Mening," sagde Miss Peyton med Bærbighed, idet en hurtig Rødme foer over hendes Kinder, der længe havde savnet dette Ungdommens særegne Tryllerie.

"En Ring, Frøken! en Ring mangler ved Ceremonien."

I det Dieblit, Doctoren talede tydeligt, indsaae hun, hvor forlegen Brudeparret maatte være. Hun saae paa sine Niece, og hos den yngre læste hun en hemmelig Triumpheren, som misshagede hende; men Saras Ansigt var overgydt med en Stamsuldhed, som den fornuftige Tante meget vel forstod. Ikke for al Verden vilde hun støde an endogsaa i ringeste Maade imod den qvindelige Etiquette. Det faldt paa eengang alle de whartonste Damer ind, at deres salig Moders Brude-ring laae fredeligt imellem hendes øvrige Juveler i en Skuffe, som allerede i forrige Tider var bleven indrettet, for at sikre Kostbarhederne imod Indfald af de Røvere, som sværmede omkring i Landet. Her blev alt Sølvstøi og hvad man ellers satte meest Priis paa,

sat ind hver Nat, og her havde den omtalte Ring længe ligget, forglemmt indtil dette Diebstil. Men det havde fra umindelige Tider været Brudgommens Pligt at skaffe dette for Wielsen uundgaaelig nødvendige Requisit tilveie, og Miss Peyton vilde paa ingen Maade ved denne høitidelige Leilighed gjøre Noget, som overgik hendes Kjones almindeligt antagne Høflighedsbeviisninger; idet Mindste ikke førend man ved Uleilighed og Uro havde udsønt Forbrydelsen. Derfor holdt Alle Hemmeligheden skjult, Lanten for Belansthændighedens Skyld, Sara af Skamfuldhed, og Fanny af begge Grunde, forenet med hendes Utilfredshed med Partiet. Det blev Doctor Sitgreaves's Lod at bringe Selstabet ud af denne Forlegenhed, hvilket han gjorde ved disse Ord:

„Der som en glat Ring, som eengang tilhørte min Søster“ — Han taug og rømmede sig et Par Gange — „der som, Froken! en Ring af den Bestaaffenhed maatte tilskædes den Ure, saa har jeg een, som let kunde hentes fra mit Avarter ved de fire Hjørner, og jeg tvivler ikke paa, at den jo vilde passe den Finger, til hvilken den forlanges. Der er en stor Liighed imellem — hm! — imellem min salige Søster og Miss Wharton i Holding og anatomisk Skabning, og Forholdene ere vist eens igjennem hele den animalske Deconomie.“

Et Blik fra Miss Peyton kaldte Obersten til sin Pligt; han sprang op, og forsikrede Doctoren, at han
Epionen, 4 5.

paa ingen Maade kunde gjøre sig ham mere forbunden, end ved at sende Bub efter denne Ring. Operatoren bukkede lidt stolt, og gik at opfylde sit Løfte; men Miss Peyton ilede efter ham, da hun ikke ønskede, at en Fremmed skulde indlemmes i Familiens Hemmeligheder, og tilbød Cæsars Tjeneste istedetfor Sitgreaves's egen Tjeners, som Isabella havde foreslaaet til dette Hverv, da hendes Broder formodentlig af Svagthed vedblev at varetage hele Aftenen. Katy Haynes maatte altsaa kalde den Sorte ind i Dagligstuen; her gik nu Damen og Lægen ogsaa ind, for at give deres Instruxer.

Tilstedelsen af denne hurtige Forening imellem Sara og Wellmere, og især paa en Tid, da en af Familiens Medlemmer svævede i en saadan Livsfare, havde den gamle Wharton givet formedelt den Overbeviisning, at Landets urolige Tilstand vilde hindre en anden Lejlighed til et Møde med Elskeren, og af en hemmelig Frygt for at hans Søn's Død skulde forkorte hans Liv, og derved berøve de øvrige Børn deres Beskytter. Men endstjøndt Miss Peyton havde soiet sig efter sin Svogers Ønske at benytte sig af Præstens tilfældige Besøg, havde hun dog ikke anseet det for nødvendigt at udbasune Bryllupet til Naboerne, om der end havde været Tid dertil. Hun troede derfor, at hun nu skulde fortælle Cæsar og Huusholdersten en dyb Hemmelighed.

„Cæsar!“ begyndte hun smilende, „du maa vide,

at din unge Frøken, Sara, skal i Aften giftes med Oberst Wellmere."

"Næ, næ! jeg troe, jeg see dem før," sagde Cæsar, klukkende af Glæde over sin egen Viisdom; "gammel fort Mand sige nok, naar unge Dame snakk' ene med en Herre i Stuen?"

"Birkelig, Cæsar! jeg mærker, du har meget større Jagttagelsesøve, end jeg havde tiltroet dig," sagde Damen; "men da du allerede veed, hvorfor vi henvende os til dig, saa hør efter, hvad denne Herre har at sige dig, og følg nøie efter hans Anviisning."

Negeren vendte sig lydig til Lægen, som begyndte saaledes:

"Cæsar! hans Frøken har allerede bekendtgjort for ham den hoitidelige Handling, som skal foregaae inden disse Mure, men der mangler en Ring; og ved at ride til Spisequartermet i de fire Hjørner, og overlevere denne Seddel enten til Corporal Hollister eller Elisabeth Flanagan, vil den snart blive sat i hans Besiddelse. Ved dens Modtagelse vender han herhjem igjen; men tøv ikke, hverken frem eller tilbage, thi mine Patienter ville snart behøve min Nærværelse paa Lazarettet, og Ritmester Singleton lider allerede af Mangel paa Hvile."

Ved denne Idee glemte Doctoren alt Andet, end hvad der hørte til hans Pligter, og forlod Kammeret endog temmelig ugeneert. Af Nysgjerrighed kunde Miss

Peyton ikke bare sig for at fikle i den lille Seddel, Sitgreaves havde givet den Sorte, og hun læste da Følgende, adresseret til Assistenten:

„Dersom Kinder ikke mere har Feber, saa giv ham
„nutrientia. Tag igjen Zijj Blod fra Watson.
„Undersøg, om ikke Qvinden Flanagan har ladet
„nogen af sine Wimpler ligge inde paa Lazarets-
„tet. Læg Bandagen om paa Johnson, og skriv
„Smith ud, som helbredet. Send den Ring, som
„hænger ved Kjæden til det Uhr, jeg efterlob for
„Medicinens nøiagtige Dispensation, herhid med
„Overbringeren.

Archibald Sitgreaves,
Doctor medicinae, Regimentschirurg ved
de virginiske lette Dragoner.”

Miss Peyton overrakte denne besynderlige Seddel til den Sorte i taus Forundring, og gik bort, efterladende Katy og Casar til at arrangere Bortreisen.

Casar! sagde Katy med imponerende Gravitet, „naar du faaer Ringen, saa glemmer du den i den venstre Lomme nærmest ved Hjertet; og du maa flettes inte prøve paa at prøve den paa Fingeren, for det er ulykkeligt.”

„Prøve ham paa Finger?” afbrød Negeren hende,

idet han strakte sine knoklede Næver ud; „tænk' du, Miss Sallys Ring gaar paa gammel Cæsars Finger?”

„Det kan nu være det Samme, enten at den gaar paa, eller inte; men det er et ondt Varsel at sætte en Brudering paa en Andens Finger efter Brylluppet, hvad maa det da inte være for?”

„Jeg siger dig, Katy,” sagde Cæsar lidt stødt, „jeg gaar hente en Ring, og aldrig tænk, at sætte ham paa Finger.”

„Naa, saa gaa da, Cæsar!” sagde Katy, da hun pludselig erindrede sig afstøilige Ting ved Aftensmaden, som endnu udfordrede hendes Opmærksomhed; „og skynd dig her tilbage igjen, og lad dig ikke forsinke for et eneste Menneſkes Skyld.”

Med denne Paamindelse gik Cæsar bort, og var snart fast i Sæden. Fra sin Ungdom havde Cæsar, ligesom alle Negre, været en rask Rytter, og reed nu, da han havde et vigtigt Erinde med tilhørlig Værdighed, kjendt nedtrykt af tresindstyve Nar, som han havde paa Bagen. Natten var mørk, og Vinden peeb igjennem Dalen med den kolde Fugtighed, som er November-Vinden egen. Da Cæsar kom til den ældre Birchs nysopkastede Grav, begyndte Blodet ganske at styrke hos den gamle Mand, og han kastede frygtsoomt Blikket omkring, idet han hvert Dieblik ventede at see noget Overnaturligt. Der var netop saa meget Lys, at han

kunde skjælné et Bæsen af jordist Bestaffenhed komme frem paa Landeveien ligesom fra de Dødes Grave. Philosophie og Fornuft stride forgjæves imod Frygt og tidligere Indtryk; men Cæsar havde ingen af Delene at trøste sig ved. Det eneste, som nogenledes traadte ifter detfor diæse, var hans gode Hest, en af Hr. Whartons Bognheste. Han klamrede sig derfor dygtig fast i Sadelen, og gav Dyret Tømmen. Høie, Skove, Klipper, Gærder og Huse fore ham forbi med Lynets Fart, og netop da han begyndte at tænke paa, hvorhen og i hvad Grinde han reed saa forfærdelig stærkt, naaede han det Sted, hvor de to Veie stødte sammen, og skimtede "Hotel Glanagan," der stod for ham i al sin Simpeltied. Synet af en munter Ild gav Cæsar det første Beviis paa at han havde naaet menneskelige Boliger, men hermed fulgte ogsaa hele hans naturlige Skræk for de blodige Virginiere. Imidlertid maatte han udføre sin Pligt; han steg af, bandt det stummende Dyr ved en Ring paa en af Stolperne udenfor og nærmede sig til det brystfældige Bindue, med sagte Trin, for at lytte.

Foran en stærk Ild sadde Corporal Hollister og Betty Glanagan og morede sig med en betydelig Deel af Vaskerkonens Dylag af Drikkevarer.

"Som jeg siger, søde Skersant! eller Kaperal — om Forlæbelse!" sagde Betty, idet hun tog Kruset fra

Munden; „det er slet inte rimeligt, at det var andre end Bispekræmmeren selv; for jeg mærkede inte noget til Svovlbampen, eller Bingerne, eller Halen, eller Hestefoden. Og saa maa jeg da rigtignok ogsaa sige, lille Kaperal! at det slet inte er pænt, at sige, at et Riffeligt Fruentimmer har Fanden til Sovestammerat; det maa jeg sige.”

„Det har ikke noget paa sig, Mutter! naar man siden efter undgaaer hans Kloer,” sagde Veteranen, idet han sank en dygtig Slurk ned.

Cæsar hørte nok til at overbevise sig om, at han havde intet at frygte fra dette Par. Hans Tænder klapprede af Kulde og Skræk, og Synet indenfor tilskyndte ham stærkt til at vove paa at gaae ind. Han nærmede sig med tilbørlig Forsigtighed, og bankede ndmygt paa Døren. Et Hollister med dragen Sabel kom ud og spurgte paa en ubehøvlet Maade, hvem det var, hidrog aldeles ikke til at indgyde ham Mod; men Frygten selv gav ham Kraft til at forklare sig.

„Kom ind!” sagde Corporalen, med militair Bestemthed, idet han noie undersøgte den Sortes Udseende, da han havde bragt ham for Lyset, „kom ind, og overlever dine Depescher — men stop lidt! har du Geldtraabet?”

„Jeg inte troe, veed hvad den er,” sagde den Sorte skjælvende.

„Hvem har sendt dig?”

„En lang Massa, med en Brille; han kom at doctre Ritmester Singleton.”

„Naa! det har været Doctor Sitgreaves. Ja, han veed aldrig Geldtraabet selv; havde det været Ritmester Lawton, han vilde ikke have sendt dig lige i Synet paa en Skildvagt, uden Geldtraabet; for du kunde gjerne have faaet en Pistolkugle igjennem Hovedet, og det havde dog været Synd; for om du ogsaa er sort, saa er jeg dog ikke af den Slags Folk, som troer, at en Neger ikke har en Sjæl.”

„En Neier har vel ogsaa en Sjæl, ligesaa vel som en blank Mand,” sagde Betty, „kom herhen, du gamle Knark! og faae dig lidt optøet ved denne Jib. Jeg kan nok vide, en Neier holder ligesaa meget af Hede, som en Soldat af en lille Sturk.”

Cæsar adlød taus, og en mulat Dreng, som laae og sov paa en Bænk i Bærelset, blev besalet at bære Sedlen fra Doctoren hen til det Huus, hvor de Syge laae.

„See der!” sagde Betty, idet hun rakte Cæsar lidt af det, hun selv holdt meest af! „tag dig en Taar, min lille Ven! den vil varme din sorte Sjæl, og holde Modet oppe, naar du skal hjem.”

„Der hvad jeg siger, Elisabeth!” sagde Corporalen, „en Negers Sjæl seer ud ligesom vor egen; og tidt og mange Gange har jeg hørt den gode Hr. Whitfield sige,

at der var ingen Forstjæl paa Kolor i Himler. Derfor er det fornuftigt at troe, at denne hersens Sortes Sjæl er ligesaa hvid, som min egen, eller endog saa Major Dunwoodies."

"Ja sikkert han er," udbroød Cæsar, der havde faaet en vidunderlig Biblighed ved at smage paa Mutters Draaber.

"Major Dunwoodie er en god Sjæl, paa det Lav," svarede Betty! "og en rar Sjæl — ja Du er han saa — og en tapper Sjæl med; og det siger I da med, Kaperal, kan jeg troe."

"Ja hvad det angaaer," svarede Corporalen, "saa er der Een endog saa over Washington, som skal domme Sjælene; men det vil jeg sige, at Major Dunwoodie er inte den Mand, som siger: gaae Karle! men han siger altid: Kom Karle! Og er der en stakkels Djævel, som har mistet en Spore eller et Bidsel, eller saaban eet og andet, saa skal det aldrig mangle paa Penge til at erstatte Tabet, og det ud af hans egen Lomme."

"Hvad! sidde I ledige her, naar Alt, hvad han har Hjärest her paa Jorden, svæver i Livsfare?" lød en Stemme med strækkende Hurtighed; "til Hest! til Hest! og følg Eders Ritmester; til Baaben! og det strax, ellers komme I forsilbe."

Denne uventede Afbrydelse frembragte en pludselig Forvirring imellem Pimperne. Cæsar flygtede uvilkaar-

ligen til Ilden, hvor han tog sin Stilling til Trods for en Hede, som vist vilde have stegt en hvid Mand. Corporalen dreiede sig paa Hælen, greb sin Sabel og trak blank; men da han mærkede, at det var Bissekrammeren, som stod i Døren, begyndte han at retirere henimod Regeren, da han efter et Overblik mærkede, han maatte concentrere sin Force. Betty alene holdt Stand ved Siden af Bordet. Hun fyldte Kruset igjen og rakte Krammeren det. Hendes Dine havde i nogen Tid været lidt fugtige af Kjærlighed og Brændeviin, men hun vendte dem venligt imod Birch, idet hun sagde:

„Hille min Santen! Velkommen Hr. Bissekrammer, eller Hr. Belzebub, eller hvad Ganden I hedder. I er sgu en stikkelig Ganden, hvad man saa siger om Jer, og jeg haaber, at Skjorterne passede Jer godt; kom herhen Kjære! og sæt Jer ned ved Ilden; Kaperælen gjør Jer sgu inte Noget, for han er bange for, at I skal spille ham et Puds sidenester; hvad, søde Skersant?“

„Viig fra mig, onde Mand!“ raabte Veteranen, og nærmede sig mere og mere til Cæsar, men løstede veretviis Benene, efterhaanden som han sølte mere til Hæden; „gaae bort i Fred! der er Ingen for din Tjeneste her, og du søger forgjæves Kvinden. Det guddommelige Forsyn vil frelse hende fra dine Kloer.“ Corporalen talede ikke mere høit, men hans Læber vedbleve at

bevæge sig, og nogle saa Ord af en Bøn var det eneste, man hørte.

Kjærlingens Hjerne var i en saadan Forstyrrelse, at hun slet ikke forstod sin Elskers Mening; men alligevel udbød hun:

„Dersom det er mig, Manden søger om, naa! hvad er der saa paa færde? Er jeg ikke Enke, og kan gjøre ved mig selv, hvad jeg vil? Og du snakker om Kjærlighed, Skersant! men det er forbandet lidt, hvad jeg seer af den, paa det Lav. Hvem veed, om inte at denne Hr. Belzebub vil snakke reent ud af Posen. Op med det, som det er; jeg skal min Sæl nok høre til.“

„Ei Kvinde!“ sagde Birch, „og du, Daare! til med at væbne dig og stige til Hest, og flyve til din Herres Frelse, hvis du er den Post værdig, som du staaer paa, og ikke vil vanære den Kjole, du bærer.“ Bispekræmmerens Følelser gav ham Betsalenhed; og han forsvandt pludseligen fra dem, uden at de vidste, hvorhen han var flyet.

Da Cæsar hørte en gammel Bøns Stemme, krob han frem fra sit Stjulested med en Hud, som glindsede af Fugtighed, og gik ganske uforsagt hen til den forstyrrede Betty.

„Jeg onskede, Harvey stop lidt,“ sagde han; „hvis han gaar ned ad Beien, jeg vilde nok gaar med; jeg inte tænke“, Johnny Birch gjør sin Søn Noget.“

„Arme ubidende Fjog!“ udbrød Corporalen, idet han ved et langt Nandedrag igjen fik sin Stemme i sin Magt; „tænker du, at den Stikkelse var af Kjød og Blod?“

„Harven har inte megen Kjød,“ svarede den Sorte, „men han er en meget god Mand.“

„Nei hør nu, Kjære Kaperal!“ udraabte Betty, „snart dog engang med Resonlighed, og pas paa, hvad et fornuftigt Fruentimmer siger. Ser. Kald Knægterne sammen, og riid lidt efter Rikmester Jack, — husk paa, han sagde, I skulde være tilreede paa et Diebligs Marsch.“

„Ja men ikke eet fra den Onde. Lad bare Rikmesteren, eller Lieutenant Mason, eller Cornet Skipwith sige et Ord, saa skal Ingen være hurtigere i Sælden end jeg.“

„Næ see see! lille Kaperal! og I har selv tidt og mange Gange vaaren nok saa storfnudet af, at jeres Corps inte var bange for Fanden selv.“

„Ikke en Smule, min Sæl! i Feldten, og ved Dagens Lys; men det er dumt og ugudeligt at ville friste Satan, og det i en Nat, som denne. Hør bare, hvor Binden tuder imellem Træerne. Kan du ikke høre det? det er de onde Wanders Hulen.“

„Jeg see ham!“ sagde Cæsar, idet han aabnede sine Dine til saadant et Omsang, som kunde have sattet meget mere, end en idealt Stikkelse.

„Hvor?“ udbroød Corporalen, idet han igjen uvilkaarligen lagde Haanden paa Fæstet.

„Næ, Næ,“ sagde den Sorte; „jeg seet Johnny Birch komme ud af Graven — Johnny spøge før begravet.“

„Ja! saa maa han have ført et ondt Liv!“ sagde Hollister; „de Betsignede i Nanden ligge stille indtil Generalmonstringen paa Dommedag; men et slet Levnet forstyrrer Sjælen saavel i dette Liv, som i det tilkommende.“

„Men hvad skal der nu blive af Ritmester Jack?“ raabte Betty vred; „vil I inte lystre Commando, naar I har faaet Varsko? Jeg vil faae min Karre, og kjøre ned og sige ham, at I er bange for en død Mand og Belzebub; og han kan inte vente, at I kommer ham til Hjælp — Lad os saa see, hvem der skal blive Ordenans imorgen — hans Navn bliver nok inte Hollister, paa det Lav.“

„Nei Betty! nei!“ sagde han, og lagde Haanden paa hendes Skulder, „skal der rides inat, saa lad der commanderes af En, som har Ret til at kalde Folkene sammen. Herren være os naadig! og sende os Hjender af Kjøb og Blod!“

Nok et Glas bestyrkede Veteranen i en Beslutning, som kun blev opvakt af Frygt for Ritmesterens Mishag. Han gik derfor ud at sammenkalde de tolv Mand, som han havde under sin Commando. Da Drengen kom

med Ringen, lagde Cæsar den forsigtig i sin Bestelomme, nærmest ved Hjertet, steg til Hest, lukkede sine Dine, greb Hesten i Manken, og vidste intet af det, som foregik om ham, førend Hesten standsede ved Staldbøren, hvorfra den var kommen ud.

Dragonerne, som kun rede i Påsgang, kom meget langsommere afsted, men de maatte jo ogsaa passe paa, at den Ende ikke skulde spille dem et Puds.

Spionen,

en Fortælling

fra

den nordamerikanske Krig.

Oversat af Engelsk

ved

P. Saxild,

Cand. medic.

Femte Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af S. Lrier. Trykt i det Robertske Officin.

1832.

THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

To og Tyvende Kapitel.

Lad ei din Tunge din Brøde forraade;
See mildt, taal sødt, en Ridning bliv,
Med glatte Ord gjør Dyd til en Gaade,
Med svedste Tale giv Lasten Liv.

Shakspeare: Feiltagelserne.

Selstabet i Hr. Whartons Gaard var i en temmelig forlegen Stilling i den korte Time, medens Cæsar var borte; thi saa beundringsværdig Hurtighed ubviste hans Ganger, at de fire Mile vare tilbagelagte, og de Tildragelser, vi have bestrebet, foregaaede, næsten inden Timen var ude. Naturligviis bestræbte Herrerne sig for at faae de kjædelige Dieblikke til at flyve saa hurtigt, som muligt, men en Lykke, som man maa vie længe paa, er vistnok ikke meget glædelig. Brudgom og Brud have af forskjellige Aarsager det Privilegium at være tause, og der var kun saa af Gæsterne, som ikke syntes tilbøielige til at følge deres Exempel. Den engelske Oberst var meget urolig over denne uventede For-

styrrelse i hans Lyksalighed, og sad med et nedslaaet Ansigt ved Siden af Sara, der syntes at benytte sig af dette Ophold til at samle Styrke til den høitidelige Ceremonie. Midt under denne forlegne Tausched henvendte Doctor Sitgreaves sig til Miss Peyton, ved hvis Side han havde været saa heldig at faae Plads.

„Egteskabet, Frøken! er anseet for at være hæderligt for Guds Afsyn og for Mennesket, og kan siges at være i vor Tidsalder reduceret til Naturens og Fornuftens Love. Da de Gamle tillod Polygamie, tabte de Naturens Forsorg af Sigte, og bragte Tusinder til Elendighed; men med Kundskabens Tilvæxt ere Selstæbets vise Forordninger fremkomne, der befale, at Manden skal kun have een Kone.“

Wellmere kastede et skarpt Blik paa Gelbstjæren, hvilket udtrykte hans Følelse af Kjedsommeligheden ved den Andens Bemærkninger, medens Frøkenen med en let Skjalven over at røre ved forbudne Gjenstande svarede med megen Værdighed:

„Jeg havde troet, at vi skyldte den christelige Religion denne Moralsforstrift.“

„Visseligen, Frøken!“ sagde Operatoren; „der er rigtignok et Sted hos Apostlerne foreskrevet, at Kjonnene skulde være ligeberettigede i denne Henseende. Men hvad Virkning kunde Polygamien dog egentlig have paa et helligt Levnet? det var visseligen kun et videnskab-

beligt Arrangement af Paul, som havde mange Kundskaber, og sandsynligviis holdt hyppige Conferentzer med Lucas, som enhver veed, har været opdraget til Lægevidenskab, om denne vigtige Gjenstand."

Paa denne dybe Undersøgelse gav Damen intet Svar, men boiede sig paa en saadan Maade, som vilde have flaaet et opmærksomt Menneske med Stumhed. Ritmester Lawton satte Pallasken opreist paa Gulvet, med Hænderne foldede over Hestet, og Hagen hvilende derpaa, og kastede sine gjennemtrængende Blikke snart paa Lægen, snart paa Brudgommen.

"Dog hersker denne Misbrug endnu," sagde han, "og netop i de Lande, hvor den først blev udryddet ved den christelige Lov. Hvad er, for Exempel, i England Straffen for Tvekonerie, Hr. Oberst Wellmere?"

Da han saaledes blev tiltalt, hævede han sine Blikke til Ritmesterens Ansigt, men de sank hurtigt ned igjen ved de skarpe Blik, de mødte; han fattede sig lidt, og svarede:

"Døden! som saadan en Forbrydelse fortjener."

"Død og Dissection," vedblev Operatoren; "det er selvsagt, at Loven taber den tilkommende Nytte af Sigte ved en Misbæder. Tvekonerie hos Mennesket er en stræffeligg Forbrydelse."

"Mere end Ungkarlstanden, troer du?" spurgte Lawton lidt polist.

„Ja netop,” svarede Lægen, uden at lade sig forstyrre; „den, som lever ugift, kan opofre sit Liv til Videnskaberne og til at udbrede sine Kundskaber, om ikke sin Slægt; men den Nidding, som benytter sig af Kvindehjonnet's Disposition til Fættroenhed og Omhed, begaaer absolut en Forbrydelse, der forøges ved Lægheden af hans Bedragerie.”

„Tilforladeligen! Damerne ere dig vist uendeligen forbundne, fordi du tillægger dem Daarskab, som en Deel af deres Natur.”

„Hos Manden er det Dyriske mere ædelt formet, end hos Kvinden. Nerverne ere begavede med mindre Følelse; hele Sindet er mindre høieligt og eftergivende; er det derfor saa underligt, at Tilhøieligheden til at stole paa sin Mages Troskab er mere naturlig hos Kvinden, end hos Manden?”

Wellmere, som ikke længere var istand til at høre paa denne Samtale med den ringeste Grad af Taalmodighed, sprang op, og gik forvirret frem og tilbage i Værelset. Af Medynk med hans Stilling, forandrede hans Belærerværdighed, der i sit Ornat oppebiede med Taalmodighed Cæsars Gjenkomst, Samtalen, og kort derefter kom den Sorte selv. Sedlen blev overrakt Doctor Sitgreaves; thi Miss Peyton havde udtrykkeligen besaalet Cæsar ikke paa nogen Maade at indvilde hende i det Grinde, hvori han var udsendt. Den indeholdt et

summarisk Svar paa Doctorens Anordninger, og hen-
viste ham til den Sorte om Ringen; den blev fordret,
og siebliffligen overleveret. Et tungsindigt Blik fløi
over Operatørens Bryn, medens han stod og betragtede
den; han glemte baade Stedet og Anledningen, og sagde
ved sig selv:

„Stakkels Anna! saa muntert som Uskyldighed og
Ungdom kunde gjøre det, var dit Hjerte, da denne Ring
blev dannet til dit Bryllup; men førend denne Time
kom, havde Gud taget dig til sig selv. Var ere hen-
glebne, min Søster! men aldrig har jeg glemt min Barn-
doms Selskaberinde.“ Han gik hen til Sara, og uden
at bryde sig om at han blev bemærket, satte han Rin-
gen paa hendes Finger, idet han vedblev: „hun, for
hvem den var bestemt, har længe været i Graven, og
den Yngling, som gav hende den, fulgte snart hendes
forherligede Aand! Modtog den, Frøken! og Gud give,
den maa blive et Redskab til at gjøre Dem ligesaa
lykkelig, som De fortjener at være!“

Sara følte en forunderlig Gysen, da dette Udbrud
af Følelse undslap Lægen; men Obersten bød hende Haan-
den, og førte hende hen for Præsten, og begyndte Cere-
monien. De første Ord af denne høitidelige Tjeneste
frembragte Dødsstille i Salen. Den ærværdige Geist-
lige stred til den høitidelige Paamindelse, lod dem række
hinanden Haanden, og stiftede Ring. Men i den Bevæ-

gelse, hvori Alle befandt sig, havde Ingen lagt Mærke til, at den var bleven paa det Sted, hvor Sitgreaves havde sat den. Det forarsagede en lille Afbrydelse, og idet Præsten vilde til at vedblive, viste der sig midt imellem dem en Stikkelse, som paa eengang gjorde Ende paa Ceremonien — det var Bispekræmmeren. Hans indsunke, hule Øie søgte ikke at undgaae de Andres Blik, men stirrede vildt omkring, og hans Fjernnerver syntes rystede af en ualmindelig Anstrængelse. Men at denne Bevægelse gik over ligesom en Skygge; han paatog sig et Blik af dyb Ydmyghed og Uresfrygt, vendte sig til Brudgommen, og sagde med et dybt Bukt:

„Kan Oberst Wellmere spille de kostbare Døie blikke her, naar hans Frue er reist over Oceanet, for at møde ham? Nætterne ere lange, og Maanen klar; saa Timers Ridt vilde bringe ham til Staden.”

Saa bleg som Døden over denne pludselige og ualmindelige Diltale, stod Wellmere der uden Sands og Samling. Hos Sara frembragte Birchs Ansigt, saa vildt det end var, ingen Skræk; men i det Dieblis kom sig af sin Forundring, vendte hun sit ængstelige Blik til den Mand, hvem hun saa nyligen havde lovet Trostak til Døden. Det gav hende den skrækkelige Bekræftelse paa Alt, hvad Bispekræmmeren havde sagt. Stuen løb rundt for hende, og hun sank livløs i sin Tantes Arme. Der er hos ethvert Gruentimmer en

instinktmæssig Delicatesse, som for en Tid synes at overvinde alle andre Følelser, og det var ved dennes Indflydelse, at den føleløse Brud øieblikligen blev bragt ud af hendes Beninder, og Bærelset overladt til de forundrede Mandfolk.

Forstyrrelsen ved Saras Fald satte Bispekræmmeren i Stand til at flygte med en saadan Hurtighed, at Forfølgelse vilde have været overflødig. Men Ingen tænkte derpaa. Wellmere stod med Alles Dine hæftede paa sig i betydningsfuld Tausked.

„Det er Usandhed — det er en Helvedes Usandhed!“ streg han, flaaende sig for Panden. „Jeg har altid benægtet hendes Forbringer; og mit Lands Love kunne aldrig tvinge mig til at erkjende dem.“

„Men vil ikke Deres Samvittighed, og Guds Love gjøre det?“ spurgte Lawton.

Førend Wellmere kunde svare, traadte Singleton, som hidtil var bleven understøttet af sin Tjener, frem, og med glødende Kinder, og Dine, som sprubede Ild, udraabte han:

„Saaledes er det altid med Eders Nation, stolte Englændere! Eders Vre, som I prale med, hvor er den? den har kun Gylbighed imellem Eder selv. — Men tag Eder i Agt!“ her slog han paa sin Vallast; enhver Datter af Amerika har Fordring paa sin Bro-

ders Beskyttelse, og der er Ingen saa hjælpeløs, at der jo kan findes en Landsmand, som vil hævne hende."

"Det er godt, min Herre!" sagde Wellmere stolt, idet han gik hen imod Døren; „Deres Tilstand beskytter Dem nu; men der vil komme en Tid —"

Han var netop kommen til Udgangen, da en Pistolen paa Skulderen fik ham til at vende sig om; det var Ritmester Lawton, som med et Smil, hvori der laa en særegen Mening, vinkede ham til at følge sig. Wellmeres Sjælestilstand var saadan, at han vilde med Glæde have gaaet hen, hvor det skulde være, for at undgaade den Afsky, som hans Dine mødte overalt. De naaede Stalden, førend Lawton talede, men her raabte han høit:

„Træk Roanoke frem!"

Hans Tjener kom med Gangeren opsadlet, særbig for sin Rytter. Lawton kastede koldblodig Blikket paa Dyrets Hals og vedblev, idet han tog Pistolerne fra Hylstret: „De havde Ret, Hr. Oberst! da de erklærede Georg Singleton udstykket til Dødsstraf; men her ere Baaben, som have seet god Tjeneste førend idag; ja! og i hæderlige Hænder, Hr. Oberst! De have tilhørt min Fader; han brugte dem med Hæder i Krigene med Frankrig, og gav mig dem, for at bruge dem imod mit Lands Fjender. Hvorledes kan jeg bedre anvende dem, end ved at udrydde en Skurk, som vilde ødelægge en af dets skønneste Blomster."

„Denne Fornærmelse skal faae sin Løn,” raabte Englænderen, og greb hidfig efter Pistolen, „og Blodet komme over hans Hoved, som søgte den!”

„Amen!” sagde Lawton; „men hold lidt inde, min Herre! De er nu fri, og Washingtons Paa er i Deres Bommel. De skyder først. Hvis jeg falder, saa er her en Hest, som ikke kan følges; og jeg vil raade Dem at flygte uden meget Ophold; thi endog Doctor Sitgreaves vilde gribe til Vaaben i en saadan Sag, og Bagten herovenfor vil vist heller ikke være meget tilbøielig til at give Pardon.”

„Er De færdig?” spreg Wellmere, og skar Lænder.

„Kom frem, Tom, med Lyset! — — Fyr!” —

Wellmere skydede, og Kuglen prællede af fra Dragonens Epaulet, som gik i hundrede Stykker.

„Nu er Touren min,” sagde Lawton, idet han lagde an.

„Nei min!” lod en Stemme, idet Vaabnet blev slaaet ud af hans Haand; „er der Intet at bestille, uden at skyde et Menneske ihjel, som en Ralkun til et Tulegilde? — Fanden og hede Helvede! det er jo den gale Virginier; fald an, Gutter! grib ham! den Price havde vi ikke ventet.”

Skjændt afvæbnet og overrasket, tabte Lawton dog ikke sin Landsnærvarrelse. Han følte, at han var i de Folks Hænder, af hvem han ikke kunde vente Naade;

og da fire Skindere faldt over ham paa eengang, brugte han al sin Kjempestyrke til det Yderste. Tre af Banden grebe ham ved Halsen og Armene, for at binde ham, og derved hindre hans Bevægelser. Den første af disse fastede han med saadan Kraft fra sig, at han styrtede hen imod Væggen, og laae der ganske bevidstløs af Slaget. Men den fjerde greb ham om Benene; og da han ikke kunde staae sig imod en saadan Overvægt, faldt han om, og traaf begge sine Angribere med sig. Kampen paa Jorden var kort, men frygtelig. Skinderne yttrede kun de rædsomste Gder og Forbandelser, og kaldte forgjæves paa tre af Banden, som blot stode og gloede paa Striden, at de skulde komme og hjælpe de Andre til at sikre sig Pricen. Nu hørtes der et svært Landedræt ledsaget af en Stønnen som fra En, der bliver qvalt, og strax derefter reiste sig en af de Stridende, idet han rystede de Øvrige fra sig. Baade Wellmere og Pawtons Tjener vare flygtede; den Første til Stalden, den Sidste for at gjøre Anstrig. Alt var Mørke. Den Skikkelse, som havde reist sig, sprang i Sablen paa den ubevogtede Hest. Ildgnisterne fra Dyrets Jerne fodbder gave Lys nok til at opdage Dragonen, der soer som Binden hen ad Landeveien.

„Djæveln fare i det! han er væk!“ skreg Anføreren, hæst af Raserie og Udmattelse; „fyr! — fryd ham ned! — fyr! siger jeg; ellers kommer I forsilde!“

Man adlød Befalingen, og var et Dieblikt ganske stille i det forgjæves Haab at høre Lawtons uhyre Stik-
telse tumle af Hesten.

„Han saldt min Salighed ikke, om I saa havde
ruddt ham ihjæl,” sagde En; „jeg har seet de Virginiere
sidde tilhest med to — og tre Rugler i Livet; endog-
saaef ter at de vare døde.”

Ved et Windpust fra Dalen kunde de høre Hov-
slaget af en Hest, der ved sin Hurtighed forsikrede dem
om, at en Rytter styrede den.

„Disse tilredne Heste staae altid stille, naar Rytteren
salder af,” bemærkede en af Banden.

„Gaa!” raabte Anførereren rasende, idet han stødte
Beværet mod Jorden, „saa er han fri; — strax til
Arbeid! om en halv Time have vi den fordomte Cor-
poral med Bagten paa Halsen af os. Vare de ikke
have hørt, vi skjed. Munter! paa Post! Stik Ild paa
Pusket inde i Kamrene! onde Gjærninger skjules godt
ved Røg.”

„Hvad skal vi gjøre med den Klob, der lig-
ger?” sagde En, idet han sparkede til den, der endnu
laae uden Bevidsthed; „han vilde nok komme sig, naar
vi gned ham lidt.”

„Lad ham ligge,” sagde Anførereren; „hænde han
buet til noget, saa havde den Dragonkæltring været i
min Magt; — gaae ind, siger jeg, og sæt Ild paa

Kamrene — vi kan ikke gaae forjæves her; der er Guld og Penge nok til at gjøre Jer alle til Herremænd; ja — og der er Hævn med.

Tanken om Guld kunde de paa ingen Maade modstaae; de forlode deres Kammerat, som begyndte at yttre svage Livstegn, og styrtede med Raserie hen til Huset. Wellmere benyttede sig af Leiligheden, stjal sig fra Stalden med sin egen Hest, og var saa lykkelig at komme bort, uden at blive bemærket. Et Dieblisk var han tvivlsraadig om han skulde ride hen til det Sted, hvor han vidste, at der stod en Vagt, og prøve paa at befrie Familien, eller bruge sin Frihed og sit Paa, og søge til den kongelige Armee. Skammen og Besvidstheden om Brode bestemte ham til det Sidste. Han reed ad New-York til i strækkelige Hjertequaler ved Tanken om sin egen Nederdrægtighed, og beængstet af Frygten for at møde en ophidset Kone, som han havde ægtet, medens han sidst gjorde Besøg i England, men hvis Fordringer han, saasnart han havde tilfredsstillet sin Eidskab, besluttede, aldrig med sin gode Willie at erkjende. I Dieblikkets Forstyrrelse blev Lawtons og Wellmeres Bortgang kun lidet bemærket, da den gamle Whartons Sjælstilstand, og den Udmattelse, som hos Singleton fulgte paa hans Anstrængelse, fordrede baade Lægens og Præstens Omsorg og Trøst. Geværstubbene vare de første, som igjen opskræmmede Familien, og

blot et Dieblig berefter kom Røvercaptainen og en af Banden ind i Værelset.

„Overgiv Jer, I Kong Georgs Tjenere!“ raabte Anføreren, idet han satte Geværet for Brystet af Sitsgreaves; „ellers skal jeg tappe noget af det kongelige Blod af Jeres Karer.“

„Sagte, Sagte, min Ven!“ sagde Feldtskjæren; „ubentvivl kan I bedre give Saar, end helbrede dem; det Baaben, I holder saa uforsigtigen paa, er yderst skadeligt for det animalske Liv.“

„Stræk da Gevær, eller tag, hvad der følger paa!“ udbrød den Anden.

„Og hvorfor skulde jeg strække Gevær? Jeg er Læge, og har altsaa intet Gevær at strække. Capitulations-Artiklerne maa ordnes med Ritmester Lawton; kjendt at strække Gevær troer jeg just ikke han vil være meget tilbøielig til.“

Røveren havde paa denne Tid taget et Overblik over Selskabet, som overtydede ham om, at han ikke behøvede at være bange for nogen Modstand; og besgjærlig efter at faae sin Deel af Byttet, kastede han Geværet over Skulderen, og gav sig til ved Hjælp af den anden Røver at pakke afskilligt Solvtøj ned i Sækken paa en saadan Maade, at de nærmest kunde føre den med sig, naar de flygtede.

Gaarden frembød nu et ganske særegent Skue. Da-

merne samlede sig rundt om Sara, som endnu laae livløs i et Bærelse, der var undgaaet Røvernes Dymærksomhed. Hr. Wharton sad ganske udmattet, og hørte, men forstod ikke, hvad den Geistlige sagde ham til Trøst; og denne blev ogsaa snart altfor forstrækket af Scenen til at yde nogen. Singleton laae paa en Sofa, skjælvende af Marthed, uden at see eller høre, hvad der foregik, imedens Lægen anvendte sine Oplivningsmidler, og efterstaae Forbindingen med en Koldblodighed, som næsten var utroelig. Cæsar og de, som opvartede Singleton, vare flygtede ud i Skoven bagved Gaarden; og Katy Haynes soer rundt omkring Huset, gestjæstet hysfelfat med at samle et Bundt af Kostbarheder, men samvittighedsfuldt vrage de hun, hvad der ikke virkelig og i Sandhed var hendes eget.

Men vi maa vende tilbage til Selvstabet ved de fire Hjørner. Da Veteranen havde faaet sine Folk til Hest, kom der en ustyrlig Lyst over Betty til at deeltage i Hæderen og Farerne ved Toget. Hvadenten hun blev tilskyndet til dette Foretagende af Frygt for at være ene, eller af det Ønske, i egen Person at ile sin Yndling til Hjælp, ville vi ikke paatage os at bestemme; men imedens Hollister nølende gav Ordre til Afmarsch, hørtes Bettys Klangfulde Røst med disse Ord:

„Stop lidt, Kjære Kaporal! til et Par Stykker af Knopsene kan faae Narren ud, saa vil jeg være med;

det er rimeligt, at Nogen bliver blæsset, og saa var det da saa deilig, naar man kunde føre dem hjem paa den."

Endstændt han ved sig selv var meget vel tilfreds med enhver Marsag til et Ophold i en Tjeneste, han gjorde saa lidet af, lod han dog, som om han var misfornøiet derover, og sagde:

"Mine Karle lade sig ikke smide af Hesten, uden af en Kanonkugle; og det er ikke rimeligt, at vi skal komme til at staaes paa den Maade, naar vi have med den Dnde at bestille; saa du kan gjerne gaae med, Elisabeth, men Karren behøves vist ikke."

"Nei, nei! sode Kaperal! nu lyver I jo paa det Lav," sagde Betty, som ikke rigtigt kunde styre sin Tunge; "er ikke Rikmester Singleton bleven smidt af for ti Dage siden? — naa! og Rikmester Jack selv med? og laae han inte paa Jorden med Næsen iveivet, og saae ud som den Lebe selv? troede Knegtene inte, han var død, og vilde til at struppe af for de Reg'leerte? Men saa fik Majoren Ser til at vende om igjen, og saa var det, at I smurte de Reg'leerte. Men at Rikmesterne saldt af, det gjorde de; og det er dog de bedste Ryttere, der kan gaae paa fire Been — at sige, hver paa to. See nu, Kaperal! det er dog bedst, at vi faae Karren med. — Seida! to af Jer! see til, I faaer mig Dget spændt for; I skal inte mangle Brændeviin

for det i Morgen. Pæg Huden af Jenny paa Sædet; for Bæstet har inte godt af de daarlige Beie i West-Chester."

Da man havde faaet Corporalens Samtykke dertil, blev Mutters Karre snart sat i tilbørlig Stand til at modtage sin Fragt.

"Da det er ganske uvist, enten vi blive angrebne forfra eller bagfra," sagde Hollister, "saa skal fem af Jer ride foran, og de øvrige skal dække vort Tilbage; tog til Barakkerne, hvis det skulde knibe. Det er slemt for en Mand, der ikke veed meget, Betty, at commandere i saadan en Tjeneste; hvad mig angaaer, saa vilde jeg forbandet gjerne ønske, at en af Officererne var her; men jeg stoler paa Herren!"

"Naa, Menneſte! strup Jer dog lidt," sagde Betty, som nu havde lavet sig et godt Sæde; "her er jo ikke den ringeste Smule Kjennde at see; afsted med Jer, lad Bæsterne trave lidt; ellers vil Rikmester Jack nok inte takke Jer ret meget for Jeres Hjælp."

"Omendstjøndt jeg ikke forstaaer mig meget paa at snakke med Geister, eller at mane Satan," sagde Veteranen, "saa skulde jeg daarlig have tjent i hele den gamle Krig, og fem Aar i denne, hvis jeg ikke vidste, hvordan jeg skulde bevogte Bagagen. Dækker ikke Washington altid Bagagen? Hun skal ſtu inte lære mig noget, Mutter! Gjør som jeg siger, Karle!"

„Ja ja! saa skynd Jer da bare,” raabte den utaal-
mobige Marktederster; „den Sorte er allerede hjemme.
Rikmesteren vil ansee Jer for nogen Snølebøtter.”

„Er du vis paa, det var en rigtig sort Mand,
som bragte Drøren?” sagde Corporalen, idet han reed
ind imellem Peloton'erne, hvor han kunde conversere
med Betty, og være paa rede Haand, til at føre Fol-
kene enten frem eller tilbage.

„Ne! jeg er inte vis paa noget. Men hvorfor
tilder de Karle inte deres Heste lidt i Siderne. Mit
Øg er fælt uroligt, for det er saa koldt at gaae her
i Dalen ligesom til en Viigparade.”

„Saa sagte, Mutter! og lidt forsigtig,” sagde Bete-
ranen, det er inte Fremfusenhed, som gjør en god Offi-
ceer. Dersom det er en Geist, vi skal møde, saa er
det mere end rimeligt, at han vil gjøre sit Angreb ved
Overraskelse; — Hestfolk due ikke meget i Mørke, og
jeg har dog ligesom et Rygte, jeg kan tabe.”

„Rygte!” gjentog Betty, „er det ikke Rygte, og Vi-
det med, som staaer paa Spil for Rikmesteren?”

„Holdt!” raabte Corporalen; „hvad er det, der lig-
ger og lurar ved Foden af Klippen der til Venstre?”

„Na, der er inte Noget!” sagde den urolige Betty;
„undtagen det skulde være Rikmesterens Gjenfærd, som
kommer for at skræmme Jer, fordi I inte ere raslere
til at massere.”

„Betty! det er dumt at snakke saadan. Miid En af Jer hen, og see, hvad det er — Sablerne ud! — Slut Geledderne!”

„Pnt!” skreg Betty: „I ere nok enten store Narre, eller store Krystere. Bare I trækker lidt tilside, saa skal jeg skuppe Dget ned paa det i en Haandevending. Jeg er inte bange for Geister.”

Her kom een af Folkene tilbage, og meldte, at der var Intet, som kunde hindre deres Marsch; de begyndte den altsaa igjen, men med Overlæg og Forsigtighed.

„Mod og Klogskab er det Bedste ved en Soldat, Mutter!” sagde Corporalen, „og uden det ene, er det andet saa godt som inte Noget.”

„Klogskab uden Mod mener I vel?” sagde hun; „ja det troer jeg mæn ogsaa, lille Kaperal! Dette herrens Bæst trækker svært i Toilerne.”

„Vær rolig, Betty! — Hør! hvad er det?” raabte Hollister, da han hørte Analdet af Wellmeres Pistol; „jeg vil bande paa, det var en Pistol, og een fra vores Regiment. Hør! Slut Geledderne! — Mutter Glansgan! vi maa skilles ad.”

Med disse Ord satte han sig i Spidsen for sine Folk med militair Holdning, da han ved den Frigeviste Syd havde saaet hele sit Mod igjen. Nu springede en

Mustet-Salve i det Samme, og Corporalen comanderede: „Marsch! marsch!”

Næste Dieblisk hørtes en Hestetrampen henad Veien, hvis Hurtighed tydede paa en Sag om Liv og Død. Han gjorde igjen Holdt, og reed selv lidt frem, for at møde den Ridende. „Hvem der!” raabte han med mandig Bestemthed.

„Ha, Hollister! er det dig?” sagde Lawton; „altid tilrebe og paa Post! Men hvor er dine Folk?”

„Bed Haanden, Hr. Ritmester! færdige til at følge Dem gennem Tykt og Tyndt,” sagde Veteranen, glad over at være befriet for Ansvar, og ivrig efter at blive ført mod Fjenden.

„Det er godt,” sagde Lawton, idet han reed hen til sine Folk. Efter at have talet et Par Ord til Opmuntring, førte han dem ned ad Dalen ligesaa hurtigt, som han selv var kommen. Marketenderstens usle Krit var snart langt bag ved dem, og da Betty saaledes saa sig ringeagtet, dreiede hun af til Siden af Veien, og bemærkede:

„See saa! det er let at see, at Ritmesteren er med dem paa den Leed; for nu er Liigparaden forbi, og væk er de da. Ja ja! — Jeg troer, at jeg vil binde Øget til den Smule Gjerde og gaae tilfods hen og see paa den Spøg. Det er inte rigtigt at udsætte Bøstet for at blive blæsferet.”

Under Lawtons Anførsel fulgte Karlene lige uforsomme for Frygt og for Overlæg. Enten det var en Flok Rodreng, eller en Afdeling af den kongelige Armee, de skulde gaae imod, vare de ganske uvidende om; men de vidste, at Officeren, som anførte dem, var udmærket for Mod og personlig Tapperhed, og disse Egenskaber ere noget, som altid fængsler den tankeløse Soldat. Da de vare komne nærved Gaarden, gjorde Ritmesteren Holdt, og gav sine Ordre til Angreb. Han steg af, befalede otte af sine Folk at følge hans Exempel, og sagde derpaa, idet han henvendte sig til Hollister:

„Bliv du her, og pas paa Hestene; men hvis Nogen prøver paa at passere, saa stands dem, eller hug dem ned, og —” Flammerne brøde i dette Dieblif ud af Vinduerne og Loftet, og en lys Lue skinnede i Natens Mørke. „Fremad! og giv saa Pardon, naar I have gjort rigtig Besked.”

Hans Stemme havde en saadan Kraft, at den maatte trænge til Hjertet, endog midt under Rødslerne inde i Gaarden. Anføreren for Skinderne tabte sit Bytte, og stod et Dieblif i asmægtig Skræk. Derpaa sprang han lige henimod et Vindue, og stødte det ud. I dette Dieblif styrtede Lawton ind i Bærelset, med Sablen i Haanden.

„Døe Misdæder!” raabte han, og kløvede den anden

Nøver lige til Kjæbebenet; men Anføreren sprang ud paa Grønningen udenfor, og undgik Hævn. De for-
 skrællede Damer's Skrig gav Lawton igjen sin Hands-
 nærværelse, og Præstens alvorlige Bøn tilskyndede ham
 at sørge for Familiens Sikkerhed. Endnu en af Ban-
 den kom i Dragonernes Hænder, og han fik samme
 Confect. Men de Øvrige havde itide lugtet Lunten,
 og smurt Haser.

Hverken Miss Singleton eller Huset's Damer havde
 af lutter Opmærksomhed for Sara opdaget Skindernes
 Ankomst, førend Luerne rasede rundt omkring dem med
 frygtelig Ødelæggelse. Kath's Skrig, og Cæsars for-
 skrællede Rones Brælen, tilligemed Støien og Oprøret
 i det nærmeste Kammer, var det første, som vakte Miss
 Peyton og Isabella til Følelsen af deres Fare.

„Du store Gud!“ udbød den Første forstrækket;
 „der er en rædsom Forstyrrelse i Huset, og der vil vist
 følge Blodsudgydelse af denne Tildragelse.“

„Der er jo Ingen, som kan fægte,“ svarede Isa-
 bella med et Ansigt, som var blegere, end Døden;
 „Doctor Sitgreaves er af et meget fredeligt Sindelag,
 og Ritmester Lawton vilde vistnok ikke glemme sig selv
 saa meget.“

„Det sydlige Temperament er ildfuldt,“ vedblev
 Miss Peyton, „og Deres Broder, hvor svag og mat

han end er, har hele Eftermiddagen seet ophidset og
vreed ud."

"Gode Gud!" raabte Isabella, der med Møje holdt
sig opreist paa Saras Leie; "han er af Naturen blid
som et Lam, men Loven kan ikke maale sig med ham,
naar han bliver opbragt."

"Vi maa mægle Fred," sagde Miss Peyton; "vor
Nærværelse skal quæle Stoiien, og maaskee redde et Men-
neskes Liv."

Da hun troede at gjøre noget, som var hendes
Kjøn og Natur værdigt, gik hun med al den fornær-
mede qvindelige Følelses Værdighed til Døren, fulgt af
Isabella, hvis Kraft var vendt tilbage, og hvis glim-
rende Øie tydede paa en Sjæl, der var et saadant
Foretagende vorent. Det Bærelse, hvortil Sara var
bleven bragt, var i et af Fløiene paa Huset, og stod
i Forbindelse med Salen ved en lang og for det meste
mørk Gang. Denne var nu bleven oplyst, og man saae
i den anden Ende adskillige Skikkelser, som med saadan
Hurtighed bevægede sig frem og tilbage, at man ikke
kunde komme til at undersøge, hvad de foretog sig.

"Lad os træde frem," sagde Miss Peyton med en
Fæsthed, som hendes Ansigt benægtede: "de maa vist
respectere vort Kjøn."

"De skal!" raabte Isabella, idet hun skred foran.
Fanny var nu alene med sin Søster; og der hengik

nogen Tid i Stilhed, medens hun alvorligen betragtede Saras blege Ansigt, og bevogtede ethvert Livstegn med en Vengstelighed, der hindrede hende i at bemærke, at hendes Veninder vare gaaet bort, da der lød et stærkt Skrald i Bærelset ovenfor, fulgt af et klart Skin, der lyste igjennem den aabne Dør, og viste alle Gjenstande saa tydeligt, som om det var midt om Dagen. Sara rejste sig op i Sengen, stirrende vildt omkring sig, og idet hun lagde begge Hænderne paa Panden, som om hun vilde erindre Tilbragelserne, sagde hun med et blidt Smil til sin Søster:

„Dette er altsaa Himlen, og du een af dens skjøne Engle? Oh! hvor skjøne ere ikke dens Straaler. Jeg vidste nok, at den Lykke, der nyligen er falden i min Lod, var for meget for Jorden. Men vi skulle mødes igjen — ja — ja — vi ville mødes igjen!”

„Sara! Sara!” raabte Fanny forstrækket; „min Søster! min eneste Søster! — Smil dog ikke saa rædsomt — kjend mig! ellers knuser du mit Hjerte!”

„Lys!” sagde Sara, og satte Fingeren paa hendes Mund; „du kunde let forstyrre hans No. Han vil vist følge mig i Graven. Troer du, der kan være to Hustruere i Graven. Nei — nei — nei — een — een — kun een!”

Fanny lagde Hovedet i Søsterens Skjød i For-
tvivlelsens Graad.

„Kælder du Taarer, søde Engel?“ vedblev Sara mildt, „saa ikke engang Himlen er befriet for Sorg! Men hvor er Henry? Han blev jo henrettet, og han maa være her. Men de ville maaskee komme begge paa een gang. Gud! hvor jeg glæder mig til at see dem!“

Fanny sprang op, og gik fortvivlet frem og tilbage. Saras Døds fulgte hende i barnlig Beundring over hendes Skønhed og hendes Klædebragt, som var rettet efter Høitideligheden, og trykkede sin Haand paa Panden, idet hun sagde:

„Du ligner min Søster; men alle gode elskelige Aander ere vel hinanden lige. Siig mig, har du nogensinde været gift? Har du nogensinde ladet en Anden, og det en Fremmed, stjæle din Kjærlighed fra din Fader, og Broder og Søster? Hvis ikke, saa ynker jeg dig, arme Stakkelt! Skøndt du er i Himlen.“

„Sara — ti, ti! Jeg besværges dig, vær stille!“ skreg Fanny, idet hun igjen styrtede til hendes Seng, „du dræber mig!“ der hørtes nok et rædsomt Skrald, som rystede hele Bygningen. Det var Loftet, som faldt ned; og Luene kastede deres Lys saa stærkt om sig, at man kunde see alle Gjenstande rundt omkring Gaarden igjennem Vinduerne. Fanny fløi hen til eet af dem, og saa den forstyrrede Gruppe, som var samlet paa Grønningen. Imellem dem bemærkede hun sin Tante og Isabella, som med Fortvivlelsens Udtryk pegede paa

det brændende Huus, og syntes at opmuntre Dragonerne, som stode omkring dem, til at gaae derind. Først nu indsaae hun Faren ved sin Stilling og med et vildt Skrig, fløi hun ud i Gangen uden Overlæg eller Hensigt. En tyk qvælende Røgstøtte mødte hende, og hun var nødt til at staae stille for at drage Ande; da greb en Mand hende, og bar hende næsten halvdød, paa sin Arm igjennem de glødende Ruiner og Mørket ud i den friske Luft. Saasnart hun var kommen til sig selv, og havde seet, at det var Lawton, hun skyldte sit Livs Redning, kastede hun sig paa sine Knæ for ham, og raabte:

„Sara! — Sara! — Sara! — Red min Søster! Gud velsigne Dem!”

Hendes Styrke forlod hende, og hun sank igjen tilbage i Afmagt paa Græsset. Lawton vinkede Katy til Hjælp; og gik endnu engang hen til Huset. Ilden havde allerede taget fat paa Træværket i Vuegangen og Binduerne, og hele det Ydre af Gaarden var bedækket med Røg. Den eneste Indgang var igjennem disse Færre; og selv den haardsføre og driftige Lawton standsede for at overlægge Sagen. Men det varede ikke længe — han styrtede lige ind i Heden; men da han ikke kunde finde nogen Indgang, maatte han igjen springe ned paa Grønningen, for at faae frisk Luft. Nu fornyede han sine Anstrængelser, og var igjen uheldig;

men tredje Gang, han prøvede derpaa, mødte han en Mand, som vakkede under Byrden af et menneskeligt Legeme. Her var hverken Tid eller Sted til at anstille Undersøgelser; han tog dem begge i sine Arme, og med Kæmpestyrke bar han dem ud af Røgen. Til sin store Bestyrtelse mærkede han, at det var Jeldtskjæren med den døde Skinders Legeme, han havde frelst.

„Archibald!“ udbød han, „men i Guds Navn sig mig dog, hvorfor du bringer denne Misbæder for Lyset igjen? Hans Handlinger ere vederstyggelige for Himlen!“

Operatøren var altfor forvildet til at kunne svare strax; men tørrede Sveden af sin Pande, rømmede sig, og sagde med en ynkelig Stemme:

„Åt, det er forbi! Var jeg kommen itide for at stoppe Udgydelsen fra Halsaaeren, kunde han endnu være reddet; men Heden bidrog til Blodtabet; ja! og Livet er aldeles udslukt. Er der endnu flere Saarede?“

Hans Spørgsmaal blev gjort hen i Vind og Veir; thi Fanny var allerede bleven bragt hen til den modsatte Side af Bygningen, hvor hendes Veninder vare samlede, og Lawton var forsvunden i Røgen.

Paa denne Tid havde Flammerne adspredt meget af de qvælende Dunster, saa at Dragonen nu var istand til at finde Døren; og lige da han vilde gaae derind, mødte han et Menneſte, som holdt den folesløse Sara i

sine Arme. Der var neppe Tid til at naae Grønningen, førend Ilden brød ud igjennem alle Binduerne og indhyllede hele Bygningen i een Røg.

„Gud være lovet!“ udbrod Saras Befrier, „det havde været en skræffelig Død!“

Dragonen vendte sit Blik fra Gaarden til den, som talede, og saae til sin Forbauselse, at det ikke var een af hans egne Folk, men — Bissekammereren.

„Ha! Spionen!“ udbrod han. „Ved Gud! Du forfølger mig, som et Spøgelse.“

„Fr. Ritmester!“ sagde Birch, idet han af Matheb lænede sig til Gjærdet, hvorhen de vare flygtede for Heden. „Jeg er igjen i Deres Magt, og kan hverken flygte eller modstaae.“

„Amerikas Sag er mig saa kjær, som mit Liv,” sagde Dragonen; „men den kan ikke forbre, at jeg skal glemme baade Taknemmelighed og Vre. Fly! Ulykkelige! medens endnu ingen af mine Folk har seet dig; thi da kan jeg ikke redde dig.“

„Gud gjøre Dem lykkelig, og lade Dem seire over Deres Fjender!“ raabte Birch, idet han greb Dragons Haand med en Jernstyrke, som hans magre Gestalt ikke lod vente.

„Holdt!“ raabte Lawton, „kun et Ord — Er du, hvad du synes? — kan du — er du —?“

„En Spion for Kongen,” afbrød Birch med bortvendt Ansigt, idet han søgte at trække Haanden til sig.

„Saa gaa da, Glendige!” sagde Dragonen, og slap Haanden; „enten Gjerrighed eller Bedragerie har lede et ædelt Hjerter vildt.”

Luerne kastede deres skinnende Lys langt ud omkring Gaarden; men dog vare Ordene neppe udtalte, førend han allerede var kommen over det klare Stykke, ind i Mørket, der ved Mødsætningen var blevet saa meget mere dunkelt. Lawtons Die hvilede i kort Tid paa det Sted, hvor han sidst havde seet dette uforklarlige Menneske, og derpaa vendte han sig til den endnu sølesløse Sara, løftede hende op, og bar hende som et sovende Barn hen til Beninderne.

Tre og Tyvende Kapitel.

Alt! salmet er nu hendes yndige Huld;
 Den muntre Aand er brat forsvunden.
 For Tiden den Skjønhed er sænket i Muld,
 Og Ungdommens Timeglas er udrunden.

Alt! aldrig komme

De Haar, som er' omme —

Dg ei de Veiseres flagrende Hår.

Hun er ei meer i blomstrende Vaar,

Begræder nu de graaende Haar —

Men faaer sig aldrig en Hjertenssjar.

Cynthia's Grav.

Storm og Uveir kan fordærve de yndigste Scener i Naturen; Krigen med sin grumme Haand kan kappes med Elementerne i deres Ødelæggelsesværk; men ene Eidsenskraberne kunne ødelægge det menneskelige Hjerte. Hvirvelvinden og Strømmen have Barighed i deres Tilværelse og Grændser for deres Raserie, Jorden synes endog at blive frugtbarere ved dem; men der gives Følleser, som ingen menneskelig Virksomhed kan sætte Grændser for, og Sjælsaar, hvis Helbredelse overgaaer al menneskelig Kunst.

I nogle Aar havde Sara betragtet Wellmeres Person og Charakter med en Interesse, som var na-

turlig for hendes Kjøn og Stilling i Livet; og nu, da disse forbigaaende Grindringer vare blevne stadige, og hun forudsaae det Dieblis, da hun skulde gjøre det aller vigtigste Skridt i sit Liv, med den Hestighed, som udmærker den qvindelige Kjærlighed — nu blev Opdagelsen af hans virkelige Charakter et altfor haardt Stød for hende. Vi have allerede seet, at hendes første Opvaagnen blev ledsaget af Ubevidsthed om hvad, der saa nyligen havde tildraget sig; og da hendes Veninder modtog hende af Lawton, saa de heller ikke Andet, end det elskelige Billede af den, de før havde kjendt.

Murene vare det eneste af Bygningen, som endnu stod, sorte af Røg, uden Buegange og Prydelser, og tjente kun som sørgelige Grindringer om den hyggelige Tilfredshed og Sikkerhed, som saa nyligen havde hersket der. Taget tilligemed det øvrige Træværk var styrtet ned i Kjeldrene, og et blegt Skin, som kom fra Kullene, lyste svagt igjennem Vinduerne paa Gjenstandene paa Grønningen. Skindernes tilbige Flugt gav Dragonerne Leilighed til at vise sig ved at redde meget af Møblerne fra Ilden; disse laae nu adspredt paa Jorden i Smaabynger, og fuldendte Maleriet af en Ødelæggelsesscene. Naar en stærkere Lysstråale strøg iveret, kunde man i Baggrunden see de kraftige Skikkelser af Hollister og hans Folk, siddende paa deres Heste med stiv Holdning, tilligemed Mad. Flanagan's Og, som ro-

ligen gik og græssede ved Landeveien. Betty selv var gaaet hen til sin Ven Corporalen, og med en utrolig Fatning bivaanede hun hele Scenen. Mere end een- gang talede hun til Hollister om Rimeligheden af at nu, da Fægtningen var forbi, vilde det være den rette Tid til at plyndre. Men Veteranen gjorde hende blot med bestemte Ord bekjendt med sine Ordre, og forblev baade ubøielig og ubevægelig, indtil Kjerlingen, da hun saae Rawton komme hen omkring Hjørnet, vovede sig ind imellem Soldaterne. Dragonen satte Sara paa en Sopha, som to af hans Folk havde bragt derud, og gik selv af Delicatesse bort, forat Damerne kunde fuldføre hendes Pleie, og for at overlægge, hvad der mere kunde gøres. Miss Peyton og hendes Niece fløi med en Henrykkelse, som fik dem til at glemme Alt uden Saras Frelse, at modtage hende af Ritmesterens Hænder; men hendes udtrykkløse Dø og blussende Kind gav dem snart igjen deres Huskommelse tilbage.

„Sara! mit Barn! min elskede Søsters Datter!“ sagde Frokenen, idet hun kystede hende i sine Arme, „du er frelst! Gud lyse sin Betsignelse over den, som var Redskab dertil!“

„See,“ sagde Sara, idet hun lemsfældigen stød Lanten tilside, og pegede paa de glødende Ruiner, „Vinduerne ere illuminerede i Anledning af min Ankomst. Spionen, 5 H.

Saaledes modtage de altid en Brud; det sagde han mig. Lyt efter, saa vil I ogsaa høre Klokkerne."

"Her er ingen Brud, ingen Glæde — Intet uden Glendighed!" udraabte Fanny fortviolet; "oh! vilde Himlen give dig, min Søster! tilbage til os — til dig selv!"

"Ti, eenfoldige unge Pige!" sagde Sara med et Meblidenheds-smil. "Alle kunne ikke være lykkelige paa een Gang; du har kanske ingen Broder, eller Ægte-mand, som kan trøste dig; du seer smuk ud, og kan endnu finde een; men," lagde hun hoivende til, "paa paa, han ikke har en anden Kone; det er skrækkeligt at tænke sig, hvad der kan hændes, hvis han skulde være gift to Gange."

"Dette Stød har forvirret hendes Sind!" sagde Miss Peyton skjælvende af Frygt, og vred sine Hænder fortviolet; "mit Barn! min skønne Sara er for Forstanden!"

"Nei — nei! —" raabte Fanny; "det er Feber — hun taler blot lidt vildt — hun maa komme sig — hun skal komme sig!"

Tanten greb med Glæde dette Haab, og sendte Katy ud at forlange Doctor Sitgreaves's sieblikke Hjælp og Raad. Han blev funden, søgende imellem Folkene et Sted, hvor han kunde anvende Kundskabens Lys, og nøiagtigen besolende enhver Forstuvelse og Mist,

som han kunde faae de haardføre Krigere til at bekjende, de havde faaet. Men et saadant Kald blev strax aflydt, og i næste Minut var han ved Miss Peytons Side.

„Det er en bedrøvelig Ende paa en saa glædelig Aften, Frøken!“ sagde han; „men Krigen fører disse Elendigheder med sig, skøndt den paa den anden Side ofte understøtter Frihedens Sag, og forøger vore chirurgiske Kundskaber.“

Miss Peyton kunde ikke svare, men pegede paa sin Niece.

„Det er Feber,“ sagde Fanny; „see, hvor hendes Dje skinner, og hendes Kind blusser!“

Lægen stod i nogen Tid og studerede noie de udvortes Symptomer hos Patienten; derpaa tog han taus hendes Haand. Sjældent viste hans haarde og ubevægelige Ansigtstræk nogen heftig Følelse; alle hans Lidenskaber syntes at være den meest classiske Bærdighed underordnede, og hans Ansigt forraadte sjældent, hvad hans Hjerte saa ofte folte. Dog i det nærværende Tilfælde opbagede snart Tantens og Søsterens ivrige Blik hans indre Bevægelse. Efter i kort Tid at have lagt Fingrene paa den skønne blottede Arm, som glimrede af Juveler, uden at Sara traf den tilbage, lod han den med et dybt Suk falde, slog sig tungsindig for Panden, og sagde derpaa til Miss Peyton:

„Her er ingen Feber — det er et Tilfælde, min kjære Froken, som Tid og Omhu ene kan helbrede.“

„Hvor er den Nidding, som har frembragt denne Udelæggelse?“ udbød Singleton, idet han forkastede sin Tjeners Hjælp, og anstrængte sig for at reise sig fra den Stol, hvor han ved sin Søsters Omsorg var bleven sat. „Forgjæves seire vi over vore Fjender, naar de endog overvundne kunne bibringe os slige Saar.“

„Troer du da, Daare!“ sagde Lawton med et bittert Smil, „at der kan gives folende Hjærter i en Colonie? Hvad er Amerika uden Englands Drabant paa den politiske Bane? den maa bevæge sig, naar hiin besvæger sig, sinne, for at Moderlandet kan glimre desto mere i dens Straaler. Du har vist glemt, at det er Hæder nok for en Colonist at blive ruineret af en Engländer.“

„Jeg har ikke glemt, at jeg fører et Sværd,“ sagde Singleton, idet han faldt udmattet tilbage; „men fandtes der ingen Arm, som var redebøn til at hevne denne elstelige Lidende — og denne graahærbede Fædet?“

„Der manglede hverken Arm eller Hjerte i en saadan Sag,“ sagde Lawton stolt; „men Lykken staaer ofte Niddingen bi. Ved Gud! jeg vilde give selve Roanoke for at komme til at slaaes med den Misbæder paa fri Mark!“

„Nei, kjære Riksmester! Stil Dem inte ved Hesten, paa den Leed,” sagde Betty med et betydningsfuldt Blik; „det er inte justement en Bakketel, som kan faaes for ingen Ting, og Bæstet er sikker paa Foden, og hopper som et Egern.”

„Kjærling!” raabte Lawton, ærgerlig over denne Afbrydelse. „Hundrede Heste, og det af de skønneste, som nogensinde ere avlede paa Potomaks Bredder, vilde kun være en usel Priis for et eneste Hug paa saadan en Skurk.”

„Kom!” sagde Lægen, „Nattevinden kan skabe Gærg og disse Damer; vi bør skaffe dem hen, hvor de kunne faae Lægehjælp og Forfriskning. Her er Intet uden rygende Ruiner og Uddunstninger fra Moradserne.”

Dette fornuftige Forslag blev antaget, og Lawton gav de nødvendige Ordre til at flytte hele Selstabet til de fire Hjørner.

Paa den Tid, hvorom vi skrive, var der i Amerika kun meget faa og maadelige Karetmagere, og ethvert Kjøretoi, som i mindste Maade aspirerede til de Fornemmers Opmærksomhed, var forfærdiget i London. Da Hr. Wharton forlod Staden, var han en af de meget Faa, som holdt en Equipage; og da Miss Peyton og hans Døttre flyttede ud til ham paa Landet, havde de kjört derud i den tunge Karet, som eengang saa stolt havde rullet igjennem Dronningens

Gades Krumninger, og paraderet med statelig Værdighed paa den mere rummelige Broadway i London. Dets te Kjøretøi stod endnu uforstyrret paa samme Sted, hvor det var bleven sat ved dets Ankomst, og Cæsars Vndlinger, Hestene, vare kun ved deres Alder blevet fritagne for Sequestration af de stridende Kræfter i Kæbolauget. Med tungt Hjerte skred Cæsar, understøttet af nogle Dragoner, til at berede det til Damernes Modtagelse. Det var en stor, tung Kasse, hvis salmede Duster og luvslidte Udforing tilligemed Undervognen, der havde mange forskjellige Farver, tybode paa Mangelen af den Kunst, som eengang havde givet dem Glans og Skønhed; dog kunde man endnu see Spor af det whartonste Vaaben.

Den Sig, hvori Miss Singleton var kommen kjørende, var ogsaa i Behold; thi Staldbygningerne havde ganske undgaaet Ilden. Det var vistnok ikke Røvernes Hensigt at forlade et saa velforsynet Stutterie; men Lawtons pludselige Angreb forstyrrede saavel dette, som mange andre Bestemmelser. En Vagt blev stillet paa Stedet, under Commando af Hollister, som nu, da han vidste, at hans Fiende var af dødelig Bestaafenhed, indtog sin Position med beundringsværdig Koldblodighed og ikke liden Kyndighed. Han stillede sit lille Detachement saa langt ud fra Ruinerne, at det var aldeles skjult af Mørket, medens Lyset end

nu vedblev at være stærkt nok til at opbage Mogensomhelst, som maatte nærme sig Grønningen i den Hensigt at plyndre.

Lilsfreds med dette fornuftige Arrangement, gjorde Ritmester Lawton Anstalter til Asmarschen. Miss Peyton og hendes to Nieces, tilligemed Isabella bleve satte i Karetten. I Mad. Flanagan's Karre blev redt en Seng til Ritmester Singleton; Doctor Sitgreaves tog sig af Hr. Wharton i Giggen. Men hvad der blev af den øvrige Deel af Familien i denne mærkelige Nat, er ubekjendt, thi Cæsar var den eneste af Tjenestefolkene, som var at finde, naar vi undtage Huusholdersken. Da hele Selvskabet saaledes var ordnet, gav Lawton Marsch-Ordre. Selv blev han nogle Minutter tilbage paa Grønningen, for at gjemme adskilligt af Solvtoiet og Kostbarhederne, som han frygtede for, kunde friste hans egne Folks Begjærlighed. Da han ikke mere saae Noget, som kunde være farligt for deres Retskaffenhed, flyngede han sig i Sadlen i den Hensigt at udgjøre Arriregarden.

„Heida! stop! stop!“ skreg en qvindelig Stemme; vil I lade mig blive ene tilbage, for at blive myrdet? Steen maa være smeltet, troer jeg, og jeg vil have Erstatning, saasandt der er Lov og Ret i Landet.”

Lawton vendte sig om, for at see, hvad det var, og bemærkede da et Fruentimmer, som kom ud fra Rui-

nerne, ladet med en uhyre stor Byldt, som kappedes i Omfang med Bispekammerens bekjendte Pakke.

„Hvem er det?“ spurgte Dragonen, „som liig Phoxnix fremstaaer af Everne? Oh ved Hippocrates! det er jo den livagtige Hundector med Naalen! Min gode Kone! hvad betyder det Skrig?“

„Skrig!“ gjentog Katy, snappende efter Veiret, „at det inte Fortrædelighed nok, at miste en Solvskæ, at jeg skal blive her ene paa dette hersens fyrgeterlige Sted, for at blive plyndret, og kanskee myrdet oven i Kjøbet? Harvey vilde inte have behandlet mig saadan. Da jeg var hos Harvey, blev jeg immervæet behandlet honnet og glant i det Mindste, om han ogsaa end lidt vel meget med sine Hemmeligheder, og ødslede med sine Penge.“

„Saa hun har engang været een af Hr. Birchs Tjenestefolk?“

„De kan gjerne sige dem allesammen,“ svarede Katy, „for der var Ingen flere i Huset, uden jeg og han selv — ogsaa den Gamle da. Ja, De kjendte vel inte den Gamle — hvad?“

„Den Lykke var mig nægtet; men hvorlænge har hun været i Familien?“

„Jeg kan inte huse Tiden saadan saa absolut,“ sagde Katy, „men det maa dog nok have været saadan henved de ni Aar. Men hvad har jeg saa for det?“

„Jeg kan rigtignok ikke troe, det har nyttet hende meget, at have været der. Men er der ikke noget Forunderligt ved denne Hr. Birch?“

„Forunderligt? — jo det er der sku rigtignok,“ svarede Katy med sagtere Stemme, idet hun saa sig om; „han var et forstrækkeligt underligt Menneske, og regederede sig inte mere om en Guinee, end en Klat Skarn. Men hjælp mig bare hen til Miss Jennette, saa skal jeg fortælle Dem om Alt, hvad Harvey har gjort først og sidst.“

„Vil hun det?“ udbød Lawton; „hør, lad mig føle hende lidt paa Armen der ovenfor Albuen — der — Hun har ganske gode Been i Kroppen, kan jeg mærke.“ Med disse Ord gav han pludseligen et saadant Ryk i hende, at al herdes Philosophie paa eengang blev ødelagt, og hun var aldeles confunderet, indtil hun fandt sig sikkert, om ikke just beqvemt, siddende paa Sæddelknappen foran Lawton.

„Nu har hun dog den Trøst at vide, at hun sidder saa godt, som noget Hjerte kan ønske sig det. Kloperten er sikker tilføds, og kan springe som et Panttyr.“

„Lad mig komme ned!“ streg Katy, idet hun kæmpebe for at slide sig løs fra hans Jernklo, og var dog bange for at falde; „det er da ingen Maneer at sætte

et Truentimmer tilhest paa; og desuden saa kan jeg inte ride uden et Hynde."

"Stille! Stille! Mutter!" sagde Lawton, "thi skjøndt Moanoke aldrig falder forover, vil han dog undertiden reise sig bagover. Han er langt fra at være vant til, at et Par Hæle slaaer ham saaledes paa Boverne, ligesom en Tambour-Major paa en Kampdag. Naar man blot rører ham lidet med Sporerne, saa har han nok af det i fjorten Dage. Og det er ikke klogt at sparke ham saaledes, for det er en Hest, som ikke holder af, at man narres med ham."

"Dad mig komme ned, siger jeg," skreg Katy; "jeg falder bestemt af, og slaaer mig ihjæl. For jeg har jo inte Noget at holde mig med; mine Arme ere fulde, seer De inte nok det?"

"Ja vist!" svarede Dragonen, da han mærkede, at han havde taget hende med Byldt og samt op; "jeg mærker, hun hører til Trodsset; men jeg tænker, mit Sæbelgehæng vil nok omfatte hendes smalle Liv, saavel som mit."

Katy syntes altfor godt om denne Compliment til at gjøre nogen Modstand, medens han spændte hende tæt op til sit herkuliste Begeme; og da han havde givet sin Gonger af Sporerne, fløi de fra Grønningen med en Hurtighed, som forebyggede enhver Benægtelse. Efter at de havde travet til i nogen Tid, uden at det just

var meget beqvemt for Katy, naaede de Marketenbersters Karre, som i Betragtning af den saarede Ritmester Singleton kjørte langsomt over Stenene. Tildragelserne i denne mærkelige Nat havde frembragt en Hidsigthed i Ynglingens Blod, som nu fulgtes af Mæthed, og han laae omhyggeligen indsvøbt i Tæpper, understøttet af sin Tjener. Han talede ikke Noget, men tænkte bestandig over det Forgangne. Samtalen imellem Lawton og hans Pedsager ophørte ved Begyndelsen af deres Ridt; men da de ved Skridtgangen bedre kunde conversere, begyndte han paany:

„Saa hun har været i Huset hos Harvey Birch?“

„Ja mere end som ni Kär,“ svarede Katy, og træk Beiret, glad over at Farten var standset.

Dragonens dybe Stemme naaede snart til Marketenbersters Dren, og idet hun vendte sig om paa sit Rudsstæde, hørte hun baade Spørgsmaal og Svar.

„Saa kanstee hun veed, om han er i Familiefab med Belzebub“ sagde Betty; „for det siger Kaperal Hollister, og han er da ingen Dumrian, paa den Veed.“

„Det er en nederdrægtig Bagvæstelse,“ raabte Katy meget opbragt; „der er ingen bedre Sjæl til i Verdens Rige end Harvey, som bærer en Pække paa Ryggen, og saadan for en Kjøle eller et pænt Forklæde, det tager han aldrig Noget for af en Ben. — Belzebub! —

jo, jeg takker! — Hvad skulde han læse i Biblen for, naar han havde Noget med den Onde at bestille?"

"Han er en stikkelig Djævel paa den Leed, hvad han saa er, og det har jeg ogsaa altid sagt," svarede Betty. "Guineen havde det sin Rigtighed med. Men Kapralen troer dog, der er noget Galt ved ham; og han har sku dog lært Noget; det har Moøse Hollister."

"Han er en Nar," sagde Katy knipst. "Harved kunde være en Mand med Noget til Bedste; men han er saa uregedeerlig, at han slettes inte regeberer sig om nogen Tid. Tidt og mange Gange har jeg sagt ham det, at hvis han inte gjorde Andet, end at schakke, og inte brugte ordentlig hvad han fortjente, og gif hen og giftede sig, saaledes at Alting kunde blive holdt pænt og net, og lod være at have Noget at bestille med de Regeleerte og alt saadan Noget, at han kunde snart blive til en holden Mand. Kapral Hollister kunde være glad, om han fik Lov til at holde et Eys for ham — Ja gu kunde han saa — det kunde han!"

"See, see!" sagde Betty paa sin philosophiske Maaneer; "hun tænker nok inte paa, at Moøse Hollister er Officeer, og staaer næst efter Cornetten i Corpset. Men denne hersens Bispekammer advarede os om Støien i Nat, og det er inte saa sikkert, at Rikmesteren havde vundet, havde der inte kommen Hjælp."

„Hvad siger du, Betty?“ raabte Dragonen, og rakte sig frem over Sadlen; „gav Birch Jer Underretning om vor Fare?“

„Ja justement, sødeste Riksmester! Og jeg skyndte paa dem, saa godt jeg kunde. Inte fordi jeg veed nok, at De kan selv sætte de Slynkler i Box paa den Leed. Men naar De har Fanden paa Deres Side, saa vidste jeg nok, De maatte seire. Det er baresten underligt, at der er saa lidt Plyndring i et Slagsmaal, som Fanden har fundet paa.“

„Jeg takker God ligesaa meget for Frelsen,“ sagde Rawton, „som for Bevæggrunden dertil.“

„Er det Plyndringen, De mener. Jeg tænkte nu inte paa den, førend jeg saae Meublerne ligge omkring paa Jorden, nogen brændte og nogen sonderbrukne, og andre igjen saa godt som ny. Det var dog rart at have en Feerseng i Corpsen paa den Leed.“

„Det var ved Gud! en betimelig Hjælp. Men havde ikke Roanoke været hurtigere, end deres Rugler, saa var jeg saldet. Det Dyr er værd sin egen Vægt i Gulb.“

„De mener nok Continentaler, min Snut! — Gulb er tungt, og der er inte meget af det her tillands. Hvis inte den Sorte havde sat Skræk i Kapralen med sine Robberglucker, og med noget Sludder om Geister, aa var vi kommen tidnok til at slaae alle de Hundesampe ihjæl, og tage de andre tilfange.“

„Det er godt nok, som det er, Betty! Der kommer nok den Dag, da de Misbødere faae deres Løn; om ikke ved retlig Dom, saa dog i deres Landsmænds Dødsdomme. Den Tid maa komme, da Amerika vil lære at skjelne imellem en Patriot og en Røver.“

„Snak sagte,“ sagde Katy; „der er dem her i Nærheden, som troer meget om sig selv, der dog har meget at gjøre med Skinderne.“

„Saa troer de mere om sig selv, end Andre gjør,“ raabte Betty; „en Tyv er en Tyv paa den Leed, enten han saa stæler for Kongen eller for Congressen.“

„Jeg tænkte nok, der vilde skee en Ulykke,“ sagde Katy; „Solen gik iaften ned i en Sæk, og Gaards hunden tudede, skjøndt jeg gav ham at æde med mine egne Hænder; og desuden er det ikke en Uge siden, at jeg drømte den Drøm om de Tusinde tændte Lys, og at Kagerne bleve brændte i Ovnen. Miss Peyton sagde det voldte altsammen, for det at jeg havde smeltet Tælen for at støbe Dagen efter, og havde ældtet Deig; men det vidste jeg strax fra Begyndelsen af bedre.“

„Ja, see nu jeg!“ sagde Betty, „jeg drømmer nu aldrig paa den Leed. Naar man har en god Samvittighed, og saa meget, man kan bære, i sig, saa sover man lige saa sødt som et lille Røer. Den sidste Drøm, jeg havde, var dengang, da Kanallierne havde lagt Tidstier

i min Seng; da syntes jeg, at Rikmesterens Tjener smurte mig for den Sag med Raanoke. Men det er ingen Bakketel, jeg snakker om, for det gjorde forbandet ondt."

"Hvorledes?" raabte Katy, og rettede sig saa stærkt, at Lawton kom lidt tilbage i Sæden; „det maa jeg sige, at der skulde ingen vove sig til at lægge Haand paa min Seng; det er høist uartigt og uanstændigt."

"O pyt!" svarede Betty; „naar man skal trække bag efter en Escadron, saa maa man ogsaa tage imod lidt Spøg engang imellem. Hvad skal der blive af Staterne og Friheden, naar Karlene inte havde en reen Skjorte, eller lidt at lædske sig paa. Spørg selv Rikmesteren der, Madame Belzebub! om de vilde sægte, naar de inte havde en reen Skjorte at helligholde Seiren med."

"Jeg er ikke gift, og mit Navn er Haynes," sagde Katy; „og jeg skulde rigtignok bede, om De vil holde Deres Mund, naar De snakker med mig og skjælder mig ud, for det er jeg inte vant til, og De kan selv være Belzebub."

"Vær lidt overbærende med Madam Flanagan," sagde Dragonen; „hun har undertiden lidt for meget i Panden, og da er hun ligesaa frittalende, som en Soldat."

"Hør, rare Rikmester!" raabte Betty, „hvorfor vil De saadan drille det stakkels Fruentimmer? Snak reent

ud af Posen, som De pleier, saa prøvler De inte. Men det var nok her ved Lav, at Kaperalen gjorde Holdt, da han troede, der kunde være mere, end een Djævel paa Færde i Nat. Skyerne ere saa sorte, som Arnolds Hjerte, og der er ikke en Stjerne at see. Ja ja! Nøget er vant til at gaae i Mørke; hun snuser sig frem, som en Stoverhund."

"Maanen staaer snart op," bemærkede Lawton. Han kaldte paa en Dragon, som reed foran, gav ham nogle Ordre og Forholdsregler med Hensyn til Singletons Bequemmelighed og Sikkerhed, og efter selv at have sagt et Par Trøstens Ord til sin Ven, gav han Roanoke af Sporerne, og fløi hen forbi Karren med en Hurtighed, som igjen bragte Katy ud af Concepterne.

"Lykke paa Reisen, Hr. Ritmester! De er dog en helvedes Fyr," raabte Betty, idet han foer hende forbi; dersom De skulde møde Mose Belzebub, saa bare stop Bæstet lidt, og viis ham sin Kone, som De har faaet op paa Sadelknappen. Jeg tænker ikke, han vil længe staae og sladdre, naar han faaer Die paa hende. — Men det er det samme, vi reddede hans Liv; det sagde han da selv, men af Plyndringen fik vi inte noget."

Betty Flanagans Sludder var Ritmesteren altfor bekjendt til, at det skulde frembringe nogen Foranbring i Hestens Løb, eller noget Svar fra ham. Uagtet den ualmindelige Byrde, Roanoke havde paa Ryggen,

foer den dog meget hurtigt afsted, og Afstanden imellem Madam Flanagan's Karre og Miss Peyton blev tilbagelagt paa en Maade, som vel svarede til Drago-
nens Hensigter, men slet ikke tjente til at gjøre Reisen behagelig for hans Bedsagerinde. Han traf den nær ved Qvarteret, og i samme Dieblisk brød Maanen frem fra en Masse af Skyer, som svævede over Horizonten, og kastede et blegere Skin paa Gjenstanden, end Luen havde gjort. Dog er der en Stilhed ved Maanefskinnet, som ingen Slags Kunst kan efterligne; og Lawton standsede Farten, for i Stilhed at anstille Betragtninger, indtil de kom hjem.

I Sammenligning med den simple Elegance og Pyggelighed hjemme i Acacierne, frembød „Hotel Flanagan“ kun et sørgeligt Skue. Istedetfor Tæpper paa Gulvene og Gardiner i Vinduerne var her kun revnede Leergulve; Bræder og Papiirstrimler vare snildt anbragte for at lappe paa det grønne Glas i meer end de halve Ruder. Lawton havde med Omhu søgt at gjøre alle de Forbedringer, som Omstændighederne vilde tillade, ved at lade lægge Ild paa Kaminerne, førend de kom, for saa meget som muligt at opmuntre deres Stilling. De Dragoner, som havde faaet dette i Commission, bragte nogle af de nødvendigeste Møbler tilveie, og da Miss Peyton og hendes Bedsagerinder stode af, fandt de dog Noget, som lignede beboelige Bærelser, bespyionen, 5 S.

redt til deres Modtagelse. Saras Sind havde vedblevet at være forstyrret hele Touren igjennem, og som alle Banvittige føiede hun enhver Omstændighed efter de Følelser, som vare fremherskende i hendes Sind. Det var nødvendigt at lede hende ind til det Bærelse, som var bestemt for Damerne; men saasnart hun var kommen til at sidde ved Siden af sin Søster, slog hun en Arm om hendes Liv, og pegende langsomt med den anden, sagde hun sagte:

„See! dette er hans Faders Slot; her er Skinnet af de Tusinde Fakler — men ingen Brudgom. O! gift dig aldrig, aldrig uden en Ring — og det en Ring, som er bestemt dertil; og tag dig iagt, at ingen Anden har Ret til den. Stakkels lille Pige! hvor du skjælver! men du er sikker; der kan aldrig være to Brudgomme til mere end en Brud. O nei — nei — nei — Skjælv ikke, græd ikke, du er sikker!”

„Det er umuligt, at Fornuftens Stemme kan høres, hvor Sindet har saaet saadant et Stød,” sagde Rawton, som medynksfuld betragtede Sara, til Isabella Singleton; „Tiden og Guds Barmhjertighed ene vil kunne hjælpe hende. Men vi kunde maaskee gøre noget mere til Alles Bequemmelighed. De er Datter af en Officeer, og vant til saadanne Scener; hjælp mig til at holde noget af den kolde Luft fra disse Vin-
duer ude.”

Miss Singleton var strax rede til dette Foretagende; og medens Lawton prøvede paa udenfra at stoppe Hullerne i Binduerne, lavede Isabella et Surrogat for Gardiner indenfor.

„Jeg hører Karren,“ sagde Dragonen til Svar paa et af hendes Spørgsmaale. „Betty er dog i Grunden et godt Skind. Tro De mig, Georg vil ikke alene være i Sikkerhed hos hende, men vel endog have det ganske godt.“

„Gud velsigne hende for sin Omhu, og velsigne Eder alle,“ sagde Isabella med Fryghed. „Doctor Sitgreaves er gaaet ned ad Veien for at møde ham, det veed jeg. Men hvad er det, der skinner saaledes i Maasens Straaler?“

Lige overfor det Bindue, hvor de stode, vare Gaardens Udbygninger, og Lawtons hurtige Øie opdagede strax den Gjenstand, til hvilken hun hentydede.

„Det er Glandsen af Beværelser!“ sagde Rytteren, idet han sprang fra Binduet hen til sin Ganger, der endnu stod sadlet ved Døren. Hans Bevægelse var saa hurtig, som Tanken, og strax derefter høstes et Knald og en Susen af en Kugle. Et stærkt Skrig lød fra Huset, og Ritmesteren sprang i Sælden. Alt var et Dieblisks Sag.

„Sid op — Sid op — følg med!“ skreeg Lawton, og førend de forbausede Ryttere kunde forstaae

Årsagen til Alarmen, havde Roanoke ført ham i Sikkerhed over Sjerdet, som var imellem ham og hans Fjende. Det gik paa Liv og Død, men Afstanden til Klipperne var igjen for lille, og han maatte nu se paa, at hans Hævns Offer forsvandt imellem Klosterne, hvor han ikke kunde følge efter.

„Saa sandt Washington lever!“ mumlede Lawton, idet han stak Sablen i Skeden. „Jeg skulde have flaaet ham midt over, havde han ikke været saa let tilbeens. Men den Tid vil nok komme.“ Med disse Ord vendte han tilbage til Kvarteret med en Eigegyldighed, som kun findes hos Gen, der veed, at hans Liv hvert Dieblis er udsat for at blive et Offer for hans Land. En usædvanlig Tummel i Huset bragte ham til at ride til, og da han kom til Døren, underrettede den forstrækkede Katy ham om, at den Kugle, som var slaaet paa ham, havde ramt Miss Singleton i Brystet.

Fire og Tyvende Kapitel.

Lause var Gjertruds Læber, skøndt hendes Aand
 Med samme Ildtørst syntes end at hvile
 Paa blege Mathyn; hun tog sin Elsktes Haand.
 Dit hulde Hjerter brast, skøndt man saae Diet smile.

Gertrud af Wyoming.

Bed de hurtige Foranstaltninger, Dragonerne havde
 truffet, vare to Værelser blevene indrettede til at mod-
 tage Damerne; det, som var bestemt til Sovestue,
 laae indenfor det andet. Her blev Isabella strax efter
 sin egen Begjæring transporteret ind, og lagt paa en
 Seng ved Siden af den vanvittige Sara. Da Miss
 Peyton og Fanny sloi hende tilhjælp, fandt de hende
 med et Smil paa de blege Læber, og en Fatning, som
 bragte dem til at troe, hun Intet feilede.

„Gud være lovet!“ udbroød Lanten skjælvende; „Ge-
 værknaudet og Deres Fald ledede mig i en Vildfarelse.
 Der var tilvisse Rædsler nok iforveien, uden at dette
 skulde komme til.“

Isabella trykkede hendes Haand til sit Hjerter end-
 nu smilende, men med en Mathed, som bragte Fannys
 Blod til at stivne, og sagde:

„Er Georg langt borte? lad ham vide — skynd

paa ham, at jeg endnu engang kan faae min Broder at see."

"Det er det, jeg frygtede for!" skreg Miss Peyton; „men De smiler — o siig, er De saaret?"

"Jeg er meget vel — meget lykkelig," mumlede Isabella; „her er et Middel imod alle Smerter."

Sara reiste sig fra sin liggende Stilling, og saae vildt paa Miss Singleton. Hun strakte sin Haand ud, og løstede Isabellas fra Brystet, hvor hun bestandig havde holdt den, og viste den frem bestaant med Blod.

"See," sagde Sara, „der er Blod; men det vasker Kjærligheden bort. Gift dig, unge Pige! saa kan Ingen jage ham ud af dit Hjerte, med mindre," vedblev hun hvistende, „du finder en Anden der isorveien — da doe, og gaae til Himlen — der er intet Egetestab i Himlen."

Den elstværldige Vanvittige holdt Hænderne for Ansigtet, og forblev taus hele den øvrige Deel af Natten. I dette Dieblis traadte Lawton ind. Ihvormedget han end var vant til Farer i alle mulige Stikkeser, og bekjendt med alle Krigens Rædsler, kunde han dog ikke see paa denne Glendighed uden at blive rørt. Han boiede sig hen over Isabellas fine Form, og den sorgmodige Rædselshed i hans Die forraadte hans Sjæls Lidelser.

"Isabella!" sagde han tilsidst, „jeg veed, De beside

der et Mob, som overgaaer Fruentimmernes i Almindelighed."

"Tael!" sagde hun alvorligen, "hvis De har noget at sige — tael uden Frygt!" —

Dragonen vendte Ansigtet bort, idet han svarede: "Ingen, som faaer en Kugle der, kan overleve det."

"Jeg frygter ikke Døden, Lawton," sagde Isabella — "jeg takker Dem, fordi De ikke tvivler derpaa; jeg mærkede det strax."

"Disse Scener stikke sig ikke for Dem," tilfoiede han; "det er nok, at England kalder vore Ynglinger til Kampen; men naar saadan Elstværldighed bliver Offer for den, saa gys'er jeg ved min Stand."

"Hør mig, Ritmester Lawton!" sagde Isabella, idet hun med Vanskelighed reiste sig op, men afflog Hjælp; "fra min tidligste Opvæxt har jeg boet i Leire og Garisoner. Det stete for at opmuntre en Fader og Broder; og troer De, at jeg vilde ombytte disse Farens og Møisommelighedens Dage med Overflodigheden i Englands Pallads?" Hendes Kinds Blegghed veeg for en heftig Rødme, idet hun vedblev: "Nei! jeg har den Trøst i mine døende Dieblkke at vide, at hvad en Kvinde kunde gjøre i en saadan Sag, har jeg gjort."

"Hvo kunde være forfagt, som solte en saadan Mand i Nærheden?" udbroød Dragonen, idet han uvilkaarligt greb til Sablen. "Et Hundrede Krigere har

jeg seet, svømmende i deres Bld, men Ingen af dem alle havde en saa kraftig Sjæl!"

"Ak! det er kun Sjælen," sagde Isabella; "mit Kjon og min Mangel paa Styrke have modsat sig den kjæreste af alle Forrettigheder. Mod Dem, Lawton, har Naturen været gavmild: Dem gav den en Arm og et Hjerte, som kan bringe den stolteste af Englands Sønner til at skjælve, og jeg veed, De vil blive tro til det Sidste."

"Saa længe, som Friheden kalder, og Washington viser Veien!" svarede Dragonen bestemt, og smilede stolt.

"Jeg veed det — jeg veed det — og Georg — og," hun taug; hendes Læber skjælvede, og Diet sank ned paa Gulvet.

"Og Dunwoodie!" gjentog Lawton; "Gud give, han var her, at han kunde være Vidne til denne Scene, og beundre Dem!"

"Nævn ham ikke!" sagde Isabella, idet hun sank tilbage paa Sengen, og skjulte Ansigtet i sit Torklæde; "forlad mig, Lawton! og forbered den arme Georg til dette Stod."

Dragonen stod et Dieblisk og betragtede med sorgmodig Interesse hendes krampagtigt skjælvende Stikkelse, som de tynde Klæder ikke kunde skjule, og gik dernæst ud til sin Kammerat. Mødet imellem Singleton

og hans Søster var smerteligt, og et Dieblit overlod Isabella sig til et Udbrud af Omhedsfølelser; men som om hun vidste, at hendes Timer vare talte, var hun den første, som rev sig løs. Paa hendes indstændige Bøn forlode Alle Bærelset, undtagen hendes Broder og Fanny. Lægens gjentagne Anmodning om Tilladelse til at anvende chirurgisk Hjælp blev standhaftigen afslaaet, og tilsidst var han ned til imod sin Willie at forsøge sig bort. Dødens hurtige Skridt gav Isabellas Blik en ualmindelig Vildhed; hendes store sorte Dine toge sig mærkeligt ud imod hendes blege Kinder. Dog forekom det Fanny, der sorgmodig hælde sig over hende, som om hele Udtrykket i hendes Ansigt var forandret. Resget af den Heihed, som saa stærkt karakteriserede hendes Skønhed, var veget for et Anstrøg af Ydmyghed, og man kunde let see, at med Verden selv forsvandt hendes verdslige Stolthed.

„Reis mig op,” sagde hun, „og lad mig endnu engang betragte et Ansigt, som jeg elsker.“ Fanny gjorde det i Stilhed, og Isabella vendte sine Dine med søsterlig Kjærlighed til Georg — „Det har Intet at betyde, min Broder! — saa Timer vil ende Scenen.“

„Sev, Isabella! min Søster! min eneste Søster!“ raabte Unglingen i et Udbrud af Sorg, som han ikke kunde hæmme; „min Fader! min arme Fader!“

„Ha! der er Dødens Braab!“ sagde Isabella gy-

sende. — „Han er Soldat og Christen. — Miss Wharton! jeg vilde gjerne tale om Noget, som interesserer Dem, imedens jeg endnu har Kraft dertil.“

„Nei!“ sagde Fanny ømt, „sat Dem! Lad intet Ønske efter at behage mig sætte et Liv i Bøve, som er dyrebart for — for — saa mange.“ Ordene bleve næsten kvalte af hendes Følelse, da der blev rørt ved en Stræng, der greb ind i hendes Jnderste.

„Stakkels sølsomme Pige!“ sagde Isabella, idet hun betragtede hende med inderlig Deeltagelse. „Men Verden ligger endnu aaben for dig; og hvorfor skulde jeg forstyrre den Salighed, den kunde yde? Bliv ved at drømme, elskværdige Ustyrbighed! Gud holde den onde Kundskabens Dag langt borte fra dig!“

„Oh! der er kun lidet tilbage for mig at nyde,“ sagde Fanny, og begravede sit Ansigt i Klæderne; „mit Hjerte er sonderknust! det har mistet Alt, hvad det elskede høiest!“

„Nei!“ afbrød Isabella; „De har een Bevæggrund til at ønske at leve, og den er altid stærk hos et Fruens timmer. Det er et Blandværk, som kun Døden kan bortfjerne —“ Matheden tvang hende til at tie, og Tilhørerne forbleve i aandeløs Forventning, indtil hun med tilbagevendende Kræfter lagde sin Haand paa Fannys, og vedblev mere mildt: „Miss Wharton! hvis der gik

ves nogen Sjæl, som ligner Dunwoodies, og er ham værdig, saa er det Deres!"

En blussende Rødme foer over Fannys Kæsyn; hun løftede sine Dine, der glimrede af en Fryd, som hun ikke formaaede at skjule, op til Isabellas Ansigt. Men den Ødelæggelse, hun der saae, gjenkaldte hendes bedre Følelser, og atter faldt hendes Hoved ned paa Dynen. Isabella bevogtede hendes Bevægelser med et Smil, som deels udtrykte Medynk, deels Beundring.

"Slige Følelser har jeg ikke haat," vedblev hun; "ja Miss Wharton! Dunwoodie er ganske Deres."

"Vær retfærdig imod dig selv, min Søster!" udbrød Unglingen; "lad ingen sværmerisk Edelmødighed saae dig til at glemme din egen Charakter."

Medens hun hørte paa ham, fæstede hun sit ømme Blik paa hans Ansigt, men rystede paa Hovedet, idet hun svarede:

"Det er ikke Sværmerie, men Sandhed, som byder mig at tale. Oh! hvormeget har jeg ikke levet i en Time! Miss Wharton! Jeg er født under Georgiens brændende Sol, og mine Følelser synes at have indaandet dens Varme — jeg har kun eksisteret for Videnstaben."

"Slig ikke saa — sig ikke saa! jeg beder dig," raabte Broderen bevøget; "tænk paa, hvor inderligen

du har elsket vor bedagede Fader — hvor uegennyttig, hvor om din Hengivenhed til mig har været."

"Ja!" sagde Isabella med et Smil af salig Fryd, som straaede paa hendes Ansigt; "den Overbeviisning tager jeg med i Graven!"

Hverken Fanny eller Broderen afbrød hendes Betragtninger, som vedbleve flere Minutter; tilsidst udbrød hun:

"Hos mig, Miss Wharton! har Amerika og dens Frihed været den tidligste Lidenstabs, og —" hun taug, og Fanny troede, det var Dødstampen, som fulgte paa; men hun kom sig igjen, og sagde med blussende Rinder: "hvorfor skulde jeg paa Gravens Bred skjule det: Dunwoodie var den næste og den sidste. Men," vedblev hun, og begravede Ansigtet i sine Hænder, "min Kjærlighed blev ikke gjengjældt."

"Isabella!" raabte Broderen, idet han sprang op fra Sengen, og foer urolig frem og tilbage i Værelset.

"See, hvor afhængig vi blive under verdslig Stolthedens Herredomme;" sagde den døende Møe; "det er smerteligt for Georg at erfare, at En, som han elsker, ikke havde Følelser, som kunde beherske sin Natur og sin Opdragelse."

"Siig ikke mere," hvidskede Fanny; "De bedrøver os begge — siig ikke mere, jeg besværger Dem!"

„Til Retsfærdiggjørelse for Dunwoodie maa jeg tale; og af samme Grund, min Broder! maa du høre til. Hverken ved Gjerning eller Ord har Dunwoodie viist, at han ønskede mere, end mit Vensteb. Ja — i den sidste Tid har jeg havt den bestemmende Tanke, at han undgik min Nærværelse.”

„Turde han vove?” sagde Singleton stolt.

„Stille, min Broder! hør til!” vedblev Isabella med sin sidste Kraft. „Her er den ustyldige Årsag dertil. Vi ere begge moderløse; men hiin Tante — hiin milde, aabenhjertige, opmærksomme Tante har skaffet Dem Seiren. Al, hvor meget taber ikke den, som taber en Moder! jeg har viist de Følelser, som De har lært at undertrykke. Kan jeg efter dette ønske at leve?”

„Isabella — min stakkels Isabella! du taler vildt!”

„Kun et Ord endnu — thi jeg føler, at Blodet, som altid flød for stærkt, styrter hen, hvor Naturen ikke har bestemt det til at løbe. Livindens Kjærlighed maa søges, for at stattes — hendes Liv maa bestaae i skjulte Følelser. Salig er den, hvis tidlige Indtryk fritager hende for Hyklarie; thi kun en Saadan kan blive lykkelig med en Mand — som — Dunwoodie;” Stemmen vaklede, og hun sank taus tilbage paa Puden. Singletons Raab bragte det øvrige Selsteb hen til hendes Seng, men Døden var allerede paa hendes Ansigt; med sin sidste Kraft, tog hun Georgs Haand,

tryffede den et Dieblif til sin Barm; derpaa slap hun den, og med en let Krampetrækning opgav hun Nanden.

Fanny Wharton havde troet, at Skjæbnen ret havde udtømt al sin Harm over hende, da den satte hendes Broders Liv i Fare, og berøvede hendes Søster Forstanden; men den Rettelse, som hun folte ved den døende Isabellas Erklæring, viste hende, at endnu en Sag havde hjulpet til at overlæsse hendes Hjerte med Bedrøvelse. Hun saae hele Sandheden med eet Blik; ikke heller tabte hun Dunwoodies mandige Delicatesse af Sigte. — Alt tjente til at hæve ham i hendes Høisagtelse; og istedet for Bedrøvelse over, at Pligt og Stolthed havde forført hende til at stræbe at tænke ilde om ham, var hun nødt til at sætte Anger over, at hun selv havde drevet ham fra sig, i Sorg, om ikke i Fortvivlelse. Men det pleier ikke at være Ungdommens Feil at fortvivle; og Fanny havde midt i sin Bedrøvelse en hemmelig Fryd, som endnu blev til en Opmuntringstilbe for hende.

Paa den Morgen, der fulgte efter denne frygtelige Nat, brød Solen frem i ufordunklet Pragt, og syntes at gjækkes med deres smaa Sorger, paa hvilke den skinnede. Lawton havde tidligen forlangt sin Hest, og stod færdig til at sidde op, saasnart de første Straaler brød frem over Bjergene. Hans Ordre var allerede givne, og han kastede taus Benet over Sælen.

Med et Blik af stolt Ergrelse henimod det snævre Pas, som havde begunstiget Skinderens Flugt, gav han Roanoke Toilen, og reed langsomt hen ad Dalen.

Dødsstilhed herskede over hele Egnen, og der var ikke et eneste Spor af Nattens Scener, som kunde forstyrre Yndigheden ved den herlige Morgen. Grundende over Contrasten imellem Mennesket og Naturen, reed Dragonen forbi ethvert farligt Pas, uden at tænke paa, hvad der kunde hænde, eller at afbryde sine Betragtninger, førend den ædle Ganger, stolt opsnusende Morgenlusten, hilste sine Kamerater, som taalmodigen stode ved Siden af deres Herrer, der udgjorde Bagten under Corporal Hollister.

Her kunde i Sandhed sees sørgelige Vidnesbyrd om den rædselsfulde Nat; men Dragonen kastede Blikket derpaa med en Veterans Koldblodighed, og standsede Hesten, da han var kommen til det Sted, som den forsigtige Bagtmester havde udvalgt, og idet han saa løseligen gjengjeldte hans Salut, spurgte han: „har I seet Noget?“

„Nei Hr. Ritmester! Intet, som vi turde fyre paa,“ svarede Hollister lidt høitideligen; „men vi sadde een gang op ved Lyden af et Geværknald langt borte.“

„Det er godt,“ sagde Lawton merk. — „At Hollister! jeg gav gjerne det Dyr, jeg rider paa, hvis jeg havde havt din enkelte Arm imellem den Skurf, som

spændte hiin Hane, og disse fordomte Klipper, der hængte ud over enhver Stump Land, som om de misundte et Føl den Smule Græs, det kunde gnave af den."

Dragonerne vekslede Forundringsblik over hvad der kunde have mødt, som kunde friste Ritmesteren til at give en saadan Priis.

"Ved Dagens Lys, og Gen for Gen, saa er jeg ikke bange," sagde Corporalen med stolt Bestemthed; "men jeg kan ikke sige, jeg holder saa forstrækkeligt meget af at slaaes med dem, som hverken Staal eller Bly kan fælde."

"Hvad mener du, Dumrian?" raabte Lawton vred, og rynkede Panden; "intet levende Væsen kan staa imod det."

"Naar der var Liv, saa kunde man let puste det bort," svarede den Anden; "men Hug og Krudt kan ikke gjøre den Noget, som allerede har været i Graven. Jeg syntes ikke godt om det sorte Spøgelse der, som har svævet i udkanten af Skoven ligesaa det første Morgengry, og to Gange inat saa vi det gaae lige over Jlden. Det var vist ikke for Guds Skyld."

"Ha!" sagde Lawton, "er det den sorte Klump der henne ved Klipperne, du mener? Ja see engang! den bevæger sig."

"Ja men det er ingen menneskelig Bevægelse," sagde Corporalen, idet han betragtede den med ydmyg Væres

frugt; „den svæber frem; men Ingen af dem, som holde Bagt her, har seet Been paa den.”

„Om den saa havde Binger,” raabte Lawton, „skulde den dog blive min. Bliv her til jeg kommer igjen!” Dræbene vare neppe udtalte, førend Roanoke fløi over Sletten, og næsten gjorde sin Herres Ord til Sandhed.

„De forbømte Klipper!” udbrod Dragonen, da han saae Gjenstanden for sin Forfølgelse nærme sig Høiene. Men enten af Mangel paa Kundskaab, eller af Skræk, gik den forbi dem, og ud paa Sletten.

„Nu har jeg dig, Menneſte eller Djævel!” skreg Lawton, idet Sablen foer ud af Skeden. „Staae stille, og beed om Pardon!”

Det lod til, som Forslaget modtoges; thi ved Lyden af hans kraftige Stemme sank Skikkelsen ned paa Jorden som en sort Kugle, uden Liv og Bevægelse.

„Hvad Ganden er det!” sagde Lawton, idet han kom nærmere. „Miss Peytons Stabskjole, som vandrer omkring paa sit Fødested, og søger forgjæves efter sin Eierinde!” Han lænede sig forover i Stigbøilerne, stak Spidsen af Sablen op under Silke Kjolen, stød den tilside og opdagede en Deel af den ærværdige Hr. Pastor, som Aftenen i Forveien var flygtet fra Aasierne i sit Ornat.

„Ja i Sandhed! Hollister havde nogen Grund til Spionen, 5 p.

sin Urolighed. En Feldtpreest maa altid være en Skræk for en Eskadron."

Den Geistlige havde samlet saa meget af sin Fatsning, at han kunde opdage, at det var et Ansigt, han kjendte; og lidt forlegen over den Frygt, han havde viist, prøvede han paa at staae op, for at forklare sig. Pawton tog meget godmodigen imod hans Undskyldninger, skjøndt han ikke troede meget af dem; og efter en kort Samtale om Tilstanden nede i Dalen, var Dragoonen saa høflig at staae af og gaae ved Siden af Præsten hen til Bagten.

"Jeg er saa lidet bekjendt med Oprørernes Uniform," sagde denne, "at jeg virkelig ikke var istand til at skjelne, om de Folk, som De kalder Deres, hørte til Røverne eller ikke."

"Al Undskyldning er aldeles overflødig, min Herre!" svarede Pawton. "Det er jo ikke Deres Sag som Geistlig at lægge Mærke til Rabatter; den Fane, De tjener under, erkjender vi jo Alle."

"Jeg tjener under hans Majestæts, Kong Georg den Tredies Fane," svarede Pastoren, idet han tørrede den kolde Sved af sin Pande; "men Tanken om at blive skælperet kan virkelig snart tage Modet fra en ung Begynder, som jeg."

"Skælperet!" gjentog Pawton lidt stolt, og stand-

sebe. Derpaa fattede han sig, og sagde: „dersom det er Dunwoodies Escadron virginste lette Dragoner, De tyder paa, maa jeg tage mig den Frihed at bemærke, at de gjerne tager lidt af Skalden med Skindet.”

„Oh! jeg kan jo ikke have nogen Frygt for saadanne Herrer, som De,” sagde den Geistlige smiskende; „det var de Indfødtte, jeg meente.”

„Indfødtte! — jeg forsiktrer Dem, jeg har den Ære at være indfødt.”

„Ah, min Herre! jeg beder, De vil forstaae mig — jeg mener Indianerne — de, som ikke gjøre andet, end røve, plyndre og myrde.”

„Og Skalpere?”

„Ja min Herre! ogsaa Skalpere,” vedblev Pastoren, idet han saae lidt mistænksomt paa sin Vedsager; „de Kobbersarvede vilde Indianere.”

„Bentede De at træffe paa de Herrer paa den neutrale Grund?”

„Ja det veed Gud, jeg gjorde. I England troer man, at det Indre vrimler af dem.”

„Gaa De kalder dette det Indre af Amerika?” raabte Pawton, idet han igjen standsede, og stirrede den Anden i Ansigtet med en Forundring, som var altfor naturligen udtrykt til at være forstilt.

„Eitvisse, min Herre! jeg bilder mig ind, jeg er i det Indre.”

„Hør lidt,” sagde Lawton, pegende imod Østen, „seer De den brede Vandflade, som Diet ikke kan udmaale? Derhenne ligger England, som De anseer værdestigt til Herredømmet over den halve Verden. Seer De Deres Fødeland?”

„Det er jo umuligt at see Gjenstande, som ere tre tusind Mile borte,” svarede Præsten forundret, da han tvivlede paa, at den Anden var rigtig ved sine fem.

„Gud! hvor det dog er Skade, at Menneskets Kræfter ikke svare til dets Uergjærrighed. Vend Dem nu engang om; betragt den uhyre Strækning af Vand, som ruller imellem Amerikas og Chinas Kyster.”

„Jeg kan ikke see andet end Vand,” sagde Præsten skjælvende; „der er intet Vand at see.”

„Ja det er jo ogsaa umuligt at see Gjenstande, som ere tre tusind Mile borte,” gentog Lawton alvorlig, og vedblev at gaa. „Hvis det er de Vilde, De er bange for, saa søg dem i Deres egen Fyrstes Rækker. Rum og Guld har bevaret deres Loyalitet.”

„Det er meget rimeligt, at jeg har taget Feil,” sagde Fredens Mand, idet han kastede skjæalne Blikke paa sin Lebsagers colossalske Figur og skjæggede Ansigt; „men de Rygter, vi have hjemme, og Usikkerheden af at træffe paa Fiender, som Dem, var Grunden til at jeg flygtede før, da De nærmede Dem.”

„Det var ikke klogt gjort af Dem,” sagde Rytteren,

„da Roanoke er langt hurtigere tilbeens, end De; og ved at flygte fra Scylla, var De nær ved at støde paa Charybdis. Hine Skove og Klipper dække netop de Stænder, som De frygter for.“

„De Vilde?“ udbrød Præsten, og løb uvilkaarligen foran Rytteren.

„Ja, meer end Vilde!“ raabte Lawton; hans mørke Bryn træk sig sammen til et barsk Blik, som aldeles ikke kunde stille den andens Frygt. „Mennesker, som under Patriotismens Maske sværme omkring i Landet med en uflukkelig Tørst efter Rov, og en Drift til Grusomhed, som overgaaer den indianiske Vildhed; Karle, som stedsse føre Frihed og Liighed i Munden, men hvis Hjerter flyde over af Begjærlighed og Galde; Herrer, som ere benævnte ved det Navn — Skindere.“

„Jeg har hørt tale om dem i vor Armee,“ sagde den forstrækkede Geistlige, „men jeg troede, de vare Afkom af Landets første Indbyggere.“

„Der har De gjort de Vilde uret,“ svarede den Anden tørt.

Nu nærmede de sig det Sted, hvor Hollister havde Post. Han saae med Forundring, hvem Ritmesteren havde gjort til Fange. Lawton gav Ordre til at samle og flytte saadanne Meubler, som han ansaae detfor umaa-gen værd, og reed med sin høiærværdige Ledsager, som havde faaet en smuk, rask Hest, til Escadronens Qvarteer.

Det var Singletons Ønske, at hans Søsters Leveninger skulde føres til den Post, som hans Fader commanderede, og man gjorde derfor Anstalter dertil, og sendte et Bud i Forveien med Tidenden om hendes Død. De saarede Englændere bleve satte under Præstens Baretægt, og henimod Middag saae Lawton, at alle Tilberedelserne vare for saa vidt færdige, at det var rimeligt, at om faae Timer vilde han med sit lille Selskab komme i uforstyrret Besiddelse af de fire Hjørner.

Medens han stod og lænede sig op til Døren, og taus saae ud over den Mark, hvor Jagten havde staaet sidste Nat, kom der ham en Lyd for Dret af en Hest i fuld Fiirspring, og i næste Dieblisk styrte en Dragon af hans egen Escadron op ad Veien, som om det havde været Livet om at gjøre. Gangeren skummede, og Rykteren spædte. uden at sige et Ord rakte denne et Brev til Lawton, og førte sin Hest ind i Stalden. Ritmesteren kjendte sin Majors Haand, og læste Følgende:

„Det glæder mig at kunne melde dig Washingtons Befaling, at Familien paa Acacierne skal flyttes op til Høilandene. De have Tilladelse at nyde Captain Whartons Selskab, da hans Forhør kun opsættes, fordi de skulde være Vidner. Du vil maaskee forkynde dem denne Ordre, og jeg tvivler ikke paa, at du jo vil gjøre det med tilbørlig

Delicatesse. Englænderne marschere op langs med Flo den. Saasnart du har seet Whartonerne i Sikkerhed, maa du bryde op og støde til Escadronen. Der vil nok vanke blodige Pander, naar vi mødes, thi Sir Henry skal have sendt en dygtig Karl til at anføre dem. Der maa sendes Rapport til Commandanten paa Peekskill, da Oberst Singleton er reist til Hovedkvarteret for at præsidere i Krigsretten over stakkels Wharton. Vi have faaet friske Ordre til at hænge Bissekrammeren, naar vi kunne fange ham, men de ere ikke fra den Høistcommanderende. Send en lille Bagt med Damerne, og kom i Sælen saasnart som muligt.

Din oprigtige Ven
Peyton Dunwoodie."

Denne Meddelelse forstyrrede hele hans Arrangement. Det kunde ikke hjælpe at bringe Isabellas Vlig til et Sted, hvor hendes Fader ikke var, og Singleton var altsaa nødt til at indvillige i, at hun strax blev begravet. Der blev udvalgt et eensomt og smukt Sted dertil nær ved Klipperne, og man gjorde saadanne Forberedelser, som Tiden og Omstændighederne vilde tillade. Nogle Faa af Naboerne samlede sig deels af Nysgjerrighed, deels af Interesse, og Miss Peyton og Fan-

ny græv oprigtigen ved hendes Grav. Kirkens høitidelige Ceremonier bleve fuldbragte af Præsten, som sa nyiligen havde staaet frem for at udføre en ganske anden Slags Tjeneste; og Lawton stod lænet til sin Sabel, med nedbøjet Hoved og Haanden paa Vandet, mens de Ord bleve udtalte, som for evigt udelukkede saadanne fyrige Følelser og saadan Elstværldighed fra menneskelig Beskuelse.

Bed Dunwoodies Brev kom der nyt Liv i Familien, og Cæsar maatte endnu engang med sine Hæster gjøre Tjeneste. Det Overblevne af deres Eiendom blev betroet en Nabo, som de havde Tillid til, og ledsagede af den bevidstløse Sara begav Familien sig under en Escorte af fire Dragoner paa Reisen. Feldtpræsten kom snart bag efter med sine Landsmænd, som skulde bringes ud til Stranden, hvor der laae et Skib rede til at modtage dem. Lawton saae med Glæde disse Bevægelser, og saasnart som de Sidste vare ude af Sigte, befalede han at blæse op. I Diebliffet var Alt i Bevægelse. Madam Flanagans Og blev igjen spændt for Karren; Doctor Sitgreaves viste endnu engang sin uformelige Skikkelse tilhest, og Lawton sad i Sadlen, glad over sin Frigivelse fra den Tvang, han havde været under.

Nu led Marschorbet, og efterat Lawton havde kastet et vildt Blik paa Skindernes Skjulested, og et an-

det fuldt af tungsinbig Sorg paa Isabellas Grav, reed han foran, ledsaget af Geldtskjæren i den brune Studerestrække, medens Hollister og Betty kom bagefter, og havde labet en frisk Sødvind pibe igjennem de aabne Døre og sønderslagne Binduer i Hotel Flanagan, der saa nyligen havde gjenlydt af de haardsføre Krigeres Munterhed og Spøg.

Fem og Tyvende Kapitel.

Ei Vaaren med sine Blomster os glæder.
 Kun Klipper stues i Vinterklæder;
 Formørket af Skyer er yndige Mai.
 Her standser Zephyr sin Foraarsvei,
 Meteorer kan skinne med kolde Lys,
 Og Stormene tude med vilde Tyns.

Goldsmith.

Først efter Grundfæstelsen af Uafhængigheden syntes Amerikanerne at ansee deres Fødeland for noget Mere, end et temporært Opholdssted. Før den Tid concentrerede sig deres Opfindelser, deres Rigdomme og deres Hæder

til Den Storbritannien ligesaa useilbarligen, som Magneteten søger imod Nordpolen. Fyrgetyve Aars Selvbestyrelse har gjort mere, end halvandet Aarhundrede under Afhængigheden kunde udrette.

Den ujævne Jordbund i West-Chester var paa den Tid, vi beskrive, rigtignok gennemstaaren af Beie i alle Retninger; men de havde samme Charakter, som Gullet og Libernes. Af de snorlige, smagløse Beie, som til Magelighed for Reisende løbe i lige Linie fra eet Punkt af Landet til det andet, hvoraf der nu gives saa mange, fandtes ingen i gamle Dage, undtagen i enkelte sjældne Tilfælde, hvor en Flod standsede Krumningen paa den ene Side og et Bjerg paa den anden. Istes derfor disse lige, forkortede Beie kunde man før, med de Undtagelser, vi have omtalt, ved Landeveiene opdage hiin classiske Smag, som kun findes og nydes ved saadanne Indretninger, som tage Hensyn til Livets Poesie — da begge afgive en ikke ubetydelig Oplysning om de forskjellige Indretninger, til hvilke vi hentyde. Paa den ene Side sees Resultatet af Tilfælde og Omstændigheder, forstønjnet ved Kunstens Ynde, saa at det bliver behageligt, som ikke altid er bekvemt; og paa den anden Fornuften, som gaaer ligefrem henimod sit Maal, og lader Nyttens erstatte, hvad der maatte mangle af Skjønhed og Interesse.

Hvilket som helst Vidnesbyrd vi end kunne udbringe

af en Sammenligning imellem Veiene og Regjeringerne, saa fandt Cæsar Thomsen i de første Intet uden tort Fornoielse og idelige Farer. Saalænge en af hine yndige Dale, af hvilke der i det Indre af Landstabet gives saamange, laae for ham, var Alt Fred og Ro i hans Sjæl. Veien fulgte først med alle Krumninger af Gloden, som bestandigen snoede sig igjennem Bunden af Dalen imellem rige Enge og yndige Græssange; derpaa dannede den en ret Vinkel, og gik op ad Foden af den Hoi, som begrændsede Dalen, forbi et enkelt Huus, og søgte saa atter ned til Gloden og Engen, indtil enhver Skjønhed var udtømt, og ingen nok saa affides Plet havde undgaaet dens Skytsaands Nysgjerrighed. Naar denne saa fik i Sinde at besøge en anden af Skovens Skjønheder, løb den dristigt hen imod Foden af et Fjeld, som vilde have skræmmet en mindre modig Mand, og uden Hensyn til Farer eller Besværligheder, holdt den sin ufravigelige Cours, lige indtil den havde naaet Spidsen, hvor den da brølede et Dieblid, ligesom for at raabe Victoria, og styrtede sig derpaa ligesaa forvovent ned i den anden Dal, hvor den gjentog sine Krumninger og sin Langsomhed.

Cæsars Følelser paa denne stundesløse Landevei vare meget forskjellige. Paa den flade Mark gik det saa jævnt med den tunge Kasse, han styrede, og paa sin høie Bux folte han ikke lidet sin Stands Værdighed; men at sti-

ge op, var ængsteligt, og at komme ned igjen, var
 skrækkeligt for ham. Saa snart han saa Foden af en
 Høi, begyndte han efter de hollandske Nybyggeres Ex-
 empel at bruge Pidsken til sine ærværdige Gangere, og
 ledsage hvert Svip med et vist betydningsfuldt Tungsag,
 hvorved deres Uergjerrighed blev opvakt til dette Fores-
 tagende. En Deel af Afstanden imellem dem og deres
 Maal blev saaledes tilbagelagt med en Fart, som ryste-
 de den skrøbelige Kasse, og var særdeles ubehagelig for
 dem, som sadde i den. Denne Manøvre havde bragt
 Hestene med Hæder en Trebiedeel af Veien opad; men
 her forgik Veiret dem — deres Kraft var udtømt, og
 dog havde de det Værste tilbage. Da var det virke-
 lig ofte megen Tvivl underkastet, hvad der skulde faae
 Overvægt, enten Vognen eller Hestene. Men den Sore-
 tes Pidsk og Smækken med Tungen fremskyndte Hestene
 til usædvanlig Anstrængelse, saa de slap lykkeligen over
 ethvert af disse meget omtvistede Punkter. Naar de
 naaede det, som man med Rette kunde kalde Tvivlens
 Øble, fik de Lov til at hvile sig lidt, førend de skulde
 til at gaae nedad, hvilket vel var lettere, men dog for-
 bunden med mere Fare, end Opfjorselen. Til denne
 Ende pleiede Cæsar meget snildt at snoe Lommerne om
 Livet paa sig selv, og føre dem om Hovedet, for ogsaa
 at lade hiin ædle Deel faae noget af den Være at styre
 Hestene. Derpaa greb han med hver Haand en Ende

af Buxken, og med et Ansigt som viste en dobbelt Nad af Elfenbeen, og Dine, som gnistrede ligesom Diamanter, indfattede i Ibenholt, lod han det staae til, efter den gamle Vise: „hvem, som kommer allersidst, skal i den sorte Gryde.“ Med en Iver, som En, der selv nyligen er bleven omvendt, viser for at omvende Andre, anbragte Kjøretoiet saa kraftige Argumenter *a posteriori* paa Hestene, at hele Afrikanerens Philosophie nær var gaaet i Luften. Men Vanen er den anden Natur; og da Aftenen havde begyndt at advare de Reisende om Nødvendigheden af at gjøre Holdt, var Cæsar saa vant til disse kritiske Farter, at han saa dem imøde med utroelig Tapperhed.

Vi havde ikke vovet saa vidtloftigen at beskrive Hr. Whartons Kjørehestes Guldkommenheder ved denne mærkværdige Veilighed, hvis der ikke endnu eksisterede utallige Exempler paa saadanne farlige Steder, til hvilke vi kunne henvise Læseren som Bidnesbyrd paa vor Sandbruhed. Dette er saa meget desto heldigere for os, naar vi betænke, at næsten ved ethvert af disse Exempler ere indbydende Passer aabne, hvor der for længe siden kunde være gjort Forandringer, som ganske havde berøvet os dette Bidnesbyrd.

Medens Cæsar og hans Heste saaledes strede med de Banfeligheder, vi have omtalt, var Selstabet indeni altfor sysselsat med sine egne Sorger til at bryde sig

om, hvad der foregik udenfor. Sara havde ophørt at tale saa vildt, som i Begyndelsen; men ved hvert Skridt til Fornuft, syntes hendes Livskraft at gjøre eet Skridt tilbage — fra sin exciterede Tilstand gik hun gradvis over til meer og meer Tungsindighed. Der gaves endog Dieblifte, da hendes ledsagere med Henrykkelse troede at kunne skjæle Tegn paa Hukommelse; men det Udtryk af uendelig Smerte, som fulgte med disse korte Glimt af Fornuft, nødte dem til det strækkelige Ønske, at hun for evig maatte forsvaanes for at kunne tænke. Reisen blev i det Hele tilbagelagt i Tausched, og Selvskabet fandt den Nat Ly i forskjellige Bøndergaarde.

Næste Morgen adskildtes Karavanen. De Gaaende drog ned imod Floden, for fra Peekskill at blive transporteret til den amerikanske Armees Lazaretter. Singleton blev paa en Baare bragt til det Sted, hvor hans Fader havde Qvarteer, og hvor det var bleven bestemt, at Unglingen skulde fuldende sin Helbredelse. Hr. Whartons Kareth, ledsaget af en Arbeidsvogn med Huusholderstøtten og saa meget af Møblerne, som de havde kunnet faae reddet, tog Veien igjen til det Sted, hvor Henry Wharton sad i Fængsel, og hvor han kun ventede paa deres Ankomst for at blive forhørt.

Den Landstrækning, som ligger imellem Hudsons Floden og Long=Island Sundet, er en Afverling af Bjerge og Dale i de første Fyrgetyve Mile. Siden

bliver det Land, som grændser til det sidste, mindre coupe-
ret, og antager grædvilts et mildere Udseende, indtil
det endelig bliver til de yndige Sletter og Enge i
Connecticut. Men efterhaanden, som man nærmer sig
til Hudson, tager det Bilde og Ujevne til, og gaaer til-
sidst over i de frygtelige Fjælde i Høilandene. Her var
det, at den neutrale Grund holdt op. Den kongelige
Armee havde besat de to Punkter, som commanderede
Udsigten over den sydlige Indgang til Høilandene, men
alle de andre vare i Amerikanernes Besiddelse.

Vi have allerede anmærket, at Fastlandsarmeens
Piketter undertiden bleve drevne langt ned i Landet, og
at Landebnen White Plains stundom maatte indquartere
nogle Troppesbelinger. Til andre Tider bleve deres
Avantgarde dragne op til den nordlige Ende af Lands-
skabet, og det mellemliggende Land overladt i hine Mis-
dæderes Bold, som plyndrede imellem begge Armeer,
uden at tjene nogen af dem.

Den Bei, vore Reisende toge, var ikke den, som
letter Samfærdselen imellem de to vigtigste Byer i Sta-
terne, men var et affides ubesøgt Paa, sem endog den
Dag idag er kun lidet bekjendt. Det leder ind imel-
lem Bjergene nær ved den østlige Grændse, og kom-
mer derpaa ud paa Sletten ovenfor, mange Mile fra
Hudson.

Det var umuligt for Hr. Whartons trætte Heste

at drage den tunge Karosse op ad de lange steile Høi-
der, som nu laae for dem; derfor maatte de to Drago-
ner, som endnu vedbleve at følge med, skaffe et Par Bø-
derheste tilveie, skjøndt det ikke skete med Giermandens
gode Willie. Ved Hjælp af disse kom de med langsomme
og besværlige Skridt ind imellem Fjeldene. Da de kom
til Foden af et Bjerg, stod Fanny af, deels for at lette
sit Tungsinde ved at indaande en friskere Luft, deels ogsaa
saa for at formindske Læsset, og fandt, at Katy havde
gjort de samme Tilberedelser i en lignende Hensigt, nem-
lig at spadserere op ad Bjerget. Det var nær ved So-
lens Nedgang, og Dragonerne sagde, at de fra Toppen
kunde see Enden af deres Reise. Vigen gik fremad med
Ungdommens smidige Skridt, og fulgt af Huusholder-
sten, tabte hun snart den seendragtige Kareth af Sigte,
som langsomt arbejdede sig op ad Bjerget, og underti-
den holdt stille, for at lade Dyrene trække Beiret.

„Na, Miss Fanny! hvad det dog er for nogen gyl-
selige Tider, vi lever i!“ sagde Katy, da de stode stille,
for at hvile sig lidt; „men jeg vidste nok, at det vilde
gaae galt, da jeg saae den Stribe af Blod i Skyerne.“

„Der har været Blod nok paa Jorden, Katy!“
svarede Fanny skjælvende; „i Skyerne troer jeg ikke,
man seer noget.“

„Inte Blod i Skyerne!“ gjentog Huusholdersten;
„jo det er der saamæn tidt — og Cometer med Ildhalet,

som lugter gyselig af Svovl. Kunde Folk inte see bevæbnede Mænd i Himlen det Aar, da Krigen begyndte? Og Natten før Slaget paa Sletterne — var der da inte Torden, akkorat som Kanonerne selv? Ja, Miss Fanny, jeg er bange for, at der kan inte følge noget Godt af Oprør imod Herrens Salvede."

"Disse Tildragelser ere tilvisse rædselsfulde," svarede Pigen, "og kunne nedtue det stolteste Hjerte; men hvad er derved at gjøre, Katy? Tapprer og uafhængige Mænd ville ikke staae under Aaget, og jeg er bange for, at saadanne Scener ere kun altfor almindelige i Krigen."

"Naar jeg bare vidste, hvad de sla'es efter," sagde Katy, idet de igjen begyndte at spadserere videre, "saa kunde det endda være det Samme. Man sagde eengang, at Kongen vilde have al Theen til sin egen Mund; og saa sagde man igjen, at han meente, at Colonierne skulde betale ham Alt, hvad de havde slidt og slæbt for. See det er jo rigtignok Grund nok til at sla'es for; for det veed jeg da, at der er Ingen, enten han saa er Konge eller Keiser, har Ret til at forlange en Andens Gienbom. Og saa blev det igjen modsagt, og Kongen sagde, at Washington vilde selv være Konge; saa jeg veed man inte, hvilket af Delene jeg skal troe."

"Tro ingen af Delene — thi det er lige usandt
Espionen, 5 S.

Alt. Jeg paaftaaer ikke, at jeg selv forftaaer alt det Gode ved denne Krig, Katy," fagde Fanny, idet hun stod ftille, blussende ved Bevidstheden om, hvorfra hun havde faaet fin Mening; „men mig synes, det er unaturligt, at et Land, fom dette, ſkulde regjeres af et, der er ſaa langt borte, ſom England."

„Det har jeg hørt Harvey ſige til ſin Fader, ſom nu er død og borte," ſvarede Katy ſagte, idet hun gik nærmere hen til ſin Frøken, „jeg har mangel en god Gang ſtaaet og luret paa, hvad de ſnakkede ſammen, naar alle Andre laae paa deres grønne Dre; og det var Noget, ſom man aldrig kan tænke om, ſaadan ſnakke de ſammen, Frøken! Sandt at ſige, ſaa var Harvey et underligt Menneſte, og han var ligesom Vindene i den gode Bog — Ingen kunde ſige, hvorfra han kom, eller hvor han gik hen."

Fanny kaſtede et Blik paa ſin Vedsagerinde fuldt af en Deeltagelſe, ſom var ganſke ny for denne, og for at høre mere, bemærkede hun:

„Man taler Noget om denne Harveys Charakter, ſom vilde gjøre mig ondt, hvis det var ſandt."

„Det er Bøgn og Bagvaſtelse hvert Ord deraf," ſreg Katy heftig. „Harvey har inte mere at beſtille med Belzebub, end jeg eller De har. Det veed jeg, at hvis Harvey havde ſolgt ſig ſelv, ſaa vilde han have paſſet paa at blive bedre betalt; omendſkjøndt det maa jeg rigtig

noe sige, at han har altid været et Øbeland, og slet inte regeberet sig om Nøgenting."

"Nei, nei," svarede Fanny smilende, „jeg har ingen saadan fornedrende Mistanke om ham; men har han ikke solgt sig selv til en jordist Tyrste, som man vel maa tilstaae er god og elskværdig, men dog altfor meget hengiven til sin Godeses Interesse til altid at være retfærdig imod dette Land?"

"Til hans Majestæt?" spurgte Katy. „Naa ja! Deres egen Broder, som nu sidder og kugkelurer i Fængslet, tjener nu ogsaa Kong Georg."

"Ja vist," sagde Fanny; „men ikke hemmeligt — aabent, mandigt og tappert."

"Man siger, han er Espion, og hvorfor er ikke den ene saa god, som den anden."

"Det er usandt!" udbød Fanny med lynende Bine, og et Ansigt, som blussede saa stærkt, at endog Panden glødede; „min Broder kan ikke begaae et Bedragerie, og allermindst af saa lav en Bevæggrund, som Gvinst eller Gorfremmelse."

"Ja ja!" sagde Katy, lidt forbluffet over den unge Dames Hestighed, „det veed jeg dog, at den, som gjør et Stykke Arbeid, skulde ogsaa have sin Løn. Harvey seer saamæn ikke for noie paa, at han faaer, hvad der med Rette tilkommer ham, og jeg tør nok sige, hvis

Sandheden kom for Dagen, saa skyldte Kong Georg ham Penge i dette Dieblit."

"Du tilstaaer altsaa, at han staaer i Forbindelse med den engelske Armee?" sagde Fanny. "Jeg erkjender, at der have været Dieblikke, da jeg har tænkt anderledes."

"Gud bevare os, Miss Fanny! Harvey er et Menneske, som man inte kan gjøre Regning paa. Omendst kjendt at jeg har boet i Huus med ham i mange samfulde Aar, saa har jeg dog aldrig vidst, hvad jeg skulde sige om ham. Den Tid da Burgoin blev fanget, kom han hjem, og saa havde de meget at snakke sammen, han og den Gamle; men om det saa gjaldt mit Liv, saa kunde jeg ikke sige, om det var til Glæde, eller til Sorg. Og nu her forleden Dag, da den store engelske General — ja nu er jeg saa fortunlet i Hovedet over alle disse Gjenvordigheder, at jeg har reent glemt hans Navn."

"André," sagde Fanny i en sørgmodig Tone.

"Ja rigtig! Ondree; da han blev hængt, saa var den Gamle nær gaaet ud af sit gode gamle Skind, og kunde hverken sove Nat eller Dag, indtil Harvey kom hjem igjen; og da var hans Penge rene Guld Guineer; men Skinderne tog dem allesammen, og nu er han jo inte andet, end en ussel Diggerpjalt."

Herpaa gav Fanny intet Svar, men vedblev at

spadsjere op ad Bjerget, dybt fysisfatsat med sine egne Tanker. Hentydningen til André havde gjenkaldt Tanken om hendes egen Broders Stilling. Haabet er en Stimulus til Nydelse, og skjøndt det undertiden kun opstaaer af en enkelt Grund, udbreder den sig dog til alle Hjertets Følelser. Den døende Isabellas Erklæring havde efterladt et Indtryk paa Fannys Sjæl, som havde Indflydelse paa hendes hele Opførsel. Hun forudsaae men Bestemthed, at Sara vilde faae sin Forstand igjen, og endog nu, medens hun grublede over Henrys Tilstand, kunde hun ei give Slip paa en hemmelig Forudfølelse af hans Grikjendelse, som udsprang af den ungdommelige Hefstighed, men som hun selv ikke kunde forklare sig.

Nu naaede de det høieste Punkt i deres besværlige Reise, og Fanny satte sig ned paa et Klippestykke for at hvile sig og beundre Naturens Skjønhed. Lige under hendes Fødder laae en dyb Dal, kun lidet dyrket, og slet belyst af den dælende Novembersoel. Ligeoverfor hvor hun sad, reiste der sig i en ubetydelig Afstand et andet Bjerg, paa hvilket man kun saae nogle uforgemmelige Klipper, og Ege, hvis dværgagtige Væxt tydede paa en slet Jordbund.

For at see Høilandene i deres skønneste Guldkommenhed, maa man komme der strax efterat Bladene ere faldne af Træerne. Da er Maleriet meest fortryllende,

thi hverken det magre Løv, som Sommeren laaner Træerne, eller Vinterens Sneer er da tilstede for at skjule de fine Gjenstande for Diet. Gensomheden er karakteristisk ved disse Naturscener, og Sindet kan ikke, som i Marssee fremad til en fornyet Vegetation, der snart vil hindre, ikke forbedre Udsigten.

Dagen havde været mørk og kold; de tynde Skyer, som hang rundt om Horisonten, lovede Pigen ofte at skilles ad, for at hun kunde komme til at see en Straale af den balende Soel, men de bedroge hende ligesaa ofte. Tilslidst kastede et enkelt Lysglimt sig ned paa Foden af det Bjerg, hun betragtede, og gik med stolt Ynde op ad dets Side, indtil det naaede Spidsen, hvor det dannede ligesom en Hæderskrone for det mørke Grundlag nedenfor. Saa stærk var Lysstraalen, at hvad der før var utydeligt, aabnede sig nu klarligen for Synet. Med en Følelse af Urefrygt ved saa uventet at blive indladt i dette Steds Mysterier, stirrede Pigen saa længe, indtil hun imellem de adspredte Træer og phantastiske Klipper opdagede Noget, som lignede en uformelig Baaning. Den var lav, og saa mørk af Farve, at hun aldrig havde seet den, hvis ikke et Vindue havde kastet Soelstraalerne tilbage. Medens hun endnu sad tabt i Forundring over at have opdaget en Baaning for Mennesker paa et saadant Sted, bemærkede hun en anden Gjenstand, som endnu mere forøgede hendes

des Forundring. Det saae ud som en menneskelig Skikkelse, men af særegen Bestaaffenhed og ualmindelig Ban-
skabning. Den stod paa Spidsen af et Klippestykke lidt
ovenfor Hytten, og vor Heltinde faldt snart paa, at den
saae efter Vognene, som kjørte op ad Bjerget nedensfor
hende. Dog var Afstanden for stor til at afgjøre
Noget med Bestemthed. Efterat hun et Dieblisk havde
betragtet den med Forundring, var hun just kom-
men til den Slutning, at det kun var Noget, hun
indbildte sig, og at hvad hun saae, var en Deel af Klip-
pen selv, da pludselig Skikkelsen gav sig til at løbe bort
derfra ind i Hytten, og med eet bortfjernede al Tvivl
om sin Bestaaffenhed. Hvadenten det hidrørte fra den
Samtale, hun nyligen havde holdt med Katy, eller fra
en Slags Liighed, som hun opdagede, vides ikke, men
idet Skikkelsen forsvandt, kunde hun ikke unblade at fin-
de en besynderlig Liighed med Birch, der skred frem un-
der Vægten af sin Palle. Hun vedblev at stirre i
aandeløs Tausched paa denne hemmelighedsfulde Byg-
ning, indtil Lysskintet drog bort. I samme Dieblisk
runge et Trompetkralb igjennem Dalen, og blev besva-
ret af Echo i alle mulige Retninger. Fanny sprang
forstrækket op ved denne Lyd, som blev ledsaget af He-
stetrampen, og strax kom en Trop i den velbekjendte
Virginier-Uniform farende om Hjørnet af Klippen,
hun havde siddet ved, og gjorde Holdt nær ved hende.

Nu høstes igjen det muntre Trompetkralb, og førend den stakkels Pige fik Tid til at samle sine Tanker, styrte tebe Dunwoodie hen foran Dragonerne, kastede sig af Sælen, og nærmede sig sin Hersterinde.

Hans Mine var alvorlig og deeltagende, men lidt tilbageholdende. I saa Ord fortalte han Fanny, at han var bleven beordret til med nogle af Lawtons Folk, i dennes Traværelse at hivaane Henrys Forhør, hvilket var bestemt til næste Dag; og at han, bekymret for deres Sikkerhed i de ujevne Bjergpasser, var redet et Par Miles Omvei for at finde dem. Fanny forklarede ham med blussende Kinder og skjælvende Stemme Grunden, hvorfor hun var foran de Andre, og bad ham at oppebie hendes Fader, som snart vilde være der. Den Tilbageholdenhed, som han havde viist, var uvilkaarlig gen gaaet over paa hende, og Ankomsten af Karethen var en Lettelse for dem begge. Majoren hjalp hende ind, talte nogle saa Opmuntringsord til Faderen og Tanten, satte sig igjen tilhest, og reed foran til Fishkill, som de strax fik at see, da de dreiede om Hjørnet. En halv Times Tid derefter kom de til en Bondeggaard, som Dunwoodie allerede havde besørget til deres Modtagelse, og hvor Captain Wharton ængstelig ventede paa deres Ankomst.

Sex og Tyvende Kapitel.

Soldaterlivet har min Arm gjort stærk.
 Min Kind var aldrig bleg af Frygt;
 Men din Fortælling — o! den gør mig blød,
 Sejndt stolt jeg trodsed' af min Mandighed.
 Og gysende og kolde Skælv betager
 Min Sjæl, og stride Corrigstaarer rinde
 Ud Furerne, som mine Saar har slæbt.

D u o.

Henry Whartons Venner havde saa aldeles stolet paa hans Uskyldighed, at de ikke kunde see den Fare, hvori han svævede. Da imidlertid det Dieblig nærmede sig, da Krigsretten skulde holdes, tiltog Uroligheden hos Unglingen selv; og efter at have tilbragt det Meste af Natten med sin bedrøvede Familie, gik han tilsengs, og vaagnede næste Morgen fra en kort forstyrret Slum-
 mer, til en tydeligere Overbeviisning om sin Stilling, og Overveieelse af de Midler, hvorved han kunde slippe derfra med Livet. Andrés Rang, og Bigtigheden af de Affairer, han var indviklet i, samt den kraftige Mægling, der blev gjort for ham, gjorde, at hans Henrettelse blev mere udbredt, end de almindelige Hændelser i Krigen. Der blev ofte fanget Spioner, og Exemplerne paa deres sieblikke Straf vare utallige. Alt

dette vidste baade Dunwoodie og Fangen selv; derfor bleve Forberedelserne til Forhøret mere foruroligende for dem, end for de Andre. Dog vidste de saa godt at skjule deres Frygt, at hverken Miss Peyton eller Fanny kunde bemærke den. En stærk Vagt var stationeret i Udbygningerne til den Bondegaard, hvor Henry blev holdt fangen, og adskillige Skildvagter bevogtede alle Afgangene til Huset; een var bestandigen nær ved hans Værelse. Man havde allerede udvalgt en Krigsret til at undersøge Omstændighederne, og paa deres Kjendelse beroede Henrys Skjæbne.

Endeligen kom det Dieblis, da alle de, som vare indviklede i Sagen skulde møde. Fanny var nær ved at qvæles, da hun satte sig midt imellem sin Familie, og lod Dinene vandre over Forsamlingen. Dommerne, tre i Tallet, sadde for sig selv, klædte i deres krigeriske Dragt, med en Værdighed, som passede sig for Heiligheden og deres egen Rang. I Midten sad en aldrede Mand af rank Skabning, hvis hele Ydre bar Præget af tidlig og længe prøvet Krigstjeneste. Det var ham, som præsiderede i Krigsretten. Efter et hurtigt og utilfredsstillende Blik paa de andre to Dommere, vendte Fanny sine Bine paa hans godlidende Ansigt, som et Forbud paa Raade for hendes Broder. Der var noget saa blidt i denne Veterans Træk, som i Sammenligning med de Andres stive Fatning ikke kunde unde

gaae Bemærkning. Hans Uniform var strængt aspasset efter Reglementets Forstrifter. Med en Art convulsivt og uvilkaarlig Bevægelse legede hans Fingre med Fælbttagnet, som var viklet om Fæstet af den Pallast, paa hvilken han tilbeels lænede sig, og der, ligesom han selv, syntes at være en Levning fra ældre Tider. Man saa nok, hvor urolig hans Sjæl var; men hans bydende Pande indgjød Uroefrygt. Hans Sidemænd vare Officerer, som vare udvalgte af de Regimenter, som holdt Fæstningerne paa West-Point og de nærliggende Passer besatte — de vare Mænd, som havde naaet Livets Meridian, og Diet søgte forgjæves efter Udtrykket af nogen Eidenstab eller Bevægelse, som det kunde gribe som Tegn paa menneskelig Svagheb. Et mildt, men alvorligt Udtryk herskede over deres sindige Ansigter. Der var hverken vild Barskheb at mildne, eller medlidende Deeltagelse at opvække. De vare Mænd, som længe havde handlet under Fornuftens Styrelse, og hvis Følelser syntes vante til en fuldkommen Underkastelse under Dømmekraften.

For disse Dommere blev Henry Wharton ført, under Bevogtning af to bevæbnede Mænd. Dyb Stilheb herskede ved hans Indtrædelse, og Fannys Blod isnebe i hendes Arer. Der var kun liben Pragt ved Tilberedelserne, som kunde gjøre Indtryk paa hendes Indbildningskraft, men den alvorlige Forretningstone, som

herstede over hele Scenen, gav den et Anstrøg, som om Alles Skjæbne beroede paa disse Mænds Dom. To af Dommerne sadde i alvorlig Stilhed, med Vinene hæstede paa Gjenstanden for deres Undersøgelse; men Præsæs vedblev uroligen at kaste Vinene omkring, med krampagtige Bevægelser af Ansigtsmusklerne, der tydede paa en Urolighed, der burde være fremmed for hans Aar og Embede. — Det var Oberst Singleton, som Dagen iforveien havde hørt Isabellas Skjæbne, men som alligevel stolt fremstod for at udøve en Pligt, som hans Fædreland fordrede af ham. Stilheden og Forventningen, som var præget i ethvert Die, gjorde, at han tilsidst fattede sig, og sagde i den dybe Tone, som er egen for den, der er vant til Myndighed:

„Bring Arrestanten frem!“

Skildvagterne sænkede Bajonetspidserne henimod Dommerne, og Henry Wharton traadte med faste Skridt ind i Midten af Bærelset. Alt var nu Ængstelse og ivrig Nysgjerrighed. Fanny henvendte et taknemmeligt Blik til Dunwoodie, idet et dybt forstyrret Suf fra ham naaede hendes Øre; men snart concentrerede sig hendes Tanker til een Følelse, Opmærksomhed for hendes Broder. I Baggrunden havde Husets Eiermand og hans Slægt samlet sig og bag ved dem igjen var en Råd stinnende Ibenholts-Ansigter, som glindsede af

glad Beundring over denne Scene. Imellem dem saaes ogsaa Cæsar Thomsons fælmede Skjønheder.

„De er Henry Wharton,” sagde Præsidenten, „Captain i hans britiske Majestæts Tredindstyvende Infanterie-Regiment?”

„Det er jeg.”

„Jeg liker godt Deres Dprigtighed; den er en Prydelse for en Soldat, og maa tilviise gjøre et godt Indtryk paa Deres Dommere.”

„Det vilde maaskee ikke være af Veien,” sagde en af hans Colleger, „at sige Arrestanten, at han ikke behøver at svare meer, end han anseer for nødvendigt. Skjendt vi sidde i en Krigsret, antage vi dog alle frie Regjeringers Principer i denne Henseende.”

Et Bifaldsnik fra det tause Medlem var Svaret paa denne Bemærkning; og Præsidenten vedblev med Baersomhed, efterat have kastet et Blik paa de Papirer, han holdt i sin Haand:

„Man har anklaget Dem for, at De som fjendtlig Officer den 29de October sidstleden har forklædt passeret Piketterne af den amerikanske Armee ved White Plains, hvorved De er bleven mistænkt for fjendtlige Hensigter imod Amerikas Interesse, og har udsat Dem for en Spions Straf.”

Den milde men faste Stemme, hvormed den Talsende langsomt fremsatte Beskyldningen, rørte Alles Hjer-

ter. Anklagen var saa ligefrem, Kjendsgjerningerne saa bestemte, Bevistet saa indlysende, og Straffen saa tydeligt fremsat, at det syntes aldeles umuligt at undslippe. Men Henry svarede med alvorlig Ynde:

„At jeg passerede Deres Piketter forklædt, er sandt, men —“

„Stille,“ afbrød Præsidenten; „Krigslovene ere i sig selv strænge nok; De behøver ikke at hjælpe dem til Deres egen Fordømmelse.“

„Arrestanten kan tage denne Erklæring tilbage, hvis han behager,“ bemærkede den anden Dommer. „Hans Tilstaaelse, som maa antages, er nok til at bevise Forskyldelsen.“

„Jeg tager Intet tilbage, som er sandt,“ sagde Henry stolt.

De to Bisiddere hørte ham med stille Fatning; dog var der ingen Hoveren blandet med deres Alvor. Men Præsidenten syntes at tage en ny Andeel i Scenen, og med en Begeistring, som sjældent findes hos en Mand i hans Alder, udraabte han:

„Deres Tænkemaade er ædel. Jeg beklager blot, at en ung Soldat skulde lade sig saaledes blænde af Foialitet, at han vilde lade sig bruge til Bedragerie.“

„Bedragerie!“ gjentog Henry; „jeg ansaae det for klogt at sikkre mig for at blive fangen af mine Fiender.“

„En Soldat, Captain Wharton!“ udbroød Vetera-
nen i en stolt Tone, „Skulde aldrig møde sin Fjende
uden i aaben Mark, og med Baaben i Hænderne. I halv-
trebsindstyve Aar har jeg tjent to Konger af England,
og nu mit eget Land; men aldrig nærmere jeg mig
min Fjende uden ved Dagens Lys, og med ærligt
Borrel.“

„De har Lov til at forklare, hvilke Bevæggrunde
der ledede Dem, da De forklædt betraadte det Terrain,
som var besat af vore Tropper,“ sagde den anden Dom-
mer med en let Bevægelse af Mundens Muskler.

„Jeg er en Søn af den bedagede Mand, som her
sidder foran Dem,“ vedblev Henry. „Det var for at
besøge ham, at jeg gik denne Færd imøde. Desuden
er Landet dernebe sjældent besat af deres Tropper, og
Navnet alene tyder jo allerede paa, at begge Armeer
har lige Ret dertil.“

„Dets Navn Neutralgrund er ikke autoriseret;
det er kun en Benævnelse, som er afhængig af Om-
stændighederne. Hvor en Armee gaaer hen, tager den
sine Rettigheder med, og den første er at kunne for-
svare sig.“

„Jeg er ikke Jurist, min Herre!“ gjentog Unglin-
gen alvorlig; „men jeg føler, at min Fader kan gøre
Fordring paa min Kjærlighed, og jeg vilde gjerne møde
Fæder for at vise ham denne i hans Alderdom.“ —

„Meget roesværdigt!“ raabte Veteranen. — „Mine Herrer! Sagen klarer sig op. Jeg maa tilstaae, i Begyndelsen saae det slemme ud; men Ingen kan fordomme ham, fordi han ønsker at besøge sin gamle Fader. — Og kan De bevise, at kun dette var Deres Hensigt?“

„Ja — her,“ sagde Henry, der folte en Straale af Haab at skinne paa sig; „her er Beviis — min Fader, min Søster, Major Dumwoodie — alle vide det.“

„Saa kunne vi maaskee frelse Dem,“ svarede den ubevægelige Dommer. „Det vilde ikke være af Veien at undersøge denne Sag lidt nøiere.“

„Ja! det er det Bedste!“ sagde Præsidenten hurtigt. „Lad den ældre Hr. Wharton træde frem og aflægge Eed.“ —

Faderen søgte at fatte sig, og traadte med svage Skridt frem for at opfylde de nødvendige Rettergangsformer.

„De er Arrestantens Fader?“ sagde Oberst Singleton med en undertrykt Stemme, efter en liden Pause.

„Han er min eneste Søn.“

„Og hvad veed De, min Herre! om hans Besøg i Deres Huus den 29de October sidstleden?“

„Han kom, som han sagde Dem, for at see til mig og sine Søstre.“

„Var han forklædt?“ spurgte den anden Dommer.

„Han var ikke det tredsindstyvende Regiments Uniform.“

„Ogsaa for at besøge sine Søstre?“ sagde Præsidenten; „har De Døttre, min Herre?“

„Jeg har to — og de ere begge her.“

„Harde han en Paryk paa?“ vedblev Officieren.

„Jeg troer nok, der var noget Saadant paa hans Hoved.“

„Hvorlænge havde De været adskilte?“ spurgte Præsidenten.

„Tiorten Maanedes.“

„Var han en løs grov Knappe?“ spurgte Officieren, idet han confererede med det Papiir, som indeholdt Anklagen.

„Han havde rigtignok en Overkjole paa.“ —

„Og De troer, det var kun for at besøge Dem, at han kom?“

„Mig og mine Døttre.“ —

„En modig Gut!“ hviskede Præsidenten til sin tause Collega. „Jeg finder ikke, der er noget i saadant et Spøg. Det var vel uklogt, men det røver dog et sletligt Sindelag.“

„Er De vis paa,“ spurgte den Anden igjen, „at Deres Søn ikke var overdraget noget Erinde fra Sir Henry Clinton, og at Besøget til Dem ikke var et Skjul for andre Hensigter.“

Spionen, 5 §.

„Hvorledes kan jeg vide det?“ raabte Hr. Wharton forstrækket; „vilde Sir Henry betroe mig et saadant Hverv?“

„Ved De noget om dette Paa?“ — her viste han det Papiir, som Dunwoodie havde taget til sig, da Henry blev fanget.

„Intet — paa min Tre! Intet,“ raabte Faderen, idet han gysende trak sig tilbage fra Papiret, som fra Smitte.

„Men paa Deres Eed?“

„Intet.“

„Har De flere Beviser, Captain Wharton? Dette er ikke tilstrækkeligt — De er bleven grebet i en Stillings, hvor Deres Liv er forbrudt. Det kommer an paa Dem selv, om De kan forsvare Deres Sag. Giv Dem Tid til at overveie den, og vær sindig.“

Der var en frygtelig Rolighed ved denne Officeers Bæsen, som næsten bragte Arrestanten ud af Fatning. Ved Oberst Singletons Mildhed kunde han let tage sin Fare af Sigte, men de Andres haardnakkede Rolighed syntes ham at være et slemt Forvarsel paa hans Skjæbne. Han vedblev at tie, fastende udtryksfulde Blikke til sin Ven. Dunwoodie forstod dem, og frembød sig som Vidne. Han aslagde Eden, og maatte fortælle, hvad han vidste. Hans udsagn forandrede ikke Sagen betydeligen, og han følte selv, at det ikke heller

kunde. Ham selv personligt var kun Livet bekendt, og det Livet maatte næsten træde i Skranken imod Henry. Man hørte i Stilhed paa hans Beretning, og den tause Dommers betydningsfulde Rysten med Hovedet sagde desværre altfor tydeligt, hvad Virkning det havde gjort.

„Og dog troer De, at Arrestanten ikke havde anden Hensigt, end han har tilstaaet?“ sagde Præsæs, da han havde endt.

„Ingen anden, det vil jeg døe paa;“ raabte Majoren med Fyrighed.

„Vil De sværge derpaa?“ spurgte den ubevægelige Dommer.

„Hvorledes kan jeg det? Gud alene kjenner Hjertene; men jeg har kjendt denne Herre fra Barn af. Bedragerie har været fjernt fra ham. Han er hævet over det.“

„De siger, han undveeg, og blev fangen med Baanden i Hænderne?“ spurgte Præsæs.

„Ja; og han fik endog et Saar i Striden. De seer, han bevæger endnu sin Arm med Besværlighed. Troer De, Hr. Oberst! han vilde have udsat sig for igen at falde i vore Hænder, hvis han ikke havde været uskyldig?“

„Vilde André have deserteret, Hr. Major! hvis han havde mødt noget Sligt nær ved Larrytown?“

spurgte den findige Dommer. „Er det ikke naturligt, at Ungdommen søger Hæder?“

„Kalder De det Hæder?“ udbroød Majoren — „en vanærende Død og et skjændet Navn?“

„Major Dunwoodie!“ sagde den Anden, „De har handlet ædelt; Deres Pligt var haard og stræng, men De har udført den med Trostab og Vretfærhed — vi maa gjøre det Samme.“

Under denne Examination herskede den største Deeltagelse imellem Tilhørerne. Med den Art af Følelse, som ikke kunde adstille Hovedpunktet fra hele Sagen, troede de fleste, at hvis ikke Dunwoodie kunde røre Dommernes Hjerter, saa vilde ingen Anden have den Magt. Cæsar lod noget af sin ildebannede Skikkelse see; og hans Træk, der saa tydeligen viste den Sorg, han følte, og vare saa forskjellige fra de andre Regeres, i hvilke man kun kunde blive tom Nysgjerrighed vaer, gjorde den tause Dommer opmærksom. For første Gang oplod han sin Stemme med de Ord:

„Bring denne Reger frem!“

Det var forfælske at trække sig tilbage, og førend Cæsar vidste, hvad han egentligen vilde, befandt han sig foran en Række af de oprørste Officerer. De andre overlod Forhøret til den, som havde faldet paa det, og med tilhørlig Overlæg begyndte han saaledes:

„Kjender du Arrestanten?“

„Jeg tro' nok jeg gjør," svarede den Sorte lige-
saa tørt, som hans Examinerator.

„Gav han dig Parykken, da han tog den af?"

„Jeg ikke bryd' om den," svarede Cæsar, „har en
meget god Haar mig selv."

„Har du saaet noget Brev eller Erinde at besør-
ge, medens Captain Wharton var i din Herres Huus?"

„Jeg gjør, hvad Alle byd' mig."

„Men hvad bød man dig at gjøre?"

„Som'tid een Ting — som'tid en anden."

„Nok," afbrød Oberst Singleton med Værdighed;
„vi have denne Herres ædle Tilstaaelse. Hvad kunne
vi mere erholde af denne Slave? — Captain Wharton!
De mærker vel, at Sagerne besvære staae slet; har
De Mere at fremføre til Deres Retfærdiggjørelse?"

Nu var der kun lidet Haab tilbage for Henry.
Hans Tillid til sin Sikkerhed tog stærkt af; men end-
nu ventede han Bistand af sin elskværdige Søster. Der-
for hæstede han et alvorligt Blik paa Fannys blege
Træk. Hun reiste sig op, og gik med vaklende Skridt
hen imod Dommerne; men hendes Kinders Blegghed
veeg snart for et Ildblus, og let, men fast treen hun
hen foran dem. Hun løstede Haanden op til sin skøn-
ne Pande, kastede de rige Locker tilside, og viste en
Skjønhed og Ustyld, som ikke fandt sin Lige. Obersten
vendte et Dieblis sine Dine bort, som om det vilde,

udtryksfulde Blik og talende Ansigt gjenkaldte et andet i hans Sind. Men snart fattede han sig, og sagde med en Alvorlighed, som forraadte hans hemmelige Ønske at hjælpe Henry.

„Dem meddeelte altsaa Deres Broder sin Beslutning at besøge Deres Familie hemmeligen?“

„Nei — nei!“ sagde Fanny, idet hun lagde Haanden for Panden, som for at samle sine Tanker; „han sagde os Intet — vi vidste Intet om Besøget, førend han kom. Men skulde det være nødvendigt at forklare Hædersmænd som Dem, at en Søn gjerne udsætter sig for Fare, for at mødes med sin gamle Fader, og det paa saadanne Tider, som disse, og i en Stilling, som vores?“

„Men var dette første Gang? Har han aldrig endog kun talt om at gjøre det før?“ spurgte Obersten, boiende sig imod hende med faderlig Deeltagelse.

„Jo vist — Jo vist!“ udbrød Fanny, der forstod Udtrykket af hans faderlige Miltighed. „Dette var fjerde Gang, han besøgte os.“

„Det vidste jeg nok!“ raabte Veteranen, gnidende sine Hænder af Glæde; „en forboven, kjærlig Søn! Jeg er vis paa, mine Herrer! han er en rask Karl i Feldden! — Hvordan var han da forklædt?“

„Han var ikke forklædt; thi det behøvedes ikke;

den kongelige Armee stod i selve Landskabet, og gav ham fri Udgang."

"Var dette da første Gang, han kom uden Uniform?" spurgte Obersten sagte, og undgik sine Collegers Diekast.

"Ja den allersørste!" udbød Pigen heftig; "hans første Forbrydelse; hvis det kan kaldes saa."

"Men De skrev til ham — De trængte paa ham, at han skulde komme! De ønskede dog vist gjerne at see Deres Broder?" lagde den utaalmobige Oberst til.

"At vi ønskede det, og bade til Gud derom — Oh hvor oprigtigen bade vi ikke derom! — det er sandt; men at holde Samfærsel med den kongelige Armee, vilde have været farligt for vor Faders Skyld, og det turde vi ikke."

"Var han udenfor Huset, førend han blev fanget? eller talede han med Nogen, som ikke hørte til Huset?"

"Nei, — med Ingen, undtagen vor Naboe, Bispekræmmer Birch."

"Med hvem?" udbød Obersten ganske bleg af Skræk, og foer tilbage, som om han var bleven stukket af en Dgle.

Dunwoodie stønnede høit, slog sig for Panden, og idet han raabte i en gennemtrængende Tone: "Han er fortabt!" styrtede han ud af Bærelset.

„Run med Harvey Birch!“ gjentog Fanny med et vildt Blik imod den Dør, hendes Elsker var gaaet ud af.

„Harvey Birch!“ udbroød alle Dommerne paa een-gang. De to Bisiddere verlede betydningsfulde Diebst, og hæftede mangt et spørgende Blik paa Arrestanten.

„Dem, mine Herrer! kan det ikke være noget Nyt at høre, at Harvey Birch er mistænkt for at favorisere den kongelige Sag,” sagde Henry, idet han igjen traadte frem for Dommerne; „thi han er allerede bleven for-dømt af Deres Domstole til den Stjæbne, som jeg nu seer, venter mig. Jeg vil derfor forklare Dem, at det var ved hans Hjælp, at jeg anskaffede mig Forklædnin-gen, og passerede Deres Piketter; men indtil mit sidste Dieblif, med døende Andebdrag vil jeg erklære, at mine Hensigter vare ligesaa rene, som det ustyrlige Væ-sen, De der seer for Dem.“

„Hr. Captain Wharton!“ sagde Præsidenten høiti-deligen, „Fjenderne af Amerikas Frihed have gjort man-ge Forsøg, saavel aabenlyst, som skjult paa at kuldkaste vor Magt. Men aldrig gaves der imellem vore Fiend-der en farligere Mand efter sine Midler og Opdragelse, end denne Bissekrammer fra West-Chester. Han er Spion — fløgtig, snebig og gennemtrængende — langt over Nogen af sin Klasse. Sir Henry kunde Intet bedre gjøre, end at forene ham med en Officeer i hans

næste Forsøg. Han kunde vist have frelst André. — Tilvisse, unge Mand! dette er en Connexion, som kan være Dem meget skadelig."

Den ærlige Uvillie, som viste sig paa den bedagede Arigers Ansyn, idet han talede, blev besvaret af hans Colleger ved et Bisælsblik, hvori deres fuldkomne Overbeviisning om Henrys Brøde laae.

"Oh Gud! jeg har gjort ham ulykkelig!" raabte Fanny, idet hun fortvivlet vreed sine Hænder; "hvis De forlader os, da er han tilvisse fortabt!"

"Oh ti dog! — Kjære, uskyldige Pige — ti!" raabte Obersten meget rørt. "De har ikke gjort ham ulykkelig; men De bedrøver os Alle!"

"Er det da en Brøde at besidde sønlige Følelser?" sagde Fanny vildt; "vilde Washington — den ædle, op-
rigtige, upartiske Washington dømme saa haardt? Opsæt Dommen blot saalænge, indtil Washington kan høre Sagen!"

"Det er umuligt," sagde Præsidenten, idet han satte Haanden for sine Øine, som for at undgaae at see Fannys Ektonhed.

"Umuligt! oh! udsæt Dommen kun en Uge! — Paa mine Knæ beder jeg Dem derom; saasandt De selv haaber Naade der, hvor ingen mennekkelig Magt kan hjælpe Dem — giv ham kun en Dag!"

"Det er umuligt!" gjentog Obersten med en næsten

qvalt Stemme; „vi have bestemte Ordre, og det er allerede opsat forlænge.“ Han vendte sig bort fra den Knæende, men kunde ikke, eller vilde ikke, løsrive sin Haand, som hun havde grebet med affindig Hestighed.

„Send Arrestanten bort igjen!“ sagde den ene Dommer til den Officeer, som havde Henry under Bevogtning. „Oberst Singleton! skulle vi hæve Retten?“

„Singleton? Singleton?“ gjentog Fanny; „Oh! saa er De selv Fader, og veed at ynkes over en Faders Smerte. De kan ikke, De vil ikke saare et Hjerte, som allerede er næsten knust! Hør mig, Oberst Singleton! sandt Gud vil henhøre Dem paa Deres Dødsdag — Frels min Broder!“

„Følg hende bort!“ sagde Obersten, ibet han blidt søgte at løsrive sin Haand. Men der var Ingen, som lod til at ville adlyde. Fanny stræbte ivrigt at læse Udtrykket i hans bortvendte Ansigt, og modsatte sig alle hans Bestræbelser for at komme bort.

„Oberst Singleton! hvor kort Tid er det ikke siden, at Deres egen Søn laae syg og svævede i Livsfare! Under min Faders Tag blev han pleiet — der fandt han Ly og Beskyttelse. Hvis denne Søn var Deres Alters Stolthed, Deres moderløse Børns Trost og Beskytter! saa sælde Dødsdommen over min Broder, hvis De vover!“

„Hvad Ret har Heath til at gjøre mig til Bød-

del?" udbroød Veteranen stolt, idet han reiste sig op med blussende Ansigt, hvori enhver Aare var svullen af undertrykt Følelse. — „Men jeg glemmer mig selv! Kom, mine Herrer! lad os stige tilhest! vor smertelige Pligt maa fuldføres.“

„Oh stig ikke tilhest!“ skreeg Fanny, „kan De saa koldblodig rive en Søn fra sin Fader? en Broder fra sin Søster? Er det den Sag, som jeg saa heftigen har sværmet for? Er det disse Mænd, jeg har lært at agte saa høit? Men De giver efter; De hører mig — De vil ynkes og tilgive.“

„Vi maa tage bort, mine Herrer!“ sagde Obersten, idet han gik hen imod Døren med en stiv militær Holdning, da han haabede derved at berolige sine Følelser.

„Oh drag ikke bort, men hør mig!“ raabte Fanny, idet hun krampagtigen greb hans Haand; „Oberst Singleton! De er Fader — Medlidenhed! — Naade! — for Sønnens Skyld! Naade, for Datterens Skyld! Ja — De har havt en Datter. I denne Varm udaanbede hun sit sidste Suk; disse Hænder trykkede hendes Dine til — disse Hænder, som jeg nu bedende folder op imod Dem, gjorde hende de Tjenester, som De nu vil dømme min Broder til at behøve!“

En mægtig Følelse havde Dbingen bekæmpet, skøndt med et Suk, som rystede hans Indre. Han saae sig endog om i stolt Bevidsthed om sin Seir; men det an-

det Udbrud af Følelse seirede. — Hans Hoved, hvidt af halvserbdsindstøve Vintres Sne, sank ned paa den heftigt Bedendes Skulder. Sværdet, som havde været hans Ledsager i saa mangt et blodigt Slag, faldt fra hans kraftløse Haand, og med de Ord: „Gud velsigne dig derfor!“ græd han høit.

Længe og heftigen lod Oberst Singleton sine Følelser yttre sig. Da han havde fattet sig, overgav han den bevidstløse Fanny i Tantens Arme, og idet han med en bestemt Mine vendte sig om til sine Colleger, sagde han fattet:

„Mine Herrer! endnu have vi vor Pligt som Officerer at fuldbringe. Vore Følelser som Mand kunne vi sidenester pleie. Hvad er Deres behagelige Billie med Hensyn til Arrestanten?“

En af Dommerne overrakte ham en skriftlig Dom, som han havde opsat, imedens Obersten var sysselsat med Fanny, og erklærede, at det var hans og hans Collegas Betænkning over Sagen. Den indeholdt forresten, at Henry Wharton var bleven opdaget, idet han forklædt passerede til den amerikanske Armee som Spion; at han derved efter Krigsartiklerne var underkastet Dødsdom, samt at denne Krigsret dømte ham til at døe. Hvilken Dødsdom skulde udføres ved Hængning næste Morgen inden Klokken ni.

Det var ikke almindeligt at sælge Dødsdom, selv ikke over Fjenden, uden at referere Sagen til den Øverstcommanderendes Bekræftelse, eller til den Officer, som commanderede i hans Fraværelse. Men da Washington holdt sit Hovedkvarter i New-Windsor paa den vestlige Bredde af Hudson, var der Tid nok til endnu at faae Svar fra ham.

„Det er en meget kort Frist,” sagde Veteranen, idet han holdt Pennen i sin Haand, tøvende uden at tænke derpaa; „ikke en Dag til at berebe et saa ungt Menneske paa Døden?”

„De kongelige Officerer gave Hale kun en Time,” svarede hans Collega; „vi have udstrakt den sædvanlige Tid. Men Washington kan jo endnu udstrække den længere, eller endog give Pardon.”

„Saa vil jeg selv gaae til Washington,” raabte Obersten, idet han gav Papiret tilbage med sin Underkrift; „og hvis de Tjenester, en gammel Mand, som jeg, har vdiist Fædrelandet, eller de, min tappre Søn har udviist, berettiger mig til at blive hørt, saa skal jeg endnu redde Unglingen.”

Med disse Ord gik han bort, begejstret af sine ædle Hensigter til Bedste for Henry Wharton.

Dommen blev med tilbørlig Skaansel meddeelt Arrerstanten, og efter at have givet nogle saa nødvendige

Instruxer til den Officeer, som havde Commando, og
 affendte en Courcer til Hovedquarteret, stege de over-
 blevne Officerer tilhest, og rede til deres egne Quarterer
 med samme ubevægelige Ydre, men ogsaa med samme
 ubøiede Retskaffenhed, som de havde vedligeholdt under
 hele Forhøret.

Spionen,

en Fortælling

fra

den nordamerikanske Krig.

Oversat af Engelsk

ved

P. Saxild,

Cand. medic.

Sjette Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1832.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE BOARD OF REGENTS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Syv og Tyvende Kapitel.

Have I ingen Ordre for Claudio mere? —

Saa maane han døe i Morgen for sand.

Shakspeare, Lige for Lige.

Kun faa Timer tilbragte den uskyldige Fange i sin Families Skjød, efterat hans Dom var ham forkyndt. Hr. Wharton græd i haabløs Jammer over sin Sønns ulykkelige Skjæbne og Fanny sølte, da hun igjen kom sig af sin Afsmagt, et ængsteligt Nag, mod hvilket selv Dødens bittre Smerte var ringe. Blot Miss Peyton bevarede endnu en Bevning af Haab, eller rettere sagt, saamegen Landsnærværelse, at hun kunde anordne, hvad der under disse Omstændigheder kunde gøres. Den gode Lantes Rolighed opstod ingenlunde af en Mangel paa Deeltagelse i hendes ulykkelige Neveys Skjæbne; men grundede sig paa en Art af uforklarlig Tillid til Washingtons Character. Han var født i samme Colonie, som hun selv; og sejndt hans tidlige Krigstjeneste, og hendes jevnlige Besøg i Whartons Familie, hvor hun

senere for stedse opslug sin Bopæl, havde forhindret, at de nogenfinde mødtes, var hun dog bekendt med hans huuslige Dyder, og vidste ret vel, at den strænge Uboielighed, som udmærkede hans offentlige Idrætter, ikke havde nogen Indflydelse paa hans private Livs Agtvaerdsighed. Han havde i Virginien Drd for at være en bestemt, men retfærdig og mild Herre, og den gode Toms frue nærede i sit Hjerte en Art af stolt Glæde ved den Tanke, at det var hendes Landsmand, som anførte Hæren, og paa hvis Bestyrelse Amerikas Skjæbne beroede. Hun vidste, at Henry var uskyldig i den Forbrydelse, for hvilken han var dømt til Døde, og ved den Trosskyldighed, som altid findes hos æble og oprigtige Sjæle, var det hende ubegribeligt, at der kunde gives Love og Fortolkninger der tilkjendte Straf uden virkelig Brøde. Dog snart skulde hendes tillidsfulde Haab ophøre. Igen imod Middag marscherede et af de Regimenter, som laae ved Floden, op paa Pladsen foran det Huus, hvori vor Heltinde og hendes Familie opholdt sig, og opslug der roligere sine Telte, i den umistjendelige Hensigt at forblive der indtil den næste Morgen, for at give Genrettelsen af den engelske Spion Høitidelighed og Betydning.

Dunwoodie havde udført Alt, hvad der laae i hans Drdre, og kunde nu frit trække sig tilbage til sit Corp, der utaalmobigen ventede hans Ankomst, for at søres imod et Detaschement af Fienden, som man

vidste, langsomt rykkede op langs Flodbredden, for at
 dække et Partie, der fouragerede bag ved dem. Han var
 kun ledsaget af en lille Skare af Lawtons Folk, da man
 ventede, at deres Vidnesbyrd maatte udfordres for at
 overbevise den Fangne, og Lieutenant Mason anførte
 denne Afdeling. Dog Captain Whartons egen frivil-
 lige Tilstaaelse havde gjort ethvert Vidnesforhør overflø-
 digt. Af Ulyst til at være Vidne til den Nedslagenhed,
 der betog Henrys Benner, og af Frygt for ikke at kunne
 undbringe sig dens Indflydelse, havde Majoren anvendt
 den Tid, hvorom vi have talet, til en eensom Spadsjeretour
 i en liben Afstand fra Huset, hvor han overlod sig til
 de sorgeligste og ængsteligste Betragtninger. Ligesom Miss
 Peyton sæste han et Slags Haab til Washingtons
 Naabe, skjøndt skrækkelig Tvivl og Mismodighed steds-
 gennemkrydsede hans Sjæl. Han var bekendt med
 Krigslovene og mere vant at betragte sin General i
 sin Værdighed som Befalingsmand, end at udgrandske
 hans indre eiendommelige Character. Kun alt for ny-
 ligen var det skrækelige Exempel givet, der tilfulde be-
 vidnede, at Washington var hævet over den Svaghed
 at staae Noget af personlig Medlidenhed. Medens han
 saaleedes med hastige Skridt soer igjennem Haven, snart
 nebbøiet af Tvivl, der steds vendte tilbage, snart op-
 livet af Haabets lysende Straaler, nærmede Mason
 sig, fuldkommen beredt til at stige i Sadlen.

„Da jeg tænkte, at De havde glemt de Nyheder, som i Morges ere ankomne hiinsides fra, har jeg taget mig den Frihed at commandere en Udsending under Vaaben,” sagde Lieutenanten meget koldblodig, idet han med Sabelskeden ned slog nogle Tidselehoveder, der vorede nærved ham.

„Hvilke Nyheder,” raabte Majoren, idet han pludseligen foer op.

„Blot at John Bull er ude i West = Chester med et Tog af Vogne. Hvis de blive fyldte, saa blive vi nøbte til at gaae omkring imellem disse forbømte Bjerger for at søge Proviant. Disse graadige Engelsemand ere saa stærkt indsluttede i York = Island, at de neppe, naar de slippe ud, levne saa meget Straae, som der behøves til at stoppe en Seng for en Arving af en Yankee.”

„Hvor sagde De, at Coureren forlod dem? Den Efterretning er ganske gaaet mig af Minde.”

„Paa Høiene ovenfor Sing = Seng,” svarede Lieutenanten, med ikke ringe Forundring. „Veien hifstede ligner næsten et Hømarked, og alle Svinene udstøde Jammerstrig over al den gode Sød, som gaae deres Næse forbi til Ringsbridge. Georg Singletons Ordsonant, som bragte denne Efterretning, sagde, at vore Heste stode og raadslog, om de ikke uden Ryttere skulde gaae derned for at stasse sig nok et Maaltid, da de tvivle paa, de igjen kunne faae deres Bug fyldt. Saaer Engelse

manden Lov til at gaae igjennem med sit Bytte, saa ere vi ikke istand til at finde et eneste Exemplar af en Griis til Julen, der er mæsket nok til at steges i sit eget Fidt."

"Li stille med al den Snak om Singletons Ordonnants, Hr. Mason," raabte Dunwoodie utaalmødig; "sig ham, at han kan afvente sine Foresattes Befalinger."

"Jeg beder om Forladelse paa hans Begne," sagde Lieutenanten; "han har, ligesom jeg, taget Feil. Men vi troede begge, at det var General Peathes Befaling at angribe og skade Tjenden, saasnart han vovede sig ud af sin Rede."

"Hust Dem om, Lieutenant Mason!" sagde Majoren stolt, "ellers faaer jeg nok at vise Dem, at Deres Ordre gaae igjennem mig."

"Jeg veed det, Major Dunwoodie! jeg veed det," sagde Mason bebreidende; "og det gjør mig ondt, at Deres Sukommelse er saa svag, at den kan glemme, at jeg aldrig nogensinde har tøvet med at udføre dem."

"Tilgiv mig, Mason," udbroød Dunwoodie, og greb begge hans Hænder, "jeg erkjender Dem for en tapper og lydig Officeer. Forglem mit onde Lune, men denne Begivenhed — har De nogensinde havt en Ben?"

"De maa snarere tilgive mig," afbrød Lieutenanten ham, "tilgiv min Iver for Tjenesten. Jeg kjendte Befalingen, og frygtebe, at nogen Bebreidelse skulde

falde paa min Foresatte. Lad kun Nogen vove endog det mindste Ord mod Corpsets Vre, saa vil nok enhver Sabel af sig selv fare ud af Skeden. Tilmed gaaer det jo endnu steds opad, og der er lang Vej fra Croton til Kingsbrigde. Lad komme, hvad der vil! jeg seer tydeligen, vi ere dem i Hælene, inden de naae Hjemmet."

"O! gib Coureren igjen var vendt tilbage fra Hovedkvarteret," udraabte Dunwoodie; "denne Uvisshed er ganske utaalelig!"

"Deres Onske er opfyldt," gjentog Mason; "der kommer han i Diebliffet, og rider som Gen, der bringer gode Efterretninger. Gud give, det maatte være saa! thi jeg kan just ikke sige, at det huer mig, at see en saadan brav Karl bandse uden Godfæste."

Dunwoodie hørte kun saare lidet af denne omme Erklæring, thi førend den endnu var halvt udtalt, sprang han over Gjerdet og stod for Sendebudet.

"Hvad Nyt bringer du?" raabte Majoren, i det Diebliff Karlen paraderede.

"Godt Nyt," svarede denne; og da han ei tog i Betænkning at betro Depeschen til en saa almindeligen agtet Officeer, som Major Dunwoodie, lagde han Brevet i hans Haand, og tilføiede: "Nu kan De selv læse det."

Men dertil gav Dunwoodie sig ikke Tid. Med hele Ungdommens Kraft og Glæde fløj han til Fangens

Bærelse. Skildevagten, som kjendte ham, lod ham gaae ind uden Hinder.

„O Peyton!“ udbød Fanny, da han traadte ind i Bærelset; „Du seer ud, som et Himlens Sendebud! bringer du Efterretning om Naade?“

„Her, Fanny! — her, Henry! — her! dyrebare Tante Jeanette!“ udraabte Ynglingen, da han med zittrende Haand brod Seglet; „her er Brevet selv, stilet til den vagthavende Capitain, her nu!“ —

Alle lyttede nu med spændt Opmærksomhed; dog snart suldenbte igjen fortvivlet haabløs Skrak den jammerfulde Scene. Henrykælsens og Glædens Rødme, der ved Indtrædelsen oplyste Majorens Ansigt, veeg for et Blik fuldt af Forbauselse og Skrak. Brevet indeholdt kun Krigsrettens Dom, underskrevet med de simple Ord:

„Bekræftet.

Georg Washington.”

„Han er forloren, han er forloren!“ raabte Fanny i Fortvivlelsens skjærende Tone, og sank i hendes Tantes Arme.

„Min Søn, min Søn!“ hulkede Faberen, „kun i Himlen gives der Naade, her paa Jorden er der ingen mere. Gid Washington aldrig maatte savne den Naade, han nægter mit uskyldige Barn!“

„Washington,” gentog Dunwoodie, og stirrede i stum Forførbelse rundt omkring sig. „Ja! det er Washingtons egen Bekræftelse, det er hans Haand, og hans eget Navn giver denne rædselsfulde Daad sin Guldbyrðelsesret.”

„Grusomme, grusomme Washington!” raabte Miss Peyton, „hvor dog Banen at udgyde Blod har forandret hans Character.”

„Dadl ham ikke,” sagde Dunwoodie, „her er det Generalen, og ikke Mennekset, som handler. Jeg vædder mit Liv paa, at han selv føler det Dødsflag, han er nødt til at gjøre.”

„Jeg har taget Feil af ham,” raabte Fanny; „han er ikke sit Lands Frelser, men en kold og skaanseløs Tyran. O Peyton, Peyton! hvor har du stueet mig med Hensyn til hans Character.”

„Stille, dyrebare Fanny! hold inde, for Guds Skyld! for ikke saadant et Sprog!” raabte hendes Elster; „han er jo kun Lovens Guldbyrder.”

„Du taler Sandhed, Major Dunwoodie,” sagde Henry, der nu igjen kom sig efter det Rædselsstød, da den sidste Haabets Straale forsvandt, og nærmede sig fra sin Plads ved Faderens Side. „Jeg, som skal lide, jeg bebrejder ham intet. Hver Godhed, som jeg kunde gjøre Forbring paa, er ydet mig. Endog ved Gravens Bred vil jeg lade ham vederfares Ret. I et Tidspunkt,

hvor Eder's Sag saa nyligen trueedes af Forræderie, undrer jeg mig ikke over Washingtons ubøielige Retfærdighed. Nu staaer Intet tilbage for mig, uden at forberede mig til den Skjæbne, som snart venter mig. Til dig, Major Dunwoodie! henvender jeg min første Bøn."

"Nævn den," hviskede Majoren, neppe istand til at tale.

Henry vendte sig om, og pegede betydningsfuldt paa den ham omgivende Kreds af sorgende Benner, og vedblev:

"Vær denne Oldings Søn, og hans svage Alderdoms faste Støtte. Forsvar ham ved enhver Fornærmelse, som denne Skjæbndsel, der falder paa mig, kunde paadrage ham. Han har ikkun saa Benner blandt dem, der regjere i Landet; lad dit meget formaaende Navn tælles iblandt dem."

"Det skal det," sagde Dunwoodie, idet han hastigen trykkede sin Bøns Haand.

"Og denne ulykkelige Hjælpelese," vedblev Henry, idet han viste paa Sara, som i bevidstløs Melancholie saae hen for sig; "jeg havde haabet at opleve en passende Leilighed, til at hævne den hende tilføiede uret," (en siebliklig Bredesrødme soer over hans blege Ansyn); "men saadanne Tanker ere af det Onde; — jeg soier, at de ere urigtige. Under din Baretægt, Peyton! vil hun finde Medlidenhed og Beskyttelse."

„Det skal hun,” hvistede Majoren, ude af Stand til at frembringe et lydeligt Ord.

„Denne fortræffelige Lante har allerede isorveien Fordring paa dig; om hende vil jeg ikke tale. Men hør,” i det han tog Fanny ved Haanden, og betragtede hendes skønne Træk med den sømteste broderlige Belvillie, „her er den meest udvalgte Gave af alle. Tag hende til din Varm, og elsk hende, som du elsker Ustyrlighed og Dyd.”

Majoren kunde ei følge den Utaalmodighed, med hvilken han udstrakte sin Haand, for at modtage det kostbare Klenodie; men Fanny gjøs tilbage for hans Berørelse, og skjulte sit Ansigt ved Lantens Bryst, idet hun sukkede:

„Nei, nei, nei! Ingen kan have Værd for mig, som har bidraget til min Broders Undergang.”

Henry vedblev nogle Dieblikke at betragte hende med om Medlidenshed, førend han igjen begyndte en Samtale, hvori han selv næsten var den eneste Talende.

„Jeg har altsaa taget Feil. — Jeg tænkte, at dit eget Værd, Peyton! din ædle Hengivenhed til den Sag, som du var vant til at agte, og din inderlige Belvillie mod min Fader under Fangenskabets, dit Venstrab til mig — kort sagt, din hele Character var erkjendt og høit agtet af min Søster.”

„Det er den, det er den,” hviskede Fanny, idet hun end mere skjulte sit Ansigt i Tantens Barm.

„Jeg troer, dyrebare Henry!” sagde Dunwoodie, „det er en Sag, der i dette Dieblis ikke burde berøres.”

„Du glemmer,” svarede den Gangne, med et mat Smil, „hvor meget jeg endnu har at udføre, og hvor knap Tiden er mig tilmaalt.”

„Jeg frygter,” sagde Majoren, med gløbende Kinder, „at Miss Wharton har indsuget saadanne Meninger om mig, som maatte gøre Opfyldelsen af dit Ønske pinligt for hende, — Inskuelser, som det nu er for seent at tilintetgjøre.”

„Nei nei,” raabte Fanny hastigen. „Ingen Bestyldning hviler paa Dig, Peyton! Ved sit døende Bryst har hun bortviist hver Tvivl hos mig.”

„Heimobige Isabella,” udraabte Dunwoodie, gløbende af dieblisk Henrykkelse. „Dog stille, staa nu din Søster — ja, staa tillige mig.”

„Kan jeg da staae mig selv?” svarede Broderen, idet han blidt tog Fanny ud af Tantens Arme. „Er det nu Tiden at forlade tvende saa elstværdisge qvinde-
delige Væsenes uden Bestytter! Deres Bolig er ødelagt, og Sorgen vil snart berøve dem denne sidste mandlige Ven,” sagde han, idet han saae paa sin Fader. „Kan jeg da bøde roligere, naar jeg tænker paa, hvormegen Fare de ville udsættes for?”

„Du glemmer mig;“ sagde Miss Peyton, gysende ved Tanken om et Bryllup i et saadant Dieblif.

„Nei, min kjære Tante! jeg glemmer Dem ikke, og skal aldrig glemme Dem, førend min Hukommelse ophører. Men De glemmer Tiden og Faren. Den gode Kone, som boer her i Huset, har allerede sendt Bud til en Guds Tjener, for at bane mig Veien til den anden Verden. Fanny! hvis du ønsker, at jeg skal døe i Fred — at jeg skal føle en Beroligelse, der vil tillade mig at opløste hele min Sjæl til Himlen, saa lader du dig vie ved den samme Geistlige til Dunwoodie.“

Fanny rystede paa Hovedet og forblev taus.

„Jeg forlanger det ei til Glæde, ei til Vidne om en Lykke, som I ikke før efter lang Tid kunne eller ville erfare. Men erhverv dig blot Rettighed til hans mægtige Navn — giv ham den uimodsigelige Ret til at beskytte dig“ —

Atter gjorde Pigen en udtrykfuld benægtende Mine.

„For denne bevidstløse Videndes Skyld —“ idet han pegede paa Sara, „for din egen — for min Skyld, kjære Søster!“

„Stille Henry! du sønderriver mit Hjerte,“ udbrød den dybt bevægede Pige; „ikke for Alt i Verden vilde jeg i saadant et Dieblif aflægge det hellige Løfte, som du ønsker — det vilde gjøre mig ulykkelig hele mit Liv igjennem.“

„Du elsker ham ikke,” raabte Henry bebreidende.
 „Jeg vil da ophøre at bede dig om det, der er imod
 din Tilbøielighed.”

Fanny opløstede sin ene Haand, for at skjule sit
 rødmenende Ansigt, og idet hun udstrakte den anden imod
 Dunwoodie, sagde hun alvorligen:

„Nu er du uretfærdig imod mig — for var du
 det imod dig selv.”

„Lov mig da,” sagde Wharton, en Tidlang hen-
 sunket i Betragtning, „saasnart Mindet om min Skjæbne
 er noget blidere, at du da vil giv emin Ven din Haand;
 da vil jeg være tilfreds.”

„Jeg lover det” sagde Fanny, og tog sin Haand
 tilbage, hvilken Dunwoodie ærbødigen lod fare uden først
 at have trykket den til sine Læber.

„Velan da, min gode Tante!” vedblev Henry, „lad
 mig en liden Stund være ene med min Ven. Jeg har
 kun nogle faa sørgelige Pligter at overdrage ham, og
 vilde gjerne spare Dem og min gode Søster den Sorg at
 høre derpaa.”

„Der er endnu Tid til at komme til Washington,”
 sagde Miss Peyton, idet hun gik til Døren, med høi
 Bærbighed — „Jeg vil selv gaae til ham, vistnok maa
 han henhøre sin egen Landsmandinde. Desuden ere vi
 paa en Maade beslagtede med ham.”

„Hvorfor ikke hellere henvende sig til Hr. Harper?”

sagde Fanny, idet hun gjenkaldte sig de Ord, deres for-
dums Gæst havde udsagt i Afsteedstimen.

„Harper!“ gjentog Dunwoodie, og vendte sig med
lynnsnar Hastighed til hende, „hvad han? — kjender
du ham?“

„Det er forgjæves,“ sagde Henry, idet han drog
ham tilside; „Fanny nærer Haab om Frelse med en
Søsters hele Kjærlighed. Gaae, bedste Pige! og lad
mig være alene med min Ven.“

Men Fanny læste et Udtryk i Dunwoodies Øie,
der bandt hende til Stedet. Efter nogen Anstrængelse
for at betvinge sine Følelser, vedblev hun:

„Han var to Dage hos os — han besøgte os i
den Tid, da Henry blev taget til Fange.“

„Nu, og kjendte I ham?“

„Nei,“ vedblev Fanny, og holdt inde, da hun mær-
kede den store Bevægelse, der vakktes hos hendes Elsker.
„Vi kjendte ham ikke, — han kom fremmed til os om
Natten, og blev hos os under den heftige Storm; men
han syntes at finde Behag i Henry, og lovede ham
sit Venstreb.“

„Hvem!“ raabte Unglingen forbauset, „kjendte han
din Broder?“

„Ja tilviisje — vet var efter hans Tilskyndelse,
at Henry afslagde sin Forklædning.“

„Men —“ sagde Dunwoodie, og blev bleeg af

utaalmodighed, „han kjendte ham dog ikke som engelsk Officeer?”

„So vist gjorde han det,” raabte Miss Peyton, „og advarede ham netop for denne Fare.”

Dunwoodie opløstede nu det skjæbnesvangre Brev, som endnu laae der, hvor det var faldet ud af hans egen Haand, og undersøgte nøie Haandstriften. Noget syntes at forurolige hans Hjerte, han foer med Haanden over Panden, medens hvert Ord var heftet paa ham i skrækkelig Forventning. Alle gyste tilbage ved igjen at fatte et Haab, som alt een gang var saa skrækkelig forstyrret.

„Hvad sagde han? — hvad lovede han?” spurgte endeligen Dunwoodie med feberagtig Hastighed.

„Han bød Henry i Farens Stund at henvende sig til ham og love, at gjengjelde Sønnen Faderens Gæstfrihed.”

„Sagde han det, skøndt han kjendte ham som engelsk Officeer?”

„Ganske vist, og netop med Hentydning paa denne Fare.”

„Da,” udbrød Unglingen, og overlod sig til sin Henrykkelse, „da er du frelst, — da vil jeg frelse dig — Harper vil aldrig spigte sit Ord.”

„Men har han ogsaa Magten dertil?” sagde Fanny, „kan han forandre Washingtons ubøielige Sind?”

Spionen, 6 S.

„Om han kan! — ja! hvis han ikke kunde,” udbød Ynglingen med ubeskrivelig Fyrighed, „hvis han ikke kan det, hvo formaaer det da? Greene, og Heath, og den unge Hamilton ere Intet i Sammenligning med denne Harper. — Dog,” idet han tog sin Elskedes Haand og trykkede den med Inderlighed, „gjentag det for mig; du siger, du har hans Løfte.”

„Vissefælg, vissefælg! Peyton, hans hoitidelige veloverlagte Løfte, efterat han kjendte alle Omstændigheder.”

„Saa kan du være rolig,” — udbød Dunwoodie, og trykkede hende til sit Hjerte; „vær kun rolig, Henry er frelst.” Uden videre Forklaring soer han ud af Værelset, og lod Familien tilbage i Skræk og Forbauselse.

De forbleve i taus Forundring, indtil de hørte hans Hests Hovtrin, der med en pilsnar Hastighed sloi bort fra Huset.

Efter Ynglingens hastige Afreise forgik lang Tid, hvilken Familien tilbragte i ængstelig Samtale om dens sandsynlige Held. Hans egen beroligende Sindestemning havde paa en Maade udbredt sig til hvert Hjerte iblandt de Tilskædevaarende. Hver meente, at Henrys Udsigter igjen opklaredes, og, med det tilbagevendende Haab, fattede de igjen ny Haandsoplivelse, som hos Alle, uden Henry selv, steeg til Glæde. Ham forekom hans Tilstand at være altfor rædsom til at han kunde

omstemmes til Munterhed, og han var selv i disse saa Tider saa ulykkelig at erfare, hvor meget mere utaalelig Uvisshed er, end selv den visse Undergang. Ikke saaledes forholdt det sig med Fanny. Med hele sin Kjærligheds faste Tillid støttede hun sig til Dunwoodies Ord, uden at forstyrre sig selv med Tvivl, som hun dog ikke havde Kraft til at afvise. Dog da hun ansaae sin Elsker istand til at opfylde ethvert mueligt Øste, og endnu havde en levende Grindring om Harpers blive og velvillige Udseende, overgav Pigen sig ganske til det forøgede Haabs Salighed.

Roligere var Miss Peytons Glæde, og hun fandt ofte Leilighed til at badle sin Niece for hendes livlige Indbildningskraft, før end det endnu var saa afgjort, at hendes Forventninger vilde gaae i Opfyldelse. Men det stille Smil, der spillede paa den gode Tantes Læber, modsagde den folesløse Rolighed, som hun indstærpede.

„Hvorledes, dyrebare Tante!“ sagde Fanny spøgende, for dog eengang at svare paa hendes idelige Bebreidelser, „vil De bebreide mig den Glæde, jeg føler ved Henrys Befrielse, da De saa ofte har erklæret, at det var aldeles umuligt, at saadanne Mænd, som de, der nu herske i Landet, kunde opoffre en Ustyldig?“

„Ja, jeg ansaae det for umuligt, og troer endnu det samme; men der maa dog være Maade saavel i Glæde som i Sorg.“

Fanny erindrede sig Isabellas Erklæringer, og med Lærer i Diet svarede hun:

„De har Ret; men der gives Følelser, der ikke adlyde Fornuftens Herredømme. — At, der staae de Uhyrer, som vare komne for at være Vidne til et Medmenneskes Død; de drage rundt omkring paa Marken, som om dette Liv kun var et militairt Skuespil.“

„Det er ogsaa kun lidet mere for den leiede Soldat,“ sagde Henry, der bestræbte sig for at glemme sin Sørgmodighed.

„Du seer derpaa, min Kjære! som om du ansaae det militære Skuespil for særdeles vigtigt;“ sagde Miss Peyton da hun mærkede, at hendes Niece med fast og uafbrudt Opmærksomhed saae ud af Vinduet. Men Fanny svarede hende ikke.

Fra det Vindue, hvor hun stod, kunde man letteligen see det Pas gjennem Høilandene, ad hvilket de sidst vare komne; og det Bjerg, der paa sin Top gjemte den ubekjendte Hytte, var ligesom samme. Dets Side var steil og nøgen, uhyre og tilsyneladende utilgængelige Klippemasser ragede frem imellem lavstammede Egetræer, der uden Løv stode adspredte paa dets Overflade. Klippens Top var kun en halv engelsk Mil bortffjernet fra Huset, og den Gjenstand, der tilbrog sig Fannys Opmærksomhed, var en Mandsskikkelse, der frem-

steg bag en Klippe af underlig Form, og pludselig igjen forsvandt.

Denne Bevægelse blev nogle Gange gjentaget, som om det var Flygtningens Hensigt (thi dette syntes hans Vdre at antyde) at udforske Soldaternes Marsch og at forvise sig selv om Tingenes Forhold i Dalen. Uagtet den store Afstand, nærede Fanny stedse den Mening, at det maatte være Birch. Denne Forestilling opstod maaskee blot af Mandens Holdning og Figur, tildeels understøttet af den Idee, hun havde fattet, da hun forrige Gang betragtede det, der viste sig paa Fjelttinden. At det var den samme Skikkelse, hun for havde seet, derom var hun overbevist, skjøndt denne rigtignok manglete det Tillæg, hun ellers vilde have anseet for Biskerammerens Pække. Tanken om Harvey var saa noie forenet med Harpers hemmelighedsfulde Væsen, at hun endog under mindre truende Omstændigheder, end de, hvori hun efter sin Ankomst befandt sig, vilde have holdt sine Formodninger skjulte. Fanny grublede derfor taus over det andet Syn, og søgte i sit Hjerte at udgranske, hvilken muelig Forbindelse denne overordentlige Mand vel kunde have med hendes egen Families Skjæbne. Han havde dog tilvisse frelst Sara fra den rædsomme Skjæbne, der saa piensynligen havde truet hende, og aldrig havde hun selv bemærket hos ham nogen fjendtlig Sindsstemning imod dem.

Efterat hun længe havde stirret paa det Punkt, hvor hun sidst havde seet Stikkelsen, idet hun forgiæves atter ventede dens Gjenkomst, vendte hun sig til sine Venner i Bærelset. Miss Peyton sad hos Sara, som yttrede svage Kjendtegn paa, at hun bemærkede, hvad der foregik, men stedsse endnu blev usølsom haabe for Glæde og Sorg.

„Nu maa du vist have gjort dig bekendt med et Regiments Bevægelse, mit Barn,” sagde Tanten med et Smil til hendes Niece; „i al Fald er dette en priselig Egenstaaelse hos en Krigers Kone.”

„Endnu er jeg ikke hans Kone,” sagde Fanny, og rødmede over hele Ansigtet, „og vi have ingen Grund til at ønske nok et Bryllup i vor Familie.”

„Fanny!” raabte Broderen, idet han foer op af sin Stol, og gik op og ned i Bærelset i den voldsomste Bevægelse; „herer aldrig meer denne Streng, jeg beder dig. Medens min Skjæbne endnu er saa uvis, ønsker jeg at have Fred med den hele Verden.”

„Gaa giv da Slip paa hver en Tvivl,” sagde Fanny, og løb til Døren, „her kommer Peyton med det glade Frihedsbudskab.”

Neppe havde hun udtalt disse Ord, før Døren aabnedes og Majoren indtraadte.

I hans Mine var der hverken Udtryk af Held eller Uheld, men kun en Art af Uergelse. Han tog Fannys

Haand, som hun af sit ganste Hjerte udstrakte mod ham, men lod den strax fare, og kastede sig med kjendelig Træthed i en Stol.

„Det er altsaa mislykket dig!“ sagde Wharton med inderlig Smerte, skjendt tilsyneladende Fatning.

„Har du seet Harper?“ raabte Fanny blegnende.

„Nei jeg har ikke, — jeg satte just over Floden i den ene Baad paa samme Tid, som han maa være kommen over i en anden paa den modsatte Bred. Jeg vendte om uden Ophold, og fulgte efter ham nogle Mile ind i Hoilandene ved de vestlige Passer, indtil jeg paa en ubegribelig Maade tabte ham af Sigte. Jeg er nu kommet tilbage for at udrive Eder af den piintlige Uvisshed, men jeg vil see ham i denne Nat, og i det mindste bringe Opsættelse i Henrys Skjæbne.“

„Men saae du Washington?“ spurgte Miss Peyton.

Dunwoodie betragtede hende et Dieblikt adspredt, og Spørgsmaalet blev derfor gjentaget. Han svarede alvorligen og med et Slags Forlegenhed:

„Overgeneralen havde forladt Hovedkvarteret.“

„Men, Peyton!“ raabte Fanny, med opvaagnende Angst, „naar de nu ikke saae hinanden at see, saa bliver det jo forseent. Harper alene kan jo dog ikke gjøre det.“

Hendes Elsker vendte sit Blik langsomt henimod hendes angstelige Ansigt, og, idet han et Dieblikt dvælede ved Be-

tragtningen af hendes Undighed, sagde han: „du siger jo, han lovede at staae Henry bi.”

„Visseligen! af egen god Villie, og som Gjengjæld for den Gæstfrihed, han havde nydt.”

Dunwoodie rystede paa Hovedet, og begyndte at see overordentlig alvorlig ud.

„Jeg synes ikke godt om det Ord, Gæstfrihed; det har saadan en tom Klang. Det maa være noget Vigtigere, der skal binde Harper. Jeg frygter for en Misforstaaelse. Gjentag mig dog Alt, hvad der foregik.”

Fanny opfyldte hans Ønske med Heflighed og alvorssfuld Stemme. Hun fortalte især hans Ankomst til Acacierne, den Modtagelse, han der havde faaet, og hvad derpaa fulgte, saa nøiagtigen, som hendes Erindringer tillod. Da hun kom til den Samtale, der var foresalet imellem hendes Fader og hans Gæst, smilede Majoren, men forblev taus. Hun gav derpaa en omstændelig Forklaring over Henrys Ankomst og den følgende Dags Begivenheder, og dvælede især ved den Scene, hvor Harper bad hendes Broder at aflægge sin Forklædning, og omtalte med forunderlig Nøiagtighed hans Udtøring over det vovelige Skridt, som den unge Mand havde gjort. Tillige kunde hun gjenkalde sig det vigtige Udtryk, at hendes Broder var sikkrere ved Harperes Rundskaab om ham, end uden samme. Fanny erindrede

tillige med varm ungdommelig Beundring den velvillige Character, der fremlyste af hans Opførsel mod hende, og gav en omstændelig Beskrivelse om hans Afstæd fra hele Familien.

Dunwoodie hørte først derpaa med alvorlig Opmærksomhed, og tydelig Tilfredshed fulgte den nærmere Udvikling. Da hun talede om sig selv i Forbindelse med den Fremmede, smilede han med Velbehag, og, da hun endte, raabte han med fuldkommen Henrykkelse;

„Vi ere sikre — vi ere sikre.“

Dog her blev han afbrudt, som vi ville see i næste Capitel.

Otte og Tyvende Kapitel.

Halen helst elsker den skumle Nat,
Lærten sin Morgensang synger,
Frygtssomme Due er skaten og mat,
Falken i Luften sig gynger.

Sang af Duo.

Set Land, der, som de nordamerikanske Stater, er oprettet af Folk, som forlod deres Fædeland og den elskede

Arne, Døffe for deres ømme Samvittighed og religiøse Iver, vil man ei letteligen savne nogen Høitidelighed og Forberedelse til en kristelig Død, naar Omstændigheder blot tillade at anvende samme. Den gode Kone, som eiede Huset, var en stræng Tilhængerinde af den Kirkes Skikke, til hvilken hun hørte; og, da Følelsen af hendes egen Syndesfuldhed levende vaagne i hende ved den Geistliges Bistand, som opbyggeligen formanede de nærmeste Landsbybeboere, meente hun, at det ene beroede paa hans Formaning, at den evige Frelse skulde opvinde for Henry Wharton i de sidste Dieblkke af hans Liv.

Vel var den blødhjertede Matrone ei saa uvibende i de religiøse Lærdomme, til hvilke hun bekjendte sig, at hun skulde antage jordist udvortes Hjælp for altes des nødvendig; imidlertid havde hun dog, for at bruge hendes egen Talemaade: „siddet saalænge under den gode Fr. N's Præken,” at hun uvilkaarligen var gjennemtrængt af Overbeviisningen om hans store Indflydelse paa det, som efter Troens Lærdomme alene beroede paa Guddommens Naadegaver. For hende havde Tanken om Døden stedse noget rædsomt, og saasnart derfor Færgens Dom var bekjendt, affendte hun Cæsar paa een af hendes Mands raskeste Heste, for at afhente hendes kirkelige Sjelehyrde. Dette Skridt foretog hun uden at raadsørge enten Henry eller hans Venner, og først

da man forlangte Cæsars Hjælp i huuslige Antliggerder, forklarede hun Aarsagen til hans Fraværelse. Den unge Mand hørte først paa hende med en uimodstaalig Afsty mod at antage en saadan Geistlig Hjælper; men naar vort Blik for de menneskelige Gjenstande vorder svagere, saa høre vore Fordomme og Sædvaner op at udøve deres Indflydelse; og med et godmodigt Nik takkede han tilsidst den velmenende Kone for hendes betænksomme Omhu.

Den Sorte vendte snart tilbage fra sin Sendelse, og, saa godt han kunde, fremsnaktede han i en temmelig usammenhængende Beretning, at man kunde vente en Herrens Tjener i Løbet af Dagen. Den Ufbrydelse vi i foregaaende Kapitel omtalte, foraaarsagedes ved Koenens Indtrædelse. Ved Dunwoodies Indflydelse hos den vagthavende Officeer, havde Stildvagten, som stod paa Post udenfor Henrys Værelse, faaet Befaling, at Medlemmerne af den Fongnes Familie til enhver Tid skulde have Afgang til hans Værelse. I denne Tilladelse var ogsaa Cæsar, som en til Familiens Tjenerskab hørende Person, indbefattet; dog maatte enhver Anden, som forlangte Afgang, underkaste sig nøiagtig Undersøgelse og streng Efterspørgen. Majoren havde anført sig selv blandt den engelske Officeers Slægtninge, og givet Forsikkring for dem alle om, at intet Forsøg skulde gøres paa at befrie samme. En kort Samtale fandt Sted imel-

lem Værtinden og den vagthavende Corporal udenfor Døren, som allerede Skildvagten havde aabnet, da han ventede paa sin bestallingsløse Overmands Afgjørelse af Sagen.

„Vil I da nægte en Medskabning Religionens Trøst før sin Død?“ sagde Matronen med ivrig Alvorlighed. „Vil I lade en Sjæl fare ind i den gloende Vøl, naar en Herrens Tjener er ved Haanden for at lede ham paa den lige og snævre Vej!“

„Jeg skal sige hende Noget, min gode Kone!“ svarede Corporalen, idet han lempeligen stød hende tilside; „jeg veed ikke om min Ryg er en passende Vandebæi, hvorpaa en Mand kan finde den sande Himmelfsti. Jeg vilde gjøre en smuk Figur imellem Piketterne, naar jeg ikke nøiagtigen efterkom mine Befalinger — gaae først hen, og spørg Lieutenant Mason, saa maa I gjerne indlade hele den hellige Forsamling. Vi have ikke havt Vagten længere end en Time, siden Infanteriet blev afløst, og det vilde kun glæde mig saare lidt, om man skulde sige, at vi mindre forstod vor Tjeheste end Militzen.“

„Lad Konen kun komme ind,“ sagde Dunwoodie alvorlig, der nu først bemærkede, at det var en af hans egne Folk, som stod Skildvagt.

Corporalen tog til Huen, og traadte taus tilbage, Selbaten skulbrede, og Konen gik ind.

„Udenfor er der en ærværdig Herre, som er kommen for at trøste den lidende Sjæl, istedetfor vor egen Præst, som selv er beskjæftiget ved en uopsættelig Embedspligt. Han maa nemlig begrave den gamle Hr. A—“

„Vilis ham herind!“ sagde Henry med feberagtig Utaalmodighed.

„Men vil ogsaa Skildvagten lade ham passere? jeg saae dog uigjerne, at en Ven af vor Præst, og en Fremmed desforuden, med Bærstød blev afvist fra Døren.“

Alles Dine vare nu henvendte paa Dunwoodie, som saae paa sit Uhr, hvistede nogle faa Ord til Henry, og derpaa med Fanny hurtigen forlod Bærelset. Gjenstanden for deres Samtale var Fængens Ønske, at han maatte erholde en Geistlig af hans egen Troesbekjendelse, og Majorens Ønske, at han vilde tilsende ham een fra Fishkill, hvorigjennem han skulde paa Veien til Færgen, hvor han vilde oppebie Harpers Tilbagekomst. Med et Blik traadte Mason nu hen til Døren og opfyldte villigen Konens Begjæring, og den Geistlige blev derpaa anmodet om at træde ind.

Den Person, som nu viste sig, blev indført i Bærelset af Casar, der stred foran med gravitetist Værefrygt, og bag efter dem kom Matronen, hvis Miner tilkjendegav dyb Bekymring. Det var en høi, mager Skikkelse, noget over Midalderen, eller maaskee nærmere sit Livs Aften. Hans Hoide var større, end sædvanlig,

skjøndt hans overordentlige Magerhed kunde bidrage til at stusse Diet med Hensyn til hans egentlige Høide. Hans Ansigtstræk vare skarpe og stive, og hver Muskel syntes afhærdet ved den strængeste Undertrykkelse. Hverken Glæde eller Opmuntring syntes nogensinde at have dvælet paa hans Ansigt, hvis eiendommelige Furer forkyndte Afsty mod Menneskenes Syndighed. Fremhængende, mørke og affrækkende Dienbryn gave hans Dine et frastødende Udtryk; men disse laae skjulte bag et Par uhyre grønne Briller, gjennem hvilke de kastede strænge Blik rundt omkring, som om de forkyndte den kommende Bredens Dag, uden at eie noget af hiin Belsvillie, som er Grundtrækket i vor elstelige Religion, og burde være eiendommelig hos sammes Tjenere. Her var Alt Fanatisme, Ukjærlighed, og Omvendelsesiver. Et langt, stribt, afbleget Haar, en Blanding af graat og sort, bedækkede hans Hals, og skjulte for en Deel Siderne af hans Ansigt, og foran paa Panden var det skilt ad til begge Sider, og hang ned som stive Borster. Paa Tøsen af denne smagløse Skikkelse var plantet en stor i Panden nedtrykt, overhængende trekantet Hat, som paa en Maade beskyttede den hele Hjerneliste. Hans sorte Kjole var af Alder bleven lidt rødagtig, og Beenklæderne og Strømperne havde en lignende Farve. Skoene vare uden Glands, og halvt bedækket af store pletterede Spenner.

Stivt traadte han ind i Bærelset, nikkede lidt med Hovedet, og modtog med taus Værdighed den Stol, som den Sorte tilbød ham. Nogle Minutter vovede Ingen at afbryde denne betydningsfulde Tausked. Henry søgte en ubestrikelig Afsky mod sin Gæst, som han for-
giæves søgte at overvinde, og den Fremmede udstødte fra Tid til anden dybe Suk og en Stonnen, der truede med at opløse den ulige Forbindelse imellem hans ophoiede Aand og dens kummerlige Bolig. Under denne Forberedelse førte Hr. Wharton, med en Følelse, næsten ligesaa oprørt som hos hans Søn, Sara udaf Bærelset. Hans Bortgang optoges af den Geistlige med en Slags vred Foragt, og han begyndte at brumme Melodien af en bekjendt Psalme, som han gav hele den skarpe Betoning, der udmærker de østlige Provindsers Kirkesange.

„Cæsar!“ sagde Miss Peyton, „ræk hans Højærværdighed lidt Forfriskning! han kan maaſtee trænge dertil efter sit lange Ridt.“

„Min Kraft er ei af denne Verden,“ sagde den Geistlige alvorlig, med en huul Tone, der syntes at komme fra en Grav. „Tre Gange har jeg idag staaet frem ubi min Herres Tjeneste, og svigtede ikke. Imidlertid er det dog vel gjort, at ophjælpe dette skæbelige Redskab af Leer. Thi sandelig jeg siger Eder: Arbeideren er sin Løn værd.“

Nu aabnede han de uhyre Kjæber, og udtog af samme en bygtig Mundfuld Tobak; derpaa tog han en god Slurk af det tilbudne Brændeviin, og lod den glide ned med megen Lethed.

„Jeg frygtede, Herre! at Anstrængelsen ei maatte tilstede Dem at udøve de Pligter, som Deres Mennesketjærlighed har ledet Dem til at paatage Dem.“

„Dvinde!“ skreeg den Fremmede med affrækkende Hefstighed, „naar har Nogen seet mig gysse tilbage for min Pligt? Dommer ikke, at I ei skulle fordømmes, og troer ei, at det er tilladt dødelige Dine at udgrandske Guddommens Hensigter!“

„Nei!“ svarede den gode Dame, vel blibeligen, men dog lidt stødt over hans Ordgyderie; „jeg bilder mig ikke ind at kunne domme over enhver Begivenhed eller mine Medskabningers Beslutninger; langt mindre vil jeg udgrunde den Almægtiges Hensigter.“

„Godt, godt Dvinde!“ skreeg den Geistlige, idet han bevægede sit Hoved med hovmodig Foragt, „Udmagthed klæder dit Kjøn og din fordærvede Natur bedst; din Svaghed fører dig hovedkulds til Fordærvsens Afgrund.“

Forbauset over denne særegne Opsørsel, men givende efter for den Bane, som tvinger os til at tale med Erbødighed om hellige Gjenstande, endog da, naar Taushed var mere passelig, svarede Miss Peyton:

„Der er en Kraft over os, som kan og vil hjælpe os i enhver god Gjerning, naar vi søge sammes Bistand i Ydmyghed og Sandhed.“

Den Fremmede kastede et mørkt Blik fuldt af Utilfredshed paa hende, antog derpaa en Mine af ydmyg Selvfornægtelse, og vedblev i samme afstrækkende Zone, som forhen.

„Ikke enhver, som beder om Naade, vil blive hørt. Forsynets Veie ere uudforskellige for Mennesket. Mange er de Raabede, Faa de Udvalgte. Lettere er det at tale om Ydmyghed, end at øve samme. Er du da saa ydmyg, usle Dm! at du begjærer at prise Gud i din egen Fordømmelse? — Hvis ikke, bort med dig, du Tolder og Pharisæer!“

Saa plump en Fanatisme var usædvanlig i Amerika, og Miss Peyton begyndte at fatte Mistanke om, at hendes Gjæst var noget sindsvag; dog, da hun gjenkalbte sig, at han var sendt af en bekjendt agtet Geistlig, lod hun sin Formodning fare, og bemærkede med megen Selvbeherkskelse:

„Jeg kan maastee feile i den Tro, at Naade tildeles Enhver, men denne Lære er saa trøstende, at jeg ikke gjerne vilde berøve denne Vildfarelse.“

„Naade vorde kun de Udvalgte til Deel,“ raabte den Fremmede med ubegribelig Hestighed, „men du vander i Dødens Dal og Skygge. Er du ikke en Tilspionen, 6 h.

hænger af de tomme Stikke, som hører til den falske Kirke, som vore Tyranner saa gjerne vilde udføre her, med deres Stempelacter og Theesagbiter? Svar mig herpaa, Kvinde! og kom ihu, at Gud hører dit Svar; hører du ei til hiin asgudiste Menighed?"

"Jeg beder ved mine Fædres Altre," sagde den gode Dame, og vinkede til Henry, at han skulde forholde sig taus; „men jeg bøier mig ei for nogen anden Afgud, end min egen Skrobelighed."

"Ja, ja, — jeg kjender Eder, Hyklere og Papister, som I ere, Tjenere af tomme Stikke, og bogs-lærd Krimskrams! — Troer du, Kvinde! at den hellige Paulus oplæste af Papiret, naar han forkyndte Ordet for de Troende."

"Min Nærværelse er Dem til Uleilighed," sagde Miss Peyton og reiste sig; „jeg vil lade Dem ene med min Neveu, og i Stilhed opsende til Gud de Bønner, som jeg ønskede at forene med hans."

Med disse Ord bortfjernede hun sig, ledsaget af Konen i Huset, som ikke var lidet forbauset og tillige forarget ved den nye Bekjendtes umaadelige Iver; thi, skjøndt den gode Kone meente, at saavel Miss Peyton, som den hele Kirke vandrede paa den brede Wei til Udelæggelse, var hun ei vant til, saa aabenbart og fornærmende at høre sammes Fordømmelse.

Kun med Møie havde Henry tilbageholdt den uvillie,

som opvakte ved den uretfærdige Opførsel imod hans blide og eftergivende Tante; men saasnart Døren var lukket efter den Bortgaaende, gav han sine Følelser frit Løb, og udraabte med Varme:

„Jeg maa tilstaae, min Herre, at jeg, idet jeg modtog en Herrens Tjener, dog i det Mindste formodede i ham et kristeligt Sindelag, og en Mand, der i Følelsen af sin egen Svaghed, vidste at stænke Andres Skøbelighed sin Medlidenhed. De har saaret denne fortræffelige Dames blide Hjerte; og jeg søler kun liden Attraa til at forene min Bøn med en saa intolerant Mand.“

Stibt opreist stod den Geistlige, medens stræng Atvor opfyldte hans Blikke, der med et Slags foragtelig Medlidenhed fulgte den bortgaaende Tante; og taalte den Bebreidelse, der gjordes ham, som uværdig at bemærkes. Derpaa løb en tredie Stemme:

„Saadan en Fordømmelse havde vel jaget Skræft i mangt et Fruentimmer; men den har ogsaa godt opfyldt sin Hensigt.“

„Hvad er det!“ raabte Fangeren i yderste Forbauselse, og saae rundt om i Bærelset efter den, hvorfra Stemmen kom.

„Det er mig, Captain Wharton!“ sagde Harvey Birch, tog sine Briller af, og viste sine gennemtræng-

gende Dine, der stuede frem under et Par falske Dien-
bryn.

"Gode Gud! Harvey —"

"Stille," sagde Kræmmeren høitideligen, "det Navn
maa ikke nævnes, og mindst her, midt i Hjertet af den
amerikanske Armee." Birch taug nu, og saae et Die-
blik rundt om sig med en Følelse, der var hævet over
al Frygt; derpaa vedblev han i en dæmpet Tone: "Tus-
sind Strikker hænge ved dette Navn, og kun libet Haab
vilde der blive tilbage for mig, naar jeg igjen blev
grebet. Det er et forbovent Foretagende, jeg nu har i
Bærk; men jeg kunde ikke sove rolig, saalænge jeg vidste,
at en ustyldig Mand skulde døe som en Hund, naar
jeg kunde frelse ham."

"Nei," sagde Henry, medens sand Edelmødighed
farvede hans Kinder; "naar Eders Bøvestykke er saa far-
ligt, saa gaae, som I kom, og overlad mig til min
Skjæbne. Dunwoobie anvender just nu mægtige Mid-
ler for min Skyld, og møder han Hr. Harper i Nat-
tens Løb, saa er min Befrielse sikker."

"Harper?" gjentog Kræmmeren, idet han just op-
løstede Hænderne for at paasætte sine Briller; "hvad ved
De om Harper? og hvorfor troer De, at han vil hjælpe
Dem?"

"Jeg har hans Bøfte. I erindrer nok, at vi saaes

i min Faders Huus. Da gav han mig uopfordret det Løfte, at han vilde hjælpe mig."

"Ja, men kjender De ham? det vil sige, hvorfor troer De, at han har Magt dertil? Eller med hvad Grund mener De, at han vil erindre sit Løfte?"

"Naar nogensinde Sandhedens Træet eller simpel, redelig Belvillie har prydet en Mandes Ansigt, saa lyste det sikkert frem af hans," sagde Henry; "desuden har Dunwoodie mægtige Venner i Dyrerernes Hær. Det er derfor maaskee bedre, at jeg venter Udsaldet her, hvor jeg er, end at udsætte Eder for den visse Død, hvis det opbageses."

"Captain Wharton!" sagde Birch, idet han forsigtigen saa sig om, og talede med en særegen eiendommelig Alvor. "Naar jeg svigter Dem, saa svigter Alt. Hverken Harper eller Dunwoodie kan frelse Deres Liv: enten gaaer De med mig herfra, og det i denne Stund, eller De finder Deres Død i Morgen, som en ussel Synner i Galgen! Ja — saadanne ere Deres Love: den Mand, som fægter, og dræber, og plyndrer, han hædres; men, hvo der tjener sit Land som Spion, — ligemeget hvor trofast, han lever bedækket med Stjændsel, og døer som den usleste Forbryder."

"I forglemmer," sagde den unge Mand lidt fortrydelig, "at jeg ikke er nogen forræderst, lurende Spion,

som bedrager for at forraade, men at jeg er uskyldig i den mig paadigtede Forbrydelse.

Over Kræmmerens blege, magre Træk udbredte sig en øieblikkelig Rødme, saa at hans Ansigt glødede som Jld. Dog hastigen ophørte dette, og han svarede:

„Som jeg nu siger Dem, Cæsar mødte mig paa Veien, da han i Morges reed i sit Grinde, og med ham har jeg nu oplagt denne Plan, der, hvis den gaar efter Ønske, vil frelse Dem — hvis ikke, saa er De fortabt; og jeg siger Dem endnu engang, at ingen anden Magt paa Jorden kan frelse Dem, end ikke Washington.“

„Jeg underkaster mig,“ sagde Fangeren, idet han gav efter for Kræmmerens alvorlige Paastand, og gyste af den Frygt, som igjen begyndte at opvaagne hos ham.

Kræmmeren vinkede til ham at forblive taus, gik hen til Døren, og aabnede den med det samme stive, ubehændige Bæsen, hvormed han indtraadte i Bærelset.

„Ven, lad Ingen komme ind,“ sagde han til Skildvægten, „nu vil vi stride til Dønnen, og ønske at forblive ene.“

„Jeg tror ikke, at Nogen vil forstyrre Eder,“ svarede Soldaten, med et spottende Smil; „men hvis det faldt Nogen ind af Familien, saa har jeg ikke Lov at standse dem. Jeg har mine Ordre, som jeg maa

huste, hvad enten Engelsen saa kommer i Himme-
rige, eller ei."

"Frække Synder," streeg den formeentlige Præst,
"har du ikke Herrens Frygt for dine Dine? Jeg siger
dig, saasandt du frygter for Straffen paa den yderste
Dag, maa du ikke tillade Noget af det ugudelige Sam-
fund at blande sig i de Retteendes Bon."

"Hj — iu — iu! hvad I vilde være for en her-
lig Commandant for Corporal Hollister! I kunde præke
ham ned i et Musehul. Hør engang! jeg vilde bare bede Jer
ikke at gjøre saadan en Støi, naar I præker videre, for I
overstriger vore Trompeter, og fordærver en stakkels
Karl sin Grog, naar han i Aften kommer for seent til
Appel. Dersom I nødvendigen skal være ene, har I
da ikke et Knivsblad at stikke over Dørlinken? og maa
I da have en Trop Ryttere for at bevogte Jeres hel-
lige Forsamling?"

Krämmeren benyttede det Bink, der blev ham gi-
vet, og lukkede strax Døren paa den samme forsigtige
Maade, som den gnavne Dragon havde angivet ham.

"I overdriver Eders Rolle," sagde den unge Whar-
ton i stedsbevarende Frygt for at opdages; "Eders Iver
er alt for overdreven."

"For en Infanterist og den østlige Militz kunde
det nok være," sagde Harvey, idet han opløste en Pakke,

som Cæsar rakte ham. „Men disse Dragoner ere Karle, som man maa være skarp imod. Et forsagt Hjerter vilde kun due lidt her, Captain Wharton! — Dog kom nu, her er et sort Laag for Deres smukke Ansigt,” og fremdrog en Maske af Pergament, som han bandt for Henrys Ansigt. „Herre og Tjener maa skifte Rolle en liden Stund.”

„Jeg dog neppe tænke, han ligne mig en Witte,” sagde Cæsar med Utilfredshed, da han nøiere betragtede sin unge Herres nye Ansigtssfarve.

„Tøv lidt,” sagde Kræmmeren, med det komiske Lune, der stundom var ham egen „lad os først faae Ulden paa.”

„Han seer ud slet, mere nu, end før,” raabte den misfornøiede Afrikaner. „En blank Mand kolort, som et Faar seer ud. Jeg aldrig see saadan en Sag, Harvey! tyk mere, end en Pølse!”

Stor Omhu anvendtes for at tilदानne de forstjellige Dele, der behøvedes til at gjøre Captain Wharton ujkendelig. Det anordnedes under den snilde Kræmmeres Opsyn, og frembragte en Forvandling, som let maatte undgaae enhver sædvanlig Jagttager. Masken var saaledes dannet og indrettet, at den nøiagtigen gjengav baade Farverne og alle de Eiendommeligheder, der fandtes i Negerens Ansigt; og Parykken var saa kunstigen dannet af sort og hvid Uld, en Efterligning af Cæ-

sars isprængte Hovedfarve, at den Sorte selv maatte skænke ham sit Bisald, og erklærede den for en fortræffelig Afbildning, paa Stoffet nær.

„Der er kun een i den hele amerikanske Armee, som vilde kjende Dem, Hr. Captain!“ sagde Kræmmeren, idet han betragtede sit Værk med Tilfredshed, „og han er just ikke tilstede.“

„Og hvem er det?“

„Den samme, som tog Dem til Fange. Han vilde kjende Deres hvide Farve igjennem en Hestehud; men jeg maa bede Dem og Cæsar klæde sig af, og begge maae skifte Klæder fra Top til Taa.“

Cæsar, som ved deres Sammentkomst om Morgenens havde faaet den nøiagtigste Underretning af Kræmmeren, begyndte strax at afdrage sine grove Klæder, hvilke den unge Mand tog op, og begyndte at iføre sig, dog ikke uden en vis Modbydelighed.

I Kræmmerens Opførsel laae en sølsom Blanding af Omsorg og Lune; hiin var en Folge af hans nøiagtige Kundskab om deres Fare, og de Midler, som nødvendigen maatte anvendes for at undgaae samme; denne derimod opstod af Tingenes eiendommelige Pudseerlighed, der havde Indflydelse paa den Egegylldighed, som hos ham hidrørte fra langt Bekjendtskab med deslige Scener.

„Hør, Hr. Captain,“ sagde han, idet han tog noget løst Uld, og begyndte at udstoppe Cæsars Strømper,

som den Fængne alt havde iført sig, „man maa dog have nogen Smag for at danne saadanne Been. De ville just falde i Dinene, naar De sidder til Hest; for disse Sydlands- Dragoner ere saa bekjendte med de krumme Skinnebeen, at, fik de Deres velformede Lægge at see, saa vilde de strax bemærke, at disse aldrig havde tilhørt en Negers Krop.“

„See, see!“ sagde Cæsar, og fortrak med fluelende Læpper sin brede Mund fra det ene Øre til det andet, „Massa Harrys Bux' sidt' meget godt.“

„Ja vel, overmaade godt, kun ikke paa dine Been,“ gjentog Kræmmeren, og vedblev roligere at paaflæde Henry. „Naa, træk nu Frakken ovenpaa. Paa mit Ord! De kunde lade Dem see paa enhver Mafæade — Sæt nu du, Cæsar! denne pudrede Paryk paa dit purrede Hoved. Pas paa at see ud ad Vinduet, saasnart Døren gaaer op, og tael ikke et Ord, ellers forraader du Alt.“

„Jeg meen' Harvey tænt', en colert Mand har ingen Tung', som andre Folk,“ brummede den Sorte, idet han indtog den ham anviste Stilling.

Nu var Alting bragt i Orden til Udførelse, og Kræmmeren instruerede nu forsigtigen begge sine Medspillende i hele deres Rolle. Captainen besvoer han at aflægge sin militaire Holdning, og en liden Stund at antage de ydmyge Gebærder, der saa høiligen zirede hans Faders Neger; men indstjærpede derimod

Cæsar at holde sin Mund og sin Forklædning saalænge det blot var muligt. Efter disse Forberedelser aabnede han Døren, og raabte høit paa Skildvagten, som havde trukket sig tilbage til den yderste Ende af Gangen, for ikke at faae noget af den geistlige Trøst, som han sølte, ganske tilhørte en Anden.

„Lad Konen i Huset vorde kaldet,“ sagde Harvey, i sin paatagne Rolles hele Høitidelighed, „og lad hende komme alene. Fangen er nu lykkelig i sine fromme Betragtninger, og maa ei forstyrres i sin gudelige Andagt.“

Cæsar sænkede nu sit Ansigt i begge sine Hænder, og da Solbaten saae ind i Bærelset, troede han at see sin Fange i dyb Selvbetragtning. Idet han kastede et Blik fuldt af Foragt paa den Geistlige, raabte han høit paa den gode Børtinde. Med stor Iver fulgte hun Kaldet, da hun nærede det hemmelige Haab at steds til en angrende Synders sidste Bekjendelse.

„Søster,“ sagde den Geistlige med en bydende Tone, „har I her i Huset den christelige Forbryders sidste Diebliske, eller Tanker over Evigheden for dem, der døe en voldsom Død?“

„Jeg har aldrig hørt tale om den Bog;“ svarede Matronen forundret.

„Det kunde jeg nok tænke; der gives mange Bøger, som I ikke har hørt tale om; — dog er det umuligt

for den stakkels Synder at døe i Fred, uden denne Bogs Trøstegrunde. En Times Læsning i samme er mere værd, end en heel Mennestealderes Præken."

"Jh, min Gud! hvem der dog eiede denne Skat! — naar er den kommet ud?"

"Først er den kommet ud i Guinea i det græske Tungemaal, og derpaa oversat i Boston. Det er en Bog, Qvinde! som enhver Christen burde eie, i Særdeleshed de, som skulle døe i Galgen. — Hold strax en Hest beredt for denne Sorte, som skal ledsage mig til min Broder; og jeg vil sende Bogen tilbage i rette Tid, — Broder! sørg nu for din bedre Deel, bereed din Aand; du er nu paa den snævre Sti, som fører til det evige Liv!"

Cæsar bevægede sig libet paa sin Stol, men beholdt dog endnu saa megen Selvbeherkskelse, at han skjulte sit Ansigt med sine Hænder, der vare bedækkede med Handsker. Bærtinden ilede strax for at opfylde denne indlysende Begjæring, og de Sammensvornes Gruppe var nu igjen overladt til sig selv.

"Saa langt gik det godt," sagde Kræmmeren, "men en vanskeligere Opgave er det at stusse den vagthavende Officeer. Han er Lawtons Lieutenant, og oplært paa en Maade i Ritmesterens Snebighed i saabanne Anledninger — erindre altsaa, Captain Wharton!" sagde

han med en Art af Selvsfølelse, „at det Dieblis nu er kommet, hvor Alt er afhængigt af vor kolde Besindighed.”

„Min Skjæbne kan ikke blive meget værre, end den nu er, værdige Ven;” sagde Henry! „men for Ederes Skyld vil jeg gøre Alt, hvad der staaer i min Magt.”

„Og hvorledes kan jeg vel vorde mere ulykkelig og forfulgt, end jeg nu er?” spurgte Kræmmeren med den vilde Hestighed, han ofte viste. „Men jeg har lovet E en at frelse Dem, og ham har jeg endnu aldrig brudt mit Ord.”

„Og hvem er denne Ene?” spurgte Henry med opvaagnende Videlyst.

„Ingen,” svarede Kræmmeren.

Soldaten vendte nu tilbage, og mældte, at begge Hestene stode ved Døren. Harvey gav Captainen et Bink med Vinene, og gik foran ned ad Trappen, efterat han først havde bedet Bærtinden at overlade den Fange til sig selv at fordoie den heldbringende Føde, han nyeligen havde modtaget af hans Hænder.

Rygtet om Præstens Særsindehed havde udbredt sig fra Skildvagten udenfor Døren til de øvrige Kamrater; saa at da Harvey og Wharton naaede den frie Plads udenfor Huset, fandt de et Dusin ledige Dragoner svingende derude, der havde den overgivne Hensigt, at drille den ivrige Præst, og just syselsatte sig med en forstilt Beundring af begges Heste.

„En rar Hest I der rider,” sagde den, som skulde

indlede disse Løier; „kun lidt mager af Guld, formodentlig af svært Arbeid i Ederes Kald.“

„Ja, mit Kald er vistnok besværligt baade for mig og mit troe Dyr; men snart forestaaer mig Himlens Dag, som vil belønne mig for al min udgang og Indgang;“ sagde Birch, idet han satte sin Fod i Stigboilen og vilde stige op.

„J arbejder altsaa for Betaling, ligesom vi søgte for den?“ raabte en Anden af Hoben.

„Ja, saa er det, — mon ikke Arbeideren er sin Løn værd?“

„Kom dog, og lad os høre en lille Præken! Vi have just lidt Frihed, og man kan jo ikke vide, hvor meget godt der kan virkes med saa Ord paa en saadan Hob Ugubelige, som vi ere. Hør engang, stig op paa den Blost, og tag en Text, hvorfra J selv vil.“

Dragonerne omringe nu Kræmmeren med støtende Lystighed, og med et betydningsfuldt Blik til Captainen, der havde fundet Veilighed at sætte sig op i Fred, svarede han:

„Med Gornsielse! thi det er min Pligt. Men du, Cæsar! kan ride bort og give Efterretning — den ulykkelige Fange længes vist efter Bogen, for hans Limer ere talte.“

„Ja, ja! rid du kun, Cæsar, og hent Bogen,“ freeg et halvt Dusin Stemmer; alle trængte sig nu med

støiende Glæde omkring den foregivne Præst, i Haab om en dygtig Spøg.

Kræmmeren frygtede heel vel i sit Hjerte, at de, i deres utvungne Fremgangsmaade mod ham selv og hans Pynt, skulde bringe hans Hat og Paryk af Lave, og da var han strax opdaget. Han var derfor saare beredt til at opfylde deres Begjæring. Han besteege nu den ham anviste Blok, og, efterat have rømmet sig et Par Gange, kasted sine Dine paa Captainen, som holdt ubevægelig, begyndte han saaledes:

„Jeg maa henlede Eders Opmærksomhed, mine Brødre! paa den Deel af Skriften, som I ville finde i anden Samuels Bog, hvori følgende Ord staae skrevet: Og Kongen klagede over Abner, og sagde: er Abner død som en Daare, — dine Hænder vare ikke bundne, dine Fødder ei sluttede i Lænker; som en Mand falder for Ugudelige, saaledes faldt du. Og alt Folket græd end mere — Cæsar! skynd dig dog, og hent Bogen, som jeg har befalet dig. Din Herre sukker i sin Sjæl af Længsel efter samme.“

„En herlig Text,“ raabte Dragonerne, „kun videre, kun videre — lad kun den Sneemand blive; han kan ogsaa trænge til nogen Opbyggelse, saavel som nogen Anden.“

„Hvad gjør I der, I Slynkler!“ raabte Lieutenant Mason, der just kom tilbage fra en Spadsjeretour, han havde gjort for at komme til at gjøre Mar af Lande-

værnets usle Aftenparade; „hver Mand i sit Qvarteer! og lad mig ikke finde nogen Hest, som ikke er striglet eller som mang'er Stroelse, naar jeg gjør Runden.”

Som et Trylleslag virkede Officerens Stemme, og ingen Præst kunde vel nu ønske sig en roligere Forsamling, skøndt nok lidt mere talrig; thi neppe havde Mason udtalt, før ogsaa alle, undtagen Cæsars Billede vare forsvundne. Denne Leilighed benyttede Kræmmeren til at stige op, men bevarede den tilbørlige Alvorlighed i sine Bevægelser, thi Dragonens Bemærkning over deres Dyr var kun altfor sand, og et Dusin Dragonheste stode færdige og sadlede, redebonne til hvert Dieblit at optage deres Ryttere.

„Naa, har I nu sadlet den arme Djævel derinde godt op,” sagde Mason, „at han kan gjøre sin sidste Tour under geistlig Commando, gamle Anark?”

„Din Tale er af det Døde, vanhellige Mand!” raabte Præsten med opløst Haand, og vendte fuld af hellig Afsen sit Blik til Himlen; „derfor vil jeg drage bort fra dig saa uskadt, som Daniel blev udfriet fra Føernes Tænder.”

„Pak dig! du hykkelske, bønnelæsende, psalmesyngende Hælsdøse!” sagde Mason med Foragt; „saasandt Washington lever! det ærgrer en brav Karl, at see saadanne graadige Roubdyr ødelægge et Land, for hvilket man udsæer sit Blod. Harde jeg dig kun et Qvarteers Tid

i en virginst Plantage, saa skulde jeg lære dig at pille Tobak, med en god Lamp."

"Jeg forlader dig, og ryster Støvet af mine Skoe, at Intet af denne de Ugudeliges Hule maa hænge ved de Frommes Klædebon."

"Fort, eller jeg skal banke Støvet af din Kjole, du fordomte Kjeltring! Jo, du er den Rette til at præke for mine Karle! Hollister kan gjøre dem gale nok med sine Formaninger, — de Slynkler bliver til Slutningen altfor samvittighedsfulde til at hugge ind, for ikke at kradske Skindet til Blods. Men, hvor skal du hen, Mester Sortsnude, i saadant gudeligt Selskab?"

"Han skal blot," sagde den Geistlige hastigt, "ride hen for at hente en Bog, der vil yde den stakkels syndige Yngling megen Trøst og Husvælselse, og snart give hans Sjæl den hvide Glands, trods dens ydre Sorthed og Hæstighed. Vil I da nægte en Døende Religions Trøst?"

"Nei, nei, den stakkelt Djævel! hans Skjæbne er haard nok. — Det var en udmærket god Frokost, som den smækkre Tante gav os. Men hør nu, Hr. Himmeltrompet! dersom den unge Mand dog skal døe efter Kunstens Regler, da vær saa god at overlade det Embede til en anden Fædresmand, thi det Raad giver jeg dig; vover du igjen at bringe din tørre Krop iblandt Spionen, & p.

os, saa skal jeg trække dit Skind af dig, og lade dig løbe ganste nogen."

"Forbandelsen hvile paa dig, du Forarger og Spotter af Raaden!" sagde Birch, og reed langsomt, med tilbørlig Jagttagelse af den geistlige Anstand ned ad Landeveien, fulgt af den foregivne Cæsar; „men jeg forlader dig, og efterlader mig det, som vil bringe dig Fordømmelsen, og med hjertelig Glædelighed tager jeg min Afsteed fra dig."

"Gaae ad Helvede til!" mumlede Lieutenanten, og beeb sig i Læberne med et foragteligt Smil; „Rider den Kart ikke som en Pæl, og stritter ud med Benene ligesom en Ildtang paa en So? Bid jeg havde ham bag disse Bjerge, hvor Lovene ikke ere saa strænge, jeg skulde —"

"Vagthavende Corporal!" — raabte Skilbvagten fra Gangen oppe ved Værelserne — „Hr. Corporal! Hr. Corporal! — den vagthavende Corporal!"

Lieutenanten foer nu op ad Trappen, der hørte til Gangens Værelse, og spurgte Soldaten om Karsagen til hans Raab.

Dragonen stod ved den aabne Dør til Værelset, og saae med et mistænkeligt Blik ind i samme paa den formeentlige engelske Officeer. Da han bemærkede sin Lieutenant, traadte han med den sædvanlige Respect tilbage, og svarede i en Slags Forvirring:

„Jeg veed ikke rigtig, Hr. Lieutenant! men Fangen seer mig saa underlig ud. Allerede da Præsten fortød ham, saae han ikke mere ud som før; — men,“ idet han over sin Officeers Skulder saae nøie paa Fangen, „det maae dog være ham alligevel. Det er dog det samme pudrede Hoved, og Flængen i Kjolen, hvor han sit Hugget ved vor sidste Dyst med Fjenden.“

„Og har du gjort al den Støi af Tvivl, om den stakkels Herre er din Fange eller ei, Arabat? Hvem Fanden mener du, det ellers skulde være?“

„Jeg veed ikke, hvem det ellers kunde være,“ svarede Karlen fortredelig, „men er det ham, saa maae han være bleven tykkere og kortere, og behager De engang at see, hvor han ryster som en Mand, der har Feber.“

Det var nu rigtignok kun alt for sandt. Cæsar hørte med stor Angst paa denne korte Samtale, og skjøndt han lykønskede sig i sit Hjerte over sin Herres lykkelige Undvigelse, begyndte hans Tanker i en aldeles naturlig Retning at henvendes paa de sandsynlige Følger, dette vel kunde have for hans egen Person. Den Tausshed, der opstod efter Skildvagtens sidste Bemærkning, tjente paa ingen Maade til igjen at oplive hans slukte Mod. Lieutenant Mason undersøgte nu med egne Øine den Sortes saare fordægtige Person, og Cæsar bemærkede dog Alt det, som foregik, ved et lidet Gul, han havde ladet aabent under sin Arm, og gjennem hvil-

tet han kastede hemmelige Blikke. Ritmester Lawton vilde paa Stedet have opbaget Bedrageriet, men Mason var ingenlunde saa skarptseende, som hans Foresatte. Han vendte sig derfor ærgert om til Dragonen, og sagde halv høit:

„Denne Gjendøber, Methodist, Dvæker, og Kjeltring med sine Psalmer, har gjort den arme Dreng ganske desperat ved sin Sludder om Helvede og Svovlsølen. Jeg vil dog gaae ind til ham, og opmuntre ham lidt med et Par fornuftige Ord.“

„Jeg har nok hørt, at Frygten kan gjøre et Menneske ganske hvidt,“ sagde Dragonen, idet han drog sig tilbage og stirrede hen for sig, som om hans Dine skulde springe ud af deres Hulinger; „men her har den gjort den kongelige Captain ganske sort.“

Sagen var, at Cæsar, der ikke kunde høre, hvad Mason talte saa sagte, og som var kommet i den grueligste Frygt over det, der allerede var skeet, usorgsamt havde flyttet Parykken bort fra eet af sine Øren for desto bedre at kunne høre, uden at betænke, at hans Hudfarve strax vilde røbe hele hans Forklædning. Stilsvagten havde stadigen holdt Die med ham, og derfor strax bemærket det. Ogsaa Masons Opmærksomhed blev iøjeblikkeligen henvendt paa den samme Gjenstand. Uden Staausel mod en uhykkelig Krigsbroder, eller snarere uden at tænke paa Andet, end den Bebreidelse, der vilde

tillægges Corpsen, sprang Lieutenanten ind, og greb den forstrækkede Afrikaner i Struben. Aldrig saasnart havde Cæsar hørt noget om sin Farve, før han antog sin Opdagelse for aldeles afgjort; og ved den første Syd af Måsons tunge Trin paa Gulvet, sprang han op fra sit Sæde, og trak sig hastigen tilbage til et Hjørne af Stuen.

„Hvem er du!“ kreg Måson, og stødte den gamle Mands Hoved ved hvert Spørgsmaal mod Bæggen, „hvem Satan er du? og hvor er Engelsen? Tal din Salunk! — Svar mig, dit Ravneshæs! eller jeg hænger dig op i Spionens Galge.“

Men Cæsar blev standhaftig. Hverken Trusler eller Stød kunde udpresse noget Svar af ham, indtil Lieutenanten, ved en meget naturlig Overgang i Angrebet, løste sine svære Støvle opad i en Retning, der bragte samme i Forbindelse med Regerens ømmeste Deel, nemlig hans Skinnebeen. — Nu kunde det meest forhærbede Hjerte ikke længer vedligeholde Taalmodigheden, og Cæsar opgav den sieblikligen. De første Ord, han sagde, vare derfor —

„Nu, au Massa! De tænk! jeg kan ikke føle?“

„Gud straffe mig!“ raabte Lieutenanten, „er det ikke Regeren selv. — Skurk! hvor er din Herre? og hvem var Præsten?“

Medens han saaledes talte, begyndte han igjen at gjøre Bevægelser til et fornyet Angreb; men Cæsar raabte

høit om Naade, og lovede at sige Alt, hvad han vidste.

„Hvem var Præsten?“ gjentog Dragonen, idet han trak det frygtelige Been tilbage, men dog stedsvis holde det i truende Svingning.

„Harvey! Harvey!“ hylede Cæsar, og bandfede fra det ene Been til det andet, eftersom han troede det meest maatte være udsat for Fare.

„Hvilken Harvey din sorte Djævel?“ raabte den utaalmodige Lieutenant, og lod Hævnens tunge Lod falde paa ham, idet han foer ud med Benet:

„Birch!“ jamrede Cæsar, og saldt paa Knæ, medens store Taarer trillede ned over hans blanke Ansigt.

„Harvey Birch!“ gjentog Rytteren, idet han kastede den Sorte fra sig, og foer ud af Bærelset; „til Waaben, til Waaben! Halvtredesindstyve Guineer for Kræmmerens spionens Liv! giv ingen Pardon! — til Hest! til Waaben! til Hest!“ —

Under den Støi, der forarsagedes, da Dragonerne samlede sig, og med stor Lummel foer imellem hvores andre til deres Heste, reiste Cæsar sig fra Gulvet, hvorhen han var kastet af Mæson, og begyndte at undersøge de lidte Boldsomheder. Til Lykke for ham selv havde han dukket Hovedet ned, og altsaa ingen væsentlig Skade taget.

Ni og Tyvende Kapitel.

Borte var Gitpin med Sang og Spil,

Borte med Hat og Paryk.

Dromte kun lidet at løbe Apris,

Da han i Morges ud gik.

Camper.

Den Wei, ad hvilken Kræmmeren og den engelske Officeer nødvendigviis maatte begive sig for at naae de beskyttende Bjerge, laae omtrent en halv engelsk Mil under en fri udsigt fra Døren paa den Bygning, der saa nyligen havde været den Sidstes Kængsel. I hele denne Afstand strakte den sig over den frugtbare Dal, der udbreder sig tæt ved Foden af Bjergene som her næsten lodret opstige fra Grunden; derpaa dreiede den sig pludseligen til Høire, og fulgte de naturlige Krumninger, indtil den kom til det Indre af Heilandene.

For at den antagne Standsforskjel kunde bevares, reed Harvey lidt foran sin ledsager, og vedligeholdte den langsomme værdige Holdning, som passede sig for hans paatagne Rolle. Paa deres høire Side laae det Infanteri-Regiment, som vi allerede have omtalt, indkvarterede i sine Telte, og de Poster, som bevogtede Leiren, saae man med afmaalte Skridt gaae frem og tilbage ved Foden af Bjergene.

Henry's første Tanke var, som naturligt, at anspore det Dyr, han reed paa, til den højeste Grad af Hurtighed for i en Fart ikke blot at iværksætte sin Flugt, men ogsaa at befrie sig selv fra den quælende Stilling, hvori han befandt sig. Men den hastige Bevægelse, som den unge Mand af den Marsag gjorde, blev paa Stedet standset af Kræmmeren.

„Hold inde!“ raabte denne, og affar behændigen med sin Hest al Velighed til at komme frem; „vil De gjøre os begge ulykkelige? bliv dog i den Sortes Rolle, der følger sin Herre! seer De ikke disse modige Heste, alle bidlede og sadlede, der staae i Soelskinnet udenfor Huset? — Hvorlænge mener De, at dette ugle Hollands derøg, som De rider paa, vil udholde Carrieren, naar vi først efterfattes af Virginierne? hvert Skridt vi kunne gjøre uden at gjøre Opsigt, gjelder saameget som en Dag i vort Liv. Riid kun stadigen bag efter mig, og see Dem paa ingen Naade om. Thi de ere saa poliste som Rave, og saa blodgjerrige som Ulve!“

Kun med Uvillie holdt Henry sin Utaatmodighed tilbage, og fulgte Kræmmerens Anviisning. Imidlertid fatte hans Indbildningskraft dog stedsse hans Sind i Bevægelse, da han troede at høre Lyden af Forfølgerne; endstjændt Birch, der ved given Velighed saae tilbage, som om han vilde sige sin Følgesvend Noget, forsikrede ham, at Alt endnu var roligt og sikkert.

„Men,” sagde Henry; „det vil ikke være Cæsar mueligt, at holde sig længe uopdaget — gjorde vi ikke bedre i at sætte vore Heste i Galop, og i den Tid, hine overveie, hvad der vel er Marsagen til vor Hastighed, kunne vi naae Hjørnet af Skoven?”

„Åt, da kjender De dem kun lidt, Captain Wharton,” svarede Kræmmeren. „Just i dette Dieblit seer en Corporal efter os, som om han meente, det vel ikke var saa ganske rigtigt fat med os. Den skarpsynede Krabat passer paa mig som en Tiger, der lurar paa sit Bytte. Allerede den Gang, da jeg stod paa Blokken, mærkede han paa en Maade Uraad — naa, hold Deres Hest lidt an — vi maa endnu lade Bæsterne gaae lidt i Skridt, for nu lægger han Haanden paa Sadelknappen. Stiger han nu op, saa er det ude med os. Infanteristerne kunne endnu naae os med deres Geværer.”

„Hvad gjør han nu?” spurgte Henry, ibet han trak i Tøilen, men dog i det samme trykkede Hælen i Siderne, for at være færdig til at fare frem, naar det skulde være.

„Han vender sig fra sin Hest, og seer ned ad en anden Vej. Nu kun et lille Trav, — ikke saa hastigt, — ikke alt for hastigt! — Pas dog lidt paa den Skidsvagt hist i Marken lidt foran os — han betragter os saa opmærksomt.”

„Lad os ikke tænke paa Infanteristen,” sagde Henry

utaalmodigen, „han kan jo kun fryde os, — men disse Dragoner kunne ogsaa gøre mig til deres Fange. I Sandhed, der komme Heste bag ved os ned ad Reien. Seer I intet betænkeligt?”

„Jo vel,” sagde Kræmmeren, „der er just noget betænkeligt, som hist lader sig tilsyne bag Krattet paa venstre Side. Vend deres Hoved lidt derhen, saa kan De selv see det, og tillige drage Nytte deraf.”

Henry benyttede ivrigt den givne Leilighed at see til Siden, men Blodet isænde i ham, da han bemærkede, at de nu kom forbi en Galge, der upaatvivleligen var opreist til hans Henrettelse: — han vendte derfor sit Ansigt bort fra dette Syn med usfordulgt Rædsel.

„Der er et Advarsel i den lille Stump Skov om at være forsigtig,” sagde Kræmmeren paa sin korte alvorlige Maade; som han ofte anvendte.

„I Sandhed, det er et rædsomt Syn,” raabte Henry, og skjulte et Dieblis sine Øine med sin Haand, som om han vilde undgaae Synet af et Spøgelse.

Kræmmeren saa sig noget om, og sagde derpaa med kraftig, men mørk Bitterhed: „og dog, Captain Wharton! seer De den, hvor den nedgaaende Sol kaster sine Straaler paa Dem, medens Luften, som De aander, kommer klar og frisk fra Bjergene foran Dem. Hvert Skridt, De gjør, lader den forhadte Galge længere bag ved Dem, og hver dunkel Bjergkloft, hvert Klippestykke

paa Bjergene yder Dem et Tilflugtssted mod Fjender-
 nes Hævn. Men jeg har seet Galgen opreist, hvor in-
 tet Tilflugtssted frembød sig for mig. To Gange laae
 jeg i Fængsel, hvor jeg, bunden i Lænker og sonderres-
 ven af Smerte, kun ventede paa Morgengry, der skulde
 lyse for mig til en forsmædelig Død. Den kolde Sved
 randt ned ad mit Legem, som allerede syntes berøvet
 sine Kræfter, og naar jeg da klattede op til det Hul,
 hvor Luften, trængte ind gjennem Jerngitteret, og jeg
 saae, hvorledes hele Naturen smilede, som Gud har be-
 rebet selv for den ringeste af sine Skabninger; da stod
 ogsaa Galgen for mit Die, ligesom den onde Samvit-
 tighed, som marttrer en Døendes Sjæl. Fire Gange har
 jeg været i deres Magt, foruden denne sidste Gang;
 men to Gange, — to Gange meente jeg, min sidste
 Stund havde slaaet. Det er stedse haardt at døe,
 Hr. Captain; men at tilbringe sine sidste Dieblkke alene
 og ubejlaget, at vide, at Ingen af dem, som ere om-
 kring os, tager Deel i den Stjæbne, som river os bort
 fra alt det Jordiske; at vide, at om saa Dieblkke er
 man borttaget fra det Mørke, som naar man tænker
 paa det der skal følge efter, bliver Een endog hjært,
 til Dagens Lyd, hvor Alles Dine møde Een, som om
 man var et vildt Dyr; at see Alt spinde hen midt iblandt
 sine Medskabningers Spot og Haan — dette, Captain
 Wharton! dette kan man kalde at døe!

Henry lyttede forbauset til, da hans Bedfager frem-
satte dette med en Hæftighed, der var ham ganske ubek-
kendt; begge syntes at have forglemte baade deres Fare
og deres Forklædning, og han udraabte:

„Hvad, har I nogensinde været Døden saa nær?“

„Har jeg ikke allerede i tre Aar været det Bildt,
man overalt gjorde Jagt paa i disse Bjerger?“ gjenmæ-
lede Harvey, „engang førtes jeg allerede ud til Galgen;
da slap jeg ved et Angreb af de kongelige Tropper.
Havde det været et Kvarteerstid længere, saa havde Dø-
den været uundgaelig. Der stod jeg midt iblandt for-
lebløse Mennesker, blandt gabende Kvinder og Børn,
som et Uhyre, og Gjenstand for Menneskehedens For-
handelse. Naar jeg vilde bede til Gud, saa gjenløb mine
Øren med Opregnelsen af mine Forbrydelser; og naar
jeg saae rundt om i den hele Rængde, for at udfinde
et eneste Ansigt, der viste nogen Medlidenhed, fandt jeg
intet — ikke et eneste! — Alle forbandede mig som
en Ridding, der vilde sælge sit Fædreland for Guld.
Solen straalende klarere i mine Øine end ellers, — men
det var ogsaa den sidste Gang, jeg skulde see den. Mars-
kerne smilede i yndig Pragt, og Alt syntes at bidrage
til at gjøre denne Verden til et Slags Himmerige. Ak!
hvor sødt var Livet mig i dette Dieblif! Det var en
rædsom Stund, Captain Wharton! en saadan har De
aldrig nogensinde kjendt. De har Benner, der føle for

Dem; men jeg havde kun en Fader, der kunde begræde mit Tab, naar han engang fik det at vide; men nær ved mig var ingen Medlidenhed, ingen Trøst, der kunde lindre min Angst. Alt syntes at have forladt mig. — Jeg troede næsten, at Han havde glemt, at jeg endnu levede!

„Hvorledes! meente I, at Gud havde forladt Eder, Harvey?“ raabte den unge Mand opfyldt af inderlig Deeltagelse.

„Gud forsager aldrig sine Dyrkere!“ svarede Birch, med dyb Ubesyngt, og lagde derved en virkelig Fromhed for Dagen, som han hidtil kun havde antaget.

„Hvem meente I da med dette Han?“

Kræmmeren satte sig nu igjen ligesaa stiv og opreist i Sæden, som det var passende med hans paatagne Udvortes. Den Ild, der saa Minutter tilforn havde flammt ud af hans Die, forsvandt i den meest ubegrænsede Udmygheds høitidelige Miner, og idet han vendte sig om ligesom til en virkelig Neger vedblev han —

„I Himlen er der ingen Forskjel paa Farve, min Broder! og du har nu et helligt Kald, som du engang vil komme til at aflægge Regnskab for.“ — Med dømpet Stemme tilføjede han, „dette er den sidste Skildvagt paa Veien. Se Dem ikke om, hvis Deres Liv er Dem kjær!“

Henry erindrede sig nu sin Forsatning, og antog den ydmyge Holdning af hans Charakter. Den usor-

klarlige Kraft i Kræmmerens Foredrag var snart glemt i Følelsen af hans egen Fare; og ved Mindet om sin betænkelige Stilling vendte hele den qvalfulde Stemning tilbage, som han et Dieblikt havde opgivet.

„Hvad seer I, Harvey?“ raabte han, da han bemærkede, at Kræmmeren med varselsfuld Opmærksomhed saae hen til Bygningen, som de havde forladt; „hvad seer I ved Huset?“

„Noget, som ikke lover os noget Godt;“ svarede den formeentlige Præst, „kæst nu Maske og Paryk bort; De vil komme til at bruge alle Deres Sandser uden Hindringer — kæst det paa Veien! vi have Ingen mere foran os, som vi behøve at frygte, men bagved os ere der dem, som ville begynde et frygteligt Bøddeløb.“

„Nu velan da!“ raabte Capitainen, og kastede Stykkerne af hans Forklædning paa Landeveien: „saa lader os bruge vor Tid paa det Bedste — vi have endnu en heel Fjerdingvei*, før vi naae Hjørnet; hvorfor skulle vi ikke ride af alle Kræfter derhen?“

Vær kun rolig! — de ere vel i Bevægelse, men uden Officeer stiger ingen til Hest, førend de see os flygte — nu kommer han — han gaaer til Stalden — trav nu lidt muntre! en halv Snees Stykker ere i Sadelen, men Officieren staaer endnu og strammer sin Sabelgjord lidt fastere. De mene snart at vinde Forspring for os!

* En engelsk Fjerdingvei er noget over 700 Alen.

Nu er han oppe! — riid nu, Captain Wharton! paa Liv og Død, og hold Dem stedsse bagved mig! forlader De mig, er De forloren!"

Der behøvedes nu ingen Opfordring mere. I det Dieblit, da Harvey satte sin Hest i Gallop, var Captainen lige i Hælene paa ham, idet han paa det Yderste ansporede det usle Dyr, paa hvilket han reed. Birch havde seiv udsøgt sig den Hest, som bar ham, og, skjøndt den stod langt tilbage for de velnærede, fyrige Dragonheste, var den dog langt bedre, end det lille Og, som man havde anseet for godt nok for Cæsar Thompson at ride et Grinde paa. Nogle saa Sæt overbeviste ham strax om, at hans Lebsager snart vilde lade ham tilbage, og et frygtsomt Blik, hvorved han saa sig om, viste Flygtningerne, at Forsølgerne nærmede sig med hastige Skridt. I denne forladte Tilstand, som gjør Ulykken dobbelt smertelig, naar man alene skal bære den, raabte Henry til Kræmmeren, at han dog ikke maatte forlade ham. Harvey holdt strax inde og lod sin Lebsager ride ved Siden af sig. Den trekantede Hat og Parykken var floiet ham af Hovedet, i det Dieblit, da hans Hest begyndte at gallopere, og Dragonerne havde bemærket denne Demastering, som man vel kan kalde det, og forkyndte deres Opdagelse ved et stoiende Skrig, der gienløb tæt bag ved Flygningernes Ore; saa høit var Raabet, og saa ringe den Afstand, der var imellem dem.

„Var det ikke bedre vi forlode vore Heste?“ sagde Henry, „og saae at komme over Marken paa den venstre Side ind i Biergene? det Gjerde der vil vel nok standse vore Forfølgere.“

„Den Vei gaaer til Galgen,“ svarede Kræmmeren, „disse Krabater gjøre tre Skridt førend vi vinde to, og vilde ikke bryde sig mere om det Gjerde, end vi om disse Hjulspor; vi have endnu en lille Hjerdingvei til Hjørnet, og bag Skoven ere tvende Veie. Lad dem saa søge vort Spor; derved ville vi nok vinde lidt Forspring.“

„Men dette ugle Dyr er allerede udmattet,“ raabte Henry, idet han drev paa Hesten med Enden af sin Tomme, medens Harvey paa samme Tid ydede ham sin Bistand ved Hjælp af en dygtig Ridepidst, som han førte med sig; „det holder ingen halv Miil længere ud!“

„Kun en Hjerdingvei endnu, — en Hjerdingvei vil den nok kunne holde ud,“ sagde Kræmmeren, „en eneste Hjerdingvei vil frelse os, hvis De følger min Vei-
ledning.“

Noget beroliget ved sin Vedsagers Kolde og tillidsfulde Opførsel, forholdt Henry sig taus, og sporede sin Hest stedse mere fremad. Det varede kun saa Minutter, inden de naaede Hjørnet, og da de med yderste Hastighed foer om noget lavtvorende Krat, saae de allerede For-

følgerne, der adspredte sig ned ad Wei'en. Maſon og Corporalen, ſom vare beſt ridende, vare dem meget nærmere i Hælene, end Kræmmeren ſelv havde anſeet for muligt.

Bed Goben af Bjergene, tillige en Strækning gjennem den mørke Dal, ſom beſandt ſig mellem Klipperne havde man ladet en tæt begroet Underſkov fremvære, hvori det tykkere Beed laae ſælbet til Brændſel. Da Henry ſaae dette Tilflugtſted, anmodede han Kræmmeren atter, at de ſkulde ſtige af og ſkjule ſig, men hans Begjæring blev ligefrem afſlaaet. De to forhen omtalte Wei'e mødtes i en meget ſpids Vinkel ikke langt fra Hjørnet, og krummede ſig derpaa ſaa meget fra hinanden, at man blot kunde ſee libet af begge paa eengang. Kræmmeren tog den Sti, ſom førte til venſtre; dog kun nogle Dieblkke, thi da han naaede et aabent Sted i Skoven, ſoer han op ad en Sti, ſom førte til Høire, og ſtyrede ligefrem ad en ſteil opadgaaende Wei, der laae lige for dem. Denne Bending frelſte dem. Da Dragonerne naaede Vinkelen, fulgte de Sporene, og ilede forbi det Sted, hvor Flygtningerne vare rebet over paa den anden Wei, førend de ſaavne Hovſporene. Baade Henry og Kræmmeren hørte Dragonernes Naab, da de jog deres aſmattede og ſtønnende Dyr op ad Bjerget; de hørte, hvorledes de opmuntrede deres Kamrater, ſom kom efter dem, at følge Wei'en til Høire.

Epionen, & H.

Nu foreslog Captainen atter, at de skulde forlade deres Heste og skjule sig i Krattet.

„Endnu ikke — endnu ikke,” svarede Birch, med sagte Stemme; „Veien gaaer ligesaa steil nedad fra Bjergetoppen, som opad. Lad os først komme op paa Spidsen.” Medens han sagde dette, naaede de Toppen, og sprang begge af Hestene. Henry sneeg sig i Dieblisset ind i det nærliggende Krat, som i en ringe Afstand ovenfor dem dækkede Bjergets Side. Harvey standsede lidt for at give Hestene et Par dygtige Nap af sin Pidsst, hvilket drev dem hovedkuls ned ad Veien paa den anden Side af Bjerget, og fulgte derpaa hans Exempel.

Kræmmeren trængte med noget mere Forsigtighed ind i Krattet, og stræbte saa meget som mueligt at undgaae i sin Gang enten at bevæge eller sonderbryde Kvistene. Han havde neppe faaet Tid til at skjule sig, da en Dragon allerede før opad Stien, naaede Toppen, og raabte høit:

„Nu faae jeg en af deres Heste løbe ned ad Bjerget.”

„Fremad Karle! Sporer i Siden;” raabte Mason. „Engländeren giver I Pardon, men Kræmmeren hugger I ned, og gjør Ende paa ham!”

Henry folte, hvorledes hans Ledfager, skjælvende over hele Legemet, greb ham ved Armen, da han hørte dette Raab, som strax fulgtes af et Dusin Ryttere, med en saa rasende Fart, at den kun alt for tydeligen

viste, hvor liden Sikkerhed deres udmattede Dyr endnu kunde have ydet dem.

„Nu," sagde Kræmmeren, og reiste sig op af Krattet for at speide, efterat han et Dieblif havde holdt sig stille; „hvad vi nu vinde, er reen Profit; thi, som vi stige op, saa fare de stedse nedad. Lad os sætte os i Bevægelse."

„Men ville de ikke forfølge os, og omringe Bjerget?" sagde Henry, idet han reiste sig, og efterlignede sin Lebsager i den anstrængende men hastige Vandring, „hust paa, at der er Infanterie ligesaavel som Cavallerie, og at vi under alle Omstændigheder maa omkomme i Bjergene."

„Frygt ikke, Captain Wharton!" svarede Kræmmeren, med tillidsfuld Rolighed; „dette Bjerg er just ikke det, som jeg søgte, men Roden har gjort mig til en heldig Styrmand imellem disse Bjerge. Jeg skal føre Dem til et Sted, hvor Ingen vover at forfølge os. Se, Solen forlader alt denne vestlige Klippetop, og vi have endnu to Timer før Maanen staaer op. Troer De, at Nogen vil forfølge os længere i en November-Nat gennem disse Fjeldspidser og Afgrunde?"

„Men hør engang!" udbrød Henry, „Dragonerne tilraabe hinanden! de gaae allerede Slip af os."

„Kom op paa Fjeldspidsen; der kan De see dem," sagde Harven, og satte sig ganske rolig ned, for at

hvile sig. „Ja, i Sandhed, her kunne de ogsaa see os, nu peger de med Fingeren paa os. Der affjød en sin Pistol, men Afstanden er alt for langt endog for et Gevær til at række saa høit.“

„Men de ville forfølge os,“ raabte den utaalmodige Henry, „lad os flynde os bort.“

„De tænke ikke mere derpaa,“ svarede Kræmmeren, idet han plukkede nogle Brombær, som vorede paa det tynde Jordlag i Nærheden af ham, og tyggede dem rolig med Blade og Alt, for at væde sin tørre Gane. „Hvilke Fremskridt kunde de vel gjøre her, i deres svære Støvler og lange Sporer, med deres store Sabler eller endog med Pistoler? nei, nei, — nu ride de smukt hjem, og jage Fobfolket ud, istedetfor at føre Hestene ind imellem disse snævre Stier, hvor de kun med Frygt og Skjelven kunne holde sig i Sadelen. Kom, følg mig, Captain Wharton! vi have endnu en morsommelig Vej for os; jeg skal bringe Dem paa et Sted, hvor Ingen tør vove sig hen i denne Nat.“

Ved disse Ord stode de begge op, og vare snart forsvundne for hvert speidende Blik mellem Bjergets Klipper og Hulinger.

Kræmmerens Mening var fuldkommen rigtig. Mason og hans Folk jog ned ad Bjerget for at forfølge dem, og, som de formodede lige bag efter deres Offere; men da de naaede det flade Land, fandt de blot Flytningernes

forladte Heste. De maatte bruge nogen Tid til at undersøge de nærmeste Buste, og finde saadanne Steder, som Ryttere kunde være istand til at ride paa, da just en af Flokken opdagede Kræmmeren og Henry, der sadde paa den før omtalte Klippe.

„Han er undsluppen,” brummede Mason, og kastede et Blik, der vidnede om vildt Raserie, opimod Harvey; „han er sluppen, og vi vanærede! Washington vil aldrig mere giye os en Spion i Forvaring, naar vi lade denne Kjeltring saaledes drive sit Spil med Corpsen. Og der sidder ogsaa Englænderen, og seer ned paa os med et yderst velbehageligt Smil. Jeg kan see det ganske tydeligt. Ja, ja! min Dreng! du sidder godt der, det maa jeg tilstaae. Det er rigtignok bedre, end at dansse i Luften; men endnu ere I ikke forbi Harlem Gloden, og jeg skal nok tage Vinden fra Jer, førend I kunne fortælle Sir Henry, hvad I have seet, eller jeg vil ikke hedde Soldat mere.”

„Skal jeg fyre, og sætte Kræmmeren i Angst?” spurgte een af Folkene, idet han tog sin Pistol ud af Hylsteret.

„Ja vel, jag de Fugle engang op af deres Rede, og lad os see, om de kunne bruge deres Binger.”

Karlen affyrede Pistolen, og Mason vedblev: „Hvad! jeg troer min Salighed! de Kjeltringer grine ad os. Men raast hjemad, ellers rulle de endnu Stene ned paa Hovedet af os, og de kongelige Kviser ville da opvarte

med den Efterretning, at et heelt Regiment Oprørere ere slagne paa Flugten af to Royalister. De have for fortalt værre Løgne."

Dragonerne rede nu ærgerlige bag efter deres Officereer, der drog ad sit forrige Qvarteer til i dybe Betragtninger over de Forholdsregler, der under nærværende mistlige Omstændigheder maatte tages. Det var allerede Stumring, da Mason med sin Trop naaede Boligen, for hvis Dør en stor Mængde Officerer og Soldater vare samlede, og ivrigen sjsfelsesatte med at give og modtage de eventyrligste Beretninger om Spionens Undvigelse. De ydmygede Dragoner meddeelte deres ubehagelige Tidender med den ærgerlige Mine, der altid findes hos Folk, der finde sig bedragne; og de fleste Officerer stimlede om Mason for at raadslaae, hvad Forholdsregler man nu skulde tage. Miss Peyton og Fanny hørte fuld af Uengstelse, men uden selv at bemærkes, paa Alt, hvad der afgjordes imellem dem, fra Vinduet i det Værelse, der var umiddelbart over deres Hoveder.

"Noget maa man gjøre, og det uden Forhaling," bemærkede den commanderende Officereer ved det Regiment, som havde sin Leir udenfor Huset; "denne engelske Officereer er uden Tvivl et Redskab til det store Stød, som Fienden sidst tiltænkte os; desuden er ogsaa vor Vre paa Spil ved hans Undvigelse."

„Lad os anstille en Klappejagt!“ raabte Afstillige paa een Gang: „saa have vi dem begge i Morgen igjen.“

„Saa sagte, saa sagte, mine Herrer!“ svarede Obersten; „Ingen kan i Mørket gjennevbandre disse Bjerge uden at være bekjendt med Fodstierne. Ingen uden Ryttere kunne gjøre Tjeneste ved denne Leilighed; men jeg forudsætter, at Lieutenant Mason tager i Betænkning at sætte sig i Bevægelse uden nærmere Befaling af sin Major?“

„Nei, det tør jeg rigtignok ikke,“ svarede denne, og rystede med megen Alvor paa Hovedet, „med mindre De vil tage Ansvarer paa Dem. Dog Major Dunwoodie kommer selv igjen inden to Timer, og vi kunne bringe Efterretning derom gjennem Bjergene, før Dagen gryer. Naar vi nu sprede krydsende Patrouillier fra den ene Flod til den anden, og tilbyde Bønderne en Belønning for Paagribelsen, saa er det umueligt, at de kunne undvige, med mindre de skulde forene sig med den Troppeafdeling, som man siger, ligger ved Hudson.“

„Det er en ret antagelig Plan;“ raabte Militz-Obersten, „og den maa ogsaa lykkes. Men send nu strax et Bud efter Majoren, ellers kunde han dvæle saalange ved Færgestedet, indtil det var for seent; kjøndt uden Tvivl tilbringe de Undvegne Natten i Bjergene.“

Ogsaa Mason sandt Behag i dette Forslag, og man sendte strax et Bud til Majoren med den vig-

tige Efterretning, at Henry var undvogen, og at hans Rørværelse var nødvendig for at iværksætte hans Forsøgelse. Efter denne Raadslagning adskiltes Officererne.

Da Miss Peyton og hendes Niece først hørte tale om Henrys Flugt, vilde de neppe troe deres egne Øren. Begge havde stølet saa fast paa det heldige Udfald af Dunwoodies Bestræbelser, at de ansaae dette Foretagende af deres Slægtning for høist ubetænksomt; men nu var det for seent at forandre det. Da de nu hørte Officerernes Samtale, forfærdedes de begge over Henrys forøgede Fare, hvis han atter skulde blive fangen. De skjælvede, naar de tænkte paa de alvorlige Forsholdsregler, som man tog for at naae denne Hensigt. Miss Peyton trøstede sig dog snart, og søgte at opmuntre sin Niece ved den sandsynlige Tanke, at Flygtningerne nok vilde fortsætte deres Vandring med uforsøden Hastighed, og at de vilde naae den neutrale Grund, forend Rytterne kunde give Efterretning om deres Flugt derhen. Imidlertid syntes Dunwoodies Graværelse hende saare vigtig, og den kunstløse Pige tænkte med megen Bekymring paa, hvorledes hun kunde opholde Majoren for at give sin Neveu saa megen Tid som muligt.

Men Fannys Tanker vare aldeles forskellige herfra. Hun tvivlede ikke længere paa, at den Skikkelse, hun havde bemærket paa Bjergene, var Harvey Birch; og

hun var vis paa, at hendes Broder, istedet for at flygte til sine Landsmænd, vilde tage sit Opholdssted for denne Nat i den hemmelige Hytte. Længe og med Iver raadsloge Fanny og hendes Tante med hinanden, hvad her vel var at foretage, indtil den gode Tante endelig, skjøndt næsten imod sin Villie, gav efter for sin Nieces Forestillinger, sluttede hende ømt i sine Arme, kyskede hende paa den kolde Kind, og tilloob hende, ledsaget af de inderligste Betsignelser at begive sig paa den Vandring, hvorhen søsterlig Kjærlighed kaldte hende.

Credibte Kapitel.

Og her forladt, fortabt jeg gaaer

Med mat og langsom Fod.

Ei Ørnens Ende Diet naaer —

O Gud! Hjælp du mig Mod!

Goldsmith.

Mørk og kjølig frembrød Natten, da Fanny Wharton med bankende Hjerte, men lette Trin ilede igjennem den lille Have, som laae bagved den Forpagtergaard, der nylig havde været hendes Broders Fængsel, idet hun tog sin Vej lige imod Foden af det Bjerg, hvor hun havde seet den Figur, som hun ansaae for Kræmmeren. Det var endnu tidligt paa Aftenen, men Mørket

og Novembernattens stille Rødsel vilde til enhver anden Tid, eller ved enhver ringere Anledning til at vove sig ud, med Skræk have drevet hende tilbage til den Røds, hun forlod. Imidlertid gav hun sig ingen Tid til saadanne Betragtninger, men fløi hen over Sletten med en Hastighed, der syntes at byde hver Hindring Trods, og standsede ikke engang for at drage Ande, før hun alt havde tilbagelagt Halvveien, henimod den Klippe, hvilken hun havde mærket som det Punkt, hvor Birch denne Morgen havde viist sig.

En god Dpførsel mod Avindetjønnet er det bedste Beviis, et Folk kan give paa sin Forædling, og der gives ingen Nation, der i denne Henseende mere kan rose sig, end Amerikanerne. Fanny sølte derfor kun liden Frygt for de ordentlige og rolige Dropper, der holdt sit Aftensmaaltid ved Siden af Landeveien ligesom den Mark, hvorigjennem hun ilede. De vare hendes Landsmænd, og hun vidste, at hendes Rjon vilde behandles med den tilbørlige Agtelse af de østlige Dropper, der dannede dette Regiment; men til de vilde og tøileløse Ryttere fra Sydblandene havde hun mindre Tillid. Sjældent tillod den amerikanske Soldat sig aabenhare Uretfærdigheder, men Pigens omme Følelser stræfledes alt ved Tanken om en Ydmygelse. Saa snart hun altsaa hørte Hovslaget af en Rytter, der langsomt kom hen ad Veien, skjulte hun sig frygtfuldt i et lidet

Krat, der vildt groede rundt om en Kilde, som rislede ud af en nærliggende Klippe. Bedetten (thi en saadan var det) drog forbi uden at bemærke hendes Stikkelse, der var saa indhyllet og saa skjult som mueligt. Sagte brummede han en Sang hen for sig, og tænkte sandsynligviis paa en anden Mø, han havde forladt ved Potomack's Bredder, i Ungdommens Blomster.

Ungstelig lyttede Fanny til de aftagende Hovslag, og da Lyden svandt for hendes Øre, vovede hun sig atter frem af sit Skjul, og gik et kort Stykke henad Marken, hvor hun, forfærdet over Mørket og Egnens vilde Øde, standsede for at overveie sit Foretagende. Hun trak nu Hæften af sin Raabe tilbage, og forsøgte, støttet mod et Træ, at stue op til Toppen af det Bjerg, der var Maalet for hendes Vandring. Liig en høi Pyramide hævede det sig steilt op fra Sletten og viste Diet rundt om sine bratte Sider. Kun svagt formaaede hun at skimte Toppen bag en lysere Skygruppe, igjennem hvilken enkelte glimrende Stjerner nu og da svagt glimtede med et Dieblis Lindren, men strax igjen forsvandt bag de ilende Taager, der drevs af Vinden i Skjernes fædse fjernere Afstand. Vendte hun tilbage, da vilde Henry og Kræmmeren formodentlig i indbildt Tryghed dvæle Ratten over paa det Bjerg, hvortil hun vendte sine Blikke i det tomme Haab at opdage et Lys, der kunde opmuntre hende til at gaae videre. Officerernes vel-

overlagte, og som det syntes, koldblodige Beslutning til atter at fange de Bortflygtede, led endnu i hendes Øren og drev hende fremad, medens den øde Eensomhed, hvori hun skulde vove sig, — Liden, — den farefulde Dpgang, og Uvissheden om at finde Hytten, eller, hvad der endnu var mere nedslaaende, den Tanke, at den muligen var beboet af Vildtfremmede, og, det maaſtee af den fletteste Art Menneſker — Alt tilskyndede hende at vende tilbage.

Det tiltagende Mørke gjorde Gjenstandene ſtedſe utydeligere, og Skyerne ſamledes ſtedſe dunklere bagved Bjerget, indtil dets Form ikke længere kunde ſkjelnes. Fanny ſtrøg ſine rige fremvældende Haarløkker bag Ørene, for desbedre at kunne anvende ſine Sandſers Kraft, men det bratte, traarnlignende Bjerg var aldeles forſvundet for hendes Blik. Endeligen bemærkede hun en ſvag ſkinnende Lysning, i den Retning hun troede Hytten laae, ſom, formedeſt ſin Opbluſſen og Forſvindenden, maatte anſees for Gjenſkinnet af en Ild. Men dette Selvbedrag forſvandt, da Himlen atter opklaredeſ, og Aftenſtjernen med al ſin eiendommelige Glans, ſkinnede frem bag en dunkel Skye, med hvilken den ſaa at ſige havde kjæmpet om ſin Tilværelſe. Pigen kaſtede nu ſit Blik paa Klippen, da pludſelig paa den venſtre Side af den blinkende Stjerne, et blidt Lysſkjar falde gjennem en Nabning af ſamme, udbredte ſig blandt de

underligen grupperede Egetræer, og saldt ned ad Bjergets Side, hvis Fod ganske oplystes af den opgaaende Maanes Straaler. Skjøndt det venlige Skjær, som med sine milde Straaler oplyste hele Eggen, hjalp vor Heltinde her, hvor det havde været hende umuligt at trænge videre frem, fandt hun sig dog ikke opmuntret til at gaae længere. Kunde hun end sine Maalet for hendes Ønster, saa kunde hun tillige grant bemærke alle de Besværligheder, hun havde at beseire, før hun naaede samme.

Medens hun overveiede dette i piinlig Uvisshed, og snart med den hendes Kjon og Alder egne Frygt- somhed bævede tilbage fra sit Forehavende, snart fattede den faste Beslutning at redde sin Broder, det koste hvad det vilde, vendte Pigen sit Blik mod Østen i tankesuld Bestuelse af de sig nærmende Skyer, der truede med snart at indhulle hende i det tykkeste Mørke. Havde en Øgle stukket hende, kunde hun ikke med større Hastighed have løbet bort, da hendes Døi saldt paa den Gjenstand, til hvilken hun just lænnede sig, og som hun først nu bemærkede. To opreiste Stolper, med en derpaa hvilende Tverbjælke, under hvilken en smal Forhøining var opreist, toikede kun altfor tydeligt Bygningens Bestemmelse, — selv en Strikke hang ned fra en Jernkrog. og svævede frem og tilbage for Natteluften. Fanny dvælede nu ei længere, men fløi mere end hun løb hen

over Sletten, og var snart ved Foden af den Klippe, hvor hun haabede at finde en Art Sti, der førte til sammes Top. Her maatte hun standse for igjen at drage Veiret, og benyttede denne Frist til noiere at betragte Stedet. Bjerget steg vel brat i Veiret; men snart opdagede hun en Slags Fodsti, som snoede sig igjennem de steile Klipper op imellem Træerne, hvorefter ved Opgangen blev meget lettere, end den ellers havde været. Med et frygtfomt Blik til den Egn, der laae bagved hende, begyndte Noen at stige opad, ung og raak, og opfyldt af det høimodige Ønske at frelse sin Broder, steg hun med svævende Skridt opad Klippen, og naaede snart fra Skovens Mørke en aaben hoi Slette, der, som det lod, var berøvet sine Træer for at anvendes til Agerbrug. Men enten havde Krigen eller Jordbundens ufrugtbarhed tvunget Giermanden til at forlade de Fordele, han alt havde vundet over Egnen, og allerede begyndte Krattet og Buskene at slaae ud paa Ny, skjøndt Plougen nyligen havde draget sine Furer igjennem den Grund, der nærede dem.

Fanny sølte alle sine Livsaander atter opmuntrede ved disse svage Spor af menneskelig Anstrængelse, og vandrede nu med fornyet Haab, ad den jevnt opadgaaende Sti. Denne dreiede sig nu i saa mange Retninger, at hun snart saae, det vilde være unyttigt, at følge dens Krumninger. Hun forlod den derfor, saasnart

den breiede sig, og arbeidede sig fremad i den Retning, som hun ansaae for den nærmeste Vej til Toppen. Den lille Bjergflette var snart tilbagelagt, medens Træer og Klipper, der dækkede Bjergets bratte Sider igjen standsede hendes Fremskridt. Stundom saa hun, at Stien snoede sig langs med den opryddede Grund hen til græsrigge Smaapletter, men intetsteds kunde hun see nogen Dvgang. Duster af Uld, som hang paa Grenene, viste tydeligen Oprindelsen til disse Stier, og Fanny sluttede med Rette, at man lettere vilde finde Veien ved at stige ned ad Bjergget. Pigen satte sig nu paa en Steen, for atter at hvile og betænke sig. Skyerne fløi forbi Naanen, som om dens Skjær forjog dem, og den hele Scene laae malet for hendes Fodder i de yndigste Farver.

Landmilitzens hvide Telte strakte sig i regelmæssige Rækker lige under hende. Udaf Tæntens Vindue skinnede Sol, og hun selv stod, som Fanny troede at bemærke, og stuede henimod Bjergget, med al den Uengstelighed, som hun formodentligen sølte for sin Niece. Lygterne saa hun bevæges rundt om i Staldgaarden, hvor Dragonernes Heste vare bundne, og da den Idee gjennemfoer hende, at de snart skulle opsables til deres Nattemarsch, sprang hun atter hurtigen op og fortsatte sin besværlige Vandring. Mere, end en Hjerdingvei havde vor Heltinde at stige op, skjøndt hun alt havde tilbagelagt to Trediedele

af Bjerget. Men nu havde hun ingen Sti eller noget Mærke, hvorefter hun kunde rette sin Vandring. Lykkes ligviis havde Bjerget en kogleformet Figur, ligesom de fleste i denne Række, og idet hun steg opad, var hun stedsse sikker paa at naae den attraaede Hytte, der nødvendigen maatte befinde sig paa den øverste Bjergtop. Næsten en Time kjæmpede Pigen med utallige Besværligheder, som hun var nødt til at gennemgaae, da hun endelig, ganske udtømt og kraftløs, og nogle Gange i stor Fare for at falde, var saa heldig at naae den lille Glade ovenpaa Bjergtoppen. Udmattet af en Anstrængelse, der var alt for stor for hendes svage Begjæmsdannelse, sank hun ned paa en Klippe, for at samle ny Kraft og Styrke til en Sammenkomst med hendes Broder. Saa Dieblikke vare tilstrækkelige dertil, og hun stred nu frem for at søge Hytten selv. Alle nærliggende Bjerge kunde nu skjælnes ved Maanens Lys, og Fanny var istand til fra det Sted, hvor hun stod, at kjende Landeveiens Løb fra Sletten ind imellem Bjergene. Som hun nu fulgte denne Linie med Diet, opdagede hun snart det Punkt, hvorfra hun først havde øinet den hemmelige Hytte, og ligeover for denne Plet maatte Hytten nødvendigen staae.

Den kolde Luft peeb gennem de krogede, knudrede Egge Grene, da hun med lette Skridt, der neppe høstes i det tørre omliggende Løv, paa hvilket hun traadte,

ilebe fremad imod den Deel af Klippen, hvor hun meente at finde den skjulte Hytte. Men intet kunde hun opdage, der i sjerneste Maade lignede nogen Art af Bolig. Forgjæves eftersaae hun hver Huling i Bjerget, og undersøgte paa det Nøieste hver Deel af Toppen, hvor hun formodebe at opdage Kræmmerens Bolig. Ingen Hytte var at finde, ikke engang Spor af et menneskeligt Bøsen. Tanken om denne øde Tensomhed foer med Skræk gennem Pigens Sjæl. Hun nærmede sig den bratte Klipperand for dog at øine noget Livstegn i Dalen, da pludseligen klare Lysstraaler traf hendes Øie, og en opvarmet Lust omgav hele hendes Legeme. Idet hun fattebe sig efter den første Overraskelse, og saae ned paa Fjeldstrænten under sig, blev hun med Gæt Gjenstanden for al hendes Sagen vaer. Et Hul igjennem Taget dannebe en Gjennemgang for Røgen, der, idet den blæste tilside, viste hende en klar og knyttrende Ild, som brændte paa et simpelt Ildsted af Steen. Udgangen til Hyttens Forside dannebe af en Sti, der dreiede sig om den Klippetop, hvorpaa hun stod, og ad hvilken hun nærmede sig til sammes Dør.

Tre Sider af denne besynderlige Bygning, om den kunde kaldes saa, bestod af Bjelker, der vare lagte ovenpaa hverandre til lidt over en Mand's Høide, og den fjerde dannebe af selve Klippen, imod hvilken den lænebe sig. Taget var gjort af Træbark, som i lange

Striber laae lige til Kanten af Klippen; og Nabningerne
 imellem Bjelkerne vare stoppede med Leer, der paa mange
 Steder var salbet ud, medens indstuffedet Løv skulde tjene
 til nogenlunde at afholde Vinden. Et eneste Vindue
 med fire Ruder var paa Forsiden, men saa omhyggel-
 ligen dækket med et Brædt, at man ei udenfra kunde
 se nogen Lysstraale. Efterat Fanny havde standset
 lidt, for at betragte dette mærkelige Smuthul, (thi
 det ansaae hun Hytten for), lagde hun sit Hoved til en
 Sprække, for at bese det indvendige Rum. Der
 fandtes hverken Lampe eller Lys, men en klar Glæmme
 af tort Beed paa Ildstedet oplyste det Indre af Hytten
 saameget, at man kunde læse derved. I et Hjørne stod
 en Straaseng, hvorpaa nogle Tæpper flødesløst vare
 hængte, og saaledes forfaldte, som om de nyligen vare
 brugte af Beboeren. Ved Bæggene og Klippen hang
 paa svære Søm, som vare fæstede i Spalterne, alles-
 haande Klædninger, der syntes at være gjorte for hver
 Alder, hver Stand og hvert Køn. Brittiske og ame-
 rikanske Uniformer hang fredeligen ved Siden af hver-
 andre; og den samme Knage, der bar en Fruentim-
 mer Klædning af stribet Kaliko, den meest almindelige
 Dragt, prydedes ogsaa med en vel pudret Paryk, — kort
 sagt — Dragterne vare saare forskellige, og saa mange-
 foldige, at et heelt Sogn kunde forserges udaf denne
 ene Garderobe.

I en Krog mod Klippen, ligeover for det Hjørne, hvor Ilden brændte, var et aabent Madskab med een eller to Tallertener, et Kruus og nogle Levninger af Mad. Foran Ilden stod et Bord, sammenflaaet af uhøvlet Tømmer, hvoraf det ene Been var brækket. Dette, og en eneste Stol, udgjorde al Huusgeraadet, paa noget Kjøkkentoi nær. En Bog, som efter dens Form og Størrelse syntes at være en Bibel, laae uaabnet paa Bordet. Men, hvad der meest fængslede Fannys Opmærksomhed, var Hyttens Beboer.

Det var en Mand, der sad paa Stolen og saaledes støttede sit Hoved paa Haanden, at man ikke kunde kjende hans Ansigtstræk, og var forbybet i at gennemlæse nogle for ham liggende Papiirer. Paa Bordet laae et Par smukt og rigt indlagte Rytterpistoler, og Grebet af en i Skeden hvilende Kaarde af udmærket Arbeid ragede frem sorgløst omfattet af Mandens Haand. Den høie Figur, der udmærkede denne uventede Hyttebeboer, og hans Skabning, der var langt mere kraftfuld, end enten Harvens eller hendes Broders, sagde hende, uden at hun behøvede at see paa Klædningen, at det ikke var nogen af dem, hun søgte. En tætsluttende Dverkfjole havde den Fremmede knappet heelt op til Halsen; iøvrigt var han iført gule Beenklæder af Skind, og militaire Støvler med Sporer. Hans Haar var saaledes sat, at hele Ansigtet var frit, og efter den

Tids Skik stærkt pudret. Paa Gulvet, der dannedes af Klippens Steen, laae en rund Hat, som havde maattet gjøre Plads for et Landkort, der laae paa Bordet imellem de andre Papirer.

Det var en uventet Opdagelse for Pigen. Hun var saa forviiset om, at den Figur, hun tvende Gange havde seet, var Bispeframmeren, at hun aldeles ikke tvivlede paa at finde dem begge paa dette Sted, da hun tillige havde erfaret, at han havde hjulpet til hendes Broders Undvigelse, og dog maatte hun nu finde en ganske anden, aldeles fremmed Beboer. Stedse stod hun endnu og saae med alvorssfuld Mine igjennem Sprækken, uvis om hun skulde gaae tilbage, eller, i Haab om at møde Henry, endnu vente nogen Tid. Pludseligen tog den Fremmede Haanden fra Panden, og opløstede sit Ansigt, kjendeligen i dybeste Estertanke, og Fanny gjenkjendte nu de velvillige, skjøndt dybt furede Træk, der udmærkede Harpers Ansigt.

Alt, hvad Dunwoobie forhen havde sagt om Harpers Magt og Tænkemaade — alt, hvad han selv havde lovet med Hensyn til hendes Broder, — og al den Tillid til ham, som hans værdige, faderlige Opsørrelse havde opvaakt hos hende, opsteeg pludseligen i Fannys Sjæl. Hastigen oprev hun Hyttens Dør, satte ned for hans Fødder og omfattede hans Knæ, med det Udraab:

„Frels ham! — frels ham! — red min Broder! —
huse Eders Løfte, og red ham!”

Harper var staaet op, da Døren blev aabnet, og havde lagt Haanden paa Pistolerne, men strax var han kold og fattet, da han saa Fanny indtræde. Han hævdede Hættten paa hendes Kappe, der var falden ned over Ansigtet, og spurgte noget forlegen:

„Miss Wharton! men De kan dog ikke være her alene!”

„Her besinder sig ingen uden Gud og De; og ved hans hellige Navn besværges jeg Dem at erindre Deres Løfte og frelse min Broder.”

Harper hævdede hende op med Bliidhed, bad hende at tage Plads paa sin Stol, og roligent fortælle ham Alt, hvad hun vidste om Sagen. Dette gjorde da Fanny med en usædvanlig Hastighed, og bekjendte ham aabenhjertigen, hvad der havde lebet hende til ene at opsoge dette eensomme Sted paa en saa usædvanlig Tid.

Det var altid vanskeligt, at udforske en Mands Tanker, der saaledes vidste at holde sine Lidenstaber i Tømme, som Harper, men dog tindrede der et Lygsglimt i hans tankesfulde Dine, og en let Bevægelse soer over hans Ansigtstræk, da Pigen fortsatte sin Fortælling. Da hun fortalte, hvorledes Henry var undveget, og flygtede gennem Skoven, var hans Deeltagelse inderlig og levende, og han lyttede til den øvrige Deel af hendes Beretning med et udtryk af den godmodigste Velvillie.

Hendes Belymring over at Broderen maatte opholde sig saalænge imellem Bjergene, syntes at have megen Bægt for ham; thi, da hun havde endt sin Fortælling, gik han op og ned i Hytten i taus Eftertanke.

Fanny tøvede, og rørte, uden at vide det, ved Skjæftet af en Pistol, medens den Blegghed, der var udbredt over hendes Ansigt, begyndte at vige for en høj Rødme, da hun efter en kort Pause tilføiede:

„Vi kunne vel stole meget paa Major Dunwoodies Venkab; men hans Væresfølelse er saa streng — at — at — uagtet — uagtet hans Følelser — han vilde vist holde det for Pligt, igjen at tage min Broder til Fange. Desuden troer han, at der er ingen Fare, om han ogsaa gjer det, da han saa ganske stoler paa Deres Mægling.“

„Paa min?“ sagde Harper, idet han med Forundring saa i veiret.

„Ja, paa Deres. Da vi fortalte ham om Deres godhedsfulde Udtryk, saa forsikrede han pludseligen, at det stod i Deres Magt; og dersom De havde lovet det, vilde De ogsaa være tilbøielig til at udvirke Naade for Henry.“

„Sagde han mere?“ spurgte Harper, og kastede et gjennemtrængende, forskende Blik paa Pigen.

„Nei — intet; kun gjentog han Forsikringen om Henrys Frelse — og just nu er han i Færd med at opsoge Dem.“

„Miss Wharton!“ sagde Harper, og nærmede sig hende med rolig og udtrykfuld Værdighed. „At jeg har en ikke liden Andeel i den ulykkelige Kamp imellem England og Amerika, vilde nu være unyttigt at nægte. Deres Broders Flugt skyldes vel min Overbeviisning om hans Uskyldighed og Mindet om mit givne Ord; men Major Dunwoodie tager høiligen Feil, naar han mener, at jeg aabenbart tør udvirke Raade for ham. Nu staaer hans Skjæbne i min Magt, og jeg giver Dem mit Ord paa, at saa sandt jeg har nogen Indflydelse hos Washington, der skal gribes Forholdsregler for at forhindre, at han igjen skulde tages til Fange. Men ogsaa af Dem fordrer jeg det Beste, at hele denne Samtale og Alt, hvad der er foregaaet imellem os, saa længe maa være skjult i Deres eget Hjerte, indtil jeg selv tillader Dem at tale derom.“

Fanny gav den forlangte Forsikkring, og han vedblev:

„Kræmmeren og Deres Broder ville snart være her; men jeg maa ikke sees af en kongelig Officer, ellers maatte Birch vist vorde Offeret.“

„Nei, tilvisse aldrig —“ udbrod Fanny livfuldt, „Henry kunde aldrig være saa lav at forraade en Mand, der havde frelst hans Liv.“

„Det er ingen Børneleeg, vi have for, Miss Wharton! Mennekets Liv og Skjæbne hænger ved tynde Traade, og Intet maa overlades til Hændelsen, naar man ved

Forsigtighed kan raade Bod derpaa. Vidste Sir Henry, at Krammeren stod i Forbindelse med mig, og under saadanne Omstændigheder, da var den ulykkelige Mand uden Redning forloren. Derfor, saasandt et Menneskes Liv er Dem helligt, og Deres Broders Frelse er Dem vigtig — vær klog, og taus. Meddeel dem begge, hvad De ellers veed, og driv Dem til sieblikligen at gaae videre. Dersom de kunne naae de yderste Forposter af vor Armee, inden Morgenens gryer, skal det være min Sag, at Ingen forfølger dem. Jeg har et bedre Arbeid for Major Dunwoodie, end at sætte sin Vens Liv i Fare."

Med disse Ord rullede Harper det Raart, hvorpaa han havde studeret, omhyggeligen sammen, og sat det tilligemed de andre Papirer, der laae for ham, i sin Somme. Han var endnu sysselsat dermed, da Bispekrammerens Stemme, der lød usædvanlig høit, hørtes lige over deres Hoveder.

"Bliv kun ved paa denne Vej, Captain Wharton! saa kan De see Teltene i Maanestienet; — lad Dem nu kun sidde op, og ride ud; jeg har her en Rede, som kan skjule os begge, og her ville vi tage ind, og hvile os roligt ud."

"Men, hvor er da denne Rede?" raabte Henry, med glad Stemme. "Jeg maa tilstaae, at jeg kun har

spiist saare lidt i de to sidste Dage, og søler megen Trang til de omtalte Fødemidler."

"Hm, hm!" sagde Bissekammereren, idet han rømme sig; "jeg troer, jeg er bleven forkjølet i dette taagede Veir. Men gaae nu lidt langsomt, og tag Dem vel i Agt, at De ikke glider ud, ellers kunde De let komme til at lande paa en Skidvagt's Bajonet der nede i Dalen. Det er en steil Brink at komme op ad, men nedad kan man komme meget hastigt."

Harper lagde nu Fingeren paa Munden, for at erindre Fanny om hendes Taushedsløfte, og tog derpaa sine Pistoler og sin Hat, saa at intet Spor af hans Besøg mere blev tilbage, gik hen til et Hjørne af Hytten, løstede nog'e Klædningsstykker op, og forsvandt bagved dem i det Indre af Hulen, skjult for Alles Øine. Fanny bemærkede ved Ildens klare Skin, som lyste indad, at det ikke var andet, end en naturlig Klippehule, der endnu indeholdt noget Huusgeraad.

Man kan let forestille sig, hvor forundret Henry og Harvey bleve, da de traadte ind, og fandt Fanny i Hytten. Uden at oppebie deres Forklaringer og Spørgsmaal floi den elskende Søster i Broderens Arme, og gav sine Følelser Lust i Taarer. Bissekammereren derimod syntes bevæget af ganske andre Følelser. Hans første Blik faldt paa Ildstedet, der nyligen var forsynet

med frist Brændsel; han oplukkede ogsaa en liden Skuffe i Bordet, og saae sig lidt uroligt om, da han fandt den tom.

„Er De alene, Miss Fanny?“ spurgte han hastigen; „De kan dog aldrig være kommen ene herhid?“

„Som I her seer mig, min gode Birch!“ svarede Fanny, idet hun vreed sig ud af sin Broders Arme, og kastede et betydningsfuldt Blik henimod den hemmelige Hule, som Kræmmerens hastige Døie strax forstod.

„Men hvorledes, og hvorfor er du her?“ raabte den forbausede Broder, „og hvorfra kjender du overhovedet dette Sted?“

Fanny fortalte nu korteligen, hvad der var foregaaet i Huset siden deres Afreise, og de Grunde, der havde bevæget hende til at opsoge dem.

„Men hvorfor vilde du opsoge os her, da vi tabtes af Førfølgerne paa den modsatte Hoi?“

Pigen fortalte nu det Glimt, hun havde seet af Hytten og Figuren udenfor samme, da hun foretog sin Vandring gennem Heilandene, og at hun derfor havde formodet, at de umiddelbart vilde tage deres Tilflugt derhen, for at søge En Ratten over. Et prøvende Blik kastede Birch paa hendes Miner, da hun med aaben Frimodighed fortalte, hvilke simple Tilfælde, der havde sat hende i Besiddelse af hans Hemmelighed,

og da hun havde udtalt, sprang han pludseligen op, og slog med sin Stok Vinduet aldeles i Stykker.

„Nun libet kjender jeg til Overdaadighed og Besvæmmeligheder; men selv dette Videt,“ sagde han; „kan jeg ikke nyde i Sikkerhed. Miss Warton!“ tilføjede han, og nærmede sig hende med den udtrykfulde bittre Melancholie, der var ham egen: „De veed, man jager efter mig blandt disse Bjerge som et Stykke Blydt i Skoven; men, naar jeg træt af Besværligheder kan naae dette Sted, saa usælt og gyseligt det end er, kan jeg dog tilbringe mine eensomme Nætter i Sikkerhed. Vilde det glæde Dem at gjøre en Ulykkeligs Liv endnu elendigere?“

„Nei, aldrig!“ udbrod Fanny med Varme, „Ederes Hemmelighed skal være begravet hos mig.“

„Men Major Dunwoodie —?“ meente Krammeren, og kastede et Blik paa hende, der gjennemtrængte hendes Sjæls Inderside. Fanny boiede sit Hoved i samme Dieblis, af Undseelse, medens hoi Rødmæ bedækkede hendes Kinder, men opløste det derpaa strax igjen og udbrod ivrigen:

„Aldrig, Harvey! aldrig — saa sandt Gud høre mine Bønner.“

Krammeren syntes tilfredsstillet; han træk sig tilbage, og begunstiget af Dieblisset, sneeg han sig, uset af Henry bag Klæderne, og gik ind i Hulen.

Fanny og Broderen, som troede, at hans Fæder sager var gaaet ud af Døren, vedblev bestandigen at tale om hans Stilling, medens Pigen gjentagne Gange opmuntrede ham til en sieblikkelig Afreise, for at foretømme Dunwoodie, hvis Iver for Tjenesten de ellers ikke kunde undgaae. Captainen tog nu sin Kommebog ud, skrev nogle faa Linier med Blyant; derpaa lagde han Papiret sammen, og gav det til sin Søster med disse Ord:

„Fanny! du har i denne Nat viist dig som en fortræffelig Pige; men, hvis du elsker mig, saa giv dette Blad uaabnet til Dunwoodie, og husk paa, at to Timers Tid er istand til at frelse mit Liv.“

„Det vil jeg; men hvortil dette Ophold? hvi flygter du ikke strax og benytter det kostbare Dieblit?“

„Deres Søster har Ret,“ sagde Kræmmeren, der useet igjen var indtraadt; „vi maae strax afsted; her er Proviant at spise paa Reien.“

„Men, hvo skal sørge for, at denne blive Skabning uantastet kommer hjem igjen?“ raabte Captainen; „jeg kan aldrig overtale mig til at forlade min Søster paa et saadant Sted.“

„Lad mig kun gaae, forlad mig kun,“ sagde Fanny; „jeg kan nok stige ned, ligesom jeg er kommen op. Bær kun uden Frygt for mig; — Du kjender ikke mit Mod og min Kraft.“

„Nei, fra den Side har jeg ikke kjendt dig, søde Pige! det er sandt; men nu, da jeg kjender dit Bærd, kan jeg ikke forlade dig her! — nei — aldrig — aldrig!“

„Captain Wharton!“ sagde Birch, og aabnede Døren. „De kan lege med Deres Liv, dersom De har flere at miste. Jeg har kun eet, som jeg maa spare paa. Gaaer jeg alene, eller ikke?“

„Gaae, gaae blot, dyrebare Henry!“ sagde Fanny, og omfavnede ham, „gaae, hust paa vor Fader, — hust paa Sara —“ Hun ventede ikke paa hans Svar, men stødte ham blidt ud af Døren, som hun igjen lukkede med egen Haand.

En kort Tid opstod en ivrig Strid mellem Henry og Krammeren; dog seirede den Sidste endeligen, og Fanny hørte Lyden af deres hastige Skridt, da de hurtigen ilede ned ad Bjergets Side, og snart vare de saa langt borte, at hun intet videre hørte til dem.

Saa snart de vare borte, og Alt var roligt, traadte Harper atter ind. Taus tog han Fanny under Armen, og førte hende ud af Hytten. Beien syntes at være ham bekjendt, thi først steg han op paa den lille Slette-Skrænt ovenover dem, og ledede hende hen imod Bjergsletten, idet han omhyggeligen bestryttede hende imod enhver lille Besværlighed paa

deres Bei, og advarede hende imod enhver ubehagelig Omstændighed.

Fanny sølte, da hun vandrede ved Siden af denne majestætiske Person, at hun stod under en ualmindelig Mands Bestyttelse. Hans faste Trin og rolige Bæsen syntes at tittjendegive en fast og urokkelig Sjæl. De nedstege nu hurtigt og uden synderlig Fare ad en Bei over Bjergryggen. Den Bei, som havde kostet Fanny en heel Time, tilendebagtes under Harpers Ledelse i mindre end ti Minutter, og snart naaede de det forhen omtalte Sted. De vandrede nu ad en Gaaresti, og med raske Skridt kom de til en aaben Slette, hvor de foresandt en Hest, hvis Opsadling vidnede om en Rytter af usædvanlig Rang. Det ædle Dyr hvirvlede og stampede paa Jorden, da dets Herre nærmede sig og stak Pistolerne i Hylsteret.

Harper vendte sig nu, tog Fanny ved Haanden og sagde:

„De har i denne Nat frelst Deres Broder, Miss Wharton! Jeg kan ikke forklare Dem, hvilke Stranker der gives for min Magt til at tjene ham; men hvis De kan opholde Dragonerne i to Timer, er han frelst, og efter hvad De allerede har gjort, troer jeg Dem istand til Alt. Gud har nægtet mig Børn, min unge Dame! men hvis det ikke havde været hans hellige Billie, at mit Ægteskab skulde være barnløst, saa vilde jeg have

udbedet mig en saadan Skat, som Dem. Men De er mit Barn! Alle de, som boe i dette store Land, ere mine Born, og staae under min Beskyttelse. Modtag nu Betsignelsen af En, som haaber at møde Dem i bedre Dage."

Idet han med en Høitidelighed, som rørte Fanny til Hjertet, talende disse Ord, lagde han betydningsfuldt sin Haand paa hendes Pande. Pigen vendte sit Blik til ham; og da Hovedbedækningen igjen faldt tilbage, saaes hendes elskværdige Træk atter i det klare Maasneskin. En Saare glindsede paa hendes Kind, og de milde blaae Wine vare hæftede paa ham i dyb Erbødighed. Harper boiede sig over hende, trykkede et Kys dertil paa hendes Pande, og vedblev:

"Hvilken af disse Stier, De vælger, vil føre Dem til Stetten; men vi maa stilles ad her — jeg har langt at ride, og meget at gjøre — glem mig i Alt, kun ikke i Deres Bønner."

Derpaa svingede han sig i Sadelen, tog Hatten høfligt af, og reed ned ad Bagsiden af Bjerget, og skjultes snart af Træerne. Fanny sprang med et let Hjerte henad den første den bedste Sti, som førte nedad, og naaede saa Minutter derefter Stetten i fuldkommen Sikkerhed. Imedens hun hemmeligen stjal sig over Engene til Huset, blev hun skræmmet af Støien af Hestetrampen, som nærmede sig, og hun sølte nu

hvormeget mere man under visse Omstændigheder har at frygte for Selskab, end for Gensomhed. Hun skjulte sig derfor bag et Gjerde nær ved Veien, hvor hun stod ganske stille og ventede paa, at de skulde passere. En liden Afdeling af Dragoner, hvis Uniform var anderledes, end Virginiernes, travede rast forbi, fulgte af en Herre, som var indhyllet i en stor Kappe og hvem hun strax erkjendte for Harper. Bag ved ham reed en sort Djener i Livree, og allersidst to Unglinger i Uniform. Istedetfor at tage Veien til Veiren, breiede de af til Venstre ind imellem Fjeldene.

Forundret over, hvo denne ubekjendte men mægtige Ven af hendes Broder kunde være, skyndte hun sig over Markerne, og med tilbørlig Forsigtighed naaede hun Huset i Sikkerhed.

S p i o n e n,

en Fortælling

fra

den nordamerikanske Krig.

Oversat af Engelsk

ved

P. Saxild,

Cand. medic.

Syvende Hefte.

K j ö b e n h a v n.

Forlagt af E. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1832.

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

1009 5th Ave. New York, N.Y.

1009 5th Ave. New York, N.Y.

1009 5th Ave. New York, N.Y.

1009 5th Ave. New York, N.Y.

1009 5th Ave. New York, N.Y.

1009 5th Ave. New York, N.Y.

1009 5th Ave. New York, N.Y.

Cet og Tredibte Kapitel.

Bort, listige Undselighed!

En reen og hellig Ustyld la'er mig sige:

"See! jeg er din, hvis du vil ægte mig —"

Stormen.

Da Fanny igjen kom tilbage til Miss Peyton, fik hun at vide, at Dunwoodie endnu ikke var kommen hjem, og at han, for at oprette, hvad Henry havde lidt under Samtalen med hiin Fanatiker, havde sendt Bud efter en Præst af deres egen Troesbekjendelse. Denne var allerede kommen, og havde tilbragt den halve Time, han havde været der, under en fornuftig og dannet Conversation med Frøkenen, men slet ikke berørt deres huuslige Affairer.

Paa de hyppige Spørgsmaale, som Miss Peyton gjorde om hendes romantiske ExcurSIONS Held, kunde Fanny ikke svare Andet, end at hun var forpligtet til

at tie, og bad sin gode Tante om at følge samme Forsigtighedsregel. Et Smil, som ved disse Ord legede omkring hendes nydelige Mund, og bortjog et øieblikligt udtryk af Mistvivl fra hendes Ansigt, overbeviste Tanten om, at Alt var, som det skulde være. Hun bød Fanny paa sin sædvanlige yndige godmodige Maneer, nogle Forfriskninger efter den trættende Expedition, da i det samme Majoren standsede sin Hest uden for Døren. Den Coureur, som Mason havde udsendt, havde fundet ham med Utaalmødighed ventende paa, at Harper igjen skulde komme til Færgen, men øieblikligen fløi han tilbage til det Sted, hvor hans Ven havde været fængslet, plaget af mangehaande Betragtninger. Fannys Hjerter slog med Hestighed, da hun hørte ham komme. Der var endnu en Time tilbage af den korteste Periode, som Bispekræmmeren havde antaget for nødvendig til at undløbe i. Endog Harper, saa mægtig og velsindt han end havde erkjendt sig for at være, havde lagt megen Bægt paa, at hun skulde afholde Virginiernes endnu den Time. Dog havde Pigen ikke Tid til at samle sine Tanker, førend Dunwoodie traadte ind ad den ene Dør, idet Miss Peyton efter qvindeligt Instinct gik ud af den anden.

Majorens Ansigt blussede, og Ergrelsen over stillet Forventning herskede over alle hans Gæbarder.

„Det var uklogt, Fanny! — ja det var uven-

skabeligt," raabte han og kastede sig i en Stol, "at flygte netop i det Dieblig, da jeg havde forfikkret ham om hans Frelse. Jeg skulde næsten troe, at I glæde Eder ved at skabe Uenighed i vore Følelser og Pligter."

"I vore Pligter blive vi vist let uenige," svarede Pigen, idet hun nærmede sig ham, og lænede sig til Bæggen, "men ikke i vore Følelser, Peyton! Du maa dog vist glæde dig over, at Henry er undgaaet Døden?"

"Der var ingen Fare! Han havde Harpers Løfte; og det er et Ord, som aldrig svigter. — O Fanny! Fanny! havde du kjendt denne Mand, saa vilde du aldrig have tvivlet paa hans Forsikkring; og aldrig vilde du have udsat mig for dette sorgelige Alternativ."

"Hvilket Alternativ?" spurgte Fanny i dyb Medlidenhed med hans Følelser, men begjærtigen gripende enhver Leilighed til at forlænge Samtalen.

"Hvilket Alternativ! — er jeg ikke nødt til at tilbringe denne Nat i Sadlen, for igjen at fange din Broder, naar jeg havde troet at kunne lægge Hovedet paa Puden med den glædelige Bevidsthed at have bidraget til hans Frelse? Det er hans egen Skyld, at jeg saaer Udseende af at være hans Fjende; jeg, som saa gjerne vilde udgyde min sidste Blodsdraabe til hans Bedste! Jeg gjentaar det, Fanny! det var ubetænksomt — det var uartigt — det var en sorgelig, sorgelig Feiltagelse!"

Pigen bøjede sig over ham, og tog frugtsomt hans

ene Haand, medens hun med den anden streg Ravneløkkerne fra hans brændende Pande, og sagde:

„Men hvorfor vil du da endelig drage bort? Kjære Peyton! — du har allerede gjort saa meget for vort Fædreland, at det ikke kan forlange et saadant Offer af dig.“

„Fanny! — Miss Wharton!“ udbød Unglingen, idet han sprang op, og gik med stærke Skridt op og ned ad Gulvet, med en Kind, som endog glødede gennem den brune Farve, som Solen havde givet hans mandige Træk, og med et Die, som funkede af selvbevidst Retsfærdighed; „det er ikke mit Land, — det er min Fædre, som fordrer dette Offer. Er han ikke flygtet fra en Bagt af mit Corps? Havde dette ikke været Tilfældet, saa var Stødet ikke nær saa haardt! — men hvis Virginernes Dine end lade sig blande af Bedragerie og Kneb, saa ere deres Heste raske tilfods og deres Sabler skarpe. Vi skulle saa se inden imorgen, hvem der tør vove at sige, at Søsterens Skønhed var en Skjærm for Broderens Flugt. Ja — ja! — jeg gad endog nu,“ vedblev han med et bittert Smil, „se den Ufling, som turde sige, at sligt Forraderie eksisterede.“

„Peyton — dyrebare Peyton!“ sagde Fanny, idet hun foer tilbage for hans vrede Die, „Blodet isner i mig! vilde du da dræbe min Broder?“

„Vilde jeg ikke døe for ham!“ udbød Dunwoodie

i en formløst Tone, idet han blidt vendte sig om til hende; „det veed du; men jeg bliver rasende over den Mistanke, som dette Skridt underkaster mig. Hvad vilde Washington troe om mig, hvis han nogensinde fik at vide, at jeg blev din Mand?“

„Hvis dette er det eneste, som driver dig til at handle saa haardt imod min Broder,“ sagde Fanny med Nælvende Stemme, „saa lad ham aldrig faae det at vide.“

„Og det er den Trost, du giver mig, Fanny?“ raabte Elsteren; — „det er Lønnen for alle mine Lidelser?“

„Nei, dyrebare Dunwoodie! jeg meente intet Dødt dermed; men anseer du os ikke for at være af større Bigtighed i Washingtons Dine, end vi virkelig ere?“

„Jeg tør nok sige, at mit Navn ikke er saa aldeles ubekjendt for Overgeneralen,“ sagde Majoren lidt stolt; „og heller ikke er du saa ubetydelig i hans Dine, som din Beskedenhed lader dig troe. Jeg troer dig Fanny! naar du siger, du ynker mig, og jeg maa søge at vedblive at fortjene slige Tølelser. — Men jeg ødler med disse kostelige Dieblikke; vi maa gennemstreife Bjergene i Nat, for itide at blive forfriskede til Arbeidet imorgen. Fanny! jeg forlader dig med et tungt Hjerte. Beklag mig, men vær ikke bange for din Broder. Han maa igjen blive min Fange — men ikke et Haar paa hans Hoved skal krummes!“

„Wi, Dunwoodie! jeg besværges dig!“ raabte Fanny,

gispende efter Veiret, da hun mærkede, at Viseren endnu stod langt fra den fastsatte Time; „for du gaaer til din forhadte Pligt, læs denne Seddel fra Henry, som han vist troede at skrive til sin Ungdomsven.“

„Fanny! jeg undskylder dine Følelser; men den Tid vil komme, da du vil lade mig vederfares, hvad Ret er.“

„Den Tid er kommen,“ sagde Pigen, idet hun udstrakte sin Haand, da hun ikke længer kunde fremtvinge en Uvillie, som hun ikke sølte.

„Hvor har du faaet den Seddel?“ udbrod Unglingen, idet han lod Dinene fare over Indholdet. „Stakfels Henry! Du er i Sandhed min Ven! hvis Nogen vil mig vel, er det dig!“

„Ja tilvisse!“ raabte Fanny med Heflighed, „han vil dig alt muligt vel; troe kun, hvad han siger dig — hvert Ord er sandt.“ —

„Ja, elskværdige Pige! jeg troer ham, og han henviser mig til dig om Bekræftelse. Gid jeg kunde stole ligesaa fast paa din Kjærlighed!“

„Det kan Du Peyton!“ sagde Fanny, idet hun med Ustyldighedens Troværdighed saae op til sin Elsker.

„Saa læs selv, og gjer dine Ord til Sandhed,“ afbød Dunwoodie, holdende Papiret til hende med Dine, som straaledede af enhver anden Videnskab, end Brede.

Fanny modtog det med Forundring og læste følgende:

„Livet er en altfor kostelig Gave til, at man skal

„stole paa Uvished. Jeg forlader dig, Peyton!
 „uden at nogen Anden, end Caesar ved det, og
 „jeg anbefaler ham til din Gunst. Men der er
 „een Sorg, som tynger mig til Jorden. See til
 „min gamle svage Fader! han vil blive brænde-
 „mærket i Folks Mene for den Brode, man til-
 „lægger hans Søn. See til mine hjælpeløse Søstre,
 „som jeg forlader uden Beskytter. Beviis mig,
 „at du elsker os alle. Lad den Præst, som du
 „bringer med dig, iaften forene dig med Fanny,
 „og bliv paa eengang Broder, Søn og Ægtemand!”

Bladet faldt Fanny af Haanden, og hun prøvede
 at løfte sine Mene til Dunwoodies Ansigt, men de
 sank igjen ned for hans Blik.

„Hvad siger du?” spurgte Peyton med en indsmig-
 rende Stemme, „er jeg denne Tiltro værdig? Vil du
 sende mig ud imod din Broder, for at møde min egen
 Broder? eller skal det være den nordamerikanske Officeer,
 som søger efter den engelske?”

„Vilde du gjøre mindre af din Pligt, hvis jeg
 blev din Kone? Dunwoodie! — hvorvidt vilde det for-
 bedre Henrys Sag?”

„Jeg siger dig det jo, at Henry er sikker. Harpers
 Ord er hans Borgen. Men jeg skal vise Verden en
 Brudgom,” vedblev Unglingen, der maaskee bedrog sig
 selv lidt, „som kan arrestere sin Bruds Broder.” —

„Men vil Verden ogsaa forstaae det?“ spurgte Fanny med en betænksom Mine, som tændte Haabet i Elskerens Barm. — Fristelsen var virkelig mægtig — men der syntes i Grunden ingen anden Udvei til at opholde Dunwoodie saalænge, til den skjæbnesvangre Tid var udrunden. Harpers egne Ord, som saa nyligen havde sagt hende, at han kun kunde gjøre Lidet for Henry aabenbart, og at Alt beroede paa, at han vandt Tid, vare dybt indgravede i hendes Huukommelse. Maaskee nærede hun ogsaa en flygtig Tanke om Muligheden af en evig Afskillelse fra sin Elsker, hvis han skulde bringe Broderen tilbage til Straffen. Det er ikke altid let at analysere de menneskelige Følelser, og desuden fare de igjennem det folsomme Dvindehjerte ligesaa hurtigt og næsten ligesaa levende, som Lynet.

„Hvorfor tøver du, dyrebare Fanny?“ udbroød Dunwoodie, som studerede hendes Ansigts forskellige Udtryk med Henrykkelse; „saa Minutter vilde give mig en Udførelse af Ret til at forsvare dig!“

Det løb rundt for Fannys Mine. Hun saae angstelig paa Uhret — Biseren syntes at staae stille, ligesom for at plage hende.

„Gaal, min Fanny! maa jeg hente vor fjære Tante — bestem dig, thi vi have kun knap Tid!“

Fanny forsøgte at svare, men kunde kun hviiste Noget, som var uhorligt, men som Elskeren, efter et

Privilegium, der er saa gammelt, som Verden, forklarede som Samtykke. Han fløi til Døren; men nu fik Pigen sit Mæle igjen:

„Vi Peyton! jeg kan ikke gaae til en saa høitidelig Handling med en Svig paa min Samvittighed. Jeg har seet Henry efter hans Flugt; Tiden er ham vigtig. Her er min Haand! den er din, hvis du ikke afflaaer den.”

„Afflaae den?” raabte den glade Yngling. „Jeg modtager den som den rigeste Gave af Himlen. Der er Tid nok for os alle. To Timer ere nok til at komme omkring imellem Bjergene, og imorgen Middag vil jeg komme igjen med din Broders Pardon fra Washington, og Henry skal selv hjælpe at forherlige vort Bryllup.”

„Saa mød mig her om ti Minutter,” sagde Fanny meget lettet ved at have kastet Byrden af sit Sind, og opfyldt med Haabet om at forvisse sig Henrys Frelse; „saa vil jeg komme igjen og aflægge det Løfte, som vil binde mig til dig for evigt.”

Dunwoodie biede blot et Dieblik for at trykke hende endnu engang til sit Bryst; derpaa fløi han ud, for at meddele Præsten sit Onske.

Miss Peyton modtog hendes Nieces Tilstaaelse med megen Forundring, og ikke uden Mishag. Det var at tilside sætte al Orden og Anstændighed ved et

Bryllup at holde det i saadan Hast, og uden al Cere-
 monie. Men med besteden Fasthed erklærede Fanny,
 at hendes Beslutning var fattet — hun havde længe
 havt sin Families Samtykke, og deres Bryllup havde
 i flere Maaneder kun ventet paa, at hun skulde be-
 stemme sig. Hun havde nu givet Dunwoodie sit Løfte,
 og hun vilde opfylde det. Mere turde hun ikke sige,
 af Frygt for at afgive Forklaringer, som kunde skade
 Bi ch, eller Harper, eller Begge. Uvant til Strid,
 og hendes Niece inderligen hengiven, gav Miss Pey-
 ton med sine svage Indvendinger snart efter for Fannys
 Fasthed. Gamle Wharton var en altfor tro Tilhæn-
 ger af Væren om passiv Lydighed og Eftergivenhed til
 at modstaae nogen Bøn af en Officeer, der besad en
 saadan Indflydelse i den oprørste Armee, som Dunwoo-
 die. Da altsaa den Tid var omme, som Fanny havde
 bestemt, traadte hun igjen ind i Børrelset, ledsaget af
 sin Fader og Tanten. Dunwoodie og den Geistlige var
 der allerede. Uden at affectere Tilbageholdenhed, lagde
 hun sin Moders Brudering i hans Haand, og efterat
 Miss Peyton havde stillet gamle Wharton og sig selv
 paa de rette Pladser, lod hun Wielsen gaae for sig.

Uhret stod ligeoverfor Fanny, der kastede mangt
 et ængsteligt Blik paa dets Skive — men snart greb
 Præstens høitidelige Sprog hendes Opmærksomhed, og
 hun henvendte hele sit Sind paa det Løfte, hun skulde

give. Ceremonien var snart forbi, og idet den Geistlige sluttede Velsignelsen, slog Klokken 9. Dette var den Tid, som Harper havde anseet for saa vigtig, og Fanny sølte ligesom en Byrde falde fra sit Hjerte.

Dunwoodie krystede hende i sine Arme, hilste atter og atter paa Tanten, og trykkede Hr. Wharton og Præsten gjentagne Gange i Haanden. Midt i denne overdrevne Henrykkelse hørtes en Banken paa Døren. Man aabnede den, og Mason traadte ind.

„Vi ere i Sadeln,” sagde Lieutenanten; „hvis De befaler, ville vi ride foran; da De er saa godt ridende, kan De snart naae os.”

„Ja vist — ja vist! min gode Ven — riid kun foran!” raabte Dunwoodie, glad over et Paaskud til at tøve; „jeg skal nok naae Jer ved første Holdested.”

Lieutenanten gik at udføre Ordren; og snart efter forsoiede ogsaa den gamle Wharton og Præsten sig bort.

„Nu Peyton!” sagde Fanny, „nu er det virkelig en Broder, du søger; jeg er vis paa, jeg ikke behøver at bede om Skaausel for ham, hvis du uheldigviis skulde træffe ham.”

„Siig heldigviis,” raabte Unglingen; „for jeg har nu een Gang besluttet, at han skal dansse ved Bryllupsfesten. Gud give, at jeg kunde vinde ham for vor Sag! — det er hans Fædrelands Sag; og jeg

vilde stride med mere Glæde, Fanny! hvis din Broder stod ved min Side."

"O Gud! tael aldrig om det! du opvækker skrækelige Betragtninger hos mig."

"Nei, jeg skal ikke tale derom," sagde hendes Mand; "men jeg maa nu forlade dig. Tom Mason travede dygtigt ud, og Karlen har ingen Ordre. — Men jo før jeg rider, Fanny! desto før kommer jeg igjen."

I dette Dieblif høstes Hestetrampen, som nærme sig Huset meget hurtigt, og imedens Dunwoodie endnu tog Afsked med sin Brud og Tanten, blev en Officeer viist ind i Værelset af Majorens Tjener.

Af Uniformen kunde Man see, at det var en Adjutant, og Dunwoodie erkjendte i ham strax en Beslægtet af Washington.

"Major Dunwoodie!" begyndte han, efter en høflig Hilsen til Damerne, "Overgeneralen sender mig til Dem med disse Ordre."

Efter at have udført sit Erinde, foregav han Tjenesteforretninger, og ilede bort.

"Her!" raabte Majoren, "her have vi i Sandhed en uventet Forandring i hele Sagen! Men jeg forstaaer det — Harper har faaet mit Brev, og vi søle allerede hans Indflydelse."

"Er der Nyt, som angaaer Henry?" spurgte Fanny, springende hen til ham.

„Hør, og døm selv!“ —

„Min Herre! — Ved Modtagelsen af dette, ville De behage at concentrere Deres Escadron, for Kl. 10 imorgen at møde det fjendtlige Detaschement, der dækker Fourageurerne, ved Croton, hvor De vil finde et Infanterieregiment, som skal understøtte Dem. Jeg har faaet Rapport om den engelske Spions Flugt; men hans Gjenbringelse er af ingen Bigtighed imod den Tjeneste, jeg nu sender Dem i. De vil derfor behage at tilbagekalde Deres Folk, hvis nogen skulde være sendte ud at gribe ham, og som sædvanligt, anvende Alt paa at slaae Fjenden.“

„Med Agtelse Deres
G. Washington.“

„Se der! Gud stee Lov! nu ere mine Hænder vaskede for Henrys Gjenbringelse. Nu kan jeg med Frie gaae til min Pligt.“

„Ogsaa med Klogskab, kjære Peyton!“ sagde Fanny, bleg som Døden; „husk paa, at du efterlader dig nye Forbringer paa din Forsigtighed og Omhu.“

Ynglingen sættede henrykt sit Blik paa hendes elstværdige men blege Træk, og idet han trykkede hendes Haand til sit Hjerte, udbød han:

„Men hvortil denne Hast? Jeg kan naae Peek-“

Ell, førend Mandstabet har spist Frokost, om jeg ogsaa bliver nogle Timer her. Jeg er for gammel til at lade mig jage."

"Nei! saa gaae hellere med det Samme," sagde Fanny hurtigt med et Ansigt, hvis Bluusen var stærkere, end Morgenrøden; „forsøm ikke Washingtons Ordre — men vær forsigtig."

"For din Skyld vil jeg være det, elskværdige Ustødighed!" raabte hendes Mand, idet han for sidste Gang trykkede hende til sit Hjerte. Fanny hulkede et Dødt blik ved hans Bryst; derpaa rev han sig fra hende.

Miss Peyton gik bort med sin Niece, hvem hun ansaae det for nødvendigt, førend de gik i Seng, at give en heel Deel gode Raad med Hensyn til de ægte skabelige Pligter. Hendes Forelæsninger bleve bestandigt modtagne, om ikke just ganske forboiede. Det gjør os ondt, at Historien ikke har opbevaret os denne kostelige Afhandling; men Udfaldet af al vor Efterspørgsel var den Efterretning, at den bar tydelige Præg af nogle Egenheder, som Man siger, høre til de Lærere, der ere forestrevne for Opdragelsen af Yebersvendens Born. Vi ville udelade den og vende tilbage til Captain Wharton og Harvey Birch.

To og trediebte Capitel.

Lad ham ei tale et Afstedord!

Kort vare hans Skrifte, og stærk hans Snor!

Rozeb.

Bispekræmmeren og hans ledsager naaede snart Dalen, og da de efter en liden Pause ikke hørte nogen Lyd, hvoraf de kunde slutte, at de bleve forfulgte, gik de ud paa Landeveien. Bekjendt med ethvert Skridt, som førte igjennem Bjergene, og i Besiddelse af Sener, der vare vant til Slid og Møie, gik Birch i Stilhed foran med de lange Skridt, som vare egne for ham og hans Profession. Kun hans Pakke manglede for at give ham sit sædvanlige Forretnings-Udseende. Naar de nærmede sig de smaa Poster, som vare besatte af amerikanske Tropper, der vare i saa stort Antal i Øi-landene, gjorde de en Omvei for at undgaae Skildvagterne, ind i et Krat, eller op paa et Fjeld, som ellers syntes utilgængeligt. Men Bispekræmmeren var nøie bekjendt med enhver Krumning paa deres vanskelige Veie, hvor Fjeldklosterne kunde befares, eller hvor man kunde vade over Strømmen. Et Par Gange troede Henry, at deres Veie var afstaaen, men hans Reivisers Snildhed eller Kundskab overvandt enhver Vanskelighed. Da de i tre Timer havde vandret, med en utrolig Hurs-

Epionen, 7 S.

tighed, dreiede de pludselig af fra Landeveien, der gik mod Østen, og styrede deres Cours ligesom over Fjeldene i sydlig Retning. Dette, sagde Bispekrammeren, skete for at undgaae de Afdelinger af Armeen, som bestandigen patrolerede i de sydlige Indgange til Hoilandene, saavel som ogsaa for at forkorte Veien ved at gaae i en lige Linie. Da de havde naaet Toppen af et meget betydeligt Fjeld, satte Harvey sig ned, og aabnede en Tværsæd, som han havde kastet over Skulderen, hvor hans Pakke ellers hang, og indbød Captainen til at deeltage i den simple Føde, den indeholdt. Henry var mere ved Tanken om sin farlige Stilling, end ved sine physiske Kræfter, bleven drevet til at holde Skridt med Bispekrammeren. Tanken om at staae stille var ham ubehagelig, saalænge der eksisterede nogen Mulighed for, at Rytteriet kunde komme til at afstjære deres Vej over den neutrale Grund. Derfor yttrede han sin Frygt, og bad sin Vedsager om at gaae videre.

„Følg mit Exempel, Captain Wharton!“ sagde Bispekrammeren, idet han begyndte paa sit tarvelige Maaltid; „hvis Rytteriet er rykket ud, saa kan vi ikke løbe fra dem; og hvis ikke, saa har de alligevel faaet Andet at bestille, end at tænke paa Dem eller mig.“

„I sagde jo selv, at to Timers Ophold var os af yderste Bigtighed. Hvis vi nu tøve her, hvad kan da det Forspring hjælpe os, som vi have faaet?“

„De to Timer er gaaet, og Major Dunwoodie tænker vist ikke paa at forfølge to Mennesker, naar der ere Hundrede, som venter paa ham ved Flodbredden.”

„Eys! her der!” afbrød Henry; „der er i dette Dieblig Ryttere, som passere Foden af Bjerget. Jeg kan endog høre dem lee og snakke sammen. Saa sandt jeg lever! der er Dunwoodies egen Stemme; han kalder paa en af sine Kammerater i en Tone, som ikke viser megen Urolighed. Man skulde dog troe, at hans Bens Stilling vilde dæmpe hans Munterhed. Fanny kan vist ikke have givet ham Brevet.”

Ved det første Udraab af Captainen reiste Bird sig og nærmede sig forsigtigen Randen af Bjerget, idet han passede at holde sig i Skyggen af Klipperne, for ikke at blive seet, og recognoscere de forbyrðende Ryttere. Han vedblev at lytte, indtil deres hurtige Fodtrin ikke mere kunde høres; derpaa gik han rolig hen og satte sig igjen, og tog med uforlignelig Koldblodighed igjen sat paa sit Maaltid.

„De har en lang og kjedelig Spadseretour for, Captain Wharton! De skulde rigtig gjøre ligesom jeg. De var sulten i Hytten ovenover Fishkill, men det la-der til, at Gangen har skadet Deres Appetit.”

„Da troede jeg mig sikker; men den Efterretning, jeg fik af min Søster, har gjort mig urolig; jeg kan ikke spise Noget.”

„De har mindre Narsag til at være bange nu, end nogensinde siden Natten før De blev fanget, da De afflog mit Raad og mit Tilbud at ville skaffe Dem i Sikkerhed,” svarede Bispekræmmeren. „Major Dunwoodie er ikke den Mand, som vilde lee og være glad, naar hans Ben var i Fare. Derfor kom og spis; der vil ikke komme os noget Rytterie i Veien, hvis vi kan holde os paa Benene fire Timer endnu, og Solen vil holde sig bag ved Bjerget ligesaa længe som ellers.”

Der var en saadan Gatning i Bispekræmmerens Afseer, at Unglingen virkeligen fik Mod, og da han eengang havde besluttet at lade sig lede af Harvey, lod han sig overtale til at indtage et Aftensmaaltid, som naar man kun tager Hensyn til Quantiteten, ikke til Qualiteten, var ganske taaleligt. Da dette var forbi, gik de videre.

Henry fulgte i blind Lydighed sin Vejvisers Billie. Endnu i to Timer kæmpede de imod Farer og Besværligheder, uden Vel eller Sti, og styrede deres Cours alene efter Maanen, som snart skjulte sig bag Skyer, snart skinnede klart. Tilfældt naaede de derhen, hvor Bjergene staaende af til rue og ujevne Smaabakker, og hvor den nøgne Ufrugtbarhed lidt efter lidt gik over til en ufuldkommen Dykning paa den neutrale Grund.

Bispekræmmeren blev nu mere forsigtig i sin Maade at gaae videre, og iagttog adskillige Forholdsregler for

at undgaae at møde nogen amerikansk Patrouille. Med deres faste Poster var han altfor bekendt til at støde paa dem uforvarendes. Han snoede sig derfor imellem Høiene og Dalene, snart paa Landeveiene, snart udenfor dem med en Nøiagtighed, som næsten syntes at være instinktmæssig. Der var intet Elastisk i hans Gang, men han stred over Jorden med uhyre Trin, med Legemet bøiet forover, og som det lod, uden at anstrænge sig, eller at kjende til Træthed.

Maanen var gaaet ned, og et svagt Skin begyndte at vise sig i Østen. Captain Wharton vovede at lade sig forlyde med Træthed, og at spørge, om de ikke vare komne til et Sted, hvor de i Sikkerhed kunde henvende sig til et eller andet Bondehuus for at blive indladte.

„See her,” sagde Bissekammereren pegende paa en Klippe i nogen Afstand bag ved dem; „seer De ikke en Mand, som gaaer beroppe paa Spidsen? — Nei, vend Dem lidt mere om, saadan at De faaer ham lige i Dagslyset. — Kan De see? — Han bevæger sig, og synes at see efter Noget mod Østen. Det er en kongelig Skibsvagt, og der ligger to hundrede af de Regulerter paa den Klippe; og formodentlig sove paa deres Baaben.”

„Gaa lad os da ile til dem!” raabte Henry, „saa er jo vor Fare forbi.”

„Saa sagte! saa sagte — Captain Wharton!“ sagde Harvey tørt; „De har eengang været midt imellem tre hundrede af dem, men der var dog Een, som kunde pille Dem ud. Seer De ikke hiin sorte Skygge paa Siden af den modsatte Hoi, lige oven over Sædemarken der? — Det er Rebellerne, som kun vente paa Dagsbrækningen, for at see, hvo der skal være Herre over Pladsen.“

„Nu da!“ udbød den slyngende Ungling, „saa vil jeg forene mig med min Konges Tropper, og dele deres Skjæbne, enten den er god eller ond.“

„De glemmer, at De vilde sægte med en Strikke om Halsen. — Nei, nei. Jeg har lovet Een, som jeg ikke maa stusse, at føre Dem i Sikkerhed; og hvis De ikke forglemmer, hvad jeg allerede har gjort for Dem, og hvad jeg for Deres Skyld har udsat mig for, saa vil De vende om og følge mig til Harlaem.“

Ved dette Argument folte Unglingen sig slaaet; kjendte mod sin Villie maatte han følge med, og de vandrede deres Gang til Staden. Kort efter naaede de Hubsons Bredder, hvor Birch, efter nogen Sagen fandt et Fartoi, som han kjendte. De gik ombord, og kom snart over paa den anden Side, ved Groton. Her erklærede Bispekræmmeren, at de vare i Sikkerhed; thi de kongelige Tropper havde her standset Fastlandsarmeen videre Fremrykken, og havde altfor megen Styrke

til, at disse skulde vove sig over paa denne Side af Floden, af Frygt for at affjæres Retraiten.

Under denne hele farlige Flugt havde Bisseskræmmeren viist en Kulde og Landsnærværelse, som Intet kunde forstyrre. Alle hans Gver syntes mere end almindeligen fuldkomne, og de menneskelige Svagheder langt fra at have Herredømme over ham. Henry havde fulgt ham som et Barn i en Ledesnor, og høstede nu Lønnen for sin Lydighed ved den Fryd at høre, at han var aldeles befriet fra al Grund til Frygt, og havde Lov til at forjage al Tvivl om sin Sikkerhed.

En steil og besværlig Opgang bragte dem fra den flade Slette ved Bredderne til Høilandene paa denne Side af Floden. De vege lidt fra Landeveien, og da de vare komne i Ly af en Cederlund, kastede Kræmmeren sig ned paa en flad Klippe, og forkyndte sin Ledsager, at nu var Tiden til Hvile og Forfriskelse kommen. Det var bleven Dag, og man kunde tydeligen see alle Omgivelser. Nedenfor dem laae Hudson, der strakte sig i lige Linie mod Syd saa langt, som Øiet kunde naae. Mod Nord havde Høilandenes Fjelde deres Hoveder ovenover de Masser af Taage, som svævede over Vandet, hvorved man kunde spore Flodens Løb ind imellem Bjergene, hvis fegledannede Spidser vare uordentligen grupperede bagved hverandre, saa det saae ud, som om de forjæves havde villet standset Floden. Naar den var

kommen ud fra disse forstyrrede Klippestabler, havde den udbredt sig, ligesom af Glæde over sin Befrielse fra denne Kamp, i en vidt Bugt, som var smykket med nogle faa frugtbare og lave Punkter, der ydmygt viste sig i det brede Bassin. Paa den modsatte vestlige Bred var Tersøys Klipper samlede i en Række, hvoraf de have faaet Navn af Pallisaderne, høvede sig mange hundrede Fod iveiret, ligesom for at beskytte det bag dem liggende rige Land for Erobrerens Indfald. Men foragtede en saadan Fjende, flyngede Floden sig stolt ved deres Flod, og styrede sin uskravnelige Cours til Dees anet. En Straale af den opgaende Sol faldt paa den lette Sky, som hang over den stille Flod, og med eet kom hele Scenen i Bevægelse; Alt forandrede sig, antog nye Stikkesler, og viste hvert Dieblit friske Gjenstande for Diet. For nærværende Tid seer man ved den daglige Opgang af dette Naturens store Forskæng hele Skarer af hvide Seil og smaa Kartoier vrimle paa Vandet med den Livlighed, som bebuder Nærheden af Hovedstaden i et stort og blomstrende Rige; men Henry og Bispekammeren saae kun Toppene af de høie Master af et Krigsskib nogle engelske Mile fra dem. Førend Taagen havde begyndt at bevæge sig, saaes de høie Stænger ovenover den, og fra een af dem vaiede en lang Bimpel, som svagt løftedes op af Nattevinden, der endnu svævede over Floden. Men

da Dunsterne hævede sig, blev efterhaanden det sorte Skrog, med dets complicerede Takkelage og Underræ-erne synlige.

„Der, Hr. Captain!“ sagde Blissekammeren, „der er et sikkert Hvilested for Dem — Amerika har ingen Arm, som kan naae Dem, naar De eengang er kommen paa Dækket af det Skib. Det er sendt op at beskytte Fougagerne, og understøtte Tropperne; de kongelige Officerer holder meget af Kanontyd fra deres Skibe.“

Uden at værdige et Svar paa den Sarcasme, der laae heri, eller maaskee uden at lægge Mærke dertil overgav Henry sig blot til Glæden, og det blev bestemt, at saasnart de vare blevne forfriskede, skulde de prøve at komme ombord paa Skibet.

Medens de vare stærkt sysselsatte med den meget nødvendige Operation at spise Frokost, bleve vore Eventyrere opskræmmede ved Lyden af sjerne Geværskud. Først hørte de nogle faa enkelte Skud, siden en ofte gjentagen, hestig Musketfalve.

„Eders Spaadom gik i Opfyldelse,“ udbroð Engländeren, idet han sprang op. „Vore Tropper og Rebellerne ere i Haarene paa hverandre — Jeg gav gjerne sex Maaneders Gage for at see det Angreb.“

„D ja!“ svarede hans Lebsager, uden at standse i Maaltidet; „det seer ganske godt ud langt fra; men jeg kan dog ikke nægte, at denne Skinke, saa kold den

end er, holder jeg dog mere af nu, end den bedste Ild fra Kastlandsarmeen."

"De lade godt, de Karle; men jeg synes, Iben er saa uregelmæssig."

"De enkelte Stud komme fra Militzen i Connecticut," sagde Harvey, idet han løstede Hovedet i Veiret for at lytte; "de brænder rast paa og træffe ikke saa tosset. Salverne ere fra de Reguleerte, der, som De veed, fyre paa Commando — saa længe de kan."

"Jeg lider ikke denne spredte Ild," udbrod Captainen, idet han urolig gik hid og did; "det ligner mere Trommeslag, end en ordentlig Skjærmydselid."

"Nei — nei — jeg talte ikke om Skjærmydslerne," sagde den Anden, idet han reiste sig op paa Knæerne, og hørte op at spise; "saa længe de kan faae Fodfæste, ere de bedre, end de bedste engelske Dropper i den kongelige Armee. — Hver Mand fægter for sig selv, og tænker, førend han skyder, og sender ikke Kuglerne ud i Vind og Veir, naar de skulle dræbe Mennesker."

"J taler som om I ønskede dem Held," sagde Henry alvorlig.

"Jeg ønsker kun den gode Sag Held, Captain Wharton!" svarede Bissekammereren, idet han pludselig forandrede sin hoverende Mine til en adspredt. "Jeg troede, De kjendte mig for godt til at være uvibende om, hvilken Side jeg holder mig til."

„Oh! jeg veed I er en berømt Socialist, Hr. Birch!“ sagde Ynglingen lidt spodst; — „men, hvad nu! Salverne ere ophørte.“

De lyttede nu begge i nogen Tid med Opmærksomhed til, og hørte, at de uregelmæssige Skud bleve mindre muntre, og pludselig påfulgte der svære og hyppige Salver.

„Det har nok kommet an paa Bangenetten,” sagde Bissekammeren; „de Reguleerte har prøvet Bangenetten, og brevet Rebellerne paa Flugt.“

„Ja, Bajonetten! det er just Noget for den brittiske Soldat!“ udbød Henry hoverende; „han holder meget af Bajonetten.“

„Naa naa!“ sagde Harvey, „jeg synes dog ikke, man kan holde saa meget af saadanne Spiddetpi. Men jeg er vis paa, at Militzen er af samme Mening, for ikke talvdelen deraf bruger disse hæslige Ting. Gud bevare os, Hr. Captain! De skulde bare engang gaae med mig ind i Rebellerens Leir, og høre, hvilke Løgne de Karle kan smøre op om Bunker Hill og Bourgoyne; saa vilde De troe, at De holdt ligesaa meget af Bangenetten, som af Deres Middagsmad.“

Der var en vis indvendig Snisen, og en besynderlig affecteret Ustyldigheds Mine ved Bissekammeren, som var Henry ubehagelig, men han værdigede ham intet Svar paa denne Bemærkning.

Skuddene bleve nu færre, men undertiden høstes svære Salver. Begge stode og lyttede angsteligen til, da en Mand, bevæbnet med en Musket, kom listende henimod dem i Skyggen af Geberbustene, som hist og her bedækkede Heien. Henry blev først den mistænkelige Fremmede vaer, og viste strax sin Vedsager ham. Birch forbausedes, og gjorde rigtignok Tegn til at ville flygte; men han betænkte sig, og stod stille, indtil den Fremmede var kommen dem paa nogle Skridt nær.

"Det er gode Venner!" sagde Karlen, idet han sænkede Geværet, men dog, som det lod, var bange for at nærme sig dem.

"Du gjorde bedre i at gaae bort," raabte Birch; "her ere Reguleerte nok, som kunne faae fat paa dig; vi ere langt fra Dunwoodies Escadron. Mig faaar du ikke saa snart i dine Kloer."

"Fanden tage Major Dunwoodie og alle hans Folk!" raabte Skindernes Anfører (thi ham var det). "Gud velsigne Kong Georg! gid han snart maa faae Ende paa Rebellionen! siger jeg. Hvis du bare vil vise mig til Rodrengene, saa vil jeg betale dig godt, og altid være din Ven oven i Kjøbet."

"Veien er bred nok til os begge," sagde Birch, idet han vendte sig fra ham i slet skjult Mishag; "hvis du vil finde Rodrengene, saa veed du nok, hvor de ligge."

"Ja, men jeg er lidt bange for at gaae alene til

dem. Dig kjender de alle, og det kan jo inte skade dig, om jeg følger med dig derhen."

Henry lagde sig derimellem, og, efter en kort Samtale med Karlen, indgik de den Pagt med ham, at naar han overleverede sine Baaben, maatte han følge med. Han var strax villig, og Birch tog med Tryghed imod hans Bøsse; men han lagde den ikke paa Skulderen, førend han havde undersøgt dens Ladning, og forvissat sig om, at der var en god, tør, skarp Patron i den.

Saa snart dette var forbi, begyndte de deres Reise paany. Ved at gaae langs med Flodbredden, ledede Birch dem saaledes, at de ikke bleve bemærkede, indtil de naaede til det Sted, hvor de havde Fregatten lige over for dem, og efter et Signal fik de en Baad sendt i Land. Det varede nogen Tid, førend de forsigtige Sømand vilde til at lande; men da det endelig lykkedes Henry at faae den Officeer, som commanderede i Baaden, til at troe, hvad han sagde, blev det ham muligt, igjen at samles med sine Baabenbrødre i Sikkerhed. Førend Henry tog Afsked med Birch, rakte han ham sin Pung, som var temmelig vel forsynet efter Tiderne. Bispekræmmeren tog imod den, og gjemte den, uden at Skinderen saae det, i en egen Lomme, der var bestemt til at bevare flige Skatte.

Da Baaden havde stødt fra Land, vendte Birch

sig om med et lindrende Suf, og gik opad Fjeldet med de uhyre Skridt, som han især var bekjendt for. Skinderen fulgte efter, og de forfulgte deres fælleds Cours, kassende af og til mistænksomme Blikke paa hinanden, men begge i dyb Tausshed.

Der kjørte mange Vogne paa Veien langs Floden, og undertiden saaes enkelte Partier af Hestfolkene at escortere Frugterne af deres Excursion til Byen. Da Bissekammereren havde sine egne Hensigter, søgte han snarere at undgaae, end at faae Beskyttelse af disse Patrouillier. Men da de havde reist nogle Mile paa Flodbredden selv, i hvilken Tid Bissekammereren havde, uagtet Skinderens gjentagne Bestræbelser for at begynde en Samtale, vedligeholdt en ubrødelig Tausshed, idet han holdt særdeles godt fast paa Bøssen, dreiede han pludseligen ind paa Landeveien, i den Hensigt at gaae over Hoiene til Harlaem. I det Dieblit han naaede Stien, kom et Detaschement af Hestfolk over en liden Ophoising af Veien, og vare lige ved Siden af dem, førind de mærkede det. Det var altfor sildt at trække sig tilbage, men da Birch havde seet efter, hvilke Folk han havde for sig, blev han glad over at have mødt dem, da han ansaae det for rimeligt, at han ved dem kunde blive af med sin uvelkomne Ledfølger. Der vare atten til tyve Mand, som vare equipperede som Dragoner, skjøndt hverken deres Udseende el-

ler Udsærd tydede paa megen Krigstugt. I Spidsen reed en svær midalsbrende Mand, hvis Træk udtrykkede saa megen dyrist Videnkab og saa liben Fornuft, som man vel kan tænke sig. Han bar en Officeers Uniform, men der var Intet af den Rethed eller Ynde ved ham, som ellers fandtes hos de Herrer, som beklædte Officeersposter i den kongelige Armee. Hans Lemmer vare stærke, men ikke smidige, og han sad paa sin Hest med Fasthed og Kraft, men Naaden, han regjerede den paa, vilde vare bleven til Batter for den fletteste Ryttter imellem de virginiske Dragoner. Som Harvey formodede, blev han strax anholdt, og det med en Stemme, som slet ikke var tiltrækkende:

„Heida, min gode Mand! hvorhen saa rast? Har Washington sendt Jer her ned som Spioner?“

„Jeg er en uskyldig Bisefkræmmer,“ svarede Harvey ydmygt, „og gaaer til Byen for at kjoibe nye Varer.“

„Og hvordan vil I komme til Byen, min uskyldige Bisefkræmmer? — Troer I, vi have besat Forterne ved Kingsbridge for at beskytte saadanne Schakkerjoder, som Jer, mens I gaae ind og ud, ligesom I vil?“

„Jeg troer nok, jeg har et Pas, der kan føre mig igjennem,“ sagde Bisefkræmmeren, idet han rakte ham Papiret, med en ligegyldig Mine.

Officeren læste det, og kastede et meget betydnende

Blik paa sine Folk, der allerede havde spærret Veien i deres Embedsiver, idet han raabte:

„Hvorfor standser I den gode Mand? Gjer Plads, og lad ham passere i Fred! — Men hvem er han der? hans Navn staaer ikke i Passet.“

„Nei,“ sagde Skinderen, idet han ydmygt tog Hatten af; „jeg har været et stakkels vildfarende Menneske, som har tjent i Rebellernes Armee; men Gudskelov! jeg har dog levet den Dag, at jeg saa min Veis Wildfarelse, og er nu kommen for at gjøre det godt igjen ved at tage Tjeneste under Herrens Salvede.“

„Hohoh! en Desentør! — en Skinder, det svar jeg paa, som vil gaae hen og blive Kobdreg! I den sidste Affaire, jeg havde med de Kjæltringer, kunde jeg neppe kjende mine egne Folk fra Fjenden. Vi er ikke saa overmaade godt forsynede med Kjoler, og hvad Ansigterne angaae, saa kan de Rakkerhunde stifte saa tidt, at Man slet ikke kan regne paa Ansigterne. Men trøst kun affted! du skal snart saa Besteed.“

Ihvor uvenlig denne Modtagelse end var, saa kunde man dog ikke see paa Skinderens Udsærd Andet, end at den glædede ham overmaade meget. Han gik rast ad Byen til, og var virkelig saa heldig at undgaae Spørgerens barske Blik og Udsærd, og derved glemte han reent andre Hensyn. Men den, som agerede Bagtmester ved Troppen, reed hen til Officieren, og be-

byndte en sagte, men som det lod, fortrolig Samtale
 med denne. De kastede hyppigen forskende Blikke paa
 Skinderen, saa Karlen begyndte at ansee sig for en
 Person af ikke ringe Betydning. Hans Glæde over
 denne Udmærkelse blev endog noget forhøiet, da han
 saa et Smil paa Hovedsmandens Ansigt, der, skjøndt
 det kunde kaldes ondskabsfuldt, dog tydede paa en indre
 Fryd. Denne Pantomime varede saa længe, som de
 passerede en Huulvei, og hørte op, da de igjen skulde
 op ad en Høi. Her stod Officeren og Vagtmesteren
 af, og befalede Troppen at gjøre Holdt. Enhver af
 Mandskabet tog en Pistol ud af Hylstret, hvilket slet
 ikke vakte nogen Mistanke eller Skræk, da det var en
 Forsigtighed, som man altid iagttog, og man beteg-
 nede Bisfetræmmen og Skinderen, at de skulde følge
 med. Efter en kort Gang kom de til et Sted, hvor
 Fjeldet næsten gik lodret ned til Flodbredden. Paa
 Manden stod et ubeboet forfaldet Huus, som havde væ-
 ret en Lade. Mange af de Bræder, som før havde
 tjent til Tag, laae adspredte hist og her paa Jorden,
 hvor Vinden havde kastet dem. Idet Officeren traadte
 ind i denne øde Bygning, tog han ud af sin Lomme
 en lille Pibe, som engang maaskee havde været hvid, men
 som nu ved hyppig Brug ikke alene havde faaet Cou-
 leuren, men endog Glandsen af Ibenholt, en Tobaks-
 Raase, og en liden Læderpung, som indeholdt Steen,
 Espionen, 7 H.

Staal og Svamp. Ved dette Apparat skaffede han snart sin Mund en Nydelse, som lang Bane havde gjort til en Nødvendighedsartikel for ham, naar han rigtig skulde have Tankerne samlede. Aldrig saasnart havde der reist sig en tyk Røgsky fra denne Døn, forend Hævedsmanden gav sin Hjelper et Tegn ved at række Haanden ud imod ham. Denne trak et lidet Kæb op afommen, og gav det til Captainen. Nu syntes det rigtige Dieblif til Betragtninger at være kommet for ham; thi han dampede saa stærkt, at hans Hoved næsten blev skjult af Røg, og saae sig om med et noiagtigen undersøgende Blik. Tilslidst lagde han Piben bort, og indaandede et Drag frisk Luft, og gav sig derpaa til at arbejde. Der var en svær Bjelke, som laae tværs over de andre i Laden, noget borte fra den sydlige Der, hvorfra der var en vid Udfigt over Floden lige til Bugten ved New-York. Over denne kastede han den ene Ende af Rebet, fangede den igjen, og forenede begge Enderne. En liden, skrøbelig Tønde med een Bund og næsten uden Tøndebaand, der stod henflængt i en Krog, formodentligen som ubrugelig, blev efter et Vink bragt herhen af Corporalen, og sat nedenunder Bommen. Alle disse Tilberedelser bleve gjort med den roligste Fatning af Verden; og da det var færdigt, besaa Captainen dem med en tilfreds Mine.

„Kom!“ sagde han til Skinderen, der forstræffet

over disse Foranstaltninger havde staaet og seet ganske taus til. Han adløb; men tænkte alligevel ikke paa den Fare, som svævede over ham, førend hans Halsflud blev taget af ham, og hans Hat kastet tilside. Imidlertid havde han saa ofte brugt det samme eller lignende Midler for at udbjude en Betjendelse eller et Bytte af Folk, at han aldeles ikke sølte den Skræk, som en Ulovet vilde have følt ved disse Tilberedelser. Nebet blev lagt om hans Hals med samme Koldblodighed, som udgjorde det Charakteristiske ved denne Ceremonie, og da man havde lagt et Stykke Bræt paa Tønden, fik han den Befaling at staae derop.

„Men det kunde let falde,” sagde Skinderen, der nu for første Gang begyndte at stjælve. „Jeg skal gjerne sige Alt, hvad jeg veed, — endog saa hvordan I kan overrumple vor Bande, der ligger ved Pønden, uden at I behøver at gjøre Jer al den Uleilighed, og den er dog commanderet af min egen Broder.”

„Jeg forlanger ingen Angivelser,” svarede Skarperetteren (thi det syntes han nu virkelig at være), idet han kastede Nebet flere Gange om Bjelken, og først drog det fast til, for at det kunde gjøre Skinderen ondt, og derpaa kastede Enden saa langt fra ham at han ikke kunde naae den.

„Denne Spøg gaaer for vidt,” streg Skinderen i en bebreidende Tone, idet han reiste sig op paa Tærne

i det Haab at slippe fri ved at faae Hovedet ud igjennem Løkken. — Men den Andens Forsigtighed og Erfaring havde forpurret denne Udvei for ham.

„Hvor har du gjort af den Hest, du stjal fra mig, Skurk?“ raabte han, idet han udstødte nogle forfærdelige Røgskyer.

„Den styrtede ved Flugten,“ svarede Skinderen hurtigt; „men jeg skal sige Dem, hvor der er een at faae, som er ti Gange saa meget værd.“

„Hold Kjæft! Løgnhals! Jeg skal nok skaffe mig en selv, naar jeg vil have den — men du skalde anraabe Gud om Naade, da din Time nu er kommen.“

Idet han sluttede dette trøsterige Naad, sparkede han med saadan en Kraft til Jorden, at de skrøbelige Stave fløi til alle Sider, og Skinderen hang og dinglende i Luften. Da man ikke havde bagbundet ham, rakte han Hænderne i Beiret, og holdt sig saaledes med den yderste Anstrængelse af alle sine Kræfter.

„Hør, søde Hr. Captain!“ sagde han smigrende, skjønndt hans Mæle begyndte at blive tykt, og Rødderne at skjælve; „hold nu op med den Spøg — det er jo allerede nok til at faae Folk til at grine deraf, og jeg begynder at blive træt i Armene — jeg kan min Sælighed ikke holde længere fast.“

„Hør han der, Bispekræmmer!“ sagde Anføreren med en bydende Stemme, „jeg skjøtter ikke om hans Sæl-

flab. Der er hans Bei, Marsch! — hvis han blot prøver at røre den Hund der, saa kommer han til at dingle istedetfor ham, om der saa var tyve Sir Henrier, der vilde have Tjenester af ham — forstaaer han? Med disse Ord gik han ud ad Veien med sin Bagtmester, og Bissekræmmeren skyndte sig ned ad Skrånten.

Men Birch gik ikke længere end bag en Bust, som tjente ham til et Skjul, medens han gav efter for en uovervindelig Lyst til at see, hvad der vilde blive Enden paa denne overordentlige Scene.

Da Skinderen var bleven ene, begyndte han at kaste frygtfomme Blikke rundt omkring, for at udfinde sine Plageaanders Smuthuller. Nu først syntes den frygtelige Tanke, at det var Alvor, at overvælde ham. Han bad vrælende om at blive fri, og gjorde hurtige og usammenhængende Løfter om betydelige Angivelser, blandet med affecteret Plaisanterie over deres Løier, som han neppe kunde troe, skulde være saa skrækelige, som det syntes. Men da han hørte deres Hestes Trampen at bortfjerne sig, og forgjæves saae sig om efter menneskelig Hjælp, blev han greben af en heftig Skjelven, og Dinene bleve næsten stive i Hovedet af Skræk. Han anvendte i Fortvivlelsen alle sine Kræfter for at naae Bommen, men da han var altfor udmattet af de foregaaende Anstrængelser, greb han Rebet imellem

Tænderne i det forgiæves Haab at bide det over. Nu bleve hans Raab til Skrigen.

„Hjælp! — Fjær Rebet over! — Hr. Captain! — Birch! — gode Bispekræmmer! — ned med Congressen! — Hr. Corporal! — for Guds Skyld Hjælp! — Hurra for Kongen! — O Gud, O Gud! — Naade! — Naade!“

Da hans Stemme blev qvælt, forsøgte han at faae een af Hænderne ind imellem Rebet og Halsen. Det lykkedes tildeels, men den anden salbt magtesløs ned ved Siden. En krampeagtig Gysen soer over ham, og der hang han som et sorteblaat Liig.

Birch vedblev at betragte denne Scene med en Slags Bedøvelse, og da den var forbi, holdt han sine Hænder for Ørene, og styrtede ud ad Landeveien. Men endnu hørte han Skrigen om Naade, og mange Uger gik hen, inden hans Huskommelse ophørte at dvæle ved denne rædsomme Tildragelse. Kodrengene rede stadigen hen ad deres Wei, som om Intet var foresaldet, og lode Kroppen dingle i Binden saalænge, til der af en Hændelse maatte komme Een og Fjære den ned.

Tre og trediebte Capitel.

Bag Lovets Hegn du træt udhvile,
 Frigjort fra Livets Kamp og Savn,
 Du bedre Dage saae henise
 I trofast Venkabs smukke Favn.
 Enhver, som eengang kjendte dig,
 Gjentager et: Gud signe dig!

Halloer.

Medens de omtalte Tilbragelser foregik, førte Ritme-
 ster Lawton sit lille Partie langsomt og forsigtigt fra
 de fire Hjørner til Fronten af Fjendens Linie, hvor
 han i kort Tid manøvrerede saa heldigt, at han alde-
 les eluberede deres Bestræbelser efter at fange ham, og
 dog maskerede sin egen Forret saaledes, at de bestandi-
 gen befrygtede en Attakke fra Amerikanernes Side.
 Denne defensive Politikk var Følgen af de Befalinger,
 han havde faaet af sin Chef. Da Dunwoodie forled
 Detaschementet, vidste man, at Fjenderne nærmede sig
 langsomt; derfor befalede han Lawton at sværme om-
 fring dem, indtil han kom tilbage, og Infanterieregi-
 mentet havde stødt til, hvilket skulde hjælpe til at af-
 skjære Fjendens Retraite.

Ritmesteren opfyldte sin Pligt bogstaveligt, skjøndt
 med ikke lidet af den Brangvillighed, der udgjorde en

stor Deel af hans Charakter, naar han ikke havde Lov til at hugge ind. Under disse Bevægelser styrede Betty Flanagan sin lille Karve med utrættelig Iver imellem West-Chesters Klipper, idet hun snart talede med Corporalen om de onde Kander, og om de gode, som hun havde manet ned i Glasfen, snart skændtes med Doctoren om adskillige Punkter, som angik *praxis medica*. Men endeligen kom den Time, der skulde ende deres Strid, og afgjøre, hvo der skulde beholde Marken. En Ufbeling af den østlige Militz drog ud af deres Fæstning, og nærmede sig Fjenden.

Foreningen imellem Lawton og hans Hjælpetropper skete om Natten, og der blev strax holdt Krigs-Raad imellem ham og Infanteriechefen. Efter at have hørt paa Ritmesterens Raad, hvoraf tydeligen fremlyste hans Foragt for Fjenden, besluttede Chefen at angribe Britterne saa snart, som Dagslyset satte ham istand til at recognoscere deres Stilling, uden at vente paa Assistance af Dunwoodie og hans Cavallerie. Da denne Beslutning var fattet, forlod Lawton det Huus, hvor Krigsraadet var bleven holdt, og samlede igjen med sin egen lille Commando.

De faa Ryttere, som vare hos Ritmesteren, havde bundet deres Heste ved en stor Høstak, og lagde sig ned ved Samme, for at faae et Par Timers Sovn. Men Dr. Sitgreaves, Corporal Hollister og Betty Glas-

nagan samlede sig noget detsfra for sig selv, og havde udbredt nogle Dækkener paa en tør Klippe. Lawton kastede sin Kæmpekrop ned ved Siden af Fjeldstjæren, og med Rappen slagen om sig lænede han sit Hoved paa Haanden og syntes nedfunken i dybe Betragtninger over Maanen, der majestætisk vandrede hen ad Himlen. Corporalen sad opreist med Uerbødighed for Doctorsens Conversation, som nu ophørte, da Lawton kom. Betty løstede snart Hovedet i Beiret, for at haandhæve en eller anden af sine Maximer, snart lagde hun det ned igjen paa een af hendes Brændeviinsbimler, for at faae sig en lille Luur; men det var forgæves.

„See nu her, Hollister!“ vedblev Operatøren efter et Diebliks Pause, imedens Lawton indtog den Stilling, vi have beskrevet; „naar man hugger opad, saa tager Hugget noget af Kraften, og bliver altsaa mindre ødelæggende, og dog udfører det den egentlige Hensigt med Krig, som er at afsvæbne sin Fjende.“

„Pyt! pyt! Kjære Kaperal!“ sagde Marketendersten, idet hun løstede Hovedet fra Dækket. „Hvad kan det skade at sla' en Mand ihjel, naar man dog skal sla's? De Regeleerte gjør sku inte lang Proces, naar de sla's. Spørg Rekmester Jack der, om Vandet kunde faae Frihed, hvis Karlene inte maatte sla fra sig af alle Livsens Kræfter — Pyt! jo det vilde være en net Ure for min Whiskey!“

„Man kan ikke formode, at et uvidende Qvinde-menneske, som hun, Mutter Glanagan,” svarede Operatoren med usigelig Foragt, „skulde forstaae Distinctionerne i Chirurgien med samt dens Hjælpevidenskaber; ligesaa lidet kjender hun til Brugen af Sværdet. En Afhandling om den fornuftige Anvendelse af dette Vaaben, støttet paa Physikkens og Chirurgiens Grundsætninger, vilde altsaa slet ikke gavne hende hverken i Theorie eller Praxis.”

„Jeg bryder mig sku heller inte meget om det Sludder paa den Leed,” sagde Betty, og lagde igjen sit Hoved ned; „men at sta's, det er min Sjæl ingen Spøg, og man maa inte være saa nøieseende paa hvordan man hugger, eller hvem man rammer, naar det bare er Fienden.”

„Mon det er rimeligt, at vi faae en varm Dag, Sawton?” spurgte Operatoren, idet han vendte sig bort fra Marktedersken i dyb Foragt.

„Det er meer end rimeligt,” svarede denne med en Stemme, der forbausede Doctoren; „disse Landeværns-karle pleier for det Meste at gjøre en blodig Mark, hvor de kommer, enten formedelsst deres Feighed, eller Dumhed; og saa maa en brav Karl lide for deres flette Conduites Skyld.”

„Er du ikke vel, John?” spurgte Feldtskjæren, idet han lod Haanden glide langs ad Ritmesterens Arm,

indtil den af sig selv standsede ved Pulsen; men dens stadige jævne Slag forkyndte hverken legemlig eller aandelig Sygdom.

„Hjertesyg, Archibald! hjertesyg over vore Styrreres Uæfethed, som troe, at der kan holdes Feldtslag og vindes Seire med Karle, som haandtere en Musket, som en Pleit — Knægte, som blinke med Vinene, naar de fyre, og danne en Linie som et Bimmelskaf. Det er den Tillid, man sætter til disse Karle, som forspilder Nationens bedste Blod.”

Løgen lyttede med Betsyrtelse til denne haarde Tale. Det var ikke Materien, men Maaden, som forbausede ham. Ritmesteren havde steds for Slaget viist en Iver og Uttraa efter at komme til at hugge ind, som aldeles stred imod den Kulde, han til andre Tider viste. Men nu var der en Mobsaldenhed i hans Stemme, og en Urolighed i hans Mine, som var ham ganske fremmed. Operatoren betænkte sig lidt paa, hvorledes han kunde gjøre denne Forandring nyttig til at fremme sit Ynglingsystem, og vedblev derfor.

„Det var ganske ikke af Veien, John! at raade Obersten at holde sig i lang Skudridde — en mat Kugle kan afvæbne — ”

„Nei!” afbrød Rytteren utaalmodig; „lad de Slyngler sive deres Bakkenbarter lige ved Mundingen af de engelske Musketter — hvis man kan drive dem saa langt

frem. — Archibald! anseer du den Maane for at være en Verden ligesom denne, og at indeholde Væsner, som vi?"

"Det er saa sandsynligt, som Noget kan være, kjære John! — vi kjende dens Størrelse, og vi kunne let af Analogien slutte os til dens Nytte. Om dens Indbyggere have opnaaet den Fuldkommenhed i Viden-skaberne, som vi ere komne til, eller ikke, det maa for en stor Deel afhænge af dens Staters Forsatning, tildeels ogsaa af de physiske Potentfers Indflydelse."

"Jeg bryder mig ikke om deres Lærdom, Archibald! men det maa dog være en vidunderlig Magt, som har kunnet skabe slige Verdner, og styre dem i deres Vandringer. Jeg veed ikke, hvoraf det kommer, men der opstaaer saadan en besynderlig sorgmodig Stemning hos mig, naar jeg betragter dette lysende Legeme, der efter din Mening bestaaer af Vand og Vand. Det kunde gjerne være en Bolig for henfarne Aander!"

"Tag en lille Taar, min Snut!" sagde Betty, idet hun løftede Hovedet i Beiret, og rakte ham sin Glaske. "Nattedunsterne størkner Blodet — og saa duer det inte for en rask Fyr at give sig i Kæft med det forbandede Vandeværn. Tag Dem en Taar, søde Rikmester! saa skal De see, De kommer til at sove lige til imorgen. Jeg har selv fodret Moanoke, for jeg tænkte, De vilde nok komme til at bruge ham dygtig imorgen."

„Det er en deilig Himmel at see paa,” vedblev Ritmesteren i samme Tone, uden i mindste Maade at høre paa Bettys Snak; „og det er dog virkelig skammeligt, at Orme, som vi Mennesker ere, skulde lade deres Videnskaber vanære et saadant Værk.”

„Ja, det er desværre altfor sandt, kjære John! der er Plads nok for Alle til at leve og fryde sig, i Fred og Ro, dersom Enhver vilde have nok af sit Eget. Dog kan man ikke nægte, at Krigen har sine Goder — isærdelesshed fremmer det Chirurgiens Studium — og —.”

„Der er en Stjerne,” vedblev Lawton, endnu kun beskæftiget med sine egne Ideer, „som stræber at glimre igjennem nogle tynde Skyer; maaskee denne ogsaa er en Verden, og indeholder Skabninger, som ere begavede med Fornuft ligesom vi — Mon de ogsaa kjende til Krig og Blodsudgydelse?”

„Dersom jeg turde være saa dristig,” sagde Corporal Hollister, idet han mekanisk løftede Haanden op til Huen, „saa staaer der i den gode Bog, at Herren lod Solen staae stille, medens Josva angreb Fienden; og det formoder jeg, seer De, var for at de kunde have Daglysset til at svinge deres Floi ved, eller maaskee gjøre en Fynte med Arriergarden, eller saadant Noget. Hvis nu Herren endog vilde hjælpe dem, saa kan jeg ikke troe, at der er nogen Synd i at staae. Jeg har

tidt tænkt paa, hvor det kunde være, at de i gamle Dage brugte disse hersens Vogne istedetfor sværtbevæbnede Dragoner, som dog i alle Tilfælde ere bedre til at bryde en Infanterielinie med, og som gjerne, hvad det angaaer, kunde dreie saadan en Karosse om, naar de kom bag ved den, og saa have et Satans Spil med dem, baade med Kugl og Heste."

"Det kommer deraf, at man ikke forstaaer Constructionen ved disse Krigsvogne, Hollister! derfor dømmer man saa falsk om dem," sagde Chirurgen. "De vare forsynede med skarpe Baaben, som stak ud fra deres Hjul, og som meiede Infanteri-Colonnerne ned, ligesom Græs. Uidentviol vilde slige Instrumenter, anbragte paa Marktetenderstens Karre, gjøre en stor Forstyrrelse i Fjendens Geledder idag."

"Næren vilde nok inte gaae meget langt, naar hun skulde stikke Snuden lige imod de Regeleertes Bøsser," mumlede Betty under sit Dækken; "jeg husker nok da vi skulde samle Byttet, den Tid vi havde drevet dem ud af Jersey, at jeg skulde see at faae Væstet over de Døde; ikke min Salighed et Skridt vilde hun gaae, naar hun saae dem fyre. Moanoke og Ritmesteren kan længe nok gaae ud imod Rødkjolerne, men jeg og mit Og, vi vil nok være udenfor Spillet."

En længe vedligeholdt Trommehvirvel fra de engelske Tropper paa Høien forkyndte, at de vare slag-

færdige, og et tilsvarende Signal blev øieblikligen givet fra Amerikanerne. Virginernes Horn blæste deres krigsgeriste Toner, og kort Tid efter kom der Liv paa begge Høiene, baade den, som var besat af de kongelige Tropper, og den, hvorpaa Amerikanerne stode. Dagen var brudt frem, og man gjorde paa begge Sider Forberedelser til Slaget. I Antal vare Amerikanerne Fjenden overlegen, men hvad Krigstugt og Udrustning angik, havde denne en betydelig Overvægt. Tilberedelserne vare korte, og da Solen var kommen op, rykkede Militzen frem til Angreb.

Terrainet var altfor couperet til at tillade Nytte-riet at gjøre sine Evolutioner, og det Eneste Dragonerne kunde gjøre, var at paaſe paa Seirens Øieblik, og da sege at forfølge den til det Yderste. Lawton fik snart sit Mandſkab i Sadeln, overlod dem til Hollisters Commando, og reed selv hen til Infanteriet, der med sine forskjellige Klædninger og ufuldstændige Vaaben vare blevne opstillede i noget, som skulde ligne en militær Orden. Et haanligt Smil spillede om Dragonens Læber, idet han med kynbig Haand styrede Roanoke om imellem de krumme Seledder, og da Marschordren lød, dreiede han af fra Høien, og sluttede sig tæt bag ved dem. Amerikanerne maatte stige ned ad en anden Huulvei, og derpaa op igjen ad en Høi paa den modsatte Side, for at naae Fjenden. Nedgangen skete ganske taaleligt indtil nær ved Foden af Høien, da de kongelige Tropper kom

marſcherende i en ſtjøn Linie med Fløiene beſkyttede ved Terrainets egen Beſtaffenhed. Saaſnart de viſte ſig, fyrede Militzen løs, og det med ſaa god Virkning, at Engländerne et Diebliſt maatte ſtandſe. Men Officererne dreve dem igjen frem, og de gave regelmæssigen den ene Salve efter den anden. I nogen Tid vedligeholdte de en varm og ødelæggende Ild, indtil de Kongelige avancerede med ſældet Gevær. Dette Angreb kunde Militzen af Mangel paa Krigstugt ikke modſtaa. Deres Linie vaklede, de ſtandſede, og derpaa adſkille ſig i Companier, ſaa endog i Sectioner, og gave kun en adſprede og uſtaadig Ild."

Lawton var en taus Tilſkuer af diſe Operationer, og aabnede ikke ſin Mund, ſørend Marken var bedækket af enkelte flygtende Partier af Amerikanere. Da syntes han virkelig at blive opflammet ved Tanken om den Vanære, ſom ſkulde overgaae hans Lands Vaaben. Med Sporene i Siden paa Roanoke fløi han hen til Høien, og kaldte paa de Flygtende med al den Styrke, hans kraftfulde Stemme var i Beſiddelse af. Han pegede paa Fjenden, og forſikkrede ſine Landsmænd, at de gik den gale Vej med ſaadan en Blanding af Ligegyldighed og Ironie i ſine Toner, at nogle bleve ſtaaende af Beſtyrtteſe — flere ſamlede ſig om dem, ſaa at de tilſidſt opflammedes ved Dragonens Exempel, og tildeels

af deres egen Drist forlangte at blive førte endnu engang imod Fjenden.

„Fremad da, mine tappre Benner!“ raabte Lawton, idet han vendte sin Hest om imod Fjendens Linie, hvis ene Fløi var meget nær ved ham; „fremad! og fyr ikke, før I kan sive Dienbrynne af dem med Fængkrudtet!“

Karlene fore frem, fulgte hans Exempel, og gave ikke Ild, før de vare meget nær ved Fjenden. En engelsk Sergeant, som havde ligget skjult bag et Klippestykke, sprang, ophidset over denne Officers Dristighed, som saaledes vovede at trodse dem, frem fra sit Skjul, og da han var kommen Ritmesteren paa nogle faa Alen nær, lagde han an paa ham.

„Hvis du fyrer, er du dødsens!“ raabte Lawton, sporede Roanoke, som øieblikligen sprang frem. Denne Bevægelse i Forbindelse med hans frygtelige Stemme, rystede Englænderens Nerver, saa han fyrede uden Sigte. Roanoke foer i Beiret, og styrtede derpaa hovedfuld og laae livløs for sin Morders Fodder. Lawton kom til at staae paa Benene, Ansigt mod Ansigt foran sin Fjende, som strax viste ham Spidsen af Bajonetten, og gjorde et fortviolet Stød imod Dragonens Bryst. Staalet af deres Baaben udsendte Ildgnister, og Bajonetten fløi langt bort. I næste Dieblif laae Englænderen død paa Stedet.

„Fremad!“ raabte Dragonen, da et Partie Engländerne viste sig paa Høien, og gav en stærk Ild; Spionen, 7 5.

„Fremad!“ gjentog han, og svingede Sablen fyrigen. Hans Kæmpelegeme sank tilbage, ligesom en majestætist Gran, der salder for Øren, men endnu, idet han langsomt faldt, vedblev han at svinge sin Sabel, og endnu lod hans dybe Stemme: „Fremad!“

Amerikanerne, som havde fulgt ham, standsede i Bestyrtelse, da de bleve Vidne til deres nye Anførers Fald; derpaa vendte de om, og lode de kongelige Tropper beholde Seiren.

Det laae slet ikke i den engelske Anførers Plan at forfølge sit Held, da han vel vidste, at der vilde snart komme stærke Partier af Amerikanere. Derfor ventede han kun for at faae sine Døde samlede, formeere en Quarrée, og begyndte Tilbagemarschen til Skibene. Inden tyve Minutter efter Lawtons Fald vare hverken Englændere eller Amerikanere at see paa Kamppladsen.

Da Landsfolkene bleve kaldte til Baaben, kunde de naturligviis ikke faae andre Feldtchirurger, end dem, der i hiin Tid, da Chirurgiæns Studium stod paa et saa lavt Trin i Amerika, kunde forskaffes. Doctor Sitgreaves nærede ligesaa dyb Foragt for Landeværnets Læger, som Ritmesteren for Mandskabet selv. Han vandrede derfor omkring paa Marken, kaskende mangt et Mishags Blik paa de slet ubførte Operationer, som kom for Die. Men da han imellem de flygtende Tropper ingensteds fandt

sin Kammerat og Ven, skyndte han sig tilbage til det Sted, hvor Hollister var posteret, for at spørge om han ikke var kommen tilbage. Naturligviis blev Svaret benægtende. Med Hovedet fuldt af tusinde urolige Gissninger gik Doctoren uden at bekymre sig, eller endog at tænke paa, at nogen Fare kunde møde ham, med uhyre Skridt hen over Balpladsen til det Sted, hvor han vidste, at den endelige Kamp havde staaet. Gengang tilforn havde Sitgreaves reddet sin Ven fra Døden i et efter hans Formodning lignende Tilfælde, og han søgte en hemmelig Glæde ved Bevidstheden om sin egen Kløgt, da han blev Betty Flanagan vaer, som sad og understøttede i sit Stjød Hovedet af en Mand, som han af Stabning og Uniform erkjendte for Ritmesteren. Da han nærmede sig, blev han meget alarmeret ved Markentenderstens Udseende. Hendes lille sorte Hue var fastet tilside, og hendes Haar, der allerede var begyndt at blive graat, hang i Norden rundt omkring hendes Ansigt.

„John! Kjære John!“ sagde Doctoren ømt, idet han bukkede sig og lagde sin Haand paa den sandsesløse Dragens Haandled. Men stjodt han der sølte tydeligen, hvilkken Stjæbne der havde rammet hans Ven, kunde han dog endnu ikke faae det i sit Hoved, at han var død, og gjentog: „John! John! Kjære John! hvor er du faaret? — Kan jeg hjælpe dig?“

„De snakker til det sandselsløse Leer,“ sagde Betty,

idet hun vriskede frem og tilbage med sin Krop, og uden at tænke derpaa, strog de ravnensorte Løkker fra Ritmesterens Pande; „han hører inte meer, og han bryder sig ikke mere om deres Taarnkættinger og Mediciner. Dhoi! Dhoi! — hvad skal der nu blive af Friheden? og hvem skal nu sætte med Fjenden og jage ham ad Helvede til?”

„John!” gjentog Løgen, som endnu ikke vilde troe sine sunde Sandser, „kære John! tael til mig — du maa sige hvad du vil, naar du blot vil tale. Oh Gud!” udbød han, idet han gav efter for sine Følelser, „han er død! — Sid jeg var død med ham!”

„Ja! nu er det inte værd at leve eller sla's, naar han er død,” sagde Betty. „Baade han og Bæstet! — ser der ligger det arme Dyr, og her er dets Herre! Jeg forede ham idag med mine egne Hænder; og det sidste Maaltid, han fik, havde jeg selv lavet. Dhoi! Dhoi! skulde Ritmester Jack leve den Dag, han skulde sla's ihjæl af de Regeleerte!”

„John — min kære John!” raabte Løgen med krampagtig Gulten; „din Time er kommen, og mangen mere Forsigtig overlever dig — men ingen Bedre — ingen Lapprerer. O John! du var mig en kærlig og en elsket Ven! Det er uphilosophisk at sørge; men for dig, John! maa jeg sælde Taarer — bittre Taarer!”

Doctoren skjulte Ansigtet i sine Hænder, og sad

saaledees flere Minutter, under et Udbrud af Sorg, som han ikke kunde hæmme. Imidlertid gav Marktendersten sin Bedrøvelse Luft ved Ord, idet hun vreed sin Krop til alle Sider, og pillede ubevidst med Fingrene snart paa denne, snart paa hiin Deel af hendes Yndlings Uniform.

„Og hvem skal nu opmuntre Knosene? Ak! den tjære Ritmester, det var Sjælen i hele Eskadronen; og vi vidste inte, hvad Fare var, naar han huggede med. Ak! ak! — Og det var inte saadan en Peernittengryn, som stændte paa en stakkels Kone, om ogsaa Kjødets var lidt brændt engang imellem, eller der kunde mangle Noget til Frokost — Hør min Snut! tag en lille Laar! kanske det kunde hjælpe lidt — Ak han smager nok aldrig en Draabe meer — See der sidder Doctoren, søde Ritmester! ham som De saa tidt tjævlede med, og græder, som om den arme Sjæl vilde døe for Dem. Ak! han er borte! han er borte! og Friheden er borte med det Samme!“

En dundrende Lyd af Hestetrampen høstes at rulle hen ad Beien til det Sted, hvor Lawton laae, og strax viste sig hele Virginerregimentet med Dunwoodie i Spidsen. Efterretningen om Ritmesterens Død havde allerede naaet hans Øren, thi i det Dieblis han bemærkede ham, gik han hen til ham. Lawtons Ansigt var aldeles ikke forbreiet, men den brede Nedtryk-

ning af Dienbrynnene, som under Slaget havde været Hovedtrækket i hans Afsyn, var endog efter Døden synlig. Hans Legeme laae lige udstrakt, som om han sov. Dunwoodie greb hans Haand, og betragtede ham taus; hans mørke Øie begyndte at lyne, og den Bleg-
hed, som havde udbredt sig over hans Kinder, forvandedes til en stærk Rødmen.

„Med hans eget Sværd vil jeg hævne ham!“ udbrød han, idet han forsøgte at tage Vaabnet ud af Lawtons Haand; men den holdt saa fast derpaa, at han med al sin Magt ikke kunde vriste det ud. „Det skal blive begravet med ham — Sitgreaves! bær Dm^s sorg for vor Ven, medens jeg hævner hans Død.“ —

Majoren svingede sig op paa sin Ganger, og ilede at forfølge Fienden.

Medens Dunwoodie havde været saaledes beskæftiget, laae Lawtons Liig til Skue for hele Eskadronen. Han havde været Alles Yndling, og dette Syn opflammede Folkene til det Yderste. Hverken Officerer eller Gemene besadde den Koldblodighed, som er nødvendig for at sikre sig Held til militære Operationer, men de sporede heftigen deres Heste efter Fienden, brændende Alle af det ene Ønske at hævne deres Ritmesters Død.

Englænderne havde dannet en Quarrée, i hvis Midte de havde lagt deres Saarede, som ikke vare

mange, og marscherede stadigen over et meget ujævnt Terrain, da Dragonerne kom ansættende. Disse huggede ind en *colonne*, anførte af Dumwoodie, som brændende af Begjærlighed efter Hævn, troede at kunne ride lige igjennem Geledderne og adskille dem paa een Gang. Men Fjenden kjendte sin egen Fordeel altfor vel, og med stadigt Fodfæste modtog de Angrebet paa Spidsen af deres Bajonnetter. Virginernes Heste stælede, og da det sidste Geled i Quarréen gav en stærk Ild, faldt Majoren med nogle Faa af hans Folk. Englænderne fortsatte deres *Retraite* i det Dieblit, da de havde befriet sig for dette Angreb; og Dumwoodie, som var betydeligt, men ikke dødeligt saaret, kaldte sine Folk tilbage fra videre Forsøg, som i denne stenede Egn nødvendigviis maatte være frugtesløst.

Der stod endnu en sørgelig Pligt tilbage at udføre — Dragonerne rede langsomt imellem Hoiene, førende med sig den saarede Chef og Lawtons Liig. Den Sidste begravede de under Bølden af en af Hoilands Fæstningerne, hiin overleverede de til hans bedrovede Kones Pleie.

Mange Uger vare forløbne, inden Majoren fik Kræfter nok til at kunne flyttes; men hvormange Gange velsignede han ikke det Dieblit, der gav ham Ret til at pleies af sliig en Engel! Hun hang ved hans Side med om Dymærksomhed; rakte ham med sine

egne Hænder den Medicin, som den utrættelige Sitgreaves havde foreskrevet; hver Dag, hver Time blev hun hendes Mand mere dyrebar. Efter Washingtons Ordre bleve Tropperne snart lagte i Winterquarteer, og Dunwoodie fik Permission med Oberstlieutenants karakter, og drog ud til sin Plantage, for at fuldføre sin Kuur. Ritmester Singleton tog med ham, og hele Familien trak sig tilbage fra Krigens Rødsler til Ro paa Majorens rige Plantage. Dog endnu forinden de forlode Fishkill, blev der bragt dem et Brev igjennem en ubekjendt Haand, som underrettede dem om, at Henry var i Sikkerhed og ved god Hilsen, og tilige, at Oberst Bellmere havde forladt Continentet, og var reist til sin Fødested, da han havde forspillet hver rebelig Mands Agtelse i den kongelige Armee.

Det var en lykkelig Winter for Dunwoodie, og atter begyndte Smil at udbrede sig omkring Fannys søde Mund.

Fire og Credibte Kapitel.

Blandt Joerværk, og Silke, og Edelsteens Pragt

Han selv var saa yndig i simpleste Dragt.

Dg midt i en straalende Kreds i hliint Slot

Stod Snowdons Helt — "han er Skotternes Drot!"

Walter Scott: Pigen ved Søen.

Begyndelsen af det næste Aar blev paa Amerikanernes Side anvendt til at gjøre store Tilberedelser, for i Forbindelse med deres Allierede at gjøre Ende paa Krigen. Sydpaa gjorde Greene og Rawdon et blodigt Feldttog, som var meget hæderligt for den Sidstes Tropper, men da det endtes aldeles til Fordeel for Greene, blev denne anseet for den bedste General af de to.

New-York var det Punkt, som især blev truet af de allierede Tropper, thi ved at underholde en bestandig Engstelse hos Englænderne for denne Byes Sikkerhed, forhindrede Washington, at der blev sendt Cornwallis saadanne Forstærkninger, som kunde have bestyrket hans Held.

Tilslidst, da Hosten nærmede sig, mærkede man alle Tegn paa, at det endelige Dieblif var kommet.

Franskmændene drog sig nær hen til de kongelige

Vinier, over den neutrale Grund, og truede med et Angreb paa Kingsbridge; imidlertid arbejdede nogle betydelige Afdelinger af Amerikanerne til samme Maal ved at sværme rundt omkring de britiske Poster, og da de tillige drog hen imod Jerseys, syntes de ogsaa fra den Side at true de kongelige Forcer. Tilberedelserne lignede baade en Beleiring og en Storm. Men da Sir Henry Clinton var i Besiddelse af opsnappede Breve fra Washington, blev han rolig indenfor sine Vinier, og agtede af Forsigtighed intet paa Cornwallis's Bønner om Hjælp.

Ved Enden af en stjern Septemberdag var et stort Selskab af Officerer samlede udenfor et Huus, der laae lige i Hjertet af de amerikanske Tropper, som havde besat Jerseys. Alderen, Dragten og den værdige Opførsel hos de fleste af disse Krigere tydede paa, at de vare af høi Rang; men een i særdeleshed blev viist en Erbedighed og Lydighed, som kun ydes den Høieste. Hans Dragt var simpel, men havde dog de almindelige Distinctioner for den Øverstcommanderende. Han sad paa et ædelt Dyr af mørk castaniebrun Farve, og en Gruppe af unge Menneſter, i munstre Dragt lode til at vente paa hans Befalinger, og adlyde hans Ordre. Man lettede paa Hatten naar man tiltalede denne Officeer, og naar han talede, saaes paa ethvert Ansigt en dyb Opmærksomhed, som overgik

den blotte militære Etikette. Tilfidsst tog Generalen selv Hatten af, og bukkede alvorlig for alle dem, som vare om ham. Efterat denne Hilsen var bleven tilbørligen gjengjeldt, adskiltes Selstabet, og forlod Officeren, der kun beholdt sine Livtjenere og een Adjutant tilbage. Han steg af Hesten, gik nogle Skridt tilbage, og undersøgte et Dieblis dens Tilstand med et Kjender-Die; derpaa kastede han et hurtigt, men udtryksfuldt Blik paa Adjutanten, og gik ind i Huset, fulgt af denne Herre.

Da han var kommen ind i et Værelse, der formentligen var indrettet til hans Modtagelse, tog han Sæde, og forblev længe i en tankefuld Stilling, som En, der er i Vane med at overlægge meget med sig selv. Imidlertid sad Adjutanten i ærbødig Forventning af hans Ordre. Tilfidsst havde Generalen Diet, og spurgte i den dybe behagelige Tone, som syntes ham naturlig. „Er den Mand, jeg vilde tale med, kommen?“

„Han venter paa Deres Excellences Befaling, for at træde ind.“

„Jeg vil modtage ham her, og alene, om De saa behager.“

Adjutanten bukkede taus og gik. Faa Minutter efter aabnedes Døren paany, og en Skikkelse treen ind i Værelset, og blev staaende i besteden Afstand fra Ge-

neralen uden at tale. Hans Indtrædelse blev ubemærket af Officeren, som sad og stirrede paa Ilden, dybt hensunken i sine egne Betragtninger. — Efter adskillige Minutters Taushed, sagde han sagte ved sig selv:

„Imorgen maa vi drage Forhængen op, og vise vore Planer. Himlen give, at de maa lykkes!“

En let Bevægelse, som den Fremmede gjorde ved at høre hans Stemme, vakte hans Opmærksomhed; han vendte sig om, og saae, at han ikke var alene. Han pegede taus paa Ilden, og den Fremmede gik derhen, stjødnt Mængden af hans Klæder, som snarere syntes beregnede paa Forklædning, end Bequemmelighed, gjorde Varmen overflødig. Med en mild og høflig Mine viste Generalen til en Stool, men den Fremmede afflog den med besteden Tak. Nu fulgte en anden Pause, der varede i nogen Tid; tilsidst reiste Officeren sig, aabnede en Reispult, som laae paa Bordet, foran hvilket han sad, og tog ud deraf en Ilden, men som det lod tung Pose.

„Harvey Birch!“ sagde han, idet han vendte sig til den Fremmede, „nu er den Tid kommen, da vor Forbindelse maa hæves; herefter maa vi for evigt være fremmede for hinanden.“

Bispekrammeren lod Golderne af sin Kasse falde fra sit Ansigt, og stirrede et Dieblis den Talende vildt

i Dinene; derpaa sagde han, idet han sørgmodig sænkede Hovedet ned paa sit Bryst:

„Derfom det er Deres Excellences Billie.“

„Det er nødvendigt. Medens jeg har beklædt den Stilling, jeg nu er i, har det været min Pligt at gjøre mig bekendt med mange Mennesker, der ligesom I, have været Redskaber til at skaffe mig Efterretninger om Fjenden — Eder har jeg betroet mere, end nogen Anden. Jeg har tidligere bemærket hos Eder en Sandheds-Kjærlighed og Grundsætninger, som det glæder mig at kunne sige, aldrig have bedraget mig — I alene kjendte mine hemmelige Agenter i Byen, og paa Eders Trostøb beroer ikke alene deres Formue, men ogsaa deres Liv.“

Han taug, som om han vilde tænke videre efter, for at lade Bispekræmmeren vedersæres fuldkommen Ret; derpaa vedblev han:

„Jeg troer, at af de Faa, som jeg har benyttet mig af, er I den, der har været vor Sag meest tro; og medens I passerede for en Spion for Fjenden, har I aldrig givet denne nogen Efterretning, som I ikke havde Lov til at udbrede; jeg — og kun jeg ene i hele Verden, har seet, at I handlede med Hengivenhed til Amerikas Frihed.“

Under denne Tiltale løstede Harvey græbevist sit Hoved fra Brystet, indtil han stod ganske rank; en

svag Rødme samlede sig paa hans Kinder, og da Officeren sluttede, var den udbredt over hele Ansigtet som en stærk Gløden, og han stod der stolt, svulmende af sine Følelser, men med Dine, som ydmygt søgte den Talendes Fødder.

„Det er nu min Pligt at betale Eder for Eders Tjenester — hidtil har I opsat Belønningen, og Gjelden er bleven svær — Jeg har ikke i Sinde at nedsætte Eders Fortjenester — Her ere hundrede Johanneer. I vil erindre vort Lands Gattigdom, og tilskrive dette den ringe Betaling.“

Bispekræmmeren hævede sit Hode imod den Talendes Ansigt med Forundring, og da denne rakte ham Pengene, traadte han forstrækket tilbage, ligesom fra Smitte.

„Jeg tilstaaer, det er ikke meget imod hvad I har gjort, og udsat Eder for,“ sagde Generalen; „men det er Alt, hvad jeg har at byde. Ved Enden af Feldttoget kunde jeg maaskee blive istand til at forøge det.“

„Aldrig!“ sagde Birch, da han endelig fik Lust. „Har jeg gjort alt dette for Penges Skyld?“

„Ja — hvorfor ellers?“

„Hvad har bragt Deres Excellence i Feldten? Hvorfor udsætter De hver Dag og hver Time Deres dyrebare Liv for Kuglen eller Strikken? Hvad skulde

jeg have at klage over, naar saadanne Mænd, som Deres Excellence vover Deres Alt for vort Fædreland? Nei, nei! ikke en Daler vil jeg røre; stakkels Amerika kan trænge til dem alle."

Posen faldt ud af Officerens Haand lige ved Bispekræmmerens Fodder, hvor den laae ubemærket under den øvrige Samtale. Officeren saae Bispekræmmeren stadigt i Øinene, og vedblev:

"Der gives mange Bevæggrunde for mig, som ere Eder ubekjendte. Vor Stilling er forskjellig; jeg er berømt som Anfører for Hære — men I maa gaae i Graven miskjendt som en Fjende af Eders Fædreland. Høst paa, at det Slør, som dækker Eders sande Charakter kan ikke løstes i mange Aar — maaskee aldrig." —

Birch lod igjen Ansigtet synke, men der var ingen Østergivelse synlig deri.

"I bliver snart gammel; Eders Livs Foraar er allerede forbi; hvad har I at subsistere ved?"

"Disse," sagde Harvey, idet han viste sine Hænder, som allerede vare blevne brune af Slid og Besværligheder.

"Men de kunde flaae Eder feil; modtag dog i det Mindste saa Meget, som I kan have nodig til Understøttelse i Alderdommen. Høst paa, hvilke Besværligheder I har udsat Eder for. Jeg har sagt Eder, at

der gives Mænd, som beklæde høie Vresposter i Staten, hvis gode Navn og Rygte beroer paa Eders Daaushed; hvad Beviis kan jeg give dem paa Eders Trofasthed?"

"Sig dem," svarede Birch, idet han traadte nærmere, og uden just at tænke derpaa satte en Fod paa Posen; "sig dem, at jeg ikke vilde modtage Guldet."

Generalens faste, bestemte Ansigtstræk smeltede nu hen i et stjont Velvilligheds Smil, og idet han greb Birchs Haand, udbroød han:

"Nu kjennder jeg Eder, i Sandhed! og endstjondt de samme Grunde, som hidtil have drevet mig til at udsætte Eders kostbare Liv, endnu ville vedblive, og hindre mig i aabentlyst at erkjende Eders Charakter, saa kan jeg dog i Løndom stedsse være Eders Ven — Glem ikke at henvende Eder til mig, naar I lide Mangel og Nød, og saalænge Gud giver mig, vil jeg visse-
seligen dele med en Mand, som føler saa ædelt, og handler saa vel. Hvis Sygdom eller Mangel nogen-
sinde skulde oversfalde Eder; og Freden engang tilsmiler vore Bestræbelser, søg da til hans Dør, hvem I saa ofte har mødt som Harper. Han vil ikke flamme sig ved at erkjende Eder i sin sande Charakter."

"Jeg behøver kun Videt i dette Liv," sagde Harvey, hvis Træk endnu vare bedækkede af Rødme. "Saalænge Gud endnu under mig Hilfen og ærlig Flid, kan jeg

aldrig lide Nød i dette lykkelige Land — men at vide, at Deres Excellence er min Ven, er en Betsignelse, som jeg statter høiere, end alt det Guld, som findes i Englands Skatkammer."

Generalen stod nogle Dieblikke hensunken i dybe Betragtninger; derpaa drog han Skriverpulten til sig, og skrev nogle faa Linier paa et Stykke Papiir, og gav det til Bissekammereren, idet han tilføiede:

"At Forsynet har bestemt dette Land til en stor og hæderlig Skjæbne, kan jeg ikke tvivle paa, naar jeg betragter den Patriotisme, som besjæler endog den ringeste Borgers Barm. Det maa være strækkeligt for en Sjæl, som Eders, at stige ned i Graven, brændemærket som en Fjende af Friheden; men I kjender jo allerede de Mand, hvis Liv vilde blive opoffret, dersom Ederes virkelige Charakter skulde afløres. Det er umuligt nu at lade Eder vederfares hvad Ret er, men jeg betroer Eder uden Frygt dette Beviis — skulde vi aldrig igjen træffe sammen, kunde det maaskee være nyttigt for Ederes Børn."

"Børn!" udbød Harvey. "Kan jeg ønske at overlevere mit vanærede Navn til en Familie?"

Generalen betragtede med smertefuld Forundring den Følelse, han viste, og gjorde en let Bevægelse henimod Guldet; men den blev standset ved det stolte Udtryk i den Andens Ansigt. Harvey mærkede Hensigten, og

rystede paa Hovedet, idet han vedblev mere mildt, og med en dyb Erbødigheds Mine:

„Det er i Sandhed en Skat, Deres Excellence giver mig — og den er tryk hos mig. — Der findes nok de, som kunde bekræfte, at mit Liv var mig intet i Sammenligning med Deres Hemmeligheder. Det Paapir, som jeg sagde, var tabt, slugte jeg, da jeg sidst blev greben af Virginerne. Det er den eneste Gang, jeg har bedraget deres Excellence, og det bliver ogsaa den sidste — Ja! dette er i Sandhed en Skat — Maaskee,” vedblev han med et sørgmodigt Smil, „maaskee kan det blive bekjendt efter min Død, hvo der var min Ven, og hvis ikke — saa er der Ingen, der sørger over mig.”

„Kom i Hu,” sagde Officeren meget rørt, „at I altid i mig skal finde en hemmelig Ven — aabenlyst kan jeg ikke kjende Eder.”

„Jeg veed det — jeg veed det!” sagde Birch; „jeg vidste det, førend jeg gik i Tjenesten. Det er rimeligvis den sidste Gang, jeg saaer Deres Excellence at see. Gud øse sin Betsignelse over Deres Hoved!” udbrød han, og gik til Døren. Generalen fulgte ham med Mine, som udtrykte megen Deeltagelse. Endnu engang vendte Bispekræmmeren sig, og syntes at betragte Generalens behagelige men bydende Ansigtstræk

med dyb Erbødighed; derpaa gik han med et dybt Bukt bort.

De amerikanske og franske Hære bleve af deres fælleds Chef anførte imod Fienden under Cornwallis, og med Triumph sluttedes et Feldttog, som var begyndt med Besværligheder. Storbritannien blev snart Fjed af Krigen, og Staternes Uafhængighed blev erklæret.

Som Karene henrandt, blev det en Stolthed for dem, der havde deeltaget i Krigen, og deres Descendenter, at fortælle om deres Bestræbelser for den Sag, som efter Alles Tilstaaelse havde opdyngtet saa mange Betsignelser over Landet; men Harvey Birchs Navn bøde bort imellem den Mængde Agenter, som man ansaae for at have hemmeligen arbeidet imod deres Landsmænds Rettigheder. Men hans Billede stod ofte levende for den mægtige Chefs Dine, thi han alene kjendte hans sande Charakter, og adskillige Gange gjorde han hemmelige Efterspørgsler om hans Skjæbne — Kun een var heldig. Han erfarede nemlig, at en Bispekræmmer af det samme Udseende, men et andet Navn, arbeidede sig igjennem i de nye Colonier, som efterhaanden fremsprang, og at han stred imod Alder og Fattigdom. Døden hindrede Generalen i videre Undersøgelse, og der hengik lang Tid, inden man igjen hørte tale om Bispekræmmeren.

Fem og Tredibte Kapitel.

Hampden var en lille By,
 Men i hæderligste Ry,
 Bovede at kjæmpe dristlig
 Med en stærk Tyran, og listig.
 Mangen sundrig Mand saa brav
 Hviler her i stille Grav.

Grav.

Tre og tredive Aar efter den Sammenkomst, vi omtalte i sidste Capitel, samlede sig endnu engang en amerikansk Armee imod Morderlandet, men Scenen var forflyttet fra Hudsons til Niagaras Bredder.

Washingtons Legeme havde længe ligget i Graven; men efterhaanden som Tiden udslettede de lette Indtryk af politisk Fjendskab eller personlig Misundelse, fik hans Navn dagligen mere Glæde, og hans Værd blev erkjendt ikke alene af hans Landsmænd, men af hele Verden. Han var allerede Helten i en oplyst og sandhedselstende Tidsalder; og mangt et ungt Hjerte, som var Amerikas Stolthed i Aaret 1814, opflammedes endnu ved Mindet om hiint store Navn, og slog stærkt i Unglingernes Barm ved Haabet om at kunne indlægge sig et lignende. Hos Ingen var dette mandige Haab mere levende, end hos en ung Officeer, som om Aftenen den 25de Juli

i dette blodige Aar stod paa Table-Rock, og saae ned i Schachten. Hans Skabning var hoi og fiint dannet, og betegnede det skønneste Forhold imellem Kraft og Virksomhed; hans sorte Hine viste den stærkt gjennemtrængende Aand. Ubortiden, naar de stirrede paa den Strøm, som styrtede frem ned under Klippen, gni=strede et alvorligt og forvovent Glæmmeblik ud af dem, som tydede paa en Enthusiasts Hestighed. Men dette stolte Udtryk blev formildet ved Omridsene af en Mund, omkring hvilken der spøgede en undertrykt Polisthed, som næsten havde noget qvindeligt Skjont ved sig. Hans Haar flinnede i den nedgaaende Soel som Gul=lokker, naar Winden pustede dem bort fra en Pande, hvis Hvidhed beviste, at kun Udsættelse for Soelstraa=lerne havde sat mørkere Farve i et Ansigt, som glødede af Sundhed. En anden Officeer stod ved Siden af denne fagre Yngling, og begge syntes ved den Inte=resse, de forraadte, for første Gang at betragte dette den vestlige Verdens Underværk. Begge vedligeholdte en dyb Tausched, indtil vor Ynglings Kamerat plud=seligen forbausset udbød, idet han pegede ned i Afgrun=den med sit Sværd:

„See, Wharton! der er en Mand som lige i Bræn=dingen af Bandsaldet sætter over i en Baad, som ikke er større, end en Noddestal.“

„Han bærer et Tornister; det er formodentligen

en Soldat," svarede den Anden; „lad os gaae hen og møde ham ved Stigen, og høre hvad Nytt han bringer."

Det varede noget, inden de naaede det Sted, hvor de vilde møde Eventyreren. Ivertimod deres Formodning var det en alderstegen Mand, som slet ikke saa ud som en Soldat. Han kunde omtrent være halvfjerdsfindstyve Aar gammel, hvilket snarere viste sig ved de tynde Solvhaar, som faldt ned over den rynkede Pande, end ved nogen Feil eller Mangel i hans System. Han var mager og hans Stilling krumbøiet; men det var af Bane, thi hans Gener vare stærke. Hans Dragt var simpel, og vidnede ved de mange Lapper om Gierens Sparommelighed. Paa hans Ryg bar han en maabelig forsynet Pække, som havde været Aarsag til Feiltagelsen om hans Bestjæftigelse. Efter en kort Hilsen yttrede de unge Mennesker deres Forundring over at en saa gammel Mand turde vove sig saa nær til Schachtens Malstrømme. Men uden at bekymre sig derom, spurgte den gamle Mand med noget skjælvende Stemme, der røbede hans høie Alder, om Nyheder fra de kæmpende Armeer.

"Vi smurte Rødkjolerne her forleden Dag paa Chippewa Sletterne," svarede den, som blev kaldt Mason; „og siden den Tid, gamle Knark! have vi leget Blindebuik med deres Skibe. — Nu marschere vi hjem

til det Sted, vi kom fra, og trække paa Skuldbrene saa ærgerlige som Satan!"

"J har maaskee en Søn imellem Soldaterne?" spurgte hans Kamerat med mere dannede Manerer, og en blid Mine; „hvis saa er, saa siig mig hans Navn og Regiment, saa skal jeg bringe Jer hen til ham."

Olbingen rystede paa Hovedet, og idet han lod Haanden glide over sine Solblokker, og med en dyb Resignations Mine saae op imod Himlen, svarede han:

"Nei — jeg er ene i Verden."

"Du skalde have lagt til, Dunwoodie!" raabte hans istsindige Kamerat, „hvis du kunde finde ham; for næsten det Halve af vor Armee har passeret Landeveien, og kanskee ere de nu ved Fort George."

Den gamle Mand standsede pludseligen, og betragtede snart den ene snart den anden Kammerat alvorligen. Da de mærkede det, standsede de ogsaa.

"Hørte jeg ret," brød endeligen den Fremmede ud, idet han holdt Haanden for Sinene for at skjærme imod Solen! „hvad kaldte han Dem?"

"Mit Navn er Wharton Dunwoodie," svarede Unglingen smilende.

Den Fremmede bad ham ved Miner om at tage Hatten af, hvilket han ogsaa strax gjorde, og hans blonde Haar faldt tilside som Silkelokker, og viste hans aabne Ansigt for den Gamle.

„Det ligner vort Fødeland!“ udbød Dikningen med en Barme, som forbausede Unglingerne; „det bliver fuldkomnere med Tiden — Gud har velsignet Begge.“

„Hvorfor seer du saa vist, Lieutenant Mason?“ spurgte Captain Dunwoodie leende og lidt rødmenende; „du viser mere Forundring, end da du saa Bandsfaldet.“

„O Bandsfaldet! — ja det kan din Tante Sara og den gamle Pebersvend, Oberst Singleton, staae og see paa en Maanestins Nat; men en Karl, som jeg, viser ingen Forundring uden ved saadanne Syn som dette.“

Den overordentlige Hefstighed ved den Fremmedes Udfærd var gaaet over lige saa hurtigt, som den var opstaaet; men han lyttede efter denne Samtale som det lob, med megen Deeltagelse, medens Dunwoodie noget alvorlig svarede:

„Naa, naa, Tom! ingen Spøgen med min gode Tante! det beder jeg dig om — hun er om og kjærlig imod mig, og jeg har hørt Folk sige, at hun ikke har været lykkelig i sin Ungdom.“

„Oh! hvad Rygter angaaer,“ sagde Mason, „saa gaaer der et i Accomac, at Oberst Singleton byder hende sin Haand regelmæssigen hver Valentins Dag; og der er dem, som lægge til, at din gamle Grandtante hjælper ham at frie.“

„Tante Jeannette!“ sagde Dunwoodie leende; „den kjære gamle Sjæl! hun tænker vist ikke meget paa

Gistermaal siden Dr. Sitgreaves's Død. Man hvi-
stebe for nogle Tider siden om, at han skulde have
søgt at gjøre sine Hoser grønne hos hende; men det
blev ikke til Andet end Galanterier. Men jeg er vis
paa, det Hele kommer af den Fortrolighed, der hersker
imellem Oberst Singleton og min Fader. Du veed
nok, de stode sammen ved Cavalleriet, ligesom din egen
Fader."

"Ja det veed jeg naturligviis altsammen meget
godt; men du maa ikke fortælle mig, at den gamle
fære Debersvend saa ofte skulde tage til General Dun-
woodies Plantage alene for at snakke Sammelt med din
Fader. Sidst jeg var der, tog din Moders gamle
spidsnæbbede gule Huusholderske mig ind i Spisekamme-
ret, og sagde mig, at Obersten „flettes inte var saadan
et daaligt Pattie", som hun udtrykkede sig, og at han
ved Salget af sin Plantage havde faaet — ja Gud
veed hvor meget."

"Meget rimeligt," svarede Captainen; „Raty Hay-
nes er bekjendt for at regne godt."

Under denne Samtale havde de standset i en Slags
Uvisshed, om de skulde forlade den gamle Mand eller
ikke. Han vedblev at lytte til hvert af deres Ord
med den meest spændte Opmærksomhed; men ved Slut-
ningen af Samtalen blev hans alvorlige Opmærksomheds
Mine til en Art indvortes Smil. Han rystede paa

Hovedet, og med Haanden lagt paa Panden syntes han at staae hensunken i Erindringer fra gamle Tider. Mason agtede kun libet paa hans Bevægelser, og vedblev:

„Ja vist — det kan hun; og sommetider vel ogsaa for sig selv, tænker jeg.“

„Hendes Egennytte gjør dog ikke nogen Skade,“ svarede Dunwoodie smilende, som om han erindrede sig forgangne Tildragelser. „En af de Betsynderligheder, der ellers er ved hende, er hendes Aversion for Negre. Hun siger, at hun aldrig har seet mere end een, som hun kunde lide.“

„Og hvem var det?“

„Han heed Cæsar, og var Tjener hos min salig Bedstefader Wharton. Du erindrer ham formodentlig ikke; han døde det samme Aar, som hans Herre, medens vi vare smaa. Katy synger aarlig hans Requiem, og jeg forsikkrer dig, jeg troer, han fortjente det. Jeg har hørt tale om, at han engang hjalp min engelske Onkel, som han kaldes, General Wharton, i en Forlegenhed, hvori han var i den gamle Krig. Min Moder taler altid om ham med stor Kjærlighed. Baafe Cæsar og Katy kom til Virginien med min Moder, da hun blev gift. Min Moder var —

„En Engel!“ afbrød Oldingen med en Stemme, som forbausede begge de unge Soldater ved dens Hæftighed og Kraft.

„Har I kjendt hende?“ raabte Sønnen med Glæden malet paa hans Kind.

Svaret blev afbrudt ved en pludselig og stærk Artilleri-Explosion, hvorpaa der umiddelbart fulgte vedholdende Geværskud, og saa Dieblikke derefter opsyldtes Luften af Støien af en varm og haardnakket Kamp.

De to Krigere styrte sig hastigen hen til Leiren, fulgte af deres nye Bekjendte. Den ængstelige Opmærksomhed, som den forestaaende Kamp opvakte, forhindrede Fortsættelsen af Samtalen, og de styrede alle tre henimod Armeen med mange Gisninger om Karsagen til Ilden og Sandsynligheden af et almindeligt Slag. Dog kastede Dunwoodie adskillige venlige Blikke paa Oldingen, som gik med en forbausende Lethed og Kraft for hans høie Alder; thi Unglingens Hjerte blev opvarmet ved Forstaaelsen over en Moder, som han tilbad. — Da de kort efter naaede det Regiment, hvorved Unglingerne stode trykkede Captainen den Fremmedes Haand, og bad ham indstændigen om at spørge efter ham den næste Morgen, at de kunde mødes i hans eget Telt. Her skiltes de ad.

I den amerikanske Leir tilkjendegav Alt en forestaaende Kamp. I nogle faa Miles Afstand hørttes Kanon- og Musketstød, som endog overdøvede Bandfaldbets Brusen. Mandskabet kom snart i Bevægelse, for at understøtte den Afdeling, som allerede var angreben. Natten var paakommen inden Reservens og de irregulære Tropper naaede Foden af Lundyslane, en

Bei, som gik lige ud fra Floden, over en spids Høi ikke langt fra Niagara Landeveien. Toppen af denne Høi var kronet med engelske Kanoner, og paa Sletten nedensfor stode Levningerne af Scotts tappre Brigade, som længe havde holdt sig med udmærket Tapperhed imod en stor Overmagt. En ny Linie rykkede frem, og en Colonne af Amerikanere angreb Englænderne paa Fløien, og ved at bruge Bajonetterne med Klem, kom de i Besiddelse af Kanonerne. Da deres Kamerater kom til, bleve Englænderne snart seiede ned af Høien. Men øieblikligen stødte betydelige Forstærkningstropper til den engelske General, som vare altfor behjertede til at lade det beroe ved dette deres Nederlag. De gjorde gjentagne blodige Angreb for at gjenerobre deres Kanoner, men bleve atter kastede tilbage med betydeligt Tab. Under den sidste af disse Kampe forledtes den fyrrige unge Captain, som vi have omtalt, til at føre sine Folk temmelig langt frem for at adsplitte en forvoven Afdeling af Fjenden — det lykkedes; men da han vendte tilbage til Linien, savnede han sin Lieutenant paa det Sted, hvor han skulde have staaet. Kort efter dette Udfald, hvilket var det sidste, blev der givet Ordre til at samle de adspredte Tropper, for at vende tilbage til Leiren. Englænderne saaes intetsteds, og man gjorde Anstalter til at tage dem af de Gaarede med sig, som kunde flyttes. I dette Dieblik greb Wharton Dunwoodie, drevet af Kjærlighed til sin

Ben, en tændt Fakkell, og gik selv med to af Mandstabet ud at søge om ham, hvor han formodede, han var falden. De fandt ham siddende paa Siden af Høien med megen Fatning, men ikke istand til at gaae, formedelt et brudt Been. Da Dunwoodie saa ham, løi han hen til sin Kamerat, og udbrod:

„Ha! kjære Tom! jeg vidste nok, jeg skulde finde dig nærmest ved Fjenden.“

„Saa sagte — saa sagte! tag dig i Vare!“ svarede Lieutenanten. „Nei! der er en brav Karl nærmere end jeg. Hvem det kan være, veed jeg ikke; men han styrkede ud af Røgen nærved min Peleton, for at tage En til Fange, eller hvad han nu kan have villet; men den stakkels Karl! han kom aldrig igjen. Der ligger han, derovre ved Bakken. Jeg har talet til ham adskillige Gange, men jeg troer, det er forbi med ham.“

Dunwoodie gik derhen, og saa til sin Forundring, at det var den Fremmede.

„Det er den gamle Mand, som kjendte min Moder!“ raabte Unglingen, „for hendes Skyld skal han blive hæderligen begravet. Løst ham op, og bær ham hjem. Hans Been skal hvile i hans Fædrenejord.“

Folkene nærmede sig for at adlyde. Han laa paa Ryggen, med Ansigtet blottet for den skinnende Fakkell; hans Vine vare lukkede som i Søvn — hans Læber, indfaldne af Alderdom, vare lettelligen dragne ud af deres naturlige Stilling, men det syntes mere

at være et Smil, end Krampetrækning, der havde voldet denne Forandring. En Soldats Mustet laae nær ved ham, hvor den var faldet bort fra ham; hans Hænder laae pressede paa Brystet, og een af dem indeholdt en Substans, der glimrede som Sølv. Dunwoodie bukkede sig ned, og ved at tage Hænderne bort, blev han det Sted vaer, hvor Kuglen var gaaet igjennem til hans Hjerte. Gjenstanden for hans sidste Omsorg var en Lindaase, igjennem hvilken den dødelige Kugle havde gaaet, og i sine sidste Dieblikke maa den døende Dd'ling have været beskjæftiget med at drage den frem af sin Barm. Dunwoodie aabnede den, og fandt et Stykke Papiir, hvorpaa han til sin Forbauselse læste Følgende:

„Omstændigheder af politisk Bigtighed, som have Indflydelse paa Manges Liv og Skjæbne, have hidtil holdt hemmeligt, hvad dette Papiir nu bringer for Dagen. Harvey Birch har i mange Aar været en trofast og ubelønnet Tjener for sit Fædreland. Menneket lod ham ikke vederfares Ret — Gud vil hilseset gjøre det!

Georg Washington.”

Dette var Spionen fra den neutrale Grund. — Han døde, som han havde levet, tro imod sit Fædreland, en Martyr for dets Frihed.

E n d e.

